

Josip Pečarić
LANG, PEŠORDA I THOMPSON

JOSIP PEČARIĆ

**LANG, PEŠORDA I
THOMPSON**

ZAGREB, 2025.

© Josip Pečarić, 2025.

KAZALO

REPORTAŽA KAO UVOD	13
LJUBOMIR ŠKRINJAR, ČAVOGLAVE / THOMPSON – DAN POBJEDE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI	13
 THOMPSON U KNJIZI „SLOBODAN LANG / PEŠORDA O LANGU“	33
UVOD	33
PROF. DR. SC. SLOBODAN LANG: ODLAZAK PRIJATELJA	35
KNJIGA <i>ZLOČINAČKI SUD U HAAGU</i>, ZAGREB, 2008.	39
PISMO THOMPSONU	39
PRILOZI: BISKUP PULJIĆ O THOMPSONU	44
PROF. ČORIĆ U EMISIJI «HRVATSKA U ŽIVO»... ..	46
BISKUP JEZERINAC NA MISI RECITIRAO THOMPSONOVU PJESMU	50
SLOBODAN LANG, HRVATSKU TREBA BRANITI	51
SLOBODAN LANG, GOSPODIN ŠNAJDER JE PROŽIVIO ŽIVOT PROMATRAČA IZ FOTELJE	58
SLOBODAN LANG, THOMPSON I WOODSTOCK	60
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA	65
VEČERNJE OBRTNIŠTVO G. BEKAVCA	72
PREDSTAVLJANJA KNJIGE <i>ZLOČINAČKI SUD U HAAGU</i>	74

ČAVOGLAVE – DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI, 5.8.2008.	74
GOVOR OZANE RAMLJAK	74
GOVOR DAMIRA PEŠORDE, MATEMATIČAR KOJI SVOJ KREDIBILITET ULAŽE U OBRANU HRVATSKIH INTERESA	76
SLOBODAN LANG, DOŠLI SMO U ČAVOGLAVE, OKUPLJENI PJESMOM I LJUBAVI ZA HRVATSKU	81
GOVOR JOSIPA ČORIĆA	83
GOVOR JOSIPA PEČARIĆA	89
ZAGREB, 23. RUJNA 2008.	93
GOVOR ZDRAVKA TOMCA	93
GOVOR JOSIPA PEČARIĆA	99
SPLIT, 29. RUJNA 2008.	104
GOVOR BRANIMIRA LUKŠIĆA	104
GOVOR JOSIPA PEČARIĆA	111

SLOBODAN LANG U DRUGIM PEČARIĆEVIM KNJIGAMA	115
M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, ZAGREB, 2008.	115
OTVORENO PISMO PREDSJEDNIKU SABORSKOG ODBORA ZA LJUDSKA PRAVA	115
SLOBODAN LANG, PISMO GENERALU MIRKU NORCU I MARKU PERKOVIĆU THOMPSONU	119
LOVCI NA HRVATSKO MIŠLJENJE	123
JOSIP PEČARIĆ, NAPAD NA THOMPSONA I S DESNA?	126
J. PEČARIĆ, ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.	128
ODRŽAN PROSVJED POTPORE THOMPSONU PRED VELEPOSLANSTVOM ŠVICARSKE	128
J. PEČARIĆ, RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	130
HRVATI KOJI STRASNO MRZE SVOJ NAROD	130

J. PEČARIĆ, ZABRANJENI AKADEMIK – PRIJEVAROM U HAZU!?, ZAGREB, 2012.	138
GENOCIDNOST	138
PRILOG: SLOBODANA LANGA: VAŠA, NAŠA I NJIHOVA HRVATSKA – GOLDSTEINOVA KNJIGA „HRVATSKA 1918 – 2008.“ PAMFLET JE KOJI VRIJEĐA ŽIVE I MRTVE!	144
J. PEČARIĆ, HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012.	149
SLOBODAN LANG, UVODNA BESJEDA	149
PREDSTAVLJANJE U BEČU	152
PISMO PROF. DR. SC. SLOBODANU LANGU	155
J. PEČARIĆ, ‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.	161
SLOBODAN LANG: ‘HRVATI NE MRZE ŽIDOVE, NITI USTAŠE IH NISU MRZI	161
JE LI MILANOVIĆ NOVI DR. LANG?	164
DIRLJIVA PLENKOVIĆEVA LJUBAV PREMA PRIJATELJSKOM FAŠISTIČKOM AGRESORU	164
DODATAK: DARKO ŽUBRINIĆ, SLOBODAN LANG, 2011.	168.
 THOMPSON U KNJIZI „DR. SC. DAMIR PEŠORDA“	170
UVOD	171
ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.	173
SADAŠNJI TRENUTAK U HRVATSKOJ	173
DAMIR PEŠORDA, POGOVOR	182
ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.	187
DAMIR PEŠORDA, PEČARIĆEV BOJ ZA PONOSNU HRVATSKU	187
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	191
NITKO NAM NE ĆE POMOĆI!	191
‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.	198
HOĆE LI HAPSITI I OVE GODINE?	198

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	205
DAMIR PEŠORDA, KNJIGA ČITLJIVIJA OD KNJIGA NAMETNIKA NA HRVATSKOJ KULTURI	205
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	209
DAMIR PEŠORDA, 'PROPADE IM CRVENA HRVATSKA' JOSIPA PEČARIĆA	209
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.	213
KAKO SMO OBRANILI KOLINDU	213
PIŠEM PISMA, ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST? ZAGREB, 2017. ...	216
DONKIHOTOVSKI BOJ ZA LEGITIMITET POZDRAVA "ZA DOM SPREMNI"	216
DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.	223
THOMPSON I SRPSKE LAŽI	223
THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.	228
SVETI LI SE DANAŠNJA VLAST PROF. MIHAJLOVIĆU?	228
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.	233
JOSIP PEČARIĆ, PREDSTAVLJANJE KNJIGA U SISKU: „ <i>VIDJETI NEĆU NIKAD VIŠE TEBI RAVNA.</i> “	233
MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.	238
NEODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>DNEVNIK U ZNAKU "ZA DOM SPREMNI"</i>	238
DAMIR PEŠORDA, NOVA KNJIGA JOSIPA PEČARIĆA	245
JOSIP PEČARIĆ, PREDSTAVLJANJE KNJIGE „DNEVNIK U ZNAKU “ZA DOM SPREMNI”	249

VRATITI HRVATSKU NARODU: PORTAL	
DRAGOVOLJAC.COM.2020.	237
GOSTOVANJE NA AUSTRALSKOM RADIJU 3zzz	237
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	263
DAMIR PEŠORDA, PEČARIĆEVH STO KNJIGA	263
 TEKSTOVI IZ NOVIH KNJIGA	 266
'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFBIJA,	
ZAGREB, 2022.	266
THOMPSON PO DRUGI PUT U CRNOJ GORI	266
DAMIR PEŠORDA. UZMICANJE PRED POKRETOM	
SRPSKO-JUGOSLAVENSKE REKONKVISTE NEĆE	
DONIJETI MIR ONIMA KOJI UZMIČU	269
HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVCU!	272
INICIJALNI KRUG 'TUĐMAN 100',	
DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	275
TUĐMANISTI I PUTINISTI	275
ZA DOM SPREMNI I SLAVA UKRAJINI,	
DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	280
ZAHVALA	280
MILANOVIĆ HVALI GRLIĆ-RADMANA,	
DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	283
KOČANU: DUGO NA TVOJE KRATKO	283
LISTE SA STANFORDA, FAH IDIOTI I JOSIP	
ŠIMUNIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	295
LISTE SA STANFORDA, FAH IDIOTI I JOSIP	
ŠIMUNIĆ 8.	295
SLUGE SVJETSKIH MOĆNIKA I STEPINAC	
(POLEMIKA O OLIVERU)	305
ZAVRŠNI TEKST: 1000. BROJ „HRVATSKOG	
TJEDNIKA“ (PADNE LI HOS I SVI OSTALI ĆE	
DOĆI NA RED, 19.)	317
TKO ĆE ODGOVARATI ZBOG	
PROTUHRVATSKIH LAŽI JUSP JASENOVCA?	
DRAGOVOLJAC.COM, 2024.	328
'HRVATSKI TJEDNIK' O CRNOGORAKOJ	
REZOLUCIJI (3.): DR. SC. DAMIR PEŠORDA	328

THOMPSON – NAJZNAČAJNIJI ŽIVUĆI HRVAT, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.	332
JOSIP PEČARIĆ, GOVOR DR. SC. DAMIRA PEŠORDE	332
JOSIP PEČARIĆ, JOŠ FAH IDIOTA	336
JEDINA NAM JE ŠANSA IMOTSKA HRVATSKA	339
DAMIR PEŠORDA O 'GOSPODINU 2 + 2'	343
DAMIR PEŠORDA, PAVIČIĆEVIM DOMOLJUBLJEM PROTIV MENSTRUALNOG SIROMAŠTVA	347
HODOČASNIK / MARKO PERKOVIĆ THOMPSON, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.	350
KAKO SAM BRANIO THOMPSONA	350
 AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	364

REPORTAŽA KAO UVOD

Hrvatska svjetla i tame
Čavoglave / Thompson - Dan pobjede

07. kolovoza 2008.

ČAVOGLAVE / THOMPSON – DAN POBJEDE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI

LJUBOMIR ŠKRINJAR

Marko Perković Thompson, u svojim rodnim Čavoglavama na obroncima Svilaje, besplatnim koncertom obilježio je Dan pobjede i domovinske zahvalnosti. Prema pisanju nesklonih mu medija koncertu je nazočilo blizu sto tisuća ljudi iz cijele Hrvatske – od Vukovara i Osijeka do Pule i Dubrovnika. Uz niz popratnih kulturnih i športskih događanja tom je prigodom predstavljena i knjiga akademika Josipa Pečarića "Zločinački sud u Haagu". Knjigu su predstavili (redosljedom): prof. mr. sc. Damir Pešordar, prof. dr. sc. Slobodan Lang, prof. dr. sc. don Josip Čorić, i autor. Počasni gosti bili su msgr. Ante Ivas, šibenski biskup te Marko Perković Thompson.

Petrovo polje; u pozadini su planine Svilaja i iza nje Dinara.

Do Čavoglava na obronku Svilaje uspinje se vijugava cesta.

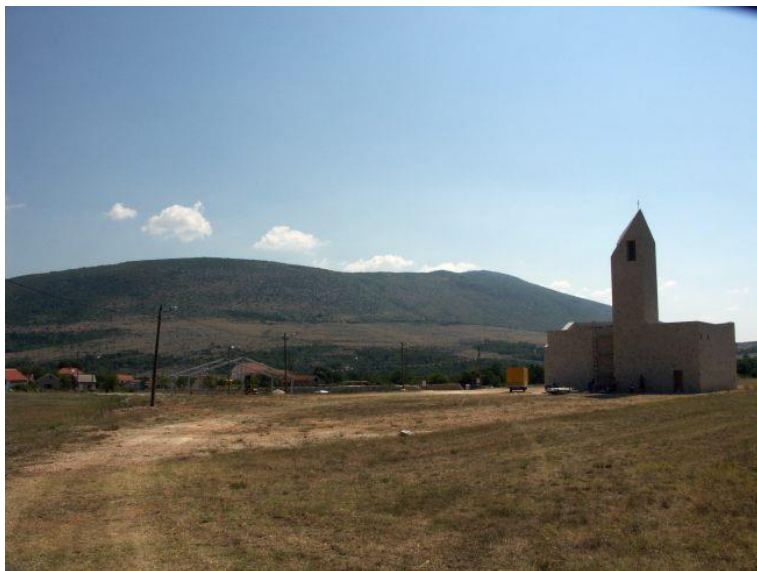

Osnovna škola u Čavoglavama.

Za besprijeckorno organiziran koncert valjalo je uložiti puno dobre volje i truda.

Nedovršena crkva Hrvatskih mučenika u Čavoglavama, Blagoslov temeljnog kamena obavio je msgr. Ante Ivas, šibenski biskup, 20. lipnja 2004. godine.

U Čavoglave se od podneva slijevala rijeka automobila i ljudi, iako se znalo da će koncert početi tek navečer iza 22 sata.

Športski avion kružio je nad Čavoglavama vukući za sobom transparent s natpisom *Dan pobjede - Čavoglave*.

U 15:45 već je bila popunjena desna strana parkinga. Bon za parking po cijeni od 20 kuna po vozilu je donacija za izgradnju crkve Hrvatskih mučenika u Čavoglavama.

Profesor Ozana Ramljak najavila je predstavljanje knjige akademika Josipa Pečarića *Zločinački sud u Haagu* i predstavljaće - s lijeva na desno: Josip Pečarić, Damir Pešordar, Slobodan Lang i don Josip Čorić.

Počasni gost msgr. Ante Ivas i Marko Perković Thompson.

Slobodan Lang govorio je osobito nadahnuo i argumentirano, uspoređujući ovaj današnji skup u šatoru sa Sokratovim šatorom i borbom za slobodu javne riječi. Nakon svega što se događa u Hrvatskoj od javnih medija možemo očekivati da i Langa proglase Ustašom. Ali njegov govor zasigurno ne će objaviti.

Na parkiralištu se još jedva nađe poneko slobodno mjesto...

Thompsonov koncert najavljen je vatrometom.

Neopisiv je doživljaj pod zvijezdanim nebom u toploj ljetnoj noći ispunjenoj mirisima eteričnih trava odslušati ovdje *Vjetre s Dinare ...*

Ljubomir Škrinjar

<https://www.hkv.hr/reportae/lj-krinjar/2994-reportaa-avoglave-thompson-dan-pobjede.html>

*

Ova reportaža je dana i u knjizi:

J. Pečarić, Prof. dr. sc. don Josip Čorić!, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/josipcoric.pdf>

Ali nije samo to razlog što su profesor Lang i dr. Pešorda zajedno u ovoj knjizi.

O tom predstavljanu moje knjige u Čavoglavama je i knjiga iz koje su uzeti tekstovi za prvo poglavlje knjige, a o tom predstavljanu i u drugom-

Akademik Josip Pečarić

THOMPSON U KNJIZI „SLOBODAN LANG / PEŠORDA O LANGU“

Knjiga je prvo objavljena na internetu, a poslije je i tiskana:
J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Portal
dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/LANG.pdf>
J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Zagreb, 2020., str.
272.

UVOD

Predsjednik Zoran Milanović je nedavno „prozvao“ prof. dr. sc. Žarka Puhovskog zbog njegovog nečasnog djelovanja kao svjedoka na sudovima protiv Hrvata i Hrvatske. O tome govori moja knjiga „Druker“. Za razliku od Puhovskog prof. dr. sc. Lang Je također bio svjedok optužbe na procesu protiv studentskih vođa iz Hrvatskog proljeća: Budiše, Čička, Dodiga i Paradžika. Ali kada mu je postalo očito koliko hrvatski narod želi svoju državu postao je veliki borac za ostvarenje te želje svog naroda. U knjizi „Druker“ postoje dva teksta u kojima se spominje i Langovo svjedočenje na suđenju hrvatskim proljećarima – jedan dr. sc. Jure Burića a drugi jednog od tadašnjih optuženika prof. dr. sc. Gorana Dodiga. Međutim, po objavi moje knjige o tome je pisao i dr. sc. Damir Pešorda u svojoj kolumni u *Hrvatskom tjedniku*. Ono što me je doista iznenadilo bila

je činjenica da se Pešordina priča o razgovoru profesora Dodiga i profesora Langa u Čavoglavama prilikom predstavljanja moje knjige *ZLOČINAČKI SUD U HAAGU*., Predstavljena je u Čavoglavama jer je govorila o tadašnjem velikom napadu na Thompsona.

Zato sam mislio da bi nastavak na moju knjigu „Druker“ trebala biti ta priča o profesoru Langu. Od svog prijatelja sam se oprostio kada nas je napustio. Ovdje ću ponoviti taj tekst. Pri tome u ovom trenutku Milanović podsjeća na prof. Langa. S druge strane Plenković sa svojim tvrdnjama kako zna tko su krivci događaja na Trgu sv. Marka (Škoro, Vidović Krišto, Hrvatski tjednik i Bujica) podsjeća nas na ono nekadašnje milicijsko izvješće iz Mostara o nepoznatom počinitelju hrvatske nacionalnosti.

PROF. DR. SC. SLOBODAN LANG: ODLAZAK PRIJATELJA

Sa prof. Langom sam prijateljevao još od vremena suđenja Virovitičanima na Vojnom sudu u Zagrebu. Najveći svjetski stručnjak za pitanja dobra upalio je tada veliku svijeću oko čijeg plamena se protestiralo iz dana u dan. Neki prosvjednici su u njemu vidjeli samo bivšeg člana CK SKH pa sam se upustio u raspravu s njima ukazujući na ono što je prof. Lang već do tada učinio da imamo našu Hrvatsku. Zajedno smo tada upalili i male svijeće pored samih vrata Suda – naši policajci su nas propustili do njih. Često smo se družili tako da me je doista pogodila vijest o njegovom odlasku:

*ODLAZAK ČUVENOG HRVATSKOG POLITIČARA Umro je
čovjek koji je Ivicu Račana potaknuo na povijesni potez*

Premинуo je hrvatski političar i liječnik Slobodan Lang, javlja dubrovački.hr. Bio je obnašatelj brojnih visokih političkih dužnosti. Široj je javnosti poznat kao suorganizator konvoja Libertas kojim se listopada 1991. pomoglo odsječenom Dubrovniku, organizirao je zaštitu za prognanike i izbjeglice u Hrvatskoj, organizirao i predvodio (zajedno s Hermanom Vukušićem) humanitarni Bijeli put pomoći za bolnicu u Novoj Biloj, čiju je organizaciju baš on inicirao te brojne druge. ... Humanitarni je rad nezaobilazni dio njegova životopisa. Ističe se kad je pomogao kosovskim rudarima kad su 1989. štrajkali glađu (Stari Trg). Radio je u predraću na tome da bi se spriječili sukobi u Hrvatskoj i drugim republikama u Jugoslaviji. ... Bio je članom SKH, HDZ-a i poslije Demokratskog centra, gdje je predsjednik glavnog odbora.

Bio je član Izvršnog vijeća grada Zagreba, sekretar Sekretarijata za zdravstvo, glavni nositelj skrbi za zdravlje svih sudionika Univerzijade u Zagrebu, posebni savjetnik Predsjednika RH Franje Tuđmana za humanitarna pitanja, zastupnik u Županijskom domu Sabora RH, veleposlanik u Ministarstvu vanjskih poslova RH i tako dalje.

Bio je sudionikom posljednjeg, 14. kongresa SKJ. Na poticaj Langa, Ivica Račan prilazi govornici i izjavljuje "da mi (izaslanstvo SKH)

ne možemo prihvatiti Jugoslavensku partiju bez Slovenaca" te nakon toga i hrvatsko izaslanstvo napušta Kongres, što je označilo kraj vladavine SKJ.

Slobodan Lang rodio se 8. listopada 1945. Rodom je iz ugledne hrvatske židovske obitelji iz Vinkovaca. Djed mu je bio predsjednikom Židovske općine. Dolaskom na vlast režima koji je bio marionetom osovinske Njemačke, život im se našao u ugrozi. Pokušao ih je spasiti poznati dominikanac Hijacint Bošković; taj je Boškovićev čin polučio da je Lang "od djetinjstva odgajan u osjećaju zahvalnosti prema fra Hijacintu, dominikancima i svim fratriba".

U Zagrebu je Slobodan Lang pohađao osnovnu i srednju školu. Medicinu je završio u Zagrebu. Specijalizirao je socijalnu medicinu. U doba hrvatskog proljeća predložilo ga se za prvog studenta prorektora u 300-godišnjoj povijesti sveučilišta u Hrvatskoj. Prvotni kandidat bio je Ivan Pađen, nakon čega se predložilo Langa, no Lang je otklonio tu mogućnost. Otac Slobodana Langa, Rikard Lang, istakao se u hrvatskom proljeću 1971. što se nije pridružio onovremenoj vrlo probitačnoj hajci na ljude, pa je tako spriječio progone kolega na zagrebačkom Ekonomskom institutu.[1]

Velike je znanstveničke karijere. Predavao je na Školi narodnog zdravlja Andrija Štampar, mostarskom Medicinskom fakultetu, u SAD-u. Članom je uglednih inozemnih liječničkih udruženja. U uredništvu je hrvatskog časopisa Croatian Medical Journal. Pokrenuo je Prvi hrvatski kongres preventivne medicine. Osnovao je Hrvatski časopis za javno zdravstvo, kojeg je uređivao. Prepoznao je opasnost onda relativno nove bolesti kopnice (AIDS-a), tako da je zarana radi sveobuhvatna sprječavanja širenja te opake bolesti pokrenuo sveobuhvatnu akciju poučavanja građana o toj bolesti. Njegovim radom je grad Zagreb došao na čelno mjesto svjetskog pokreta Zdravih Gradova. Inicirao je osnivanje mostarskog medicinskog fakulteta.

<http://www.jutarnji.hr/preminuo-slobodan-lang/1526382/>

<http://dubrovacki.hr/clanak/82051/preminuo-je-slobodan-lang>

U tekstu kažu kako se Lang ističe kad je pomogao kosovskim rudarima kad su 1989. štrajkali glađu (Stari Trg). Zapravo je bio jedini hrvatski političar koji se još tada javno suprotstavio rastućem

velikosrpskom fašizmu, a bez njegovog utjecaja na Račana na 14. kongresu veliko je pitanje kako bi se naša budućnost odvijala. I dok je bio savjetnik Predsjednika znali smo se ponekada naći. Bio je i na misi za sv. Tripuna u Dubrovniku u ratno vrijeme gdje smo mi članovi Hrvatske bratovštine Bokeljska mornarica 809. bili u posjeti kod župana a moji Bokelji iz Dubrovnika su željeli da ja dođem i predvodim ih u toj posjeti. To je draga uspomena jer je sveti Tripun istog dana kada i sv. Vlaho. Misa je bila u katedrali, sat vremena poslije mise za Sv. Vlaha, pa mi je velečasni rekao da pozdravni govor ne završim dok zbor iz crkve Sv. Vlaha ne dođe u Katedralu. Tako sam ja govorio i govorio, dok se moja supruga, koja nije znala o čemu se radi, preznojavala što sam govorio tako dugo.

Predvođenje konvoja Bijeli put dovelo je to toga da ga nazivaju i *spasiteljem Hrvata središnje Bosne*:

<http://poskok.info/wp/odlazak-spasitelja-hrvata-sredisnje-bosne-preminuo-slobodan-lang/>

Mnogo više smo počeli surađivati kada sam organizirao potpisivanje Otvorenog pisma biskupa i akademika za spas Branimira Glavaša kada je prvi put štrajkao glađu i kada je postalo jasno da vlast i ne samo oni s radošću iščekuju njegovu smrt. Ipak se radilo o pitanju spašavanja života čovjeka, a prof. Lang je itekako znao što je dobro, a što nije pa je bio oduševljen što smo uspjeli u svom naumu. Glavaš je pušten na slobodu istog dana kada smo mi poslali Pismo!. Ne zaboravimo: ovdje se radilo o čovjeku - simbolu obrane Osijeka od fašističke velikosrpske agresije. Prof. Lang je i tada razmišljao i bio pun ideja kako da tu našu potporu nastavimo, ali ostalo je – na žalost - samo na tome.

Ali ne i u slučaju napada na hrvatskog branitelja i pjevača Marka Perkovića Thompsona. Prvo pismo potpore sam ja organizirao. Prof. Lang je to pozdravio i naravno potpisao, ali i preuzeo inicijativu pa smo na dva slijedeća takva pisma zajedno radili. Neizmjeran je njegov doprinos u tadašnjem spašavanju našeg velikog pjevača od pobješnjelih fašista u RH koji sebe nazivaju antifašistima. Sjetimo se samo hajke na Thompsona zbog dvije-tri kape sa slovom U u masi od 130,000 ljudi na Jelačić placu. Današnja očita podjela Hrvata na domoljube (nazivaju ih fašistima, ustašama i sl.) i oni koji pomažu

velikosrpski Memorandum SANU 2. (zapravo srpske sluge) se tada počela otvoreno sprovoditi! Znamo da se to nastavilo s hajkama na Šimunića, potpisnike Peticije ZDS, akademika Reintera zbog prijedloga povratka imena Hrvatski DRŽAVNI sabor, do najnovijih na ministra Hasanbegovića.

Znali smo zajedno otići i u Čavoglave, a potpisivao je dr. Lang i niz drugih mojih otvorenih pisama.

Da, napustio nas je veliki čovjek i dragi prijatelj. Dragi Slobodane hrvatski narod i Hrvatska Ti nikada neće zaboraviti što si učinio za svoj narod i svoju domovinu.

Akademik Josip Pečarić

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

U svom tekstu Pešorda je spomenuo predstavljanje moje knjige u Čavoglavama. Očito je da se u knjizi govori i o našim otvorenim pismima u obrani Thompsona. Lang je potpisao prvo, drugo smo zajedno vodili, a u trećem smo jedino nas dvojica bili potpisnici. U ovom poglavlju dajemo taj dio knjige, a u slijedećem tekstove o samim predstavljanjima knjige.

PISMO THOMPSONU

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsone,

Nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prijavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbukkala poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu, 20. lipnja 2008.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Smiljko Ašperger
Akademik Slaven Barišić
Prof. dr. sc. Ivan Biondić

Akademik Rafo Bogišić¹

Mons. dr. Mile Bogović, biskup

Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice
hrvatske u Splitu

Prof. dr. sc. don Josip Čorić²

General Ljubo Česić Rojs

Dr. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat.
misija u Švicarskoj

Dr. dr. h. c. Nikola Debelić³, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik
u m.

¹ Akademik Rafo Bogišić («Jutarnji list, 23. 06. 2008.): «Zašto bi netko zabranjivao čovjeku da pjeva? Nekome smeta što pjeva domoljubne pjesme. Napadaju ga zbog navodne ustaške ikonografije, koju nisam primijetio na koncertima.»

Za «Jutarnji list», kada izdvajaju njegovo mišljenje, Bogišić je samo sveučilišni profesor (mada je iz njihova teksta očito da je akademik, dok je Vlatko Silobrić akademik. Valjda im se sviđa njegova izjava pa je on akademik a Bogišić nije («Ne sviđa mi se što kolege podupiru Thompsona. Potpisnici su konzervativci koji imaju autistični pristup nacionalnom identitetu i ne vjerujem da je motiv demokratska obrana čovjeka.») Navedeno je i mišljenje još jednog protivnika pisma. Ivo Banac predsjednik HHO-a kaže: »Oni imaju pravo istaknuti svoje mišljenje kao i svako drugi, mada svi dobro znaju da se ja s njima nikada ne bih složio. Ja takvo što nikada ne bih potpisao, ali to je moj osobni stav.»

² Prof. dr. sc. don Josip Čorić: «Pitanje za svakog poštenog čovjeka je suvišno ali radi kroatofoba i onih koji ne mogu mirno spavati dok se govori pozitivno o Hrvatskoj, potpisujem stotinu puta.»

Prof. dr. sc. don Josip Čorić («Jutarnji list, 23. 06. 2008., za njih je profesor Ćorić samo «svećenik iz Splita»): «Thompson je najnapadanija osoba u Hrvatskoj i naša je dužnost bila da ga obranimo i damo mu podršku. Bio sam na koncertu i nisam primijetio nikakvo ustaško znakovlje.»

³ Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić: «Imao sam čast dirigirati u Dubrovniku 24. studenog 1971. god. super svečani i nažalost zadnji koncert Vice Vukova prije njegova odlaska/spašavanja u inozemstvo i dirigirati nakon 18 god. listopada 1989.g. njegov prvi konc. nakon prisilne šutnje. O tome namjeravam nešto i napisati na paraleli Vukov - Thompson.» I doista Prof. Debelić je u «Hrvatskom slovu» od 11. srpnja 2008. objavio tekst»Nekad Vukov – danas Thompson« u kome je o Thompsonu napisao slijedeće:

«Zašto upravo sada spominjemo „Vicu nazionale“ i njegovu sudbinu? Zato jer se pred nama ponovno odigrava gotovo isti scenarij. Kršan mladić, zaljubljenik u svoju zemlju i u svoj narod, branitelj koji je svoju *srojniciu* zamijenio gitarom da se glazbom i dalje bori za taj narod, narod koji danas nije ništa manje ugrožen nego onda kada je taj mladić ratovao. Sada ga se optužuje klevetnom objedom za nacionalizam

Julije Derossi, književnik
Zlata Derossi, prof.
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Prof. dr. Andrej Dujella
Marko Dumančić, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
Akademik Dubravko Jelčić

i fašizam, istim rječnikom kao što se prije gotovo 40 godina optuživalo Vicu Vukova i tisuće drugih rodoljuba!

Što je protuzakonito učinio uspravni junoša izravnog pogleda i uzdignutog čela Marko Perković Thompson? To što je kao i Vice ponosan na svoje hrvatstvo i ne krije ga? To što smatra, kao i Vice, da je za opstanak nacije nužno njegovati, čuvati i braniti nacionalni identitet? To što je omiljen i što ga slijedi hrvatska mladež, je li zato opasan ili, možda, kriv? Tko se to plaši hrvatskih nacionalnih obilježja na autima, majicama, tribinama ili na Thomsonovim koncertima? Zar ne bi svaka vlast trebala biti ponosna na takvu divnu mladost, da se sa njom poistovjeti i stavi joj se na čelo?

Autor ovih redaka bio je igrom slučaja sudionikom nekih Vicinih umjetničkih trijumfa i svjedokom teških nepravdi. Sada gledamo istu nepravdu koja se nanosi Thompsonu kao što se nanosila Vici, a preko njih i svima nama. Gdje je tu pravna država koju neki tako rado ističu kad im to odgovara? Zašto šute naša ministarstva, zar nisu ništa naučila iz nedavne nam povijesti, zašto ne štite umjetnika i temeljna mu ljudska prava? Svaka čast dr. Andriji Hebrangu koji je jasno podupro Thompsona i ovu raspjevanu hrvatsku mladost, ah zašto samo on? Zašto šute brojni samozadovoljni dužnosnici kojima su mladići kao Thompson omogućili njihove današnje sinekure? Zašto se tresu od straha pred kroničnim hrvatomrscima koji su začelnici mnogih naših nevolja, a kojima je san da umjesto hrvatske države vide neku Zapadnobalkanoslaviju! Neka oni samo sanjaju svoj apokaliptični san, jer smo uvjereni da će budućnost ovog naroda krojiti ova hrvatska mladost, ova ista mladost koja je branila Vukovar, Gospić, Dubrovnik, a sada svojim kockastim, vatrenim i trobojnim obilježjima i svojim domoljubljem izaziva divljenje gdje god se pojavi. Ova mladost koja pjeva s Thompsonom „Lijepa li si...“, i koja je najbolji jamac ostvarenja Vicine poruke u pjesmi „To je tvoja zemlja“: „Tuđin i oluje kidali su nju, al još uvijek tu je, sve dok mi smo tu!“»

Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, glavni urednik Političkog zatvorenika

Josip Jović⁴, kolumnist i publicist

Don Anđelko Kačunko, novinar i publicist

Prof. dr. sc. Ivan Karlić⁵

Prof. dr. sc. Ivan Kordić

Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago

General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor

Akademik Ivan Kušan

Prof. dr. sc. Slobodan Lang

Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.

Prof. dr. sc. Branimir Lukšić

Prof. dr. sc. Mate Ljubičić

Ante Madunić, odvjetnik

dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini

Slavica Maras, glumica

Prof. dr. Marko Matić

Mate Matić, odvjetnik

Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik

Mr. sc. Lujo Medvidović, književnik i odvjetnik

Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU

Marko Mikulandra, književnik i redatelj

Miroslav Mikuljan, filmski redatelj

Dr. sc. Ljerka Mintas-Hodak

Prof. dr. sc. Božidar Nagy, D.I.

Dr. sc. Mijo Nikić⁶

Javor Novak, spisatelj

Tihomir Novak, ak. glazbenik

Željko Olujić, odvjetnik

⁴ J. Jović: "Radi se o političkom progonu bez primjera u suvremenoj Europi."

⁵ Prof. dr. sc. Ivan Karlić: «Dakako da svi ovi besmisleni napadi na njega (Thompsona, op. J.P.), na njegove nastupe i na sadržaje njegovih pjesama imaju puno dublju pozadinu, to je jasno svakom mislećem Hrvatu. Stoga radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.»

⁶ Dr. sc. Mijo Nikić: «Pridružujem se popisu osoba koje podržavaju plemenite ideje koje svojim pjesmama promiče pjevač Marko Perković Thompson.»

Prof. dr. sc. Mladen Parlov⁷
Dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakčić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Goran Petrač, ak. slikar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Akademik Stanko Popović
Mons. Dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Prof. dr. sc. Tanja Pušić⁸
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Fra Nikola Mate Roščić
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Marin Sopta, profesor
Petar Šale, odvjetnik
Branko Šerić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Mr. sc. Pero Vidović, Rim, Italija
Boris Vinčić, odvjetnik
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

⁷ Prof. dr. sc. Mladen Parlov: «Tek sam danas, 26. lipnja, otvorio e-mail poštu, naime nalazio sam se izvan Splita, pa izražavam svoju potporu gosp. Marku Perkoviću, zahvalan za sve što je učinio i čini na promidžbi i obrani nacionalnog identiteta i ponosa.»

⁸ Prof. dr. sc. Tanja Pušić. «Bila sam s obitelji na iznimno mirnom i domoljubnom Thompsonovom koncertu i zbilja je sramotno da se u javnosti domoljublje na ovakav način kažnjava umjesto slavi.»

PRILOZI

BISKUP PULJIĆ O THOMPSONU

U Razgovoru za «Maticu» časopis Matice hrvatskih iseljenika dubrovački biskup Mons. Želimir Puljić na pitanje:

Iseljeničtvo voli hrvatske pjesme i pjevače, identificiraju se s tekstovima, s emocijama. No, njihova uzdanica Thomson bio je proglašavan nepoželjnim u stranim novinama. Jeste li Vi susretom s pjevačem zapravo i iseljeničkoj publici – koja je desetljećima prije bila dobro motrena - željeli poslati nedvosmislenu poruku?

odgovara

U kontekstu vašeg pitanja moram najprije konstatirati kako u ovom vremenu demokracije ima puno manipulacije, etiketiranja i otpisivanja ljudi. Ja sam prošle godine u rujnu, neposredno prije njegovog koncerta u Dubrovniku, primio pjevača Marka Perkovića – Thompsona na njegovu zamolbu. U kratkom razgovoru s njime potaknuo sam ga neka svojim djelovanjem nastavi zalagati se i promicati temeljne ljudske vrijednosti koje su ukorijenjene u duši hrvatskog čovjeka, a koje se putem medija često dovodi u pitanje. Naime, poznato je da Thompson u svojim pjesmama promiče vjeru u Boga, u Isusa Krista i Blaženu Djevicu Mariju, odvjetnicu i majku hrvatskog naroda. 'Samo treba vjerovati, veli Thompson i 'biti Božjeg lica slika, pa sijati gdje si nika'. On javno priznaje svome sinu kako ga je vjera sačuvala: 'ljubio sam Boga, a on mi dao tebe, sine moj'. Njegova druga pjesma o 'čvrstom didi' koji svog unuka poučava: 'Poštenim putem ići, bit će teško znaj. Al' samo ćeš tako stići gdje je vječni sjaj', ima svoj glazbeni, rodoljubni i pedagoški naboj. Pjevača ne zbunjuju ni laži u eteru kojima se 'obmanjuje ljude'. Za one pak koji vele da je 'domoljublje fašizam kako bi obranili svoj komunizam' on govori o 'prozirnoj demagogiji'. Stoga želi neka njegovog sina 'na putu vodi Bog kako ne bi izdao roda svog'. Ovakvim pristupom Bogu, vjeri, Crkvi i Domovini on se neizravno zalaže za dostojanstvo čovjeka i obitelji gdje se

najbolje odgaja i njeguje svijest ljubavi prema vjeri i hrvatskom narodu. Potrebno je stoga takvima, kao i svima koje se bez razloga etiketira i otpisuje, dati podršku i ohrabriti ih da im ne dojadi činiti dobro.

PROF. ČORIĆ U EMISIJI «HRVATSKA U ŽIVO»

(PONEDJELJAK, 23. LIPNJA 2008. U 16:30 S. VODITELJI:
RUŽICA RENIĆ ANDRIJANIĆ I PETAR VLAHOV)

Ružica: Marko Perković Thompson podijelio je i hrvatske intelektualce....

Nogometno prvenstvo za nas je završeno no svi se ponosimo igrom naših i jedinstvom u kojem smo svi sudjelovali bez obzira na politička uvjerenja. No da idila ne bi predugo trajala našli smo novi razlog za podjele.

Vlahov: Tako je. Tako su se intelektualci podijelili oko lika i djela Marka Perkovića Thompsona. Na one koji ga zdušno kritiziraju i one koji ga bezrezervno podupiru. U splitskom studiju pozdravljamo svećenika don Jozu Čorića, a u osječkom Jaroslava Pecnika iz HHO. Idemo odmah do Splita – Gospodine Čorić, je li se čujemo?

Čorić: Pozdravljam sve one koji s ljubavlju i borbom za istinu i pravdu žive svoj život.

Vlahov: Jasno. Evo, gospodine Čorić, zašto ste potpisali pismo potpore Thompsonu i koji je bio vaš motiv?

Čorić: *Kada se ne bih ja kao čovjek, a pogotovo kao svećenik, zauzeo za svaku progonjenu osobu, i ona koja nije nevina, onda bih ja bio nula. Ja ću biti slobodan i citirati rečenicu, koju u svim knjigama povijesti ljudske gluposti nisam mogao naći, a slušao sam emisiju 'Otvoreno' od jednog od deset sveprisutnih osoba na hrvatskoj dalekovidnici. Desetak osoba koje stalno điraju što bi se kod nas reklo. Rekao je ovako: "Prekontrolirao sam pjesme Marka Perkovića Thompsona i vidim da u nekima od njih ima duh ustaštva, jer Pavelić je znao reći 'Na ljutu ranu ljutu travu' i to je dokaz da se Perković doista služi ustaštvom." Ako je to tako onda ja večeras svečano javljam na televiziji da od večeras neću jesti kruh, jer vjerujem da je Poglavnik jeo kruh.*

Vlahov: Neki vaši kolege intelektualci smatraju vas, zbog evo i ovih stavova koja ste sada iznijeli konzervativnim i autističnim, konkretno akademik Silobrić. Kako to komentirate?

Čorić: *Ja Silobrčića ne znam, a čujte - često puta čovjek čita svoju dijagnozu na tuđem imenu.*

Vlahov: *Prije nego li odemo do Osijeka – smatrate li da svojim stavovima veličate ustaštvo koje se često spominje u kontekstu s pjesmama Thompsonovim?*

Čorić: *Nađite mi jednu Thompsonovu pjesmu u kojoj se veliča ustaštvo pa ću vam ja odgovoriti. Jadna li je hrvatska zemlja, jadna li je hrvatska zemlja, koja zbog sinova kojima se dogodila Hrvatska i ne mogu se nikada smiriti, jer su im oci i praoci uništavali sve što je disalo hrvatski, koja živi sada, bacajući drvlje i kamenje na čovjeka, čiji koncert, prosuđujući po službenim izvještajima nakon, prošao je u savršenom redu. A što se nađe desetak obučenih, od koga to ja ne znam. Ja sam prošao cijelu sjevernu kuglu zemaljsku. Na svakom skupu našao sam takvih u puno većem broju. Ajde dođite u Italiju pa ne nađite crnokošuljaše. Dođite u Francusku, dođite u Njemačku, neću u Švedsku, to bolje poznaju neki drugi (kraj mene je sjedio Ranko Ostojić – profesionalni policajac, koji je dio svog usavršavanja obavljao u Norveškoj). A ovdje mi nađemo?! Nađite mi pjesmu i ja ću pristat. Ako je ne nađete onda neka gospodin iz Osijeka ne pokušava govoriti, ako će govoriti na temelju '72., koju sam ja krvavo prošao i '73. jer me ovo podsjeća na hajku protiv Vice Vukova u svoje doba, protiv njega, sjećate se dobro. Samo je Vice poslije završio u SDP-u.*

Ružica: *Gospodine Čoriću, dobro – možete li komentirati pozdrav 'za dom!' kojim Marko često počinje svoje koncerte?*

Čorić: *Hoćete li vi meni reći – da vas netko vidi prvi put večeras i koji nikada nije bio u Hrvatskoj i da vas zapita: "Jeste li za dom spremni?" Što biste vi rekli. Ja nisam nikada tako pozdravio, nikada. Ali kad bi me netko zapitao jesam li za dom spreman? – 'uvijek', a što se tiče mog ustaštva nikada nisam cijenio ljude koji rade po principu kapetana broda – bježe s broda, a posadu i putnike ostavljaju da poginu. Mislim da sam tu jasan.*

Ružica: *Na koga mislite konkretno?*

Čorić: *Čujte, ako ne znate da je to Ante Pavelić, onda je meni žao.*

Ružica: *Ne, ne nisam vas shvatila.*

Čorić: *Kako niste, on je sačuvao stražnjicu, a gdje je narod njegov? (...)*

Ružica: Možemo. Gospodine Čoriću, evo čuli ste što kaže gospodin Pecnik?

Čorić: *Nisam čuo više od pola. Loše se čulo, a ovo zadnje što se čulo podsjeća me na moj vojni rok u Kičevu MPV – moralno političko vaspitanje. Dalje taj gospodin nije otišao. Što mu ja mogu? Zašto ne diže glas protiv najgore ideologije ljudske povijesti – komunizma. Ja bih jučer vjerovao predsjedniku našem da govori pošteno, da je zinuo jednu jedinu riječ protiv najgore ideologije ostvarene ideologije ljudske povijesti. Ja ću mu poslati. Ja ću mu poslati knjigu – 100 milijuna ubijenih komunista (lapsus linguae – treba 'ljudi'), a koju pišu komunisti. I nema tu razgovora, a što ću ja? Nema tu Thompson, Čorić ili bilo tko, nego onaj tko radi za svoju zemlju iz ljubavi, a neka mi nađu jednoga čovjeka u povijesti da sam ja rekao protiv bilo koje nacije? Protiv Hrvata? Protiv svakoga koji ne valja počevši od sebe, apsolutno, jer problem svijeta ne bi trebao biti ja.*

Vlahov: Gospodine Čorić, bi li bilo drugačije da se iz Thompsonovih nastupa izbaci izraz 'za dom' o kome smo malo prije govorili ili da se izbaci sintagma 'ljuta trava na ljutu ranu'?

Čorić: *Što se tiče 'ljute trave na ljutu ranu' ja sam to čuo od mog pradjeda prije nego li se je rodio Pavelić. Znate! A što se tiče 'za dom spremni' – ako to smiruje ja bih je izbacio odmah. Odmah! Sve što smiruje situaciju ja izbacujem odmah, jer što će meni zabava u kojoj se drugi osjeća ugroženim. Ni čut!*

(...)

Ružica: Gospodine Čoriću, imate li još koju opasku za kraj?

Čorić: *Apsolutno, pa jeste li vidjeli da gospodin - drug niti riječi nije rekao protiv komunizma, a komunizam nije radio isto što i fašizam, jer od 8.5.1945. ja ne znam za žrtve NDH, a NDH nikada podnosio nisam., ali za žrtve komunizma evo jedan primjer. Ja sam do 11. godine imao socijalno osiguranje i onda do 50. ništa. Sada sam sveučilišni profesor u mirovini, a nemam mirovine. Zbilja veliki, veliki humanizam, a što se tiče ovoga komunizma ja neću navesti, neka on nađe tko je rekao: "Da bi čovjek pristupio jedinoj postojećoj partiji, mora biti natprosječno nepošten" (Brodski). Hvala.*

Vlahov: Evo samo za kraj – pitanje za jednog i drugog gosta – kada ćemo mi prestati razgovarati o ovim temama: partizani i ustaše i sve

ono što nas još opterećuje od 1945. 1941. godine. Mnogi se tada još nisu ni rodili, a mi još danas raspravljamo o tome.

Čorić: *Može, ja ću vam reći. Kada svaki grob, svake žrtve bude obilježen.*

Pecnik: Ja mislim ovaj naprosto to pokazuje našu nezrelost našega društva i da zapravo nismo spremni suočiti se s pravim problemima. Nama ovi problemi fašizma i antifašizma služe da bi prikrili neke druge stvari za koje nemamo snage i sposobnosti otvoreno ih prozvati i kritički preispitati.

Ružica: Ja mislim da je gospodin Pecnik definitivno u pravu. Puno vam hvala, obojici naravno, za gostovanje u našoj emisiji.

BISKUP JEZERINAC NA MISI RECITIRAO THOMPSONOVU PJESMU

srijeda, 25. lipnja 2008.

Vojni biskup Juraj Jezerinac predvodio je danas misu zahvalnicu u prigodi Dana državnosti i blagdana Sv. Bone, zaštitnika Vukovara, u župnoj crkvi sv. Filipa i Jakova u nazočnosti vjernika i polaznika Hrvatskoga vojnog učilišta "Petar Zrinski" koji u Vukovaru slave završetak izobrazbe na hrvatskim vojnim školama.

"Molimo za sve građane da Hrvatska bude domovina prava u kojoj će svaki čovjek moći dostojno živjeti", poručio je Jezerinac u propovijedi te pozvao vjernike da se mole i za one koji su počinili zlo nad Vukovarom i Hrvatskom.

Spomenuvši se velikih žrtava koje je Hrvatska podnijela u Domovinskom ratu za neovisnost i slobodu, biskup Jezerinac izrecitirao je pjesmu Marka Perkovića Thompsona "Bijeli golubovi".

BIJELI GOLUBOVI

Bijeli križ opomenu šalje
putniče stani, ni koraka dalje
ovdje je palo golubova jato
a bili su za dom, bili samo za to

Pomoli se, onda dalje kreni
na ovom su mjestu pali golubovi bijeli
s ognjem pakla tu su se sreli
ostala su polomljena krila
a bili su za dom spremni

S ognjem pakla tu su se sreli
ostala su polomljena krila
a bili su za dom spremni

PROF. DR. SC. SLOBODAN LANG

HRVATSKU TREBA BRANITI

Thompsona najviše napadaju Slavko Goldstein, Ivo Banac i Vesna Pusić. Ove kritičare povezuje i činjenica da nitko od njih nije sudjelovao u obrani Hrvatske i da su dvoje od njih značajan dio tog vremena proveli u inozemstvu. Nisu bili na mjestu stradanja, nisu se bojali, pomagali stradalima, smještali prognane, pokapali ubijene – nisu se molili, ni dajući vlastiti, ni spašavajući tuđe živote; nisu mislili što činiti, kako spasiti, gdje pokopati; nisu slušali ni pjevali glazbu i pjesme vjere i nade. Nakon rata nisu otišli ni prognanicima, ni udovicama, ni djeci poginulih; nisu obišli mjesta stradanja i nisu pitali branitelje. Zatvorili su oči, uši i srce za Hrvatsku.

Napad na koncert? Nije napadnut koncert Marka Perkovića Thompsona ni 77 uglednih intelektualaca koji su se suprotstavili ovakvim osudama. Dosadašnja rasprava nije poštovala istinu, ravnopravnost i dobronamjernost. Odmah se pokušalo značajno umanjiti broj nazočnih na koncertu, a znatno uveličati broj ljudi s ustaškim znakovima i iskazivanjem mržnje. Besmisleno je Thompsonov mač naziva 'pseudokeltskim'.

Stalna je neravnopravnost u medijima: Jutarnjem listu i Globusu, ali i na HTV-u. Intervjui vodećih napadača banalnom su bahatošću 'ukrašeni' njihovim slikama preko cijelih stranica, dok drugi ne mogu iznijeti svoje stavove. Komentari s weba: kljuna, love69, lungomara i Žedesa dobivaju više prostora od branitelja ili intelektualaca koji drukčije misle. U Otvorenom HTV-a raspravlja se potpuno zatvoreno o braniteljima. Kritičari nisu pokazali ni najmanju želju da s onima koje napadaju i koji drukčije misle vode dijalog i omoguće im da iznesu svoje stavove.

Ne priznaje se pravo drukčijih stavova, 'drugih nema' dobronamjernost, dakle, nije ni potrebna?!

Tko je napao?

Slavko Goldstein, publicist, ugledni stariji javni intelektualac, više puta rukovodilac raznih židovskih organizacija i prvi predsjednik Hrvatske socijalno-liberalne stranke (1989.-1990.). Istaknuo je da danas Za dom - spremni'. Nijemcima zvuči kao "Heil Hitler", i da su nekadašnje (prije 65 godina) 'ustaške postrojbe tim istim pozdravom polazile u pohode na lička, kordunska. istočno-hercegovačka i srednjobosanska sela gdje su puškama i noževima ubijale djecu, njihove sestre, braću, majke, očeve, djedove i bake.' Goldstein smatra da 'istinu dugujemo svima, živima i mrtvima, baš svima, podjednaku A poštovanje dugujemo mnogima, i živima i mrtvima, ali ne baš svima."

Vesna Pusić, političarka, predsjednica kluba zastupnika HNS-a i odbora za praćenje pregovora s EU-om.

Ocijenila je da je koncert Marka Perkovića Thompsona obilježavala "ustaška ikonografija i šovinističke poruke", da je policijski inspektor koji je reagirao 'spasio obraz cijeloj naciji i cijeloj zemlji', a da vlada "šalje poruku da ne želi sankcionirati tu vrstu šovinističkih incidenata'.

Ivo Banac, političar predsjednik HHO-a. bivši zastupnik i predsjednik Liberalne stranke.

On smatra da 'u svijetu i dalje postoji predrasuda daje Hrvatska jedna, blago govoreći, problematična i kvazifašistička zemlja pa je zadatak politike, javnosti, inteligencije i raznih ustanova da takvu predrasudu potisnu, a ona ne će nestati dok se Thompson predstavlja neupitnim nevinašcem i veselo se razmahuje svojim pseudokeltskim mačem nad Jelačić placom.'

Za istup 77 intelektualaca smatra da 'imaju pravo istaknuti svoje mišljenje kao i svako drugi mada svi dobro znaju da se ja s njima nikada ne bih složio.'

Istupio je i Vlatko Silobrić, akademik. Imao je više javnih funkcija. Nazvao je 77 intelektualaca 'akademicima - konzervativcima s autističnim pristupom nacionalnom identitetu'. Radi se o neukusnoj usporedbi protivnoj medicinskoj etici. Petar Ciganović, čitatelj kolumnist, napisao je za Grupnu 77: 'Nisu to intelektualci niti stručnjaci, to su licemjeri koji žele da društvo bude

prema njihovoj slici, mjeri i interesu'. Oglasio se i Zoran Pusić, i više anonimnih čije je stavove *Jutarnji list* prenio s internetskih stranica.

Što je napadnuto?

Zajednička poruka ovih napada stav je da je Hrvatska tijekom II. svjetskog rata bila fašistička država, daje ova ideologija dio njezina suvremenoga nastajanja i obrane, da se u svijetu misli daje takva i danas, da ima i opravdanja za takve stavove, da se ovakvi stavovi šire među mladima da je Hrvatska opasnost za Evropu. Ovaj su stav iznijeli jedna političarka, koja predstavlja Hrvatsku u Evropi, političar koji predstavlja ljudska prava i dugogodišnji ugledni član Židovske zajednice. Ove kritičare povezuje i činjenica da nitko od njih nije sudjelovao u obrani Hrvatske i da su dvoje od njih značajan dio tog vremena proveli u inozemstvu. Nisu bili na mjestu stradanja, nisu se bojali, pomagali stradalima. smještali prognane, pokapali ubijene nisu se molili, ni dajući vlastiti, ni spašavajući tuđe živote; nisu mislili što činiti, kako spasiti, gdje pokopati; nisu slušali ni pjevali glazbu i pjesme vjere i nade.

Nakon rata nisu otišli ni prognanicima, ni udovicama, ni djeci poginulih; nisu obišli mjesta stradanja i nisu pitali branitelje. Zatvorili su oči, uši i srce za Hrvatsku.

Konačno, ni sada 30. svibnja 2008., kada se sve iskazalo u centru Zagreba, na Dan branitelja nisu došli zahvaliti ni moliti za poginule, nisu došli misliti, saslušati, vidjeti i raspraviti u šator i nisu došli na koncert.

Najviše mi je žao zbog Goldsteina koji ima vlastito iskustvo progona i stradanja u vrijeme holokausta i zna da se istinu mora proživjeti. Ali upravo velika stradanja i šezdesetgodišnja introspekcija strahota holokausta, nameće nemilosrdnu odgovornost prema budućnosti.

Treba biti istinit, jasan i promišljen. Napadnuti su hrvatski branitelji, obrana, stvaranje i karakter hrvatske države. U današnjoj Hrvatskoj napadanje je postalo neupitno. Pitanje je smiju li se napadnuti braniti i smije li se braniti napadnute.

Ovoga puta ne samo što se smije, već se i mora braniti. Zbog toga sam potpisao istup 77 intelektualaca. To nije dovoljno i na ovom

mjestu idući put, i gdje god bude moguće, odgovorit ću na ove optužbe. To smatram obvezom prema istini, moralu i vjeri.

Smisao i poruka branitelja 30. svibnja 2008.

Zbog svih - mladih, javnosti, politike, međunarodne zajednice, a možda i zbog pomoći shvaćanju onih koji su napali, treba iskazati i smisao i poruku branitelja.

Molitva

Ljudi vole život i malo je toga zbog čega ga se odriču. Dali bi život za našu djecu. Za što još? Bi li ga dali da brže uđemo u Europsku uniju? Za Jadranski pojas? Za pobjedu svoje stranke na izborima? Mali broj ljudi može izravno izabrati između života i nekoga plemenitog cilja. Na prvom su mjestu poginuli hrvatski branitelji. Oni su svoj mladi život uložili u obranu vlastitoga naroda od progona i očuvali slobodu hrvatske države. Uložili su tisuće mladosti, života, milijun godina života u svakom dijelu Hrvatske.

Dan branitelja grada Zagreba započeo je misom zahvalnosti u katedrali Sv. Stjepana. Tamo se okupilo mnoštvo da se zajedno i svaki za sebe povezu sa Bogom, međusobno, s mrtvima i s još nerođenima - da se zahvale poginulima, da vole Hrvatsku i mole za njih i za nju.

Mišljenje

Najveća opasnost svakoga vremena nedostatnost je istinskoga mišljenja, uključujući i namjeru da se mišljenje poistovjeti sa znanstvenim znanjem ili političkom moći.

Sokrat je za mjesto boravka odabrao tržnicu, mjesto gdje se susreće narod i vodi dijalog s sugrađanima. Na Jelačić placu postavljen je Šator, izložene su knjige, pjesme, sjećanja, fotografije, dnevnici, analize - prikazivani snimci. Vođen je dijalog s tisućama građana, posebno mladih.

Najviše se željelo i nastojalo poticati mišljenje. Vrijednost mišljenja posebno se iskazuje u trenucima kada se zlo nameće, a

društvo kolabira. Tada je mišljenje bitno jer pomaže prosuđivati konkretno. Oluja misli omogućuje razlikovati dobro i zlo, lijepo od ružnoga. Kad je sve u pitanju, mišljenje može spriječiti katastrofu. Simbol poslušnosti a odsustva mišljenja je Eichmann. On nije mogao komunicirati, niti govoriti, jer nije bio sposoban misliti. Život poslušnosti i potrošnje ugodan je život jer na minimum smanjuje potrebu mišljenja.

Kada su se narod i Hrvatska suočili s agresijom i progonom, ljudi koji su mislili postali su branitelji. Mišljenje branitelja nije stvorilo nove istine ni akademike, ali je pomoglo da se razlikuje dobro od zla, zaštititi ljude, spriječiti progon hrvatskog naroda i obraniti Hrvatsku.

Glazba

Napadi na pjevače nisu česti, ali ih je bilo. Zbog suradnje sa nacistima, napadani su Edith Piaf, i Maurice Chevalier. Poslije su im se ispričali. U Hrvatskoj je početkom sedamdesetih osuđen i onemogućen Viče Vukov. I njemu su se ispričali. Sada je na redu Marko Perković Thompson. Nije mudro napadati glazbu. Radije razmislimo o glazbi u obrani Hrvatske.

Okupljeni na Glazbenoj slušaonici Matice hrvatske 27. svibnja, uz predavanje Krešimira Brlobuša, slušalo se Lenjingradsku simfoniju. Za vrijeme nacističke opsade Lenjingrada 1941. godine, Šostakovič je komponirao simfoniju koju su 1942. godine svirali gladni glazbenici, a za siromašne su vani stavljeni zvučnici. Ova je glazba postala simbolom odbrane protiv fašizma, ne samo u Rusiji nego i u drugim zemljama. Simfonijska je izvedena na brojnim muzičkim, kulturnim i političkim događanjima i ušla je u povijest ne samo kao glazbeno djelo nego i akt ujedinjena naroda. Lenjingradska simfonijska pripada cijelom svijetu.

Za vrijeme opsade Dubrovnika 1991. godine, JNA i crnogorski četnici pucali su s brda iz topova, mitraljeza i pušaka, s mora iz ratnih brodova i iz zraka, iz aviona. Odgovorila si im pjevanjem djeca 'Malog raspjevanog Dubrovnika' (kasnije su pjevali Svetom Ocu Ivanu Pavlu II.), Đelo Jusić, Marko Brešković, Buco i Srđan, klapa Ragusa, klavir u 'Argentini'... Kad su pogodili Zelence, Delo je odgovorio sa 'Kad zazvone zvona.' Na 200. godišnjicu Mozartova

rođenja, 5. prosinca, održanje svečani koncert. Idućeg dana JNA je svom snagom artiljerije napala i razarala Grad. Zapalili su Stradun i veliki dio grada u zidinama. Usprkos opasnosti, ljudi su se okupili i uspjeli ugasiti vatru. Idući dan, novi koncert. Božićni koncert održala je Ruža Pospiš-Baldani, tada predsjednica Hrvatskog Crvenog Križa. Krajem studenog dr. Bernard Kouchner, danas ministar vanjskih poslova Francuske, s nekoliko uglednih intelektualaca došao je i bio s nama za najtežih dana obrane Dubrovnika. Slušao je našu glazbu u Gradu i 'Argentini'. Kad je vidio kako se branimo, priključio se obrani i odustao od 'pomoći' odvođenjem djece, žena i staraca. Za Novu godinu vratio se je s Barbarom Hendrix i nacionalnim orkestrom iz Toulusa, koji su u crkvi Male Braće održali koncert Bacha i Mozarta. Dubrovnik se obranio i glazbom. U to vrijeme želio sam da se, u znak zahvalnosti za međunarodnu pomoć, u Dubrovniku svake Nove godine održi koncert potpore i solidarnosti s gradom u nevolji. Da je to učinjeno, do danas bi bili održani koncerti za New York, Washington, Moskvu, London, Madrid, Istanbul, gradove u Libanonu, Kini, Indoneziji, Mianmaru ... Možda se još može? Uvijek treba pomoći ljudima u nevolji!

Duga je hrvatska tradicija obrane glazbom. 'U boj, u boj' je Ivan pl. Zajc napisao 1876. a deset godina kasnije ju je unio u operu 'Nikola Šubić Zrinski'. U prosincu 1989. pred početak rata, 'U boj, u boj' pjevao je Vice Vukov u Lisinskom.

Pjevali smo 1991. godine Juru i Bobana. Taje pjesma bila izvor snage i hrabrosti, i to će ostati. Nitko ju danas ne mora ni pjevati ni voljeti, ali nikada ne ću ni prihvatiti da ju se zabranjuje ili kleveće

Na početku agresije na Hrvatsku veliki broj naših uglednih pjevača otpjevali su nezaboravnu 'Moju domovinu', a Tomislav Ivčić obratio se svijetu pjesmom 'Stop the War in Croatia'. Vice Vukov pjevao je 'To je tvoja zemlja'. Hrvatsku su napadali, razarali, progonili i ubijali - a ona je ustala, snažnija nego ikada, otvarajući domove kolonama prognanih, tražeći nestale, okupljanjem žena, neumornim radom liječnika i medicinskih sestara i podizanjem, pogibanjem, ranjavanjem, invalidnošću i nezaustavljivim

okupljanjem branitelja, koji su u boju i u boju pretvarali snove i pjesme u stvarnost hrvatske države.

Kada je početkom rata bombardiran Zagreb, akademik Frano Parać sjedio je sa stanarima svoje kuće i građanima cijeloga grada u podrumu. Čuli su se avioni, rastao je strah od bombi i onda sve ponovno. Godine 1993. skladao je 1. Simfoniju i u 1. stavku izrazio ratnu anksioznost, strah i neizvjesnost rata, sa stalnim tam, tam, tam, trombona koji se pretvaraju u bum, bum, bum, bubnjeva i onda - isto. Za Vukovar je Miroslav Skoro spjevao 'Ne dirajte mi ravnice', a Slavoniju je pjevao Kićo Slabinac. U Dalmaciji je bio Thompson s Čavoglavama, Ranko Boban je pjevao 'Moju Hercegovinu' a iz Srednje Bosne se javio Parni valjak i 'nada bolnice u Biloj'. Tereza je bila svuda. Ova je glazba djelo zajedničkog stvaranja glazbenika, naroda i branitelja u hrvatskim gradovima i prostorima, za vrijeme trenutaka i vremena, opasnosti, straha, molitve, progona, razaranja i ubijanja -jačajući ponos i nadu, da izdržimo i da svoji na svome, odlučujemo o svojoj sudbini.

Branitelji, dragovoljci, na početku rata nisu imali dovoljno ni oružja ni ljudi ni - pjesama. Partizanske pjesme pjevali su agresori sa zvijezdom dok su bombardirali Zagreb, Dubrovnik, Osijek i ubijali vukovarske pacijente na Ovčari. Morali smo pjevati, da bismo izdržali, da bi smanjili strah, da bi iskazali vjeru u Hrvatsku i vlastitu ljubav za nju. Tada smo pjevali i 'Juru i Bobana'. Ova pjesma je 1991. bila izvor snage i hrabrosti, i to će ostati. Nitko ju danas ne mora ni pjevati ni voljeti, ali nikada ne ću ni prihvatiti da ju se zabranjuje ili kleveće.

Obrana Hrvatske glazbom, nastajanjem, riječima, poticanjem, mjestima i vremenu izvođenja i značenjem slušanja, u svom je temelju glazba dostojanstva, vjere i nade za Hrvatsku. Ovo je glazba slobode država, ravnopravnosti naroda i ljudskih prava svakog i svih.

To je glazba koja povezuje Evropu.

PROF. DR. SC. SLOBODAN LANG

GOSPODIN ŠNAJDER JE PROŽIVIO ŽIVOT PROMATRAČA IZ FOTELJE

Od kada postoji Hrvatska država, g. Šnajder je u Novom listu dobio prostor za iskazivanje svojih stavova kao malo koja osoba u Hrvatskoj

Skupina hrvatskih intelektualaca - među njima i ja - u javnom je pismu Marku Perkoviću Thompsonu, istaknula »Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti...». To smo učinili nakon ponovljenog napada nekolicine javnih osoba na Thompsona, pri čemu su mediji po već uvriježenom običaju, sprečavali objavljivanje drukčijih stavova, pa i same obrane.

Pod naslovom 'Thompsona za predsjednika' Slobodan nas je Šnajder u svojoj kolumni 'Opasne veze' od 28. lipnja 2008. g. prozvao tvrdeći kako nam je pravi cilj napad na one koji su napali Thompsona i koncert 'da bi glas te misleće manjine bio još efektnije ušutkan'. «Kakva posada!» piše Šnajder – «Aralica, Sedlar, Jelčić, Lang, Tuđman, domovine sinak. Tko bi se usudio pisnuti? Thompsonov mač je ustvari puška.

I sad si mislim: Lang, nekoć studentski rukovodilac, partijski kadar, ono, baš kadar. Tuđman u gimnaziji, Aralica ... Sedlar..., tu mi ništa ne pada na pamet». I ocjenjuje: «Lomače uvijek su najradije palili prozeliti i neofiti; mržnja na drugoga i razliku uvijek se najbolje može razgorjeti na prozelitskom žaru...»

G. Ivo Banac je Thompsonov mač naziva «pseudokeltskim», Šnajder «puškom», a Tereza Kesovija pita «čemu taj mač»... Ali ako se zna da je u Prahuljama, kod Nina, u XII. St. sagrađena crkva sv. Nikole, u kojoj su se hrvatski kraljevi na obranu Hrvatske zaklinjali na mač, zašto Thompson iz Čavoglava pokraj, kao dragovoljac ne bi za svoj simbol smio odabrati povijesni mač hrvatske obrane.

Ako su prozeliti novoobraćenici, koji šire neku vjeru ili uvjerenje, a neofiti su Židovi Sicilije koji su stradajući od Inkvizicije bili prisiljeni preći na kršćanstvo, nije li pogrdna upotreba ovih

pojmovu u najmanju ruku neprimjerena?

Davne, činilo nam se i prijelomne 1968., i Šnajder, i ja, i stotine drugih u zagrebačkom smo Studentskom Centru protestirali protiv svijeta u koji ulazimo pjevajući Guantanamo, We Shall Overcome, te smatrajući realnim samo ono nemoguće. G. Šnajder je postao književnik za koga njegov izdavač tvrdi da spada «u središte hrvatske književnosti, gdje zauzima poziciju »pisca prije svega« – nacionalnog pisca u najboljem značenju te riječi». Ja sam postao liječnik i zalagao sam se za zdravlje gdje sam smatrao potrebnim i gdje su me zvali.

G. Šnajder je proživio život promatrača koji iz fotelje kritički ocjenjuje svijet. Ja sam sudjelovao, uključivao i mijenjao se, nastojeći očuvati i obnoviti dobro. G. Šnajder je ostao vjeran svojim izvornim stavovima, antifašizma, socijalizma i ateizma. Ja sam se promijenio i u ocjenama prošlosti, i u ulozi socijalnog i u vjeri u Boga. G. Šnajder je ponosan što stavove nije mijenjao 40 godina. Ja, naprotiv, vjerujem da je vlastita promjena nužna za sudjelovanje, ostvarenje, spoznaju i vjeru i da se moramo mijenjati, ako promjene omogućuju više dobra. Dorian Gray nije rješenje.

1968 godine, mladi ljudi za koje smo molili u katedrali, na dan branitelja grada Zagreba 30. 5. 2008. a koji su poginuli braneći Hrvatsku još nisu bili rođeni, događanja opisana u Sokratovom šatoru na Jelačić placu još se nisu dogodila a pjesme koje je pjevao Marko Perković Thompson na koncertu, nisu bile spjevane. Ja sam ih volio i voljet ću – G. Šnajder, ne.

Od kada postoji Hrvatska država, g. je Šnajder u vašem listu dobio prostora za iskazivanje svojih stavova kao malo koja osoba igdje u Hrvatskoj. I g. Šnajder i ja na kraju smo našeg vremena. Bilo bi lijepo kad bi Vaš list omogućio da novom vremenu i novoj mladosti budu saopćena i drugačija duhovna iskustva od Šnajderovih.

«Novi list», 11. srpnja 2008.

PROF. DR. SC. SLOBODAN LANG, THOMPSON I WOODSTOCK

Organizacija 56 država regionalne sigurnosti, uključivši i ljudska prava (OSCE) pitanjima anti-semitizma bavi se intenzivno od 2004. Na konferenciji OSCE o anti-semitizmu održanoj u Španiji 2005. su sudjelovali i uglednici poput Andrew Bakera iz Američkog Židovskog Kongresa i prof. Gerta Weisskirchena, člana Njemačkog parlamenta i predstavnika OSCE protiv antisemitizma. Ljeti 2007. godine rabin Baker je u Dubrovniku hrvatskoj ministrici vanjskih poslova gđi Grabar-Kitarović iznio «uznemirujuće iskaze fašističkih pozdrava i simbola koji su postali obilježje koncerata Hrvatske rok zvijezde Thompsona». Ona je obećala pozvati Prof. Weisskirchena u Zagreb da to razmotre. Predsjednik Mesić izjavio je Bakeru da bi Sabor trebao poduzeti mjere zabrane ustaških manifestacija.

Posjet predstavnika OSCE Hrvatskoj

Prof. Gert Weisskirchen u Zagreb je došao **3.9.2007** «ispitati utjecaj Thompsona na nacionalističko raspoloženja u Hrvatskoj». U njemačkoj se ambasadi sastao s Ivom i Slavkom Goldstein, Žarkom Puhovskim (tadašnjim predsjednikom HHO), Tomislavom Jakićem (savjetnik Predsjednika RH), Slobodanom Uzelcem (Državni tajnik), Radovanom Fuchsom (Pomoćnik ministra), Ivicom Buconjićem (Državni tajnik) i Filipom Dragovićem (Pomoćnik ministra), a u Ministarstvo vanjskih poslova s Kolindom Grabar-Kitarović, Ognjenom Krausom i Sanjom Zorišić-Dabrović («stara» Židovska zajednica).

U razgovorima su izneseni slijedeće ocjene o Thompsonu i stavovi o stanju u Hrvatskoj.

Suprotstavljanju ekstremizmu: Hrvatska je aktivni partner u programima OSCE, posebno preventive. Premijer Sanader i s njim HDZ oštro se distanciraju od desnog ekstremizma; danas vodeći političari – Mesić, Račan i Sanader – pokušavaju ispuniti nastali vakuum davanjem pozitivnih primjera; hrvatske vlasti se energično odnose prema zločinima s antisemitskim predznakom unapređenjem

zakona i osposobljavanjem policije i državnih odvjetnika; obnova ustaških simbola je još uvijek sramotna; Hrvatska je spremna izvršiti zahtjeve međunarodne zajednice, kako se traži, posebno bliskom i istinskom suradnjom sa MKSJ; «Trebamo individualnu potporu u borbi protiv zločina mržnje, antisemitizma i ksenofobije kao i promoviranju pomirenja»; uspoređivana je Hrvatska i Srpska folk muzika.

Pozitivne ocjene Thompsona: Marko Perković je nacionalni junak iz devedesetih - umjetničko ime datira iz Hrvatskog rata za nezavisnost, kad je nosio pušku Thompson; muzika i sam pjevač su «više ili manje domoljubni», pjesme se mogu smatrati provokativnim ali ne ispunjene mržnjom (osim jedne pjesme) i ne treba ih smatrati opasnim; Thompson je «simbol nacionalnog Hrvatstva»; politički utjecaj na mlade ne treba precjenjivati; ova «alternativna muzika» sigurno jača anti-institucionalne odnose; ministar školstva Primorac je namjeravao privatno prisustvovati Thompsonovom koncertu, ali kad je odgođen zbog kiše naknadnom koncertu nije prisustvovao; nakon posljednjeg koncerta Thompson je izjavio da «nikada nije podigao ruku fašističkim pozdravom».

Novija povijest Hrvatske još nije analizirana: ovo razdoblje povijesti tek treba sistematski ispitati; hrvatska auto-percepcija još nije prošla adekvatnu povijesnu ili kritičku analizu. Zbog toga «marginalizirani mladi ljudi» prečesto izražavaju svoje proteste simbolima iz ustaškog vremena; ne može se jasno razlikovati patriotizam od ustaškog nacionalizma, jer postoji sivo područje; problematičnim odnosima Srba i Hrvata dominira prijateljstvo i mržnja proteklih desetljeća, politički savezi i genocidni zločini.

Negativni utjecaj Thompsona: Thompsonova popularnost se očituje u činjenici da je 40,000 ljudi – većinom mladih – došlo na njegov koncert pred ljetne praznika. Neki su nosili simbole iz nacističkog vremena; jedna pjesma uzima temu iz Hrvatske fašističke prošlosti i počinjenih zločina; Thompson predstavlja opasnost jer jača nacionalističko raspoloženje; na koncertima, on izvikuje ustaški poziva na okupljanje, «Za dom!» i potiče masu da odgovori «Spremni»; Thompson je izraz profitera i neriješenih socijalnih sukoba nastalih u sjeni Tuđmana. Vladajuća stranka mora napustiti svoj nedostatak jasnoće prema stavovima ekstremne

desnice; na nedavnom Thompsonovom koncertu zabilježeno je i utuženo 17 povreda zakona.

Preporučeno je da se pismom zahvali Predsjedniku Mesiću za njegov odlučni stav u borbi protiv desnog ekstremizma; da se upita direktora HTV za stav o emitiranom koncertu, i hoće li budući koncerti biti popraćeni kritičkim komentarom; Žarku Puhovskom preporučeno je da pripremi simpozij suvremenih povjesničara, sociologa i političkih znanstvenika iz raznih država za raspravu o «odnosu prema nedavnoj prošlosti» a Kardinalu Lehmannu da o ulozi Thompsona govori sa predstavnicima katoličke crkve u Hrvatskoj.

Međunarodne ocjene Thompsona u jesen i zimu 2007.

U svom govoru pred Helsinškim odborom američkog Kongresa, Prof. je Weisskirchen za Thompsonove nastupa rekao «ne samo da su vezani za ustaške slogane, nego i na stvarni način postoji neka vrsta neonacizma na njegovim koncertima».

U izvještaju OSCE o stanju nakon tri godine rada borbe protiv antisemitizma 1.11.2007., Prof. Weisskirchen se žalio na nedovoljnu potporu svom radu država članica. «Ove godine samo jedna država je dogovorena, Hrvatska. Na žalost nije bilo poziva iz drugih država». Naveo je razgovore u Hrvatskoj sa «više predstavnika vlade i Židovske zajednice», s ciljem postizanja suglasnosti sa «hrvatskim sugovornicima, da ma kakve nacionalističke pojave treba ugušiti u zametku». Istaknuo je i «uznemirujuća zbivanja» u vezi pjevača, zvanog «Thompson», koji je počeo je isticati razne simbole ustaškog vremena na koncertima».

Pred Božić, ABC je izvijestio da će u Australiji nastupiti „kontraverzni Hrvat Thompson“, imenovan po strojnici, s ekstremno nacionalističkim pjesmama koje glorificiraju hrvatsku nacističku prošlost. Naveli su da je u Maksimiru bilo oko 50 000 ljudi, mnogih obučenih u uniforme Ustaša, fašističkog režima koji je podržavao Hitlera. Po Ephraim Zuroffu iz Simon Weisenthal centra mnogi su pozdravljali nacističkim pozdravom a da Thompson nikada nije osudio simbole koji predstavljaju progon i masovno ubijanje Židova i Cigana.

Jednog od svjetski najuglednijih gradskih vijećnika koji je u Čikagu na funkciji već 35 godina g. Bernarda Stona, Židova, pokušalo se nagovoriti da spriječi koncert Thompsona u Chicagu, a zbog optužbi za antisemitizam i neonacizam. Fra Jozo Grbeš ga je zapitao zašto Židovi dozvoljavaju ovakvu zloupotrebu Židovskog stradanja. Koncert je održan.

Konačno, ovih je dana u otvorenom je pismu SDP-u grupa intelektualaca i javnih djelatnika navela koncert Thompsona kao «... očit primjer potiranja vrijednosti antifašizma i demokracije ... uzvikivanjem profašističke poruke *Za dom spremni*, isticanjem ustaških simbola te šovinističkim skandiranjem... «

Sjećanje na mladost

Thompsonovim se koncertom ponovno bavim iz dva razloga. Prvo, jer se o svjetskim odjecima tih koncerata zna premalo i fragmentarno, i jer se u prvi plan ne stavljaju ocjene Thompsona i njihova razložitost, nego imena i funkcije pojedinaca koji te ocjene izriču. Drugi je razlog što me progoni jedna usporedba: kolovoza 1969. u Woodstocku je održan najveći festival mladih moje generacije. I tamo je na prekide padala kiša... Prisustvovalo je oko 200 000 mladih, nastupilo 32 muzičara. U trenucima značajnih sukoba i promjena u zemlji, mladi su se okupili muzikom, i u izuzetnom miru slavili mir i ljubav. No vodeći su urednici tražili da se koncert prikaže kao socijalna katastrofa - kao gužva u prometu, kao nepodobno ponašanje, kao neodgovornost policije... Samo 18 godina kasnije izdata je marka a Woodstock festival je zauvijek ušao u legende kulture... Bez obzira koliko se mojim vršnjacima i današnjoj omladini primjerenom učini usporedba Woodstocka i Thompsonova nastupa na Jelačić placu, neporeciva je činjenica da su moćni oduvijek teško shvaćali prekrasnu dobrotu, brigu i mir mladih...

Dio moćnih Evrope i svijeta bahato, banalno i površno ocjenjuju vrijeme i događaje obrane i stvaranja Hrvatske. Olako se postavljaju krive dijagnoze i nameće pogrešna terapija. Teško da u ovakvu svijetu i može biti drugačije. No to je samo razlog više da Hrvatska sama, dostojanstveno, slobodno i otvoreno istraži istinu o sebi. Javne

ocjene i napisi koji podsjećaju na onu *«tko drukčije kaže taj kleveće i laže i osjetit našu će pest»* nemaju moralnu vrijednost i ne vode nikamo.

«Hrvatski list», 17. srpnja 2008.

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona

Prihvaćanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da “nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi”. S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Dr. sc. Antun Abramović,

Akademik Ivan Aralica

Davor Aras, prof.

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

Akademik Smiljko Ašperger

Dipl. Ing. Nenad N. Bach, skladatelj

Mile Balen, književnik

Akademik Slaven Barišić

Prof. dr. sc. Borna Bebek

Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine

Nikola Bilić, dipl. inž.

Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice
hrvatske u Splitu
Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira
Prof. dr. sc. Nikola Buble
Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik
General Miljenko Crnjac
Joško Čelan, novinar i publicist
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Prof. dr. sc. don Josip Čorić
Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik
Prof. Ante Čuvalo, Ph. D. - Predsjednik Association for Croatian
Studies/ACS
Prof. Ikica Čuvalo
Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist
Mate Ćavar, umirovljenik
Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta
za život i obitelj
General Ljubo Ćesić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Ćorić, nacionalni koordinator Hrvatskih
kat. misija u Švicarskoj
Prof. dr. sc. Ante Ćorušić
Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik
u m.
Ivan Debeljak, dipl. iuris
Zlata Derossi, prof.
Julije Derossi, književnik
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Željko Dorotić, gospodarstvenik
Dubravka Dragaš, dipl. arheolog
Dr. sc. Tomislav Dragun
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista

Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Stipe Ćipa Dukić kat. svećenik
Marko Dumančić, odvjetnik
Radoslav Dumančić, pravnik
Ante Duvnjak, gospodarstvenik
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Ante Filipović, brigadir u m.
Ivan Gabelica, odvjetnik
Zoran Galić, odvjetnik
Sandra Galiot, umirovljenica
Slavko Galiot, prof., dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih branitelja
Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski
Tomislav Grahovac, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hobljaj
Fra Mladen Hrkač
Mr. sc. Dubravko Hunjet
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić
Josip Jović, kolumnist i publicist
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
Marko Jurič, novinar
Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Dr. sc. Hrvoje Kačić
Don Anđelko Kačunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije

Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlić
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Pavao Slavko Keserović, dip. ing.
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Josipa Kliment, ekonomistica
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Dr. sc. Mario Krnić, docent
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog Kršćanskog pokreta Stuttgart
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Akademik Slavko Matić

Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Vlasta Mihavec, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar
Vanja Mikecin, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Močnaj, profesor
Ratimir Močnaj, dipl. ing.
Tvrtko-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. matematike
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik-Robek, prof.
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Domagoj Ante Petrić, novinar
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. don Bernardo Pleše
Luka Podrug, dipl. iur.

Prof. Jasenka Polić Biliško
Akademik Stanko Popović
Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
J. Ivan Prcela, urednik i publicist
Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.
Dr. Antun Predanić, ginekolog
Zlatko Prtenjača, odvjetnik
Davor Prtenjača, odvjetnik
Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog
Ozana Ramnjak, profesor
Toni Ramnjak, dipl. oec.
Prof. Markica Rebić, general u mirovini
Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša
Ivica Relković, publicist
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i
Zagrebačke županije
Miljenko Romić, akademski slikar
Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
Božidar Ručević, dipl. inž.
general-bojnik Željko Sačić
Marin Sagner, glumac
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Ivan Stržić, književnik
Elizabeta Šajatović, prof. u m.
Petar Šale, odvjetnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik
Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka
Tvrtko Šešelj, računovođa

Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.
Adela Šubić, umirovljenica
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Zora Trek-Čížek, upravni pravnik
Akademik Nenad Trinajstić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata,
ravnatelj Hrvatskog dokumentacijskog centra
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Prof. Vera Valčić Belić
Boris Vinčić, odvjetnik
Zlatko Vitez, glumac
Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.
Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.
Dr. sc. Petar Vučić
Vlč. Tomislav Vučur
Dr. sc. Ante Vukasović
Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja
Miroslav Zemljak, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

VEČERNJE OBRTNIŠTVO G. BEKAVCA

U «Večernjem listu» od 21. 7. u tekstovima Tihomira Dujmovića i Ivana Bekavca komentira se pismo Hrvatskoj javnosti o zabrani koncerata Marka Perkovića Thompsona. Mediji su zabilježili i da ga je potpisalo 80-ak akademika, biskupa, sveučilišnih profesora i poznatih ljudi. Očito je Dujmović dobro informiran pa je znao da se pismo i dalje potpisuje pa spominje već stotinu potpisnika. Naime, pismo s više od 200 potpisnika bit će objavljeno u «Hrvatskom listu» i u «Hrvatskom slovu». Bekavac piše o nečemu o čemu nije informiran čak ni iz tiska ili hoće umanjiti i onu prvu brojku pa tvrdi kako se radi o «desetak ili više».

Dujmović doista izvrsno komentira cijeli slučaj kada vlast - «demokrati» - po prvi put zabranjuju koncert i to zato što će se pjevati pjesme koje nisu zabranjene. Da, do kada se Hrvati trebaju braniti od onoga što netko misli da oni misle; do kada trebaju raditi ono što netko misli da trebaju raditi? Upravo im Thompson pokazuje da ne trebaju raditi ono što neki misle da trebaju. On im pokazuje da je to normalno demokratsko pravo. A Thompson nije ustaša niti propovijeda ustaštvo. On je hrvatski branitelj kojeg optužuju da je ustaša. Dakle, vraćamo se u 1990. i balvan revoluciju – a i u ranija vremena - kada su za velikosrbe svi Hrvati bili ustaše.

S druge strane g. Bekavac optužuje Thompsona što pjeva takve pjesme. Logika njegova napada je tipa: Ako ne koristiš svoja ljudska prava nitko ti ih neće oduzeti. Ako ih koristiš tko ti je kriv što ti ih oduzmu. Molim g. Dujmovića da ovo objasni svom kolegi, jer ne vjerujem da je on u stanju to razumjeti.

Jadnog g. Bekavca čak je posramio i HHO, koji je debelo umiješan u napade na Thompsona. Shvatili su da su i oni sudjelovali u poništavanju Thompsonovih ljudskih prava pa su osudili zabranu! Očito je g. Bekavac mislio da «puše u isti rog» s HHO-om («Čovjek ponekad pomisli da su, u naše vrijeme, 'crveni' i 'crni' na istom zadatku.), a oni ga iznevjerili. Sram ih bilo, zar ne?

Mediji i sama HINA je objavila da smo pismo poslali dr. Slobodan Lang i ja. Međutim, g. Bekavac konstatira: «Ne bismo se začudili da je taj apel proizveden u dušobrižničkom obrtništvu nekoga 'ultrahrvata' poput Josipa Pečarića». Zamislite koliko je to

inteligentno zaključivanje. Ne čudi me što je s takvom logikom odustao u pokušajima da stekne neku veću titulu u znanosti od one najmanje.

Naravno, to je uvredljivo i za dr. Langa jer ga g. Bekavac ignorira. Još uvredljivije je za više od dvjesto potpisnika koji su eto tako glupi da ih na takvo ponašanje «navuče» nekakav «ultrahrvat». Jadnih desetak akademika, tri biskupa, četrdesetak sveučilišnih profesora i svi ostali to ne vide. Ali srećom imamo g. Bekavca koji će im otvoriti oči.

A možda g. Bekavac i nije tako priglup kako izgleda po ovom tekstu. Možda ga je samo razbjesnio Milan Ivkošić kada je u «Večernjem listu» od 27. 6. 2008. tekstom *Pečarić: prešućeni svjetski ugled* narušio medijsku šutnju o međunarodnoj konferenciji meni u čast. Što će učiniti naš g. Bekavac kada bi znao da mi je npr. posvećen jedan broj međunarodnog časopisa «Banach Journal of Mathematical Analysis» gdje su ugledni svjetski matematičari posvetili svoje radove meni. Sugeriram g. Bekavcu da im uputi protestno pismo – i oni su «nasjeli» «ultrahrvatu».

Konačno pitam se je li g. Bekavac toliki neznalica da ne zna moje prezime ili ga namjerno iskrivljuje. To i nije važno jer sugerira da je na njegov tekst dovoljno odgovoriti na način da se u njegovo prezime umjesto slova «e» napiše «eee».

PREDSTAVLJANJA KNJIGE *ZLOČINAČKI SUD U HAAGU*

**ČAVOGLAVE – DAN DOMOVINSKE
ZAHVALNOSTI, 5.8.2008.**

GOVOR OZANE RAMLJAK

Dame i gospodo,

lijepo vas pozdravljam i s radošću i ponosom vam čestitam veliki praznik – Dan pobjede i domovinske zahvalnosti!

Biti 5. kolovoza u Čavoglavama postala je već lijepa tradicija zahvaljujući prije svega iznimnoj energiji, talentu i volji našeg poznatog pjevača, i ne samo pjevača, Marka Perkovića Thompsona, koji je u ovom trenutku s nama kao počasni gost i kojeg od srca pozdravljam. A osobita mi je čast pozdraviti i msg. Antu Ivasa, biskupa šibenskoga.

U ovu pobjedničku čavoglavsku tradiciju danas ćemo utkati i predstavljanje jedne knjige. No nije to obična knjiga i njezin autor nije običan autor. Naime, akademik Josip Pečarić jedan je od vodećih svjetskih matematičara, autor više knjiga, između ostaloga i glavni urednik međunarodnog časopisa *Mathematical Inequalities & Applications*, ali o njegovoj znanstvenoj djelatnosti malo ćete čuti u našoj javnosti; kao što je malo poznato da je u lipnju ove godine u trogirskom hotelu Medena održana međunarodna znanstvena konferencija *Mathematical Inequalities & Applications 2008.* u njegovu čast, povodom njegova šezdesetog rođendana, na kojoj je sudjelovalo 135 matematičara iz 27 zemalja. U sustavnom prešućivanju prolazi i njegov golemi publicistički rad; on je, naime, autor ili suautor više od 20 publicističkih knjiga u kojima hrabro, pošteno i beskompromisno ukazuje na sve one bolne točke naše prošlosti i sadašnjosti koje nas, budući zamagljene, nedorečene, iskrivljene, izmanipulirane, trajno opterećuju. Tisak o svemu tome uglavnom nema što reći kao da pokazuje kako na djelu izgleda sjajna,

duhovita i ironična rečenica Stanislava Jerzyja Leca: „Prozor u svijet može se zatvoriti novinama.“

Knjiga na čijem smo se predstavljanju danas okupili nosi naslov *Zločinački sud u Haagu*, ali nije to knjiga koja se bavi isključivo Hagom; splet je to raznovrsnih tekstova koji govore o svim haškim sjenama koje su pale na našu svakodnevicu i koje tako uspješno pridonose stvaranju letargične i turobne atmosfere, atmosfere rezignacije, zatupljivanja, niveliranja, atmosfere u kojoj bi zaista bilo moguće povjerovati da su svi isti, da je svaka misao uzaludna, da je svaka borba besmislena, da se sve može kupiti i da se čak ni neko opće civilizacijsko, nacionalno, ljudsko poštenje ne isplati. Ali nije istina da su svi isti, nije istina da je svaka misao uzaludna i borba besmislena. I nije istina da ne postoji druga mogućnost nego prepustiti se struji, prestati se nadati, polagano se predati. I baš stoga, baš u ovim vremenima, naša odgovornost velika je jer naša domovina ima naše lice, a to lice sami moramo umiti, sami se moramo uspraviti, sami moramo podignuti čelo, vratiti dostojanstvo, sami moramo raščistiti puteve kojima ćemo ići.

Stara kineska narodna poslovice kaže - Blato može dragulj uprljati, ali ga ne može pretvoriti u blato – i bilo bi je se dobro sjetiti svaki put kad nam se učini da od blata ne vidimo dragulj.

I na kraju, nedavno sam u jednom razgovoru čula nedoumicu o tome u kakvoj su se to čudnoj vezi našli akademik Pečarić i Thompson. A veza je, zapravo, vrlo logična. U svim ovim napadima na Thompsona koji su u posljednje vrijeme poput plimnog vala prekrili Hrvatsku, lako je prepoznatljiv isti onaj mentalitet na koji akademik Pečarić već dugo i sustavno ukazuje i bespoštedno ga raskrinkava – mentalitet kojem su neke istinske vrijednosti istinski problem, među njima čak i ono najosnovnije ljudsko pravo na vlastito mišljenje, pravo na koje se upravo svi ti napadački raspoloženi selektivni demokrati i selektivni humanisti iz našeg javnog života i sami pozivaju, istovremeno se upinjući da u pluralizmu glasova opstane samo njihov glas.

Ali i ovom knjigom akademik Pečarić, po tko zna koji put, jasno poručuje: Mi ne smijemo i nećemo šutjeti. Ne, mi ćemo misliti, pisati, govoriti i – pjevati!

GOVOR DAMIRA PEŠORDE

MATEMATIČAR KOJI SVOJ KREDIBILITET ULAŽE U OBRANU HRVATSKIH INTERESA

Nova knjiga *Zločinački sud u Haagu* akademika Josipa Pečarića predstavljena u Čavoglavama na 13. obljetnicu Oluje, a predstavljajući su bili Damir Pešorda, dr. Josip Ćorić i dr. Slobodan Lang.

Nije nipošto slučajno da knjigu Josipa Pečarića *Zločinački sud u Haagu* predstavljamo danas i ovdje (op. a. Čavoglave, 5. 8. 2008.). Ne radi se samo o simbolici, nego se radi i o nastavku borbe za hrvatsku stvar drugim sredstvima. Slobodu i neovisnost našoj zemlji izborili su branitelji pod vodstvom prvog hrvatskog predsjednika, ali posao izgleda time nije bio dovršen. Svima su ovih dana puna usta branitelja, ali njihovo djelo, hrvatska sloboda i neovisnost, svakodnevno se ugrožava i umanjuje. Licemjerne su te pohvale, koje bi trebale izazivati ponos i snažiti domoljublje, a izazivaju samo gorak okus u ustima. Zašto? Zato što se hrvatska stvarnost ne poklapa sa slikom Hrvatske iz usta slatkorječivih političara. Hrvatski generali čame u haškom i hrvatskim zatvorima, hrvatskim se granicama sprdaju susjedi i redikuli poput Joška Jorasa, potpredsjednik hrvatske vlade slavi 27. srpnja dan kada su lički Srbi podigli ustanak. Najjunačkiji čin, ili bolje reći zločin tog njihovog ustanka 27. srpnja 1941. je da su izvukli iz vlaka drvarskog župnika koji se vraćao s hodočašća iz Knina, oderali mu kožu, nabili na kolac i pekli ga na ražnju. Uostalom, znamo kako to izgleda kada oni dižu ustanak. Eto, te i takve datume danas obilježava i slavi nekoć ponosna, Tuđmanova Hrvatska.

U Čavoglavama slavi narod, u Kninu paradira vlast

Između ostalog, i zbog toga je dobro da postoje ljudi kao akademik Pečarić, da govori i piše istinu danas kada su mnogi drugi intelektualci odustali, preplašili se ili se jednostavno predali i prodali. Nekako je logično i da njegovu dvadeset drugu publicističku knjigu

predstavljamo upravo na obljetnicu "Oluje" i upravo ovdje, u Čavoglavama koje su postale svojevrsno mitsko mjesto, mjesto gdje Dan domovinske zahvalnosti slavi narod, dok u Kninu paradira vlast.

Akademik Pečarić je matematičar, matematičar s daleko najvećim brojem znanstvenih radova objavljenih u relevantnim svjetskim publikacijama među hrvatskim matematičarima, jedan od najvećih naših živućih znanstvenika. Nedavno je njemu u čast bio održan veliki znanstveni skup o kojem je naš tisak sramotno šturo izvijestio. Neupućen čovjek mogao bi se začuditi: kako to da se prešućuje znanstveni skup eminentnih svjetskih matematičara održan u Trogiru i posvećen jednom našem znanstveniku, a nekih drugih znanstvenika pune su novine i s povodom i (češće) bez povoda?

Međutim, nama koji živimo tu i koliko-toliko pratimo intelektualna previranja u ovoj zemlji, jasno je zašto je tomu tako. Akademik Pečarić jednostavno nije podoban. Medije i uopće javnu scenu u Hrvatskoj su od dvije tisućite do danas gotovo u potpunosti preuzeli tzv. ljevičari, a zapravo kriptojugoslaveni. Koji, kako im sve bolje ide, sve više gube ovaj početni "kripto" i sve otvorenije nastupaju kao obnovitelji "jugoslavenskog" kulturnog kruga. Zapravo odraduju svoj razdržavljajući posao za domaće i inozemne nalogodavce, čiji je, sad već očit, cilj obnova nekakve zapadnobalkanske asocijacije.

Ne smeta njima što je Pečarić čuven matematičar, nego im smeta što on kao čuveni matematičar svoj znanstveni i intelektualni ugled i kredibilitet zdušno ulaže u obranu hrvatskih interesa. Narušava im medijski konstruiranu, lažnu sliku hrvatskog domoljuba kao zatucanog i primitivnog "desničara". Smeta im što on u svojim briljantno napisanim polemikama, analizama i esejima secira i razobličava laži na hrvatsku štetu.

Knjiga o kojoj je danas riječ podijeljena u šest cjelina. U šarolikom rasponu tema od Haškog suda do prijevora u hrvatskoj znanstvenoj zajednici Pečarić razvija dramu recentne hrvatske stvarnosti u kojoj su uloge, čini se, unaprijed zadane. Uloga tragične junakinje Hrvatskoj, uloga produžene ruke usuda Haškom tribunalu itd. Ono što posebno smeta jest to da su dežurni tumači "hrvatske krivnje" dobro raspoređeni domaći paraziti koji svoje projekte guraju

uglavnom na račun poreznih obveznika otkako je Soros zavrnuo pipu. Njihovu mimikriju Pečarić razara svojim tekstovima već dugi niz godina. Logika, jasnoća i izravnost njegovo su glavno oružje. Kad tko od domaćih povjesničara zavapi "*Pa što hoće taj Pečarić, on je matematičar, a ne povjesničar!*"- možemo biti sigurni da je matematičar matematičkom preciznošću otkrio slabu točku povjesničareve konstrukcije. Sad to što su nekim hrvatskim povjesnicima milije konstrukcije negoli traganje za istinom, nije matematičareva krivica.

Autor se, uz povijesne prijepore, dohvaća i raznih aktualnih društvenih fenomena iz područja kulture i svakodnevnog života. Tu njegov precizni, analitički, gotovo znanstveni diskurs prelazi u esejistički. U tom smislu posebno bih izdvojio dva teksta iz druge cjeline: *Tko su arbitri hrvatske javne scene?* *Anacionalni jugonostalgicari* i *Thompson*. U prvom od tih tekstova Pečarić među prvim u hrvatskoj javnosti jasno, neuvijeno i, što je najvažnije, argumentirano progovara o tome kakva je stvarna uloga određenih javnika iz kulturnih i znanstvenih krugova u Hrvatskoj. Može se stoga reći da je Pečarić, u neku ruku, preteča teze admirala Domazeta o "vučjem čoporu" kao udarnoj šaci projekta destabilizacije Hrvatske i njenog uvlačenja u neke nove balkanske asocijacije.

U tekstu o Thompsonu autor raščlanjuje pravu pozadinu medijskog linča tog pjevača zabavne glazbe koji u svojim pjesmama jednostavno i srčano slavi neke osnovne ljudske vrijednosti, posebno domoljublje i vjeru. Lako je razabrati sjenu arbitra i zavijanje čopora u pozadini. Pečarić to i čini, precizno, duhovito i vehementno. Najnovije sramotne akcije koje ohrabreni nastavljači ustanka od 27. srpnja daleke 1941. poduzimaju protiv Marka Perkovića nisu, naravno, akademika Pečarića ostavile ravnodušnim. On je pokretač i prvi potpisnik dvaju pisama upućenih hrvatskoj javnosti, koje su potpisali brojni hrvatski uglednici i intelektualci, a u kojima se apelira na hrvatsku javnost da ne dopusti "zabranu hrvatske pjesme".

Intelektualac s vjerom u logiku

Osobno držim ta pisma vrlo važnim za aktualna događanja u Hrvatskoj, ali i za hrvatsku kulturnu povijest. Njihov inicijator, ali i svi potpisnici, tim činom obavljaju svoju obavezu intelektualca

prema društvu, i to u onom najpozitivnijem, najčasnijem smislu. Čini mi se da je ovo po prvi put u nekoliko zadnjih godina da hrvatski intelektualci nisu jednostavno odšutjeli jednu, slobodno se može reći, protuhrvatsku provokaciju, koja nije samo protuhrvatska, nego i uistinu protudemokratska po svojoj naravi. U normalnim demokratskim državama zabranjeno je zabranjivati koncerte!

Simptomatično je da su se na istoj strani u ovom unutarhrvatskom prijeporu našli najpoznatiji hrvatski matematičar, Pečarić, i najpoznatiji hrvatski pjevač, Thompson. To ukazuje na činjenicu da se o hrvatskim interesima na adekvatan način ne brinu oni koji su za to plaćeni, to jest političari, nego se tog posla moraju prihvaćati ljudi kojima politika nije potrebna, koji imaju svoj ugled i svoje zvanje izvan i mimo politike. Ni Pečarića ni Thompsona u političku arenu ne vuče želja za slavom ili materijalnim probitkom, to su u stanju priskrbiti svojim radom i ugledom u poslovima kojima se bave, nego čisti, iskreni domoljubni impuls. Zato oni valjda i jesu danas ovdje s narodom, dok su oni, koji bi po naravi svoga zanimanja s narodom morali biti, negdje drugdje.

Posebne cjeline u knjizi čine autorovi tekstovi s predstavljanja vlastitih knjiga, kao i tekstovi o knjigama drugih autora. Tu se Pečarić otkriva kao intelektualac s nepokolebljivom vjerom u logos, to jest riječ, razum i logiku. Kvalitete njegova stila, jasnoća i preglednost, i tu dolaze do izražaja. Tako da, govoreći o knjizi kojeg drugog autora, zna u nekoliko pasusa raščlaniti neku temu, izvući srž na površinu, sažeti bit neke povijesne kontroverze, o kojoj su napisani brojni tomovi knjiga, a da još nije na zadovoljavajući način razriješena. Govoreći, primjerice, o knjizi Ivana Strižića "Žrtvoslov slunjskog kotara", akademik Pečarić daje i brzopoteznu raščlambu "jasenovačkog mita", detektira njegove današnje promicatelje u ponešto ublaženijoj verziji, problematizira cijeli kontekst aktualnih tendencija zlouporabe povijesti ...A sve to potkrepljuje brojkama, citatima, paralelama i uokviruje tezom, ekspliciranom u spominjanom tekstu o "arbitrima hrvatske javne scene", koja se proteže kroz cijelu knjigu kao nit poveznica: *"Sve to skupa je jedna velika „igra“ koja treba ubiti ponos hrvatskih ljudi. Jer s ljudima bez ponosa lako je manipulirati. Takvi ljudi će ispunjavati sve ono što gazde od njih traže. Zato je kineski filozof i našao najbolju riječ*

za one koji pomažu svjetskim moćnicima u tome: najodvratniji ljudi!"

Završna skupina tekstova u knjizi, naslovljena kao *Ponešto o znanosti*, otkriva i onaj aspekt Pečarićeva rada koji je najširoj javnost možda manje poznat. javnosti. Pročitamo li pažljivo tekstove iz ove završne cjeline u knjizi, uočiti ćemo da autor i u uskom krugu svoje profesije (matematika) ili u nešto širem (znanost u cjelini) vodi one iste bitke kao i u tekstovima s temama općedruštvenog i političkog karaktera. Tu u jednom tekstu, naoko uzgred, iznosi i misao koja bi se, po mom mišljenju, mogla označiti kao svojevrsni autorov Credo koji povezuje njegov znanstveni i publicistički rad, ali i otkriva njegov intelektualni i ljudski habitus: *"Jer istina je samo jedna – DVA i DVA je ČETIRI, a neistina imaš koliko hoćeš, i TRI, i PET, i ŠEST ..."* Danas se tiska mnogo knjiga, različitih, ali onih koje prožete spomenutim načelom vrlo malo. Stoga će ova dvadeset druga publicistička knjiga akademika Pečarića, siguran sam, naći zahvalne čitatelje.

«Hrvatski list», 14. kolovoza 2008.

PROF. DR. SC. SLOBODAN LANG

DOŠLI SMO U ČAVOGLAVE, OKUPLJENI PJESMOM I LJUBAVI ZA HRVATSKU

Kao i za dan branitelja u Zagrebu, prije pjesme, a nakon molitve u Kninu, sakupili smo se u Sokratovom šatoru da prikazemo razgovaramo o knjizi, vodimo dijalog međusobno i našim kritičarima.

Naš moral utvrđen u obrani demokratske Hrvatske države nije samo u hrabrosti vlastitih uvjerenja već i u hrabrosti da ih branimo kad ih se dovodi u pitanje.

Bitka za istinu danas je sudbonosna borba za Hrvatsku. Sjećanje i na Sokrat u njegovom vremenu ugrozili su učeni ljudi. Učeni ljudi ne moraju, a mnogi u presudnim trenucima ni nisu bili dobri ljudi. Povežimo znanje i dobro.

Svaki od nas ima svoju istinu, tek zajedno možemo razvijati istinu, dobrotu i vjeru. Zajedništvo je vrijednije od odvojene istine.

Meni je Thompson prvo branitelj a tek potom pjevač

Kao liječnik zalažem se za Zdravlje, a kao branitelj branio sam Pravo na dom. Nikada neću birati, Zdravlje ili Dom – i pozdravljam vas Zdravo i Za Dom.

Akademik Pečarić je prihvatio izazov, na istina ili pravda, već Istina i Pravda

Lijevo i desno su danas u politici besmisleni, direktni su oblici korupcije mišljenja

Prva od Deset zapovijedi počinje *«Ja sam Jahve, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva.»* To je zapovijed slobode svakom od nas.

Ne može se stvarati slobodnu Hrvatsku država bez prava i odgovornosti slobode svakog čovjeka.

U vrijeme 'Oluje' bio sam savjetnik Predsjednika Tuđmana, prvi savjetnik u povijesti za sprečavanje genocida. Savjetovao sam mu, on je naredio i Hrvatska vojska je spriječila genocid u Bihaću, nakon što ga Ujedinjeni Narodi nisu spriječili u Ruandi, a ni UN ni Evropa u Srebrenici.

Zločin je nazivati 'Oluju' zločinom.

Milošević je vodio Srbiju iz nacionalizma u totalitarizam i rat.

Tuđman je poveo Hrvatsku u obranu i demokraciju.

Detuđmanizacija je oduzimanje malim narodima pravo na ravnopravnost, izgradnju demokratske države, vjeru i dostojanstvo – volje i sposobnosti da svoju državu brane od totalitarizma i agresije.

«Arena», 11. kolovoza 2008.

GOVOR JOSIPA ČORIĆA

"Ti me zavede, o Jahve, i dadoh se zavesti, nadjačao si me i svladao me. A sada sam svima na podsmijeh iz dana u dan svatko me ismijava. Jer kad god progovorim, moram vikati, naviještati moram: "Nasilje! Propast!" (Jr 20, 7-8)...Iako je situacija bezizgledna pa se čuju riječi poput: "Proklet bio dan kad se rodih, dan ,,,proklet bio čovjek koji ocu mom dojavi: "Rodio ti se sin, muškić!" (Jr 20, 14-15)...No i u tom očaju osjeća srce: "Sa mnom je Jahve kao snažan junak! Zato će moji progonitelji posrnuti i neće nadvladati". (Jr 20, 11).

Stanje u narodu opisuje suvremenim: 'Da bezuman je moj narod...djeca su nerazumna, ništa ne shvaćaju, mudri su tek za zlodjela, ali činiti dobro ne umiju...nema čovjeka...Ja ih nasitih, a oni preljub učiniše. Oni su ko ugojeni, sileni konji, ržu za ženom bližnjega svoga...da u mome narodu ima zlikovaca, kao ptičari vrebaju iz zasjede postavljaju zamke, hvataju ljude...prava sirote ne sreću, ne mare za pravo sirotinje...proroci laž proriču, a svećenici poučavaju na svoju ruku. A mojem narodu to omilje...jer od najmanjega do najvećega svi gramze za plijenom, od proroka do svećenika svi su varalice. I olako liječe ranu naroda moga vičući: 'Mir! Mir' ali mira nema...Laž, a ne istina prevladava na zemlji!" (Usp. Jr 4,22.25, ; 5,7-8; 5,26...28...31; 6,13-14;)..Ne mijenja se lako narod izabrani, niti njegove vođe, jer će prorok Mihej zapisati: "Glavari njegovi sude prema mitu, svećenici njegovi poučavaju radi zarade, proroci njegovi bale za novac." (Mih 3,11). Apostol pak ljubavi Ivan dovikuje:

"Ne sudite po vanjštini nego sudite sudom pravednim!" (Iv 7, 24).

Nije li i u hrvatskom narodu često stvarnost bila kako ju opisuju starozavjetni proroci, a ipak i tada bijaše onih koji su digli srca gore. Opisuje ih veliki hrvatski pjesnik Vladimir Nator u svojim poemama nastalim prije nego li se je, on morski vuk, dao u plovljenje čamcima preko jedne Kupe. U svojim 'Hrvatskim kraljevima' dovikuje:

'Rekoše: vi ste uvijek bili roblje
a povijest vaša nalik je na groblje
na kome niti pravog krsta nema

ponegdje ploča bezimena nijema i korov svuda.
 Uza sve su pute otaca vaših kosti razasute
 U rodnom tlu mrtvaca san ne drijemlju
 Pognojili su kao đubre zemlju.
 Da to nam kažu, a u meni na sve to kliče:
 Lažu! Iako nema ploča, spomenika, zidina, kuća,
 pergamena, slika
 Ja znam što bje i kako bje.
 Ne razasute na sve čet' strane
 Već u mom srcu leže ukopane,

Otaca mojih put i kosti sve...Njih mrtvih ja sam živi
 spomenik...S Nazorovskim ponosom
 priznat ćete mi da nije lako govoriti i uspjeti sve zadovoljiti. Skoro
 je to i nemoguće.

Kako nam je bilo?

MILE PECIĆ, Slunjski župnik u svojoj knjizi: 'Godine otpora i hrabrosti' donosi: *"Iz dobro poznatih razloga nismo mogli popisati, javno oplakati i pomoliti se za žrtve Drugog svjetskog rata sve do pobjede demokracije 1990. godine. Svoju smo tugu krili punih 45 godina. Nakon višestranačkih izbora počeli smo vraćati dug našim pokojnicima. Čitavo poslijeratno razdoblje morali smo slušati laži o genocidnosti Hrvata. U svjetlu najnovijih ratnih strahota kada su počinjena tolika zvjerstva nad našim narodom, stradanja u II. svjetskom ratu i neposredno nakon njega dobivaju sasvim drugo svjetlo. Odmah moramo reći da ne smijemo licitirati s našim žrtvama, poticati revanšizam i osvetu. Ali, do istine moramo doći. Istina će nas jedino osloboditi svih mistifikacija i manipulacija i dati nam solidnu osnovu za daljnji život."*

(...)

Ne mogu se načuditi kako neki poistovjećuju pad Berlinskog zida s padom komunizma. Pao je zid, ali su ostale opeke i to u glavama onih kojima je zid činio ugodnu hladovinu, a bili smo svjedoci kako su se prodavale opeke...I kao što nema prestanka rada radioaktivnih procesa kada se ugasi atomska centrala tako nema slobode čovječanstvu dok se ne operu komunistički mentaliteti u

svima koji su živjeli pod njegovim plaštem...Za to će trebati desetljeća, a i više. Danas živimo u ozračju dvaju **k**(komunizam i razulareni kapitalizam) i kada se zbroje imamo 2 ka, odnosno kaka, a znamo što to znači.

Domovinski rat nas je oslobodio od parazita na listovima hrvatskog nacionalnog stabla, ali su ostali skriveni nametnici na korijene tog stabla i dok se njih ne riješimo i onemogućimo u njihovoj prljavoj raboti, mi smo nemoćni.

Koliko li bi trebalo 'uvesti' u Hrvatsku oftalmologa zbog tolikog broja slijepaca koji vide što nema, a ne vide ono što ima?

Pisati istinu često znači biti u apsolutnoj manjini i u sukobu sa svima, pa i sa samim sobom.

Istini je najviše otvoren tzv. mali čovjek. Samo mali čovjek je velik dok se drži Boga i njegova zakona. Uostalom tko bi danas od nas, a pogotovo od 'glavešina' mogao slaviti ovaj veliki dan domovinske zahvalnosti da ne bijaše tzv. malih ljudi, spremnih dati sve da bi oni, koji za njima ostaju, imali sve. Zato je danas naše srce i misli usmjereno na zahvalnost onima koji su prerano prešli – Dizdarevski rečeno – na drugu stranu rijeke. U neku su ruku sretni da ne moraju gledati ostvarenje proročkih riječi hrvatskog mučenika, žrtve udbaških likvidiranja u tuđim zemljama, Brune Bušića:

U jednom od svojih tekstova iz 1975. Bruno je napisao:

'Da smo složni i čestiti davno bismo imali državu. A bit će nje, rodit će se slobodna Hrvatska kad padne Berlinski zid i kad se budu rušila komunistička krvava carstva kao kule od karata. Nema ni jedne države da je nastala bez krvavih gaća. Vjerojatno ćemo se i mi morati pobiti za slobodu sa Srbima, a možda i sa Turcima. Teret rata morat ćemo podnijeti svi podjednako.

... No kad se oslobodimo srpskog ropstva i stvorimo državu, vidit ćete kako tek **naši kradu**. Svak nas je stoljećima krao i potkradao, a najteže će i najgore biti kad nas naši budu krali te prodavali svjetskim jebivjetrima i makro lopovima. Navalit će na nas kao velike ptice grabljivice. Tada će biti najveće i nerješivo pitanje - kako nas tada **spasiti od nas samih**?'

Što li se je sve govorilo, pisalo, šaputalo o stvarima o kojima je slobodni svijet slobodno i javno raspravljao, a ovdje su se godine života bez sunca i slobode kretanja dijelile svakome kojemu je 'veliki

komunistički brat' odlučio zavrnuti vratom? 'Velikom bratu' i njegovim sljedbenicima se je dogodila najveća nesreća, rodila se hrvatska država. Naučeni u školi komunizma, gdje i đavoli idu na nastavu, jer ne znaju lagati i uništavati kao crveni drugovi, lagati, snalaziti se na tuđi račun, brzo pročitашe stanje konfuzije mlade hrvatske države i opet se pojavljuju kao naši osloboditelji na izvan napadajući nedjela majčice partije, a djelujući kao najrafiniraniji komunistički barjaktari. E Franjo, Franjo besmrtni, zašto učini najveći grijeh i ne ostvari lustraciju barem pred kraj 20. st.?

Možda je njih imala pred očima velika svjetska 'ljepotica', patološkom mržnjom ispunjena prema Hrvatima, Karle del Ponte, nazvavši nas 'podlim kurvinim sinovima'. Mi bismo to doista i bili da nam je ona svima mater. I kada sam čitao jedan intervju s njezinim eksmužem on nema riječi kojima bi je nahvalio kao ženu, inteligentno stvorenje, jedino se nije usudio predložiti je izboru za mis. U sebi sam na glas reagirao pred grupom Talijana, jer je to izišlo u talijanskim novinama: 'Kada je toliko egzemplarna zašto si je napustio? Valjda su mu preveli kako je zovu braća Srbi: 'Ni baba ni deda!'

No možda Karla katkada ima i pravo.

Uostalom kako razumjeti i složiti slijedeće dvije izjave: "Ustaše su bili oni koji su željeli hrvatsku državu. Iskoristili su samo šansu koju su im omogućile svjetske okolnosti da ostvare državu. Hrvati nisu bili fašisti, nego su htjeli svoju državu. A ako je i bilo zločina, bio je to rat u kojemu su ratovali svi protiv svih." i: "NDH niti je bila nezavisna, niti je bila država, niti je bila Hrvatska. Ona je bila tvorevina koju je stvorio okupator... a priče o tome kako je NDH za nešto zaslužna, ona je zaslužna za zločin kojeg se i danas Hrvati moraju sramiti" (Prva izjava Stjepana Mesića dana 1992. god. na tribini u Švicarskoj – a druga dana 1996. australskom radiju SBS, 16. veljače a objavljeno u 'Spremnosti' 28. ožujka od istog Stipe). Koliko je taj bard pokazao svojim životom do sada da mu je do istine ne bih se čudio da izda i treće saopćenje potpuno suprotno od prvog i drugog.

Ne misle valjda naši demokrati da su oni zaštićene svete krave. Ja ni u Indiji ne bih kravu smatrao svetom, a kamo li u mentalitetu

ostataka nekad nesvrstane Jugoslavije koja je u tom pogledu bila sijamska blizanka Indiji.

Zato i onima, koji su se raznim makinacijama dočepali vlasti potvrđujući općepoznatu činjenicu da **svi hormoni s godinama idu dolje, jedino hormon vlasti ide u obrnutom smjeru**. Moj odnos prema vlasti se znade: nijednu vlast ne volim, a svaku poštujem onoliko koliko ona poštuje prava svakog, posebno tzv. 'malog' čovjeka. Bez straha stoga treba poručiti svima ono što Ivan Pavić Mrgud poručuje u svojoj besmrtnoj pjesmi:

HRVATOM SE ZVAT!

Zbunjen, uznemiren, još ne mogu spat',
Spoznaja mi gorka suzom muti vid,
Prije tri godine ja odoh u rat,
A ti doma sjediš, i nije te stid
Hrvatom se zvat'!

Domovini dadoh sve što mogu dat',
A ti vrebaš što još možeš joj oteti.
Gledajuć' te sada trebao sam znat'
Da ti nije bilo ni na kraj pameti
Hrvatom se zvat'!

Važno ti je bilo svoju mrežu tkat',
U virove mutne bacat je po noći,
Stalno vući punu i nikad' ne stat',
Nadajuć se tajno, da ćeš ipak moći
Hrvatom se zvat'!

Rat nas još udara, k'o kovački bat!
Smrt nam grobnim dahom i sad život briše,
Kao bijesna bura tanke trave vlat!
Preživim li, kunem ti se; Nećeš više
Hrvatom se zvat'!

/ Ivan Pavić-Mrgud (r. 1958.) /

Analizu Haškog suda prepuštam kompetentnijim od mene, a tu je nezamjenjivo britko matematičko pero akademika Josipa Pečarića, kojemu nije uspjelo ništa promaći što je do sada bilo dostupno dohvatiti, a možemo zamisliti kakva će situacija nastati kada se dođe do dokumenata sa 'skrivenih strana mjeseca' kako bi rekao hrvatski emigrant, uznik i pisac Mirko Vidović. Ipak se usuđujem s njime pitati u kojem omjeru su pred taj sud došli vojskovođe agresorske i obrambene vojske? Nije li sramotno kako je prošla zločinačka trojka Vukovarskih krvnika? I to pred očima čitavog svijeta. Zar je manja sramota davati odličja bilo Nizozemskom, bilo kojem drugom bataljunu koji su omogućili krvavi, Drakulin ples srpskoj bratiji nad nezaštićenim narodom?

Ja sam prozaik, ali drage su mi pjesme pogotovo one koje govore istinu i gdje se ne treba napinjati da bi se shvatio neshvatljivi smisao. U časovima kada nas zahvati depresija nad narodnom sudbinom sjetimo se naše burne i teške povijesti. Bilo je dana puno gorih nego danas. U jednom od takvih veliki hrvatski pjesnik Augustin Harambašić želi zaustaviti hrvatski egzodus kojim završavamo ovo predstavljanje u ovom časnom mjestu borbe za hrvatski opstanak u Čavoglama, koje su rodile ne samo Marka Perkovića Thompsona:

*'Nek se diče Rusi svojom veličinom
I Francuzi svojom silnom otadžbinom,
I Englezi svojim silnijem mornarstvom
(dodao bih – i Kanada svojim svesilnim bogatstvom)
Ne zaviđam njima sve lipote ote
Van Hrvatske za me ne ima lipote. '*

I neće je biti, a i ne smije je biti!

GOVOR JOSIPA PEČARIĆA

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim. Organizator ove veličanstvene proslave Dana domovinske zahvalnosti učinio mi je veliku čast što je i ovo predstavljanje uvrstio u program Proslave. Zahvaljujem im se na tome. Zapravo, knjiga je trebala biti tiskana tek u rujnu i vjerojatno bi bila kompletnija – posebice dio o pismima potpore Marku Perkoviću Thompsonu, ali smatrao sam da je mnogo bolje da to bude sada u vrijeme najernjih dana za hrvatsku demokraciju – vrijeme intenzivnih pokušaja ponovne zabrane slobode misli, zabrane hrvatske pjesme, ukidanja ljudskih prava.

Zahvaljujem se i voditeljici Ozani Ramljak što je opet tako sjajno vodila jedno predstavljanje moje knjige. Simbolično je to što da joj je djevojačko prezime Perković. Uvjerili ste se i sami da sam s pravom ponosan na nju. Naime njezin otac proslavljeni splitski glumac i moj dragi prijatelj Rade Perković je Hrvat iz Boke kao i ja.

Naravno da posebna zahvalnost ide i predstavljateljima knjige. Ponosan sam što su mi i prijatelji.

Damir Pešorda je sjajni kolumnist „Hrvatskog lista“. Vjerujem da ga čitate iz tjedna u tjedan. Bili smo zajedno - jedan do drugoga - na jednoj izbornoj listi iako smo znali da nemamo nikakve šanse u vrijeme kada hrvatski narod voli birati između onih koji su omogućili hvatanje generala Gotovine i onih koji su ga uhvatili. On je napisao i Pogovor u knjizi, na čemu mu također zahvaljujem.

Treba li uopće nešto reći o velikom humanisti profesoru Langu? To da je istinski borac za ljudska prava? Pa on jednostavno voli ljude. Ali i svoj narod! To drugo ga čini nepoželjnim za neke udruge koje se navodno bore za ljudska pravu. Zato je čak i on „desničar“. Jer voljeti svoj narod, svoju državu i doprinijeti njenom stvaranju im je kao nešto loše i nazadno. Moš mislit. Upoznali smo se davno - na prosvjedima zbog suđenja Virovitičanima. Tada smo nas dvojica smo prvi i uspjeli „probiti“ policijski kordon i zapalili svijeće ispred vrata vojnog suda. Naravno, znamo za mnoge njegove akcije, ali i za njegove tekstove o Thompsonu – možete ih vidjeti i u ovoj knjizi. A zajedno smo vodili akciju oko Pisma hrvatskoj javnosti povodom zabrane Thompsonovih koncerata.

Profesor dr. don Josip Čorić je uz akademika Dubravka Jelčića pisao i jedan od dva predgovora ove knjige na što sam mu posebno zahvalan. Moram priznati da sam na dragog imenjaka i posebno ljubomoran: ima mnogo više – od mene - tekstova koje su „naše“ novine odbile tiskati. Predstavljao sam njegove knjige pa znam da je to mnogo ugodnija pozicija od ove kada on predstavlja moju knjigu. Zašto? Pa kada govorite prije njega još vas netko i sluša. A tko će vas slušati poslije njega?

Na kraju s posebnim zadovoljstvom zahvaljujem se g. Marku Perkoviću Thompsonu što je prihvatio biti počasnim gostom ove promocije. Mladenka Šarić, u „Večernjem listu“ od 2. kolovoza 2008. navodi i jednu moju tvrdnju koju sam više puta ponovio: „Dok nam akademik Josip Pečarić u nedavnom razgovoru u povodu prosvjednog pisma protiv zabrane umaškog koncerta, primjerice, kaže da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata, Damir Kajin pjevaču poručuje: „Thompson, go home! Idi u Čavoglave i tamo promiči svoje ustaštvo! U Istri sigurno nećeš!”

Kako je moguće da uopće postoje takvi koji tvrde isto što i Kajin? O tome kako je do toga došlo i tko je u tome sudjelovao iz vani i iz Hrvatske pisao je profesor Lang i njegov tekst dajem u ovoj knjizi. Međutim, uvijek je problem i u nama samima. Zašto braniteljske udruge – što više njih zajedno - ne podnesu kaznene prijave protiv Kaina i svih onih koji javno zagovaraju ovakve tvrdnje? Naime, i u spomenutom tekstu u Večernjem listu doslovce čitamo nešto što je opće poznato: „a u prvim ratnim godinama, s 'thompsonom' visoko podignutim u zrak, u spotu pjesme 'Bojna Čavoglave, uzvikivao 'za dom', dok mu je zbor uzvraćao 'spremni'“. Dakle pjesma se tako izvodila i u Domovinskom ratu i svo vrijeme do danas, a kao takva je postala dio povijesti toga rata. Postala je iznimno važan dio veličanstvenog hrvatskog Domovinskog rata. Evo kako ju je doživljava jedna doktorica znanosti. Dr. sc. Inga Lisac mi piše: „Thomsonovu pjesmu 'Nećete u Čavoglave' prvi sam puta čula u Koncertnoj dvorani Vatroslav Lisinski koncem 1991. na koncertu nakon povratka Branitelja s položaja, a Marko Perković je pjevao u uniformi, duge uvojite kose, iscrpljenog no poletnog izgleda, i djelovao na sve nas takovom snagom čvrstim riječima pjesme i posebnom melodijom kojom je te riječi izražavao da je primio naše

ovacije. Ja sam tada bila svjesna: Taj mladi čovjek ima budućnost nacionalnog vođe, a pjesme su mu poput budnica. Sadrže opjevane činjenice, poziv na zaustavljanje nepravde, čovjekoljubivost, domoljubnost, poziv na slogu. Sve skupa je zavijeno u muzičku formu pomalo mističnog melosa, koja doista odiše krševitošću, prekoplaninskim zovom, i pozivom koji odjekuje na daleko, poput surog sokola s Vile Velebita. Slušala sam ga na još jednom koncertu nedavno u Ciboni, i sav dojam se ponovio, Imam i CD i volim to preslušavati, i ne narušava mi sklonost ka "ozbiljnoj" umjetnosti: klasika, belkanto itd. On stvara jednodušje.“

Taj spot koji se spominje u „Večernjem listu“ pokazuje da Thompsonova pjesma koju napadaju izvorno izvođena na isti način kao i danas tijekom Domovinskog rata. Dakle svi oni koji takvu pjesmu povezuju s nečim drugim a ne s Domovinskim ratom svjesno iskrivljuju sam Domovinski rat i našu povijest i oni koji ju žele mijenjati pokazuju da im je želja mijenjati istinu o domovinskom ratu! A ne znam zemlju koja bi tako nešto tolerirala. Ali ova zemlja sudi, uhićuje osuđuje naše generali samo zato što su obranili Hrvatsku. Zato braniteljske udruge ne trebaju prozivati na to Državno odvjetništvo, kako se to čini u Hrvatskom slovu od 1. kolovoza 2008., već same – ponavljam što više njih zajedno -. trebaju podnositi kaznene prijave protiv svih koji na takav način iskrivljuju Domovinski rat, pa bio to predsjednik države, vlade, kaini, predsjednik židovske udruge s ustaškim pedigreeom, ili oni koji zastupaju interese znakovlja protiv kojih smo se u Domovinskom ratu borili. Dovoljan dokaz da se radi o prljavoj zločinačkoj raboti jeste spot koji se spominje u „Večernjem listu“. To je dokaz da oni koji napadaju Thompsona zapravo napadaju hrvatski Domovinski rat. Napadaju hrvatsku državu!

A to što je Thompson stalno na meti svih takvih njemu je na ponos. Pa očito je da u njemu vide najveću prepreku rastakanju ove države. Zar to ne pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam napisao, još davno na knjizi koju sam mu svojevremeno poklonio ovdje u Čavoglavama, a i više puta ponovio - da je jedan od najvećih živućih Hrvata.

Na kraju dopustite mi da svima njima, a i još nekim dragim ljudima, poklonim knjigu Mladena Pavkovića „Razgovori s Josipom

Pečarićem“, Koprivnica, 2006. Naime sudbina te Pavkovićeve knjige je i najavila ono što se dogodilo s nedavnom matematičkom konferencijom koja je bila organizirana meni u čast. Unatoč činjenici da je na njoj sudjelovalo 135 znanstvenika iz 27 zemalja hrvatski mediji (i ne samo oni) su je pokušali „sakriti“ od hrvatske javnosti. Željeli su „zaštititi“ hrvatsku javnost od strašne spoznaje da u svijetu znanosti i poneki hrvatski znanstvenik ima popriličan ugled. Naime, Ministarstvo kulture odbilo je Pavkovićev zahtjev za otkup (za knjižnice po Republici Hrvatskoj) nekog primjerka te knjige. Vjerojatan razlog tomu je ono što je napisao dr. Milan Vuković, a dano je na zadnjoj strani korica:

«Knjigu 'Razgovori s Josipom Pečarićem', trebali bi pročitati svi kojima je Hrvatska u srcu, jer to je jedan nevjerojatno kreativan prikaz rasta i sazrijevanja u znanstvenom, stručnom i nacionalnom pogledu. Knjiga je jasan odgovor svima koji, kao 'velikosrpske sluge', mogu danas u Hrvatskoj izjednačavati agresora i žrtvu, jer, kako kaže pisac, 'takvo izjednačavanje ide u prilog velikosrpskom interesu'!»

Još jednom hvala vam svima što ste došli na današnje predstavljanje!

ZAGREB, 23. RUJNA 2008.

GOVOR ZDRAVKA TOMCA

Akademik Josip Pečarić jedan je od najplodnijih hrvatskih publicista, pravi kroničar hrvatskog društva. Akademik Pečarić je istaknuti matematičar, ugledni svjetski znanstvenik. Zato su njegove publicističke knjige o bitnim procesima u političkom i društvenom životu Hrvatske, o borbi za istinu o Domovinskom ratu, o obrani hrvatskog identiteta i naše slobode vrlo zanimljive, jer u njegovim knjigama nema relativnih ocjena manipulacije, skrivanja istine ili prešućivanja istine. Pečarić je neposredan, jasan i ubojit u svojim ocjenama. U pogovoru knjige Damir Pešorda s pravom ističe kao bitnu činjenicu moto Pečarićevog publicističkog i intelektualnog djelovanja: "Istina je samo jedna, dva i dva je četiri, a neistinâ imaš koliko hoćeš, i tri, i pet, i šest...". U društvenim znanostima - politologiji, sociologiji i drugima, postoji mogućnost manipulacije, postoji mogućnost relativizacije istine, postoji mogućnost prešućivanja pa i svjesnog iskrivljavanja istine. U matematici takva mogućnost ne postoji. U matematici dva više dva su uvijek četiri.

Matematika ima gvozdenu logiku, tako da se činjenice ne mogu subjektivno prikazivati. Može se reći da Pečarić u svojim publicističkim radovima pokušava pisati matematičku istinu. Zato je ponekad za mnoge, navodno, preoštar, ekstreman, isključiv i nekooperativan. Zato što Pečarić govori i ono što se drugi ne usude reći. Dok mi, kritičari Haškog suda, oštrij i manje oštri, govorimo o nepravednom sudu, o političkom sudu, Pečarić daje pravu matematičku dijagnozu: Haški sud je zločinački sud. On je zločinački ne zato što sudi za počinjene zločine u raspadu Jugoslavije i velikosrpskoj agresiji, nego je zločinački zato što se i sâm služi zločinačkim metodama u pretvaranju istine u laž, a laži u istinu. Pečarić dokazuje gvozdenom matematičkom logikom da je podizanje optužnica protiv nevinih ljudi, držanje nevinih ljudi nekoliko godina u zatvoru, pa onda puštanje tih ljudi na slobodu kao da se ništa nije dogodilo, težak zločin protiv slobode i dostojanstva čovjeka. Kako to Haški sud radi smišljeno, radi se o zločinu s

predumišljajem, ne zločinu iz nehata, nego o zločinačkom pothvatu. Za Pečarića organiziranje i djelovanje Haškog suda može se okvalificirati kao smišljeni zločinački pothvat protiv istine i pravde.

Ako se hrvatski narod krivotvorinama pokušava od žrtve agresije pretvoriti u agresore, ako se obrambeni rat i oslobođanje vlastite zemlje tretira kao zločinački pothvat, onda nema nikakve dvojbe da je tako smišljeno djelovanje suda zločinački pothvat protiv istine, slobode i pravde. Zato mislim da je Josip Pečarić u pravu kada kritizira ne samo hrvatsku politiku koja je prihvatila takav zločinački sud kao navodni sud pravde, nego kada kritizira i nas kritičare toga suda što nismo dovoljno hrabri, što relativiziramo djelovanje toga suda i što se ne usudimo pravim riječima kvalificirati i opisati rad toga suda. Meni se posebno sviđaju oni dijelovi knjige akademika Pečarića u kojima on analizira i razotkriva bijedu hrvatske politike, posebno dijela hrvatskih političkih elita koji ne samo prihvaćaju zločinački sud u Haagu, nego ga i servisiraju i pomažu, koji čak uvjeravaju hrvatski narod kako se radi o sudu pravde, i kako nema alternative nego poslušno izvršavati sve što se od nas traži. I sam sam dosta pisao o djelovanju i postojanju haške mreže u Hrvatskoj, ustvari, o Petoj hrvatskoj koloni, bez koje Haški sud ne bi mogao djelovati kao zločinački sud protiv interesa hrvatskog naroda, ali s određenim ogradama za razliku od Pečarića koji bez ikakvih ograda i relativiziranja secira po imenu i prezimenu hrvatsku političku elitu. Bezbroj je dokaza za djelovanje Pete hrvatske kolone.

Ona se nalazi u medijima u Hrvatskoj. Svi znamo da postoje novinari i urednici u Hrvatskoj koji dobivaju instrukcije u stranim veleposlanstvima, koji su stalni gosti na večerama i drugim seansama na kojima se daju direktive i dezinformacije koje treba proširiti. Kada je trebalo Hrvatsku pritisnuti onda su ti novinari širili tako dobivene dezinformacije o tome da je Gotovina, npr., u Hrvatskoj ili Hercegovini, da se skriva u samostanu, izmišljali su da je viđen na raznim mjestima u Hrvatskoj, izmišljali su jatake i širili su mnoge druge laži. Ima bezbroj dokaza o tome da strane obavještajne službe slobodno vršljaju po Hrvatskoj, posebno MI6, da bitno utječu na izbore u Hrvatskoj, da imaju svoju mrežu preko koje mogu diskvalificirati političare koji brane nacionalne interese, a promovirati one koji će bespogovorno slušati strane gospodare.

Nema nikakve dvojbe da su hrvatske političke stranke, neke više, a neke manje, ekspoziture stranih gospodara, da se lažno predstavljaju da su hrvatske, iako su ustvari "Bruxellske", jer više rade na provođenju odluka i interesa "Bruxellesa" u Hrvatskoj nego što štite hrvatske nacionalne interese u Bruxellesu.

Postoje u Hrvatskoj političari na vrlo značajnim dužnostima koji su bitni oslonac zločinačkog suda u Haagu, koji pomažu taj sud, štite taj sud i dostavljaju materijale za zločinačko djelovanje toga suda protiv interesa hrvatskog naroda. Svjedočenje predsjednika Republike Hrvatske Stjepana Mesića, ima ključnu ulogu u krivotvorenim optužnicama protiv Hrvatske i hrvatskog naroda, protiv državnog i vojnog vodstva Hrvatske. Postavlja se pitanje je li slučajno da je uz Mesića iz političkog vrha najčvršći oslonac hrvatske politike u Bruxellesu Vesna Pusić. Iako je izgubila izbore, postala je ključna osoba u Hrvatskoj i Hrvatskom saboru za suradnju s Europskom unijom. U Hrvatskoj djeluju ljudi u sudstvu i tužilaštvu, i drugdje, koji su glasnogovornici zločinačkog suda u Haagu. Da apsurd bude veći, mnogi hrvatski odvjetnici koji su zaradili ogromni novac kao odvjetnici optuženih, vrlo su sustavno u javnosti branili krivotvorene haške optužnice i Carlu Del Ponte, a ne svoje branjenike. Među njima zvijezda je Ante Nobile. Nema nikakve dvojbe da je Haški sud ne samo zločinački nego i politički sud, jer vrlo sustavno pokušava ostvariti određene političke ciljeve, pisati krivotvorenu povijest o raspadu Jugoslavije i krivotvorinama napraviti veliku povijesnu intervenciju u kojoj će se amnestirati krivac, a žrtva proglasiti krivcem.

Akademik Pečarić sve to vidi, kao što vide i mnogi drugi, ali za razliku od većine: i akademika, i intelektualaca i mnogih drugih ljudi, koji o tome šute, on piše i govori. On okuplja malu grupu hrabrih koja piše pisma, poduzima razne druge akcije kako bi prevladali letargiju u Hrvatskoj, kako bi potakle ljude da se suprotstave i zločinačkom Haškom sudu, i Petoj hrvatskoj koloni, i moralno korumpiranim hrvatskim političarima, koji služe stranim gospodarima, a ne vlastitom narodu. Pečarić prepoznaje, npr., zašto je i 8 godina nakon smrti Franje Tuđmana, Franjo Tuđman i dalje najnapadaniji hrvatski političar. Pečarić prepoznaje, detektira i opisuje na koji način u Hrvatskoj djeluju titoističke i

antituđmanovske snage, na koji način i zašto se diskreditira Katolička crkva i zašto se nastoji onemogućiti izražavanje bilo kakvog hrvatskog domoljublja. Pečarić zato u svom javnom političkom i društvenom djelovanju pokušava okupiti što veći broj intelektualnih domoljubnih snaga koje će se javno suprotstaviti policajcima ljudskih duša koji nastoje svako izražavanje domoljublja i ljubavi prema domu, obitelji, naciji i vjeri prokazati kao navodni šovinizam, konzervativizam, kao homofobiju, kao nešto natražnjačko i štetno. Pečarić u svojoj knjizi puno piše o Marku Perkoviću - Thompsonu, ustvari o fenomenu Thompson, preko kojega se lome koplja o tome kakva će Hrvatska biti. Postavlja se pitanje zašto je Thompson toliko na udaru, zašto se nastoji onemogućiti njegovo pjevanje, zašto se svi oni koji vole njegove domoljubne pjesme, pokušavaju diskreditirati i oblatiti.

Postoji samo jedan razlog. To je strah od njegove popularnosti, od domoljubnog zanosa i od desetina tisuća ljudi koji na njegovim koncertima pjevaju i s puno emocija pokazuju svoje domoljublje, svoju vjeru u hrvatski nacionalni identitet, svoju ljubav prema domu, domovini i svojoj katoličkoj vjeri, koja je bitni dio identiteta hrvatskog naroda. Zahvaljujem akademiku Pečariću što me je pozvao da govorim o njegovoj knjizi. To tim više što se u našim javnim istupima u mnogim stvarima razilazimo, što o nekim bitnim pitanjima različito mislimo. Međutim, u bitnim pitanjima se slažemo. U ovoj knjizi akademik Pečarić u poglavlju "Hrvatska danas", odnosno u I. Glavi toga poglavlja: "Sadašnji trenutak u Hrvatskoj" navodi šire citate iz moje knjige "Tuđmanizam i mesićizam" u kojoj u predizborno vrijeme pišem o opasnostima koje prijete Hrvatskoj ako pobijedi trijumfirat MPM - Milanović, Pusić, Mesić. (str. 101. - 110.) Pečarić navodi deset točaka iz moje knjige "Tuđmanizam i mesićizam" u kojem ukratko opisujem što bi se dogodilo s Hrvatskom ako bi pobijedio na izborima trijumfirat MPM. Pečarić se slaže s tih deset točaka, ali mi prigovara što sam bio naivan, što sam dao podršku Sanaderu i HDZ-u kao manjem zlu, kako bi se spriječila pobjeda trijumfirata MPM, te tvrdi da nema razlike između Sanadera i Mesića, između Sanadera i Milanovića, i Vesne Pusić. Pečarić mi prigovara da nije u redu optuživati Milanovića, Mesića i Pusićku za nešto što je odavno prihvatio Sanaderov HDZ. Pečarić

smatra da nema razlike i da sam pogriješio što sam u Sanaderu i HDZ-u vidio manje zlo te tvrdi da sam time pomogao da nakon izbora Sanader, Milanović, Mesić i Pusićka ostvare onih deset točaka na koje sam upozoravao.

Za nekoliko mjeseci će biti godinu dana od izbora, pa je moguće već na temelju prakse ocijeniti u kojoj mjeri sam bio naivan jer sam pretpostavljao da će Sanader i HDZ čvršće braniti hrvatske nacionalne interese nego što bi to činio trijumfirat Milanović, Pusić, Mesić. Priznajem da sam očekivao više. Ali mislim da nije moguće osporavati neke rezultate koji su postignuti. Sanaderova politika prema Bosni i Hercegovini ipak je u praksi različita od Mesićeve, Milanovićeve i Pusićkine politike. I odnos prema Domovinskom ratu, prema Crkvi, usprkos razočaravajućeg ponašanja HDZ-a u donošenju Zakona o suzbijanju diskriminacije i nekim drugim konkretnim pitanjima, ne može se izjednačiti s Mesićevom, Milanovićevom i Pusićkinom politikom. Slažem se da treba pritiskati i kritizirati i Sanadera i HDZ, ali mislim da nije dobro da se izbrišu sve razlike, čak da se tvrdi da bi za Hrvatsku bilo bolje da je na vlast došla anacionalna ljevica, jer se ona, navodno, ne bi usudila tako drastično izdavati nacionalne interese kako to čini Sanader i HDZ u svojoj pokorničkoj politici prema stranim gospodarima. Pred nama su predsjednički izbori. Upravo zato što se u nekim bitnim pitanjima i SDP i HDZ na vrlo sličnim pozicijama, trebalo bi jasno formulirati strategiju kako doći do trećeg rješenja, kako se udružiti u kandidiranju nestranačkog kandidata koji bi mogao čvršće braniti hrvatske nacionalne interese.

Mislim da to mora biti kandidat građana: intelektualac, domoljub, sposoban čovjek, emocionalni Hrvat i vjernik, dobar organizator i čovjek koji ima viziju kako u uvjetima 21. stoljeća formulirati novu nacionalnu politiku, kako dobiti podršku naroda, kako prekinuti hrvatsku šutnju. To ne može biti kandidat ni ljevice, ni desnice. To mora biti kandidat građana, domoljuba i vjernika, emocionalnih Hrvata, poštene Hrvatske, čovjek čistih ruku koji će osigurati demokratsku budućnost Hrvatske i novu hrvatsku slogu bez koje nema budućnosti. Zato ne smijemo nasjedati na političke i medijske podvale, koje nastoje diskvalificirati unaprijed svakog kandidata koji nije pod kontrolom bilo HDZ-a, bilo SDP-a i HNS-a.

Predsjednik Hrvatske po Ustavu je nestranačka osoba, neideološka osoba, on se mora jednako odnositi prema lijevim i desnim. To ne može kandidat HDZ-a ni SDP-a. To može samo nestranački kandidat iza kojeg stoje građani i njihove institucije, domoljubi i vjernici, dakle, većinska Hrvatska. Da bi došli do takvog kandidata mora se svestrano i objektivno procijeniti stanje u Hrvatskoj i Mesićeva vladavina, kako ne bi dobili novog Mesića koji će smjenjivati hrvatske generale, lažno svjedočiti protiv Hrvatske i prijetiti biskupima, te rehabilitirati komunistički antifašizam kao navodni temelj ove Hrvatske, a rušiti Domovinski rat kao jedini mogući temelj demokratske Hrvatske.

Uvjeren sam da će akademik Pečarić i dalje otvoreno, iskreno i istinito secirati hrvatsko društvo i poticati mnoge da prekinu svoju šutnju kako bi izašli iz sadašnjeg stanja u kojem se sve više domoljublje i ljubav prema domu, obitelji, domovini i vjeri pokušava sotonizirati, pa čak i zabraniti javno izražavanje. Ovdje je danas hrvatski branitelj i pjevač, Marko Petković - Thompson počasni gost, kao simbol koji svojim pjevanjem i domoljubljem potiče nas Hrvate da izađemo iz letargije i da sami odlučujemo o svojoj sudbini, da budemo svoji na svojem. Rekao sam jedanput Thompsonu: "Hvala Vam, jer Vi svojim pjesmama možete učiniti više za hrvatski narod nego sve naše knjige, članci i govori." Zato mi je izuzetno drago gospodine Thompson, što ste svojom nazočnošću došli dati podršku akademiku Pečariću i svima nama koji se knjigom i pisanjem na svoj način borimo da tisuće Hrvata mogu slobodno na vašim koncertima izražavati i svjedočiti svoju ljubav prema domu, obitelji, Domovini i Bogu. Hvala Vam!

GOVOR JOSIPA PEČARIĆA

Dozvolite mi, na početku, da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje.

Zahvaljujem se Hercegovačkoj franjevačkoj provinciji što mi je, po tko zna koji put, omogućila predstavljanje moje knjige u ovoj prekrasnoj dvorani.

Knjiga je tiskana zahvaljujući donatorima gospodi Ivu Paradžiku i Marijanu Medvidoviću, a samo predstavljanje su pomogli gospoda Frano Marušić i Velo Čerkez. Hvala im na tome kao i na svemu što su ranije činili da bi moje knjige ugledale svijetlo dana.

Naravno, posebna zahvalnost ide i predstavljateljima knjige. Kako su g. Pešorda i prof. Lang govorili na prvom predstavljanju knjige u Čavoglavama, ovdje ću samo ponoviti ono što sam rekao tamo:

«Damir Pešorda je sjajni kolumnist „Hrvatskog lista“. Vjerujem da ga čitate iz tjedna u tjedan. Bili smo zajedno - jedan do drugoga - na jednoj izbornoj listi iako smo znali da nemamo nikakve šanse u vrijeme kada hrvatski narod voli birati između onih koji su omogućili hvatanje generala Gotovine i onih koji su ga uhvatili. On je napisao i Pogovor u knjizi, na čemu mu također zahvaljujem.

Treba li uopće nešto reći o velikom humanisti profesoru Langu? To da je istinski borac za ljudska prava? Pa on jednostavno voli ljude. Ali i svoj narod! To drugo ga čini nepoželjnim za neke udruge koje se navodno bore za ljudska pravu. Zato je čak i on „desničar“. Jer voljeti svoj narod, svoju državu i doprinijeti njenom stvaranju im je kao nešto loše i nazadno. Mo'š misliti. Upoznali smo se davno - na prosvjedima zbog suđenja Virovitičanima. Tada smo nas dvojica prvi i uspjeli „probiti“ policijski kordon i zapaliti svijeće ispred vrata vojnog suda. Naravno, znamo za mnoge njegove akcije, ali i za njegove tekstove o Thompsonu – možete ih vidjeti i u ovoj knjizi. A zajedno smo vodili akciju oko Pisma hrvatskoj javnosti povodom zabrane Thompsonovih koncerata.»

Što reći o akademiku Dubravku Jelčiću? Kako mu se zahvaliti? Ponosan sam na to što mi je prijatelj i što smo suradnici. On je, uz Dubravka Horvatića, najzaslužniji što sam se zadnjih osam godina mnogo intenzivnije okrenuo publicističkom djelovanju. Horvatićev

odlazak u vječnost spriječio nas je u ispunjenju Horvatićeve želje da zajedno obilazimo hrvatske sredine predstavljajući naše knjige i da napišemo barem jednu knjigu zajedno. Ali zato sam ponosan što s akademikom Jelčićem imam tri zajedničke knjige, što je predstavljao skoro svaku moju knjigu i što smo u svim drugim akcijama s otvorenim pismima išli zajedno. Zahvaljujem mu i zato što je, pored prof. dr. don Josipa Čorića, napisao jedan od predgovora ove knjige. Znete li kako je don Josip u Čavoglavama komentirao tvrdnju Carle del Ponte da su Hrvati podli kurvini sinovi? Rekao je: "Mi bismo to doista i bili da nam je ona svima mater."

Zahvaljujem se i prof. Tomcu na sjajnom izlaganju. Naravno, neobično je to što se on zahvaljuje meni što sam ga pozvao da govori tako sjajno o mojoj knjizi i mom radu. A pozvao sam ga upravo zato što se, kako on kaže: »...u našim javnim istupima u mnogim stvarima razilazimo, što o nekim pitanjima različito mislimo. Međutim, u bitnim pitanjima se slažemo.» I izbor predstavljača je poruka! Uvjetno govoreći i on i prof. Lang pripadaju hrvatskoj ljevici, a akademik Jelčić i g. Pešorda hrvatskoj desnici. Naglasak je na «HRVATSKOJ». U normalnoj državi nema razlike između «ljevice» i «desnice» kada su u pitanju nacionalni interesi, ili kako prof. Tomac kaže u bitnim pitanjima. Kako Hrvatska nije takva država onda je bitno okupljati se i zajedno djelovati na tim bitnim pitanjima.

A normalno je da se u mnogo čemu ne slažemo. Na primjer ja ne vidim nikakvog rezultata iz «drugačije» politike Sanadera u BiH. U BiH je danas, a na to upozoravaju i hrvatski biskupi, položaj konstitutivnog hrvatskog naroda gori nego u vrijeme Jugoslavije. A da ne ponavljam kako mi ni danas nije jasno zašto je bolje uhapsiti Gotovinu nego ga ne uhapsiti. Ako je bolje ne uhapsiti ga, onda je jasno da ga se nije hapsilo u vrijeme Račanove vlasti jer je HDZ bio doista hrvatska stranka. Postojanje istinske hrvatske stranke u oporbi učinilo je to da ga se nije smjelo hapsiti.

Inače još prije izbora 2003. najavljivao sam ulogu vodstva HDZ-a u hapšenju generala Gotovine. Npr. tvrdnjom: «Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu.» Jedan moj tekst imao je naslov: «Ima li razlike između Sanadera i Mesića?». Odgovor je bio dan u podnaslovu: «Mesić je uzor Sanaderu!» Kada su mnogi dolaskom Sanadera bili iznenađeni njegovom politikom govorio sam im da sam

to predvidio u mojim tekstovima, a da ja samo molim Boga da nisam u pravu. I danas bih volio da nisam u pravu!

Dakle, i ovakav izbor predstavljača je samo poruka da se svi trebamo okupiti oko zajedničkog kandidata na predsjedničkim izborima. Nije tajna da ja podržavam kandidaturu prof. dr. Miroslava Tuđmana, tj. da pripadam grupi oko akademika Ivana Aralice koji je to najavio u svom intervjuu «Hrvatskom listu». U «Večernjem listu» sam već spomenuo kako sam još 2000. na Amac mreži pisao (tada sam bio u Australiji) kako je HDZ odmah trebao odgovoriti na pokrenutu detuđmanizaciju (tj. rashrvačivanje Hrvatske) i na napade na obitelj Tuđman najavom da će njihov kandidat na slijedećim predsjedničkim izborima biti upravo Miroslav Tuđman. Tako bi poručili da im nije samo važna vlast – jer će ići s kandidatom koji nije član HDZ-a. A takva poruka bi itekako trebala zabrinuti detuđmanizatore jer bi morali računati i na vrijeme kada će im opet jedan Tuđman biti predsjednik države.

S prof. Tuđmanom sam se upoznao tek kada je predstavljao moju knjigu «Za hrvatsku Hrvatsku», dakle 2001. Njegovog oca, našeg Predsjednika, osobno nisam nikada upoznao. Posebno mi je bilo simpatično kako ga je zaintrigirao taj moj način pisanja, dakle to što prof. Tomac naziva «pisanjem matematičke istine u publicistici». Naime, želio je pročitati neku moju knjigu iz matematike. Srećom odgovorio sam ga od toga. Međutim, kada čitate njegove knjige vidjet ćete da ni on nije daleko o pisanja «matematičke istine». Druga zgoda je posebice neobična. U jednom svom radu došao je iz nekih statističkih podataka do jedne formule. Pokazao mi je taj rad i upozorio sam ga da je u matematici poznata metoda po kojoj može doći to takve formule. Bio sam šokiran kada je kompjutorski izračun potvrdio – s malim odstupanjem – ono do čega je on došao bez kompjutera. Ni danas mi nije jasno kako mu je to uspjelo!

A danas mi trebamo predsjednika koji je suprotnost sadašnjem. Dakle, čak i ono što bi se prof. Tuđmanu uzelo kao mana, npr. nije populist već vrhunski intelektualac, može se pokazati kao prednost. A da ne govorimo o tome da nam mediji neće biti dostupni. Ali, trebaju li prezimenu Tuđman i mediji?

Zato sam i rekao «Večernjaku da je Miroslav Tuđman naš najbolji mogući izbor. Uostalom to su već mediji i potvrdili.

Spomenuto je niz imena. Uzbudilo ih je samo ime - dr. Miroslav Tuđman! Oni su svjesni koga se moraju bojati. Njihove reakcije pokazuju da nemaju namjere mijenjati svoju podaničku politiku prema Bruxellesu. Da su prihvatili Tuđmanovu kandidaturu, bili bi napokon i pobjednici na predsjedničkim izborima. Očito, kao i na prethodnim, draže im je izgubiti nego mijenjati taj podanički mentalitet.

A moraju se bojati i zbog činjenice da se ne može trpati u isti koš vodstvo i članstvo HDZ-a. Mnogi članovi HDZ-a misle isto što i mi. Mnogi od njih će glasovati za našeg kandidata.

Hoćemo li mi biti na visini zadatka? Hoćemo li se, kao na ovom predstavljanju, okupiti svi oko zajedničkog kandidata – onog kojega se oni jedino i boje?

Na kraju moram se zahvaliti Marku Perkoviću Thompsonu što je, kao i u Čavoglavama, prihvatio biti počasnim gostom ove promocije. U Čavoglavama sam spomenuo kako je Mladenka Šarić, u „Večernjem listu“ od 2. kolovoza 2008. navela moju tvrdnju da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata. Interesantno je da je to glavna tema najave današnjeg predstavljanja na Portalu za pisce, umjetnike, novinare i znanstvenike «Webstilus» tekstem «Zaigrani akademik». Naime, ne prenose moju izjavu već tvrde da sam rekao kako je «Thompson najveći živući Hrvat». I tako naši pisci, umjetnici, novinarima (kojima to mogu i oprostiti) i znanstvenici (kojima ne mogu) pokazuju da ne razlikuju ove dvije tvrdnje. ne vide razliku između «jedan od najvećih» i «najveći». Uvijek se zabrinem nad hrvatskom znanošću kada vidim da imamo i takove znanstvenike. I onda iz Instituta Ruđer Bošković šalju elektroničkom poštom obavijesti ljudima da svi vide koliko su glupi. Prirodoslovci kojima je strana logika. Nevjerojatno!

Kao, strašno je da ja nisam rekao da je to neki znanstvenik, a onda kažu kako se «poigravam cjelokupnom znanstvenom javnošću uvodeći i druge akademike u svoju igru i navodeći ih da srozavaju svoj ugled potpisivanjem nekakve peticije u obranu lika i djela najvećeg živućeg Hrvata, gore spomenutog pjevača...» Dakle «poigravam» se s desetak akademika i preko četrdeset sveučilišnih profesora, a oni kao žale što neko od takvih navodno po mom izboru nije «najveći živući Hrvat». Ili se radi o piscu tko je toliko zaljubljen

i moj «lik i djelo» da misli da je meni lako poigravati se s tolikim znanstvenicima. Inače sam tekst pokazuje uvjerenje autora u srpsku nadmoć nad Hrvatima, što je tipično za jugo-komuniste u Hrvatskoj: Zar je moguće da je netko živio u Beogradu, a ostao je Hrvat? Ili: Zar može netko biti Srbin rođen u Hrvatskoj, a voljeti Hrvatsku? Inače, iz njihova kuta zaista logična pitanja, jer oni žive u Hrvatskoj, vjerojatno se izjašnjavaju kao Hrvati, a i dandanas, kao i ranije, provode velikosrpske interese.

Naravno, mogao bih vas mnogo više zabavljati komentirajući ovaj priglup tekst, ali neću. Samo ću vas obavijestiti kako smo naš ugledni kolumnist Mate Kovačević i ja pri završetku sastavljanja knjige *Bilo je jednom i to u Hrvatskoj - Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*. Tu će znatno biti proširen onaj dio knjige koju danas predstavljamo o njemu. A knjiga počinje velikim Thompsonovim intervjuom u kome on govori i o našim otvorenim pismima povodom napada na njega!

Naravno, ne mogu ne iskoristiti prigodu za jedan mali komentar. Naše «ljevičare», jugo-komuniste ili – najbolje je reći – boljševike opet je Thompson uzbudio izjavom, koja je prva među izjavama tjedna za «Hrvatski list» od 11. rujna 2008.:

«Doći ćemo u Istru, Pulu, u Arenu, u krajeve gdje još ima komunizma. Ubit ćemo komunizam. Mi nismo nasilnici, pobijedit ćemo ljubavlju jer ljubav ruši sve zidove.»

HL se pita: «Što je to loše opet rekao Thompson?»

Naravno da je boljševicima, jer Thompson nije govorio Istranima već samo boljševicima kojih još ima u vodstvu IDS-a, loše sve što je rekao. Zar njima nije strašna i sama pomisao na smrt komunizma? Pa Hrvatska je jedina država u kojoj komunizam živi, u kojoj komunisti vladaju, a boljševici zabranjuju koncerte. I još im Thompson ponovo spominje ljubav, a nema većeg zločina za hrvatske boljševike od ljubavi prema hrvatskom narodu.

A ima i jedna mala nepreciznost i u Thompsonovoj izjavi. Naime, ne treba nigdje otići da bi ubijao komunizam. On to čini svojim pjesmama i svojim životom svakim danom. I zato ga toliko i napadaju!

SPLIT, 29. RUJNA 2008.

GOVOR BRANIMIRA LUKŠIĆA

Hrvatska država i hrvatski narod proživljavaju teške trenutke. Kako akademik Pečarić navodi u ovoj knjizi, nastavlja se radikalna detuđmanizacija Hrvatske, što znači njezino rashrvaćenje, vrši se rasprodaja hrvatskoga nacionalnog blaga strancima, ponižavaju se hrvatski branitelji i Domovinski rat, sudi se generalima pobjedničke osloboditeljske hrvatske vojske, dok se istodobno amnestiraju srpski zločinci, vrši se obeštećenje ratnih šteta Srbima u Hrvatskoj, i to ne samo povratak stanarskog prava, što bi ih moglo ohrabriti da ponovno traže političku autonomiju u Hrvatskoj, pod krinkom antifašizma pokušava se rehabilitirati komunizam, ta najkrvavija utopija u povijesti čovječanstva u ime koje je ubijeno preko 100 milijuna ljudi, napada se Katolička crkva i vjera u Hrvatskoj, donose se antikršćanski zakoni, otuđuje se hrvatsko iseljništvo, osobito se Hrvati u Bosni i Hercegovini prepuštaju svojoj gorkoj sudbini koja im prijeti da postanu u svojoj vlastitoj državi nacionalna manjina, pasivno se prihvaćaju krivotvorine iz optužnica Haaškoga suda u kojima se legitimno oslobađanje hrvatskoga državnog teritorija naziva „zajednički zločinački pothvat“, većina političara postaje poslušna stranim centrima moći radi karijerizma i bogaćenja.

Radi kratkoće vremena u ovome prikazu knjige akademika Josipa Pečarića, koja nosi naslov „Zločinački sud u Haagu“ (izdanje 2008. Zagreb), zadržat ću se na središnjoj tematici ove knjige, sud u Haagu, osobito u svjetlu optužnice protiv generala Ante Gotovina. Najprije nekoliko riječi o osnivanju i nadležnosti toga suda, a onda ocjena njegova rada kako je prikazuje autor ove knjige. Međunarodni sud za ratne zločine počinjene na tlu bivše Jugoslavije, kako se Haaški tribunal formalno naziva, osnovan je rezolucijom Vijeća sigurnosti UN 827 od 25.5.1993. kao tribunal za osiguranje mira („peace securing“). On je, dakle, pomoćno tijelo Vijeća sigurnosti UN. No, prema čl.29 Povelje UN Vijeće sigurnosti može osnovati pomoćna tijela samo radi izvršenja svojih funkcija, a u te funkcije ne spada

sudovanje. Međunarodni sud može osnovati Generalna skupština, a ne Vijeće sigurnosti UN. Dakle, nelegitimno je već samo osnivanje suda. Nadalje, u stvarnu nadležnost toga suda spadaju „ozbiljne povrede međunarodnog konvencijskog i običajnog humanitarnog prava“. Radi se o teškim povredama Ženevskih konvencija iz 1949., o povredama ratnih zakona i običaja, o genocidu u smislu konvencije iz 1948., i o zločinima protiv čovječnosti. Odmah upada u oči, da sud osnovan za osiguranje mira nema nadležnost za suđenje u slučaju zločina protiv mira, tj. zločina agresije, za razliku, recimo, od suda u Nürnbergu ili Tokiju nakon završetka 2. svjetskoga rata. Znači, nije se htjelo osuditi Jugoslaviju i Srbiju za agresiju. Osvrnimo se sada vrlo kratko na odmjeravanja kazne. Svaki pravnik zna za načela „*nullum crimen sine lege*“ i „*nulla poena sine lege*“ (nema kaznenog djela ako ga zakon ne propiše, nema kazne ako je zakon ne propiše). No, na području gdje su navodno bila počinjena kaznena djela kojima se ovaj tribunal bavi, tj. na području bivše Jugoslavije, kazneni zakon (KZ) je tada propisivao kaznu strogog zatvora do najviše 15 godina, odnosno za osobito teške kvalifikacije kaznenog djela zatvorsku kaznu od 20 godina (čl.28 KZ). Zašto Haaški sud na osuđenike primjenjuje teže i duže kazne, kao što je, recimo, kazna zatvora od 45 godina, koje nisu bile propisane u zemlji gdje je i kada je kazneno djelo navodno bilo počinjeno? Nadalje, postupak je pred tim sudom vrlo dugotrajan, nema porote, mogu svjedočiti anonimni svjedoci, ili svjedoci koji se ne pojave pred sudom, koriste se zapečaćene optužnice, tako da nitko ne zna je li osumnjičen dok ga policija ne uhiti na ulici u bilo kojoj državi. Tužiteljstvo je dio sustava suda, ono sudjeluje u pisanju pravila suda i iznad je obrane. Dalje, za priznanje koje je optuženi dao pred tužiteljem predmnijeva se da je ono dano slobodno sve dok se suprotno ne dokaže (dakle, da je slobodno dano priznanje recimo nakon 90 dana izloženosti milosti i nemilosti policije); suci se regularno rotiraju između prvostupanjskog sudbenog i drugostupanjskog žalbenog vijeća („kadija te sudi i kadija ti rješava po žalbi“), nema izuzeća sudaca. Radi svega ovoga shvatljivo je da je eminentni kanadski pravnik Christopher Blacke rekao da je ovaj sud „sramota za civilizirani svijet“, i da ga autor ove knjige koju prikazujemo naziva sramotnim i zločinačkim.

Ipak najgora optužba protiv toga suda tek slijedi. Pored nelegitimnosti u osnivanju, nezakonitosti u odmjeraivanju kazne i privilegiranom statusu tužiteljstva, ovaj je sud u svome dosadašnjem radu politički motiviran. Evo potkrijepe ovoj tvrdnji. Od svih optužnica pred Haaškim sudom, opet radi kratkoće vremena, a i zbog toga što je nju najviše analizirao autor, osvrnuti ću se na izmijenjenu optužnicu Međunarodnoga suda u Haagu od 19.2.2004. godine protiv generala Ante Gotovine. U poglavlju ove knjige koje nosi naslov „Optužba za zajednički zločinački pothvat – nastavak agresije na Hrvatsku“ autor piše o „krvavim rukama zapadnih moćnika“, osobito britanskih i francuskih političara, i o njihovom utjecaju na rad suda. To ne čudi, jer su Velika Britanija i Francuska kumovali kod rođenja nenaravne tvorevine versailleske Jugoslavije, koju su na svaki način htjeli održati i u Drugome svjetskom ratu, a i u Domovinskome ratu. SAD su mogle spriječiti katastrofu srbojugoslavenske agresije na području bivše Jugoslavije, ali to nisu učinile. Poznata je ona rečenica tadašnjega američkog ministra vanjskih poslova James Bakera: „Mi nemamo svoga psa u toj borbi“, drugim riječima Amerika nema tu svoga interesa. Zato je taj isti Baker u ime američke vlade dao zeleno svjetlo Miloševiću da obavi svoj posao, ali brzo. Velika Britanija je, naprotiv, imala svoga interesa. Radi toga su britanske obavještajne službe splele gustu mrežu Hrvatskoj koja je još tu. Citiram autora: „Zajedno sa Sanaderom Mesić je bio zadužen i da britanskim obavještajnim službama omogućiti uvid u svaki dokument kojim su raspolagale hrvatske obavještajne službe, pa su nakon toga Britanci osmislili akcijski plan hvatanja Gotovine“ (str.60.). Jedan je od manevara ovih zaštitnika Jugoslavije, kaže Pečarić, i njihov utjecaj na Haaški sud da se ne podignu optužnice protiv Kadijevića i vojnoga vodstva jugoslavenske vojske, i da se tako izuzme iz jurisdikcije Haaškoga suda razdoblje od početka jugosrbijanske agresije na Hrvatsku pa do potpisivanja Vanceovog plana. Pečarić spominje i model suprotstavljenih parnjaka gdje kod suđenja branitelji optuženih (Čedo Prodanović, Ante Nobile)brane optužene po načelu „crni-bijeli“, pri čemu su „crni“ oni koji su primali zapovjedi navodno izravno od Tuđmana i Suška temeljem „dvostruke crte zapovijedanja“, a „bijeli“ su oni koji to nisu radili, čije su ruke čiste,

jer su ih pružili u prijateljstvu zaštićenome haaškom svjedoku Stjepanu Mesiću. Što se pak same optužnice protiv Gotovine tiče, Pečarić pokazuje njezinu neobjektivnost, malicioznost, i njezin antihrvatski naboj. Nazvavši vojno-redarstvenu akciju za legitimno oslobođenje okupiranoga hrvatskog državnog teritorija „zajedničkim zločinačkim pothvatom“ optužnica naglašava kolektivnu krivnju cijeloga hrvatskog naroda, i time, kaže Pečarić, zaziva odmazdu nad Hrvatima, premda su ovi, kako to priznaje i rezolucija Vijeća sigurnosti UN, branili svoj teritorijalni integritet. Optužnica naziva „Oluju“ „zločinačkim pothvatom“, iako je predsjednik Tuđman 13.8.1995. od potpredsjednika SAD-a Al Gorea dobio priznanje zbog toga, što je ta vojno-redarstvena akcija međunarodnu zajednicu i bezuspješni, nemoćni UNPROFOR „oslobodila napora da zaštite Bihać i njegove „ružičaste zone“, i time znatno pridonijela ostvarenju američke mirovne inicijative na području bivše Jugoslavije“. Isto je priznanje izrazio Tuđmanu tri dana kasnije pomoćnik državnoga tajnika SAD-a za europsko pitanje Richard Holbrooke. I gledaj pravednosti. Kako kaže Pečarić u svome izlaganju naslovljenom „Sramotna suđenja novinarima u Haagu“, nizozemski su vojnici dobili orden jer nisu učinili ništa da spriječe genocid u Srebrenici, a Gotovini se sudi jer je spriječio u Bihaću još veći genocid nad Hrvatima i Bošnjacima koji bi skoro sigurno bila počinila razularena soldateska tzv. RSK koja se iz kninskoga područja povlačila. Autor se ove knjige slaže s mišljenjem, da je konačna svrha ove optužbe Hrvatske zbog izmišljenoga „zajedničkog zločinačkog pothvata“ ubiti svaku svijest kod Hrvata o nacionalnom ponosu i nacionalnoj samosvojnosti, slomiti otpor u Hrvatskoj prema balkanskoj, ili bilo kojoj drugoj, asocijaciji na koju bi se hrvatski narod prisilio mimo svoje volje, a možda i onemogućiti samu opstojnost Hrvatske kao samostalne države. Da se ova istina i mnoge druge ne saznaju izvršen je pred tim istim Haaškim sudom napad na hrvatske novinare, jer su javno iznijeli ime Stipe Mesića kao haaškoga zaštićenog svjedoka i njegovo svjedočenje, i time, kako kaže Pečarić, branili Božju zapovijed „ne reci lažno svjedočanstvo“. Zato su u prosincu 2004. vlada RH i predsjednik Hrvatske Stipe Mesić prezentirali haaškoj tužiteljici Carli del Ponte tajni plan „Mraz 29“ za neutralizaciju kritičkih novinara i medija u Hrvatskoj. Prostor i kratkoća vremena

mi ne dopuštaju reproducirati detaljnu analizu optužnice protiv generala Ante Gotovine koju u ovoj knjizi autor daje. Napomenut ću vrlo kratko neke njezine netočnosti, tendencioznosti i pristranosti. Okupirano područje i paradržavna srpska tvorevina uspostavljena na dijelu državnoga područja međunarodno priznate hrvatske države naziva se „regija Krajina“, čime se podgrijavaju srpske separatističke nade u smislu „Memoranduma“ SANU-a iz 1986. godine, da svi Srbi moraju živjeti u jednoj državi, i da je Srbija ondje, gdje ima Srba. Optužnica govori o prisilnom egzodusu srpskog pučanstva sa kninskoga područja, iako je vrlo dobro iz srpskih izvora dokumentirana činjenica, da je srpsko pučanstvo nekoliko dana prije „Oluje“ samovoljno i po ranije utvrđenom planu prebjeglo prema Republici Srpskoj i dalje prema Srbiji, ne bi li izvršili pritisak na Miloševića i Kadijevića da vojno interveniraju, kao što je poznato i to, da je predsjednik Tuđman opetovano poručivao Srbima sa toga područja uoči i tijekom „Oluje“ da ne odlaze i da ostanu kao lojalni hrvatski građani, jamčeći im da im se ništa zla ne će dogoditi. S druge strane treba naglasiti, da je za vrijeme srpske okupacije prognano sa šireg kninskog područja 120.000 Hrvata. Nakana predsjednika Tuđmana se najbolje ocrtava iz njegovih riječi izgovorenih povodom „vlaka slobode“: „Neka se prevlada to zlo na način, da onima, koji su činili zlo, nikada više ne bude uzvraćeno zlo“ (citirano u „Vlak slobode“, Zagreb 1996., str.33). Što se tiče često spominjanog pretjeranog granatiranja Knina prije njegova osvajanja treba reći, da je prema očevdjcima koji su ušli sa hrvatskom vojskom u Knin grad bio relativno dobro očuvan, i da hrvatska vojska nije niti htjela, niti smjela razarati sela i gradove koji pripadaju Hrvatskoj i koji se nalaze na hrvatskome državnom području. Nažalost, događali su se slučajevi paljenja imanja prebjeglih Srba od strane hrvatskih prognanika koji su se nakon „Oluje“ vraćali i nalazili srušene i popaljene svoje kuće, i te pojedinačne radnje treba osuditi. Zbog svih ovih protupravnosti, krivotvorenja i laži u optužnicama, u poglavlju naslovljenom „Je li sud u Haagu sramotan ili zločinački?“ akademik Pečarić citira riječi predsjednika Akademije pravnih znanosti profesora Željka Horvatića, da je Carla del Ponte svojim radom pred Haaškim sudom odgovorna za nestručnost i zlorabu ovlasti, kao i za trajno narušeno povjerenje država članica UN-a i svjetske javnosti

u međunarodno kazneno pravo i pravosuđe, da je ona postala aktivni destruktivni dio međunarodnog kaznenog pravosuđa, te da ne bi trebalo dopustiti njezin odlazak sa položaja glavne tužiteljice bez utvrđivanja njezine odgovornosti za ovo. Prema riječima Horvatića „zajednički zločinački pothvat“ nije bio dijelom međunarodnog običajnog prava u vrijeme kada su počinjena djela koja se optužnicama stavljaju na teret, pa je tako optužba u suprotnosti s načelom zakonitosti. Akademik Pečarić navodi i riječi bivšeg predsjednika Vrhovnog suda Hrvatske i umirovljenog sudca Ustavnog suda Hrvatske Milana Vukovića, da optužnica za „zajednički zločinački pothvat“ predstavlja nastavak agresije na Hrvatsku i da je ta optužnica zapravo zločinački pothvat Carle del Ponte i krugova u inozemstvu i zemlji koji se s time slažu. Autor ove knjige postavlja pitanje, što je činiti sadašnjim hrvatskim vlastima glede opstanka ovoga sramotnog suda u Haagu, pa se slaže s mišljenjem dr. Miroslava Tuđmana, da službena hrvatska politika ima dovoljno argumenata da traži ukidanje Haaškoga suda i prije 2010. godine, jer nije ispunio svoju zadaću. Haaški sud u slučaju Šljivančanina, Mrkšića i Radića nije tražio, ni sudio po zapovjednoj odgovornosti ni vojni vrh JNA, ni državno vodstvo SFRJ. Zato ima osnove i treba odmah tražiti ukidanje optužnica protiv generala Gotovine, Čermaka i Markača, te hrvatskih dužnosnika iz BiH. Nitko od njih nije ni optužen da je osobno počinio zločin, ili da je zapovjedio zločin“.

Ovaj osvrt na samo jedan dio ove zadnje, ali, nadamo se, ne i posljednje od mnogobrojnih knjiga akademika Pečarića ne može ni izdaleka dati predodžbu o njezinu bogatstvu podataka i o lucidnosti analiza događaja koji se u njoj spominju. I na kraju da citiram riječi uvodničara ove knjige akademika Dubravka Jelčića: „Hrvatska se danas ne dijeli više na ljevicu i desnicu, kako nam iz dana u dan, uporno i dosadno trube polupismena novinska škrabala, nego na svjesnu i nesvjesnu, ponosnu i pokorenu Hrvatsku; Hrvatsku, naime, koja saginje leđa pred nametljivim i samozvanim gospodarima svijeta, koja im kastorski liže pete i prostire crvene tepihe da bi, kako ono s prezirom reče Kranjčević, dobila svoju „masnu kobasu“, i onu drugu, samosvjesnu, ponosnu Hrvatsku, koja zna da narod bez dostojanstva i nije narod nego amorfn masa“. Akademik Pečarić i

sve njegove knjige, uključivši i ovu, pripadaju ovoj Hrvatskoj koja nije bacila pod noge svoje dostojanstvo i svoj ponos. Zato toplo preporučujem ovu knjigu.

GOVOR JOSIPA PEČARIĆA

Dozvolite mi, na početku, da vas sve lijepo pozdravim i da vam se zahvalim što ste u ovolikom broju došli na današnje predstavljanje.

Zahvaljujem se splitskom Sjemeništu što mi je, po tko zna koji put, omogućilo predstavljanje moje knjige u ovoj kulturnoj dvorani.

Naravno, posebna zahvalnost ide i predstavljateljima knjige. Ponosan sam što su mi obojica prijatelji.

O prof. dr. Branimiru Lukšiću sigurno vam ne moram puno govoriti. Bivši i sigurno vaš ponajbolji župan uživao je veliku potporu u Tuđmanovom HDZ-u i sigurno je mogao i danas biti visoko plasirani političar u toj stranci da se je pomirio s «novim kursom» vodstva HDZ-a s kojim se ova stranka izjednačila s SDP-om u svojem podaničkom mentalitetu prema Bruxellesu – prema svjetskim moćnicima. Ali ima kod nas i onih koji su prije ljudi, a potom političari, a takav je zasigurno prof. Lukšić. Hvala mu i na tome!

Kako je prof. dr. don Josip Čorić predstavio knjigu u Čavoglavama, ovdje ću samo ponoviti ono što sam rekao tamo:

«Profesor dr. don Josip Čorić je uz akademika Dubravka Jelčića pisao i jedan od dva predgovora ove knjige na što sam mu posebno zahvalan. Moram priznati da sam na dragog imenjaka i posebno ljubomoran: ima mnogo više - od mene - tekstova koje su 'naše' novine odbile tiskati. Predstavljao sam njegove knjige pa znam da je to mnogo ugodnija pozicija od ove kada on predstavlja moju knjigu. Zašto? Pa kada govorite prije njega još vas netko i sluša. A tko će vas slušati poslije njega?»

Slučajno sam ovih dana doznao da se moram zahvaliti i Sigurnosno obavještajnoj agenciji (SOA-i). Zašto? Doznao sam da ih je posebno interesiralo i prošlotjedno predstavljanje u Zagrebu. Istina ne znam jesu li uspjeli registrirati svih 350-ak posjetitelja, ali morate priznati da su iskazali posebnu čast i svim tim posjetiteljima i meni svojom nazočnošću. Koristim prigodu i da ovdje – ukoliko im nije bilo dovoljno to u Zagrebu – pozdravim one koji su ovdje svojim poslom.

Priča mi je bila posebno draga jer je jedan djelatnik dobronamjerno upozorio jednog svog prijatelja kako mu nije bilo pametno to što je bio nazočan na tom skupu. Podsjetilo me na jednu sličnu priču iz mog Kotora. Naime, kada je kotorski biskup Pavao Butorac pobjegavši u Dubrovnik i postavši dubrovačkim biskupom spasio živu glavu, Kotorska biskupija zadugo nije imala svoga biskupa. Kada smo ga napokon 1981. godine dobili (biskup dr. Marko Perić, umro u Rimu 1983. godine), bio sam nazočan sa cijelom obitelji. Jedan prijatelj, koji je radio u miliciji, poslije toga mi je rekao:

«Što si išao tamo, pa znaš da su vas ovi moji sve zabilježili.»

«I što mi mogu napraviti?» – upitao sam ga. «Mogu samo postići da odem iz ove zemlje. A kada su se drugi naučili na dobro, valjda ću i ja!»

Na našu žalost tu prestaje svaka sličnost ove i one države. Tko je to opasan ovim vlastima kada im je problem predstavljanje knjige jednog hrvatskog akademika i to u godini kada je u Trogiru u čast tog istog akademika organizirana međunarodna konferencija kojoj je bilo nazočno 135 matematičara iz 27 zemalja i kome je jedan međunarodni časopis posvetio jedan broj u kome su ugledni svjetski matematičari posvetili svoje članke? Misle li oni doista da to nije tako samo zato što navodno hrvatske novine o tome nisu izvijestile, kao što –uostalom – nisu napisali ni retka o predstavljanju u Zagrebu. Zanimljivo da je o konferenciji u Trogiru izvijestila samo «Slobodna Dalmacija» ali netočno – nisu se usudili reći da je ona bila organizirana meni u čast a povodom mog rođendana, već je rečeno: «Inače je upravo u Trogiru za trajanja skupa proslavio svoj 60. rođendan» Konferencija je bila u lipnju, a moj rođendan je bio u rujnu.

Ali ni to nije najgore. Naime, među predstavljačima u Zagrebu bili su: prof. dr. Zdravko Tomac, bivši ministar, saborski zastupnik i predsjednički kandidat, prof. dr. Slobodan Lang bivši saborski zastupnik i savjetnik predsjednika države, i akademik Dubravko Jelčić bivši saborski zastupnik. Što reći o zemlji u kojoj su takvi sumnjivi?

S druge strane to samo potvrđuje ispravnost naslova moje knjige. Naime, u njoj nisu dani samo tekstovi o Haagu, nego svi moji

najnoviji tekstovi. Osnovna poruka jeste da je cijeli naš život u sjeni tog suda. Zato prirodno u njoj idu i tekstovi o znanosti, posebno o toj konferenciji. Prirodno su tu ušla i tri otvorena pisma hrvatskih intelektualaca. Dva od njih su u svezi onoga što se događa s najpopularnijim hrvatskim pjevačem Markom Perkovićem Thompsonom. Iako sam o tome sam pisao u više navrata ovdje ću vas samo podsjetiti što je u «Hrvatskom listu» od 28. kolovoza 2008. rekao veliki hrvatski književnik Ivan Aralica. Na pitanje:

Dotakli smo se i pjevača M. P. Thompsona. Smatrate li da je današnja država u moralnom i demokratskom smislu izobličena s obzirom da smo dospjeli u vrijeme zabrana. Njemu ne daju pjevati kao nekad Vukovu?

Aralica odgovara:

Između progona Thompsona, a to jest progon, i progona bilo kojeg pjevača ili intelektualca u vrijeme komunizma nema nikakve razlike. Progoni ga se zbog nacionalizma. U komunizmu je 95 posto političkih progona bilo zbog iste stvari. Dakle zbog pjevanja pjesama, knjiga i sl. Sada se to ponovno javlja. Doduše, kada se očitava taj slučaj do kraja, može se pronaći i nešto novo. Svi oni, osobito Mesić i oni koji ga slijede i savjetuju, mislili su da će kroz ovih desetak godina proganjanja nacije i vjere, postavljanja pitanja vjeronauka, dakle da će istisnuti i rodoljublje i vjeru. I kad nema pjesme, kad nema manifestacije, oni imaju dojam da su to i učinili, da su uspjeli jer vladaju dobrim dijelom medija i javnog mnijenja. Međutim, kad Thompson dođe na trg i skupi onoliku masu ljudi, oni vide da je njihov trud uzaludan, vide da vjera i nacija žive. Da su malo pametniji, mogli bi zaključiti sljedeće: vjeru i naciju nisu mogli istisnuti ni zatvori ni progoni za 50 godina komunističke represije, pa kako će ih istisnuti u slobodnoj zemlji bez komunističkog sustava, kako će ih uništiti njihove riječi preko televizije. Druga stvar ili druga novina je sljedeća: oni su do krajnje mjere frustrirani. Mesić nikad nije uspio okupiti veći skup, on uvijek govori skupinama od nekoliko desetaka ljudi. Nakon izgređa u vojarni u Splitu, on ima strah pred masom. Da su ga tamo drukčije dočekivali i njemu pljeskali, onda bi i on

drukčije reagirao. Ali on to nije doživio, čak ni u izornoj promidžbi ne može to doživjeti.

A ovo što im je Aralica napisao o napadima na Thompsona može se prenijeti na ovakva predstavljanja i na mnogobrojne «nepoćudne» knjige koje se u Hrvatskoj prešućuju. A kada je to doista tako, onda je doista velika čast kada SOA misli da su i moje knjige, odnosno predstavljanja zaslužila njihovu pozornost, zar ne?

Njihova nazočnost je doista ponajbolja preporuka za samu knjigu. Ona piše o Hrvatskoj za koju su se hrvatski branitelji borili i izborili u veličanstvenom Domovinskom ratu. Piše – na žalost – i o Hrvatskoj kakvu danas imamo. Piše o o ćudnovatoj Hrvatskoj u kojoj su sve vrijednosti postavljene naglavačke. Evo jednoga primjera. Prema Hininoj vijesti od 19. lipnja 2008. predsjednik ove države je izjavio u povodu Međunarodnog dana izbjeglica 20. lipnja:

Ratovi u kojima se raspala jugoslavenska federacija bili su praćeni etničkim ćišćenjem i nemilosrdnim progonom i protjerivanjem stanovnika na nacionalnoj osnovi. Mada ni u jednom trenutku nema nikakve dvojbe o tome tko je rat započeo i na kome leži najveća odgovornost, žalosna je činjenica da je etničkog ćišćenja i protjerivanja bilo na svim stranama.»

Možete li zamisliti neku drugu državu ćiji predsjednik optužuje tu istu državu za »etničko ćišćenje, nemilosrdni progon i protjerivanjem stanovnika na nacionalnoj osnovi»? I to lažno! A da tajna policija ne brine o takvom predsjedniku već o neakvim predstavljanjima knjiga – koji ukazuju na te koji tako govore o svojoj zemlji, i brinu o onome što petnaestak godina pjeva neki pjevać!

Da u takvoj zemlji ćudesa mi danas živima!

Hvala!

SLOBODAN LANG U DRUGIM PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

**M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U
OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA –
BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ,
FORTUNA, ZAGREB, 2008.**

OTVORENO PISMO PREDSEDNIKU SABORSKOG ODBORA ZA LJUDSKA PRAVA

G, zastupniče, Predsjedniče Odbora za Ljudska Prava Sabora republike Hrvatske

I. Na dan branitelja grada Zagreba:

1. Ujutro je služena misa zahvalnosti braniteljima, mladim ljudima koji su dali vlastiti život za obranu, istinu i čovječnost u demokratskoj Hrvatskoj. Trebali ste biti na ovoj misi!

2. Preko dana je postavljen Sokratov šator, gdje su izložene knjige i prikazivani filmovi, a najvažnije ljudi koji su proživjeli obranu i stvaranje Hrvatske – branitelji, obitelji stradalih, logoraši i invalidi. Došli su mnogi građani, a posebno došli su mladi, da se sretnu sa svjedocima, da im netko kaže da smiju biti ponosni na obranu i stvaranje Hrvatske države i da se odluče i oni uključiti

izgradnjom sebe da bi stvarali obitelj i gradili Hrvatsku. Trebali ste doći i susresti istinu!

3. Navečer su se mladi došli radovati, jer se pjevalo njima a oni su bili ponosni na poginule mlade i državu koja je stvorena. Jeste li bili na koncertu?

II. Tada je došlo do straha od ljubavi za Hrvatsku, vjerom, znanjem i pjesmom. Počeo je napad. Progovorili su moćni ljudi, i izgovorili najteže riječi.

1. Nisu se usudili napasti misu u crkvi.

2. Nisu se usudili napasti šator, knjiga, filmova, i fotografija stradanja i junaštva.

3. Nisu se usudili napasti logoraše, udovice, invalide, branitelje

...

4. Napali su jednog pjevača, jedan pozdrav, jedan znak na jednom mladom čovjeku i jednu pjesmu koju nitko nije pjevao. Vi ste ih trebali braniti!

III. Htjeli su probuditi strah!

1. Tada smo progovorili – Zahtijevali smo slobodu od straha. Pozvali smo ljude vjere, znanja i misli da nam se pridruže.

2. Oni su se odazvali, stotine akademika, biskupa, sveučilišnih profesora, umjetnika, intelektualaca, više od 300 građana. Potpisali su i pridružili se protestu protiv straha, zabrana javnih skupova, slobode govora i pjesme, neistinitog prikazivanja domovinskog rata, izazivanja podjela u Hrvatskoj, neistinitog informiranja uglednih međunarodnih ličnosti i zajednice – a sve na štetu istine, demokracije i ljudskih prava u Hrvatskoj. Niste potpisali, a trebali ste!

IV. Tada je krenulo novo plašenje!

3. Napadnut je gradonačelnik glavnog grada, zašto dozvoljava javni skup onima koji su ga obranili.

4. Napali su i Predsjednika Vlade, jer akademici, biskupi, znanstvenici, profesori, umjetnici, građani .. ne znaju sami misliti, a ne bi ni smjeli progovoriti bez njegove dozvole!? Trebali ste nas tada pozvati, saslušati i vršiti ono za što ste zaduženi – braniti ljudska prava.

V. Tada su se doista i uplašili, ali oni koji su plašili! Pozvali su upomoć, i dobili su pomoć – kakvu pomoć

1. Član Sabora, je rekao da se ne smijemo slobodno kretati po Hrvatskoj, da ne smijemo dolaziti u Istru, Pulu, bez dozvole.
2. Predsjednik Srbije je tražio da se ispričamo za slobodu!
3. Međunarodni predstavnik je izjavio da je sprečavanje genocida u Bihaću kontraverzno! Zar mu nije Srebrenica dosta?
4. Talijanski fašisti su ocrtali Poreč, a vlast to nije ni primijetila?!

VI. Onda je došao dan svehrvatske zahvalnosti za slobodu i braniteljima za obranu.

1. Sakupili smo se u Čavoglavama, iz svih dijelova Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Evrope, Australije, SAD.
2. Došli smo avionima, vlakovima, autobusima, automobilima, motorima, biciklima i pješice.
3. Prikazali smo knjige i razgovarali o Hrvatskoj, igrali nogomet, pjevali s desecima klapa, plesali i onda se okupili na koncertu – 100 000, više od 100 000.
4. Mladi ljudi, hrvatski narod je dao odgovor. Nisu dozvolili da ih se uplaši! Pokazali su da su spremni voljeti i braniti Hrvatsku u svakom njenom djelu! Trebali ste biti u Čavoglavama, upoznali bi Hrvatski narod koji vam je povjerio da čuvate ljudska prava u državi gdje se dugo i teško za to borilo!

VII. Dan poslije zabranili su koncert u Puli. Sada bježe iz moralnog u birokratsko opravdanje

1. Zabrane dio totalitarnih režima iza nas i ne prihvaćamo ih pred nama!
2. Istra je otvorena za pjevače iz Srbije, u posjete dolaze talijanski iredentisti i neofašisti – neprijatelji Hrvatske.⁹ Samo nije za hrvatskog branitelja i pjevača domoljubnih i bogoljubnih pjesama Marka Perkovića Thompsona?
3. Ogromna većina hrvatskog naroda vjeruje da mu je zabranjen dolazak zato što im smetaju hrvatske zastave? Niste se oglasili.

⁹ Vidjeti Prilog.

VIII. Vrijeme je da poštujuete ljude,

G. zastupniče, Predsjedniče Odbora za Ljudska Prava Sabora republike Hrvatske,

1. Niste molili, branili, potpisali, pozvali, reagirali, ni bili s nama.
2. Prestanite ne vidjeti, ne čuti i šutjeti na ugroženost ljudskih prava i demokracije u Hrvatskoj
3. Odmah zahtijevajte slobodu javnog okupljanja da bi se pjevalo pjesme obrane, radovalo slobodi i sanjalo buduće stvaranje Na kraju zamolite i nas da Vas upoznamo sa našom istinom i zahtjevima. Biti će to dobro i korisno Vama i Hrvatskoj i svijetu.

Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Akademik Josip Pečarić

«Portal HKV-a», 11. 8. 2008

PROF. DR SC. SLOBODAN LANG

**PISMO GENERALU MIRKU NORCU I
MARKU PERKOVIĆU THOMPSONU**

**SVI ZAJEDNO SUPROSTAVIMO SE OVOM
NEVIĐENOM VALU ANTIHRVATSTVA!**

Na Dan branitelja sud je izrekao duboko nepravednu presudu generalu Mirku Norcu koja predstavlja uvredu i provokaciju. Moja bol i osjećaj nepravde preduboki su.

Gospodine Perkoviću, vas ne žalim zbog napada koje doživljavate, nego vam ovim tekstom iskazujem poštovanje. Vrijeđa me što vas napadaju zbog navodnoga antisemitizma. Podrijetlom sam iz obitelji stradalih u holokaustu, ali način na koji vas se napada oživljava sjećanja na optužbe totalitarnih društava

Jedna od najznačajnijih ljudskih obveza i prava je borba protiv antisemitizma. Prije svega protiv predrasuda protiv Židova kao grupe, vjerskih, rasnih ili ciničkih. Antisemitizam se iskazuje na razne načine, od osobne mržnje ili diskriminacije protiv pojedinih Židova do nasilnih napada mase ili čak državne policije ili vojske protiv cijele Židovske zajednice.

Ono obvezuje i na borbu protiv predrasuda prema ma kojoj drugoj vjeri, narodu ili rasi.

Zbog toga želim istaknuti da je antihrvatstvo predrasuda protiv Hrvata kao naroda, vjerski i politički. Ako danas na internetu potražite pojam antihrvatstvo, naći ćete 948 navoda. Sagledavanje i stvarna ocjena antihrvatstva jedna je od značajnijih obveza javnih intelektualaca u današnjoj Hrvatskoj. Ovo je važno za dobrobit i dostojanstvo samih Hrvata, ali i drugih naroda i vjera u Hrvatskoj. Obveza je braniti Hrvatsku upravo istinom jer je istina jedina prava borba protiv antihrvatstva.

Do danas odgovorne institucije u Hrvatskoj, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, Matica hrvatska, Sveučilišta i fakulteti, stručna društva i društva za ljudska prava, Hrvatska televizija i vodeći mediji pa čak ni državna tijela, Saborski odbor za ljudska prava, nisu ozbiljno razmotrili ovo važno pitanje.

Kako se iskazuje antihrvatstvo

Zbog toga, potaknut stalnim prisustvom ovakvih predrasuda, svjestan dugoročne štete koju one nanose hrvatskom narodu i budućem ugledu i uspjehu Hrvatske u svijetu i neposredne i direktne nepravde prema domoljubima, braniteljima, obrani i stvaranju Hrvatske, smatram da je obveza da se sa ovim predrasudama suoči i da im se suprotstavi.

Antihrvatstvo se iskazuje:

Razbijanjem unutarnjeg dostojanstva samih Hrvata. počevši od odbacivanja pripadanja do otvorene autoagresije na vlastiti narod; širenjem i nametanjem laži, preuveličavanjem negativnih događaja, iskrivljavanjem smisla i istina o Hrvatima i Hrvatskoj;

Iskazivanjem mržnje i/ili diskriminacije protiv pojedinih Hrvata ili cijeloga hrvatskoga naroda; nasiljem mase, naoružanih grupa, državne policije i vojske protiv hrvatskih zajednica, zlostavljanjem, terorom, razaranjem kulturnih i vjerskih objekata, pljačkom, etničkim progonom i ubijanjem.

Osjećam i obvezu kao član radne skupine (zadužen za stradanje) koju je imenovao dr. Franjo Tuđman, kao predsjednik Republike, na čelu sa g. Nikicom Valentićem, da prikaže i potakne iskazivanje istine o Hrvatskoj u 20 stoljeću. Kako ova skupina do sada nije opozvana, ističem očiglednu potrebu ovakvoga rada.

Ovim puteni ističem posebnu odgovornost povjesničara u HAZU i drugih akademskih ustanova diljem Hrvatske, da je značajna odgovornost i njihove struke za nastanak antihrvatskih predrasuda. Do danas nisam čuo nikakvo objašnjenje nositelja povijesnih disciplina zašto je došlo do ovih propusta. Od javnosti se očekuje da smatra i prihvati samorazumljivim nemogućnost iskazivanja istine o prošlom vremenu, i da bez rasprave odobri akademsku aboliciju i bez šutnje o optužbama protiv Hrvatske.

Razmatranje sljedećih tema smatram nužnim za suočavanje i zaustavljanje antihrvatstva, istinito ustavno određenje stvaranja temelja današnje hrvatske države, granice Hrvatske prije i poslije II. Svjetskog rata. Nezavisna Država Hrvatska. Jasenovac, Bleiburg i Križni put. Alojzije Stepinac. odnos prema vjeri i posebno Katoličkoj crkvi, (Goli otok. Josip Broz Tito. Franjo Tuđman, obrana Hrvatske i Bosne i Hercegovine, suvremeni odnos sa susjednim narodima i Židovima i, konačno, odnos prema ratnim zločinima -međunarodno, u regiji i Hrvatskoj.

Svaki od ovih razloga ubuduće ću i znatno duže obrazložiti kao izvore stvaranja antihrvatstva - korištenjem, tajenjem i iskrivljavanjem istine, neadekvatnim uključivanjem u edukaciju kako u školi tako i javnosti uopće, nedovoljnim ispravljanjem u svijetu stvorenih predrasuda, napadanjem i grubom cenzurom u medijima pojedinaca koji traže istinu.

Hvala Zagrepčanima što su izašli na trg

Ističem da se zauzimam za otvoreni pristup, slobodno iznošenje raznih stavova, uz toleranciju i međusobnu spremnost da otvoreno iznesemo i saslušamo različita stajališta i tako ostvarimo nužan korak u oslobađanju istine iz njene zatočenosti u bolnim i subjektivnim viđenjima i nasljeđu pojedinaca i grupa. Neposredni povod za otvaranje ove jest odnos prema 30. svibnju, Danu branitelja grada Zagreba i s tim povezanim događajima.

Ujutro toga dana, sud u Zagrebu izrekao je još jednu, višegodišnju kaznu generalu Mirku Norcu. Ova je kazna duboko nepravedna; njezino izricanje nakon odnosa suda u Haagu prema vukovarskoj trojci, nakon presuda za Dubrovnik i zločine u Bosni i Hercegovini, nakon izbjegavanje suđenja za zločine prilikom agresije JNA na Hrvatsku i pokazivanja nedostatka i dostojanstva i pravde; izricanje presude Norcu na Dan branitelja izravno je vrijeđanje i provokacija. Ovakav odnos je poznat i zove se Bijeg od slobode.

Ovom prilikom želim zahvaliti hrvatskim liječnicima braniteljima koji su odmah osudili ovu presudu i time pozvali cijelu intelektualnu zajednicu da im se priključi. Želim zahvaliti i Zagrepčanima koji su se navečer na koncertu Marka Perkovića Thompsona okupili u ljubavi

za Hrvatsku i želji da doprinesu njenoj budućnosti, a pri tom su ignorirali ove provokacije.

Gospodine Marko Perkoviću Thompsonu, moja bol je duboka, prije svega zbog ubijenih i stradalih u obrani Hrvatske, optuženih, osuđenih i zatvorenih hrvatskih generala. Ne zato što sam protiv istine i odgovornosti za zločine, već upravo za to što sam za nju. Zbog kleveta protiv predsjednika dr. Franje Tuđmana i zbog cjelokupne agresije laži, zbog poticanja predrasuda antihrvatstva kojim se ugrožava hrvatsko dostojanstvo, budućnost i sloboda. Zahvalan sam vam što ste osjetili ovo za Hrvatsku biblijsko vrijeme. Gospodine Perkoviću, vas ne žalim nego vam ovim tekstom iskazujem poštovanje. Osobno me povrijedilo što vas se napada i zbog navodnoga antisemitizma. Ja sam podrijetlom iz obitelji stradalih u holokaustu, potaknuo sam sazivanje velikoga skupa protiv antisemitizma 1991. godine na trgu, gdje ste vi pjevali. Te smo godine nastojali zaštititi Židove gdje god je bilo moguće i potrebno, tijekom rata (Dubrovnik. Mostar, Zenica, Sarajevo ...). prvi sam ušao u oslobođeni Jasenovac 1994. godine. Spreman sam da se otvoreno i istinito ocijene i kritike protiv vas, ali način na koji vas se napada samo oživljava sjećanja na optuživanja u totalitarnim društvima, na tragične posljedice antisemitizma te traži našu odgovornost danas da se suprotstavimo antihrvatstvu i spriječimo sve bolne posljedice kojima ono vodi.

Na kraju, gospodine Marko Perkoviću i cijenjeni čitatelji. a posebice mladi, žene i branitelji, moja temeljna volja je bila i jest da djelovanjem i znanjem doprinosim zdravlju u Hrvatskoj i posvuda u svijetu. O prošlosti ne govorim zbog gledanja unatrag već zbog njezine važnosti za sadašnjost i budućnost. Ne smije se zaboraviti jer nam je sjećanje nužno da bismo bili ljudi, da bismo bih narod, da bismo voljeli, branili i stvarali Hrvatsku.

“Hrvatski list”, 5. lipnja 2008.

LOVCI NA HRVATSKO MIŠLJENJE

Dr. Slobodan Lang piše o zabrani prava na odgovor u Novom listu, iz kojeg ga napada kolumnist Slobodan Šnajder

Kao dio i u vrijeme obrane Thompsona istakao sam i medijski monopol malog broja intelektualaca. Pokušajte nabrojiti imena 5 uglednih akademika, profesora ili drugih intelektualaca čije ste osvrte, od 2 – 3 kartice, (ne intervjuje) mogli pročitati u velikim dnevnim listovima u Hrvatskoj.

Navedite koje novine pozivaju građane da iznose svoje stavove? Kada odgovorni obrazlažu svoje djelovanje i odgovornosti? Gdje stručnjaci komentiraju događaje? Pošto je ovakvo povezivanje znanja, odgovornosti i slobodne volje, temelj i minimum slobode medija, a i građanske demokracije, onda je i to pokazatelj da ovi listovi nisu hrvatski već da im je uloga sprečavanje hrvatskoga mišljenja i legitimnosti demokracije. U isto vrijeme napao me jedan od ovlaštenih 'lovaca na hrvatsko mišljenje', vječni komentator "Novog lista", Slobodan Šnajder. Smatrao sam da je to mogućnost da se dopre do čitatelja iz Hrvatskog primorja i Istre, ali i da se otvori važna rasprava o demokraciji i životu u Hrvatskoj. Slobodan Šnajder i ja potječemo iz zajedničkih izvora sukoba u II. svjetskom ratu (zato imamo i isto ime), odrastanja na ljevici, podrške Jugoslaviji i konačno 1968. godini.

Nakon toga su se naši putevi razišli, pa nismo zajedno rušili Berlinski zid, odlazili rudarima na Kosovo, djeci u Pojatno, Ademu Demaqiju u zatvor, palili svijeću pred Vojnim sudom JNA ni branili Hrvatsku, Hrvate i sve ugrožene ljude bez obzira na vjeru i nacionalnost u ratovima devedesetih.

Naša tijela, osjećaji, razmišljanja prošli su različita mjesta, susreli različite ljude i proživjeli različite događaje.

Moj cijeli put sve jače je određivao izazov dobra, što me vodilo odbacivanju mržnje i nasilja, i prepoznavanju slobode smisla, razuma, misli i duha. Sve više sam shvaćao da se ne može biti slobodan, sam zarobljen i namećući ideologiju drugima, zabranjujući i odbacujući druga mišljenja, vjeru i nacionalni osjećaj. Shvaćao sam da reducirani svijet ljevice vodi jačanju nasilja, progona i ljudi i

misli, sve do ugovora Staljina s Hitlerom i odbijanja sprečavanja Holokausta.

Suočen s ljudskim stradanjima devedesetih, znao sam da je reducirana sloboda mišljenja i vjere (i vlastitog i tuđeg) pretvorila Jugoslaviju u stog sjena, koju je mogla upaliti svaka iskra uzrokujući rat, ubijanje i razaranje.

Istovremeno se pokazala i nemoć međunarodne zajednice, kao politike ali i mirotvorstva, humanitarnoga rada i ljudskih prava.

Hrvatski narod je vrijeme približavanja 2000. godini poslije Krista, ponio cijeli izazov i teret obrane, stvaranja države, iskazivanja istine, vjere i činjenja dobra. Polemika sa Slobodanom Šnajderom je pružala mogućnost da o ovim pitanjima otvorimo raspravu pred javnošću i da zainteresiramo što veći broj ljudi. Zbog toga sam odgovorio Šnajderu na njegov napad. Moj prvi odgovor je objavljen među reagiranjima. Nakon toga je Šnajder nastavio, ali ne u reagiranjima, već iz povlaštenog statusa plaćene kolumne, monopola profitnog mišljenja, napadom na mene preko cijele stranice, uključivši i moju sliku. U tom tekstu on je iskazao sve razloge zbog kojih želim nove generacije osloboditi takvog mišljenja – vrijeđanje, laganje, podcjenjivanje. Najviše me pogodilo što nije prepoznao ili nije želio dopustiti da se zna, da se cijelo moje djelovanje temeljilo na sprečavanju genocida, drugih oblika nasilja i mržnje uz širenje izazova i mogućnosti dobra od samih mjesta stradanja do centara znanja u svijetu. Odgovor sam poslao u Novi list 4. kolovoza ove godine. Nije objavljen. Više puta sam bez uspjeha telefonirao uredniku rubrike reagiranja. Nazivao sam bez uspjeha i glavnog urednika. Novi list je odlučio zabraniti pravo obrane i javne rasprave. Zašto slobodu riječi nije branio ni Šnajder, ni urednik rubrike? Zašto se glavni urednik odlučio za cenzuru? Zašto? Bojali su se istine o obrani i stvaranju Hrvatske, i njenog prepoznavanje i u Hrvatskoj i u Evropi i svijetu - jačanja istine i dobra. 'Oni ne znaju što čine', i opraštam im, ali tim prije treba se zalagati za istinu i dobro. Zbog toga Vas molim da pročitate ovu polemiku i razmislite. Ovim obraćanjem, polemika se nastavlja, uz obavezu da bude i šira i snažnija.

Želim braniti i Novi list, oni su se bar usudili objaviti moj prvi odgovor. To znači da su još uvijek vjerovali da bi i uz slobodu medija

mogli nametnuti svoje stavove, da je Šnajder jači od Langa. Ističem da nije Lang jači od Šnajdera, zato što je pametniji, vještiji ili zbog ma koje salonske vještine, već zato što je svoj život dijelio sa svojim narodom kad je bilo najteže i učio, osjećao, bio nesretan, gnjevan, ponosan i iznad svega vjerovao da je dobro moguće i da je ono iznad svake ne samo ideologije, već i znanosti, a nadasve i privida vjere. Kad su shvatili 'opasnost' istine i dobra, panično su zabranili moj tekst. Međutim, ipak oni su bolji od ostalih. Iskusniji 'hrvatski' listovi kao Jutarnji, uopće ne dopuštaju bilo kakvu polemiku. Kroz sve ove godine nisam nikada smio nastupiti kod Latina, Stankovića ili uopće na HRT. Kad sam tužio Latina novinarskom društvu časti, oni su presudili da je moj zahtjev za istinom apsurdan. Uhićenje Karadžića izazvalo je pravu poplavu antihrvatskog pisanja. To je njihov doživljaj istine, i pripreme za jednaki odnos Evrope prema Hrvatskoj i Srbiji. Ovim obraćanjem, polemika se nastavlja, uz obavezu da bude i šira i snažnija. Predlažem da 'hrvatski' listovi uvedu dan proslave zabrane hrvatskog mišljenja i zalaganja za što uspješniju cenzuru istine i dobra.

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ

NAPAD NA THOMPSONA I S DESNA?

THOMPSON NIJE USTAŠA

U «Večernjem listu» od 21. 7. u tekstovima Tihomira Dujmovića i Ivana Bekavca komentira se pismo Hrvatskoj javnosti o zabrani koncerata Marka Perkovića Thompsona. Mediji su zabilježili i da ga je potpisalo 80-ak akademika, biskupa, sveučilišnih profesora i poznatih ljudi. Očito je Dujmović dobro informiran pa je znao da se pismo i dalje potpisuje pa spominje već stotinu potpisnika. Naime, pismo s više od 200 potpisnika bit će objavljeno u «Hrvatskom listu» i u «Hrvatskom slovu». Bekavac piše o nečemu o čemu nije informiran čak ni iz tiska ili hoće umanjiti i onu prvu brojku pa tvrdi kako se radi o «desetak ili više».

Dujmović doista izvrsno komentira cijeli slučaj kada vlast - «demokrati» - po prvi put zabranjuju koncert i to zato što će se pjevati pjesme koje nisu zabranjene. Da, do kada se Hrvati trebaju braniti od onoga što netko misli da oni misle; do kada trebaju raditi ono što netko misli da trebaju raditi? Upravo im Thompson pokazuje da ne trebaju raditi ono što neki misle da trebaju. On im pokazuje da je to normalno demokratsko pravo. A Thompson nije ustaša niti propovijeda ustaštvo. On je hrvatski branitelj kojeg optužuju da je ustaša. Dakle, vraćamo se u 1990. i balvan revoluciju – a i u ranija vremena - kada su za velikosrbe svi Hrvati bili ustaše.

S druge strane g. Bekavac optužuje Thompsona što pjeva takve pjesme. Logika njegova napada je tipa: Ako ne koristiš svoja ljudska prava nitko ti ih neće oduzeti. Ako ih koristiš tko ti je kriv što ti ih oduzmu. Molim g. Dujmovića da ovo objasni svom kolegi, jer ne vjerujem da je on u stanju to razumjeti.

Jadnog g. Bekavca čak je posramio i HHO, koji je debelo umiješan u napade na Thompsona. Shvatili su da su i oni sudjelovali u poništavanju Thompsonovih ljudskih prava pa su osudili zabranu! Očito je g. Bekavac mislio da «puše u isti rog» s HHO-om («Čovjek

ponekad pomisli da su, u naše vrijeme, 'crveni' i 'crni' na istom zadatku.), a oni ga iznevjerili. Sram ih bilo, zar ne?

Mediji i sama HINA je objavila da smo pismo poslali dr. Slobodan Lang i ja. Međutim, g. Bekavac konstatira: «Ne bismo se začudili da je taj apel proizveden u dušobrižničkom obrtništvu nekoga 'ultrahrvata' poput Josipa Pečarića». Zamislite koliko je to inteligentno zaključivanje. Ne čudi me što je s takvom logikom odustao u pokušajima da stekne neku veću titulu u znanosti od one najmanje.

Naravno, to je uvredljivo i za dr. Langa jer ga g. Bekavac ignorira. Još uvredljivije je za više od dvjesto potpisnika koji su eto tako glupi da ih na takvo ponašanje «navuče» nekakav «ultrahrvat». Jadnih desetak akademika, tri biskupa, četrdesetak sveučilišnih profesora i svi ostali to ne vide. Ali srećom imamo g. Bekavca koji će im otvoriti oči.

A možda g. Bekavac i nije tako priglup kako izgleda po ovom tekstu. Možda ga je samo razbjesnio Milan Ivkošić kada je u «Večernjem listu» od 27. 6. 2008. tekstom *Pečarić: prešućeni svjetski ugled* narušio medijsku šutnju o međunarodnoj konferenciji meni u čast. Što će učiniti naš g. Bekavac kada bi znao da mi je npr. posvećen jedan broj međunarodnog časopisa «Banach Journal of Mathematical Analysis» gdje su ugledni svjetski matematičari posvetili svoje radove meni. Sugeriram g. Bekavcu da im uputi protestno pismo – i oni su «nasjeli» «ultrahrvatu».

Konačno pitam se je li g. Bekavac toliki neznalica da ne zna moje prezime ili ga namjerno iskrivljuje. To i nije važno jer sugerira da je na njegov tekst dovoljno odgovoriti na način da se u njegovo prezime umjesto slova «e» napiše «eee».

“Večernji list”, 25. 7. 2008.

J. PEČARIĆ, ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

ODRŽAN PROSVJED POTPORE THOMPSONU PRED VELEPOSLANSTVOM ŠVICARSKE

Donosimo Hininu vijest o prosvjednom skupu u Zagrebu protiv odluke švicarske Vlade da u toj zemlji zabrani pjevanje i kretanje pjevaču Marku Perkoviću Thompsonu. U pripremi već imamo i govor akademika Josipa Pečarića koji ćemo objaviti kao poseban prilog.

"Udruga za slobodu i neovisnost" te nekoliko braniteljskih udruga održale su danas pred švicarskim veleposlanstvom u Zagrebu prosvjedni skup protiv odluke švicarske Vlade da u toj zemlji zabrani pjevanje i kretanje pjevaču Marku Perkoviću Thompsonu.

U pismu što su ga organizatori prosvjeda uputili švicarskoj vladi traži se žurno ukidanje zabrana pjevaču, a od vlade Švicarske zahtjeva se isprika zbog, kako se navodi, neutemeljenih optužaba stotina tisuća obožavatelja Thompsonovih pjesama. Prosvjedno pismo organizatori su uručili švicarskom veleposlanstvu.

Nazočnim prosvjednicima, između ostalih, obratili su se i humanitarni djelatnik prof. Slobodan Lang, akademik Josip Pečarić, predsjednik zagrebačke HVIDRE Ivan Pandža, predsjednik Udruge branitelja logoraša Domovinskog rata Grada Zagreba i Zagrebačke županije Ilija Ačkar te u ime braniteljskih udruga Splitsko-dalmatinske županije Miro Morto.

Po riječima prof. Langa za ovakvu odluku švicarskih vlasti golemu odgovornost snosi hrvatska politika, koja, kako je rekao, još uvijek svijetu nije ponudila sustavne informacije o obrani vlastite slobode i stvaranju hrvatske države.

"Organizatori ovog prosvjeda vjeruju da je švicarski odluka o zabrani potaknuta iz Ureda predsjednika Republike Stjepana Mesića", rekao je akademik Pečarić te dodao kako je opravdan poziv HVIDR-e grada Zagreba da predsjednik Mesić podnese ostavku kako ne bi nanosio daljnju štetu.

Prosvjednici su nosili transparente na kojima je, uz ine pisalo "Hrvatska nije fašistička zemlja", "Mesić je veleizdajnik" te "Još 131 dan do đubrišta istorije".

Policija je izvijestila kako se ispred veleposlanstva Švicarske okupilo oko 150 prosvjednika te dodala kako je privela četiri maloljetna prosvjednika, a dvojicu zbog, kako kažu, uvredljivih transparenta protiv predsjednika Republike.

Policija navodi kako na skupu nije bilo narušavanja javnoga reda i mira.

Hina

Portal HKV-a, 9. listopada 2009.

J. PEČARIĆ, RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

HRVATI KOJI STRASNO MRZE SVOJ NAROD

Veliki hrvatski književnik Petar Šegedin bio je šokiran spoznajom da postoji mnogo Hrvata koji *strasno mrze svoj narod*. Kad god bih pomislio na tu tvrdnju velikoga književnika kao simbol takvih Hrvata uvijek mi se nametala Vesna Pusić.

Jednom me je jedna gospođa upitala što imam protiv Pusićke. Rekao sam:

„Ništa. Samo se bojim da će, kada dođe na vlast, izbaciti slovo 'H' iz abecede.“

Zapravo, taj odgovor samo pokazuje kako i mi matematičari ponekad znamo biti neprecizni.

Jasno je da sam mislio na njezinu „ljubav“ prema Hrvatskoj. Međutim, odgovor je neprecizan jer bi u tom slučaju ostala Rvacka, pa efekt ne bi bio postignut. Svi koji vole Hrvatsku – voljet će i Rvacku.

Zato je moj odgovor treba biti: zabranila bi uporabu slova „H” i „r” jedno uz drugo, tj. „Hr”. Doista, tko bi onda znao što nam je to Vatska?

Čitam u Hrvatskom listu tekst prof. dr. Slobodana Langa, *Bacite u Neretvu, gospođo Pusić, svoju mržnju*. Očito i prof. Lang misli slično kao i ja.

Povod Langova teksta je Pusićkin intervju u *Jutarnjem listu*. Podsjeća nas Pusićka ponovno na njihovo pismo kojim su tražili ostavku od Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana. Pismo koje je trebalo spriječiti *Ohuju*. To i sama posredno priznaje:

„O 'Oluji' čula na radiju, u svojoj kući u Istri... Zastrašujući poziv hrvatskim građanima srpske nacionalnosti da ostanu.“

Da, poziv je zastrašujući jer je pokazivao neuspjeh u njihovu pokušaju zaustavljanja „Oluje”. Istina, Pusićka je možda mislila na „genocidnost” hrvatskoga naroda: Tuđman ih poziva iako zna da će ih genocidni Hrvati sve pobiti.

Za razliku od njenih prijatelja s Istoka, to se i pokazalo. Dovoljno je usporediti slike razrušenih Vukovara i Knina. Dovoljno je vidjeti koliko je ubijenih tijekom ratnih operacija u Vukovaru i Srebrenici s onom jednom žrtvom u Kninu. A još je operacijom „Oluja” spašeno od 100 do 150 tisuća muslimana u Bihaću. Da, „genocidnog” li naroda! Ali Pusićkino pisanje ima svoj cilj. Kada već imamo takve činjenice, važno je da ljudi iz hrvatske politike svojim izjavama „zamijene” činjenice onim što treba gazdama, zar ne?

Ali, ne misli ona samo na potporu „Sudu” u Haagu u predmetu „Gotovina-Markač”. Ne zaboravlja ona ni naše „zločince” iz BiH, pa u tom intervjuu tvrdi:

Tragedija i zločini kasnije. Sama na visećem mostu u Mostaru 1996. godine. Jedno od mojih najdublje proživljenih iskustava. Suočena s nečim tako strašnim što je počinjeno u moje ime, odnosno u ime naroda kojem pripadam, osjećaj je strašniji nego u suočavanju s drugim strahovima.

Sud u Haagu sprema se donijeti nove rasističke presude Hrvatima iz BiH. Dokazi su kao i u prethodnim presudama – ništavni. Zato moraju hrvatski političari, potvrđujući te laži, omogućiti takve presude. U Haagu se sudi hrvatskoj državi i normalno je da su im u tome velika potpora svi oni koji su uvijek bili protiv hrvatske nezavisnosti, tj. slobode. Svi oni koji strasno mrze svoj narod!

Pusićka tako govori 2011. godine, dakle punih PET godina poslije objave knjige generala Slobodana Praljka, *Kako je srušen stari most: činjenice*. U knjizi postoji i analiza koju potpisuju: dr. sc. Muhamed Sućeska, dipl. ing. kemije, prof. dr. sc. Slobodan Janković, dipl. ing. str. i dr. sci. Aco Šikanić.

Zapravo, stručnjaci su potvrdili ono što sam i mislio. Isti dan kada su na TV prikazali rušenje Staroga mosta, zaključio sam da je ono istovjetno rušenju miniranjem velikih zgrada koje znamo gledati na TV-u. Kada sam to rekao generalu Praljku, nije mi dao do znanja da misli isto što i ja. Ili nije htio to reći jer su njega optuživali, ili je

kasnije došao do istoga. Ako je to bio slučaj, nadam se da je i moja priča malo doprinijela tomu.

S druge strane, možemo razumjeti da prof. dr. sc. Vesna Pusić ne vjeruje stručnjacima. Ljudi o drugima sude po sebi, zar ne? Međutim, svakom inteligentnijem čovjeku dovoljno je ono što je o tome u Haagu govorio naš veliki general, a što je dano na hrvatskim portalima:

O rušenju Starog mosta

Praljak:

– ... a onda kada je to sve skupa pripremljeno, jedan engleski vojnik je postavio kameru, to snimio, dobio je prатnju, kako to pišu snage Armije BiH, do Sarajeva, gdje je tu kasetu trebao predati Televiziji Sarajevo. A on je bez ikakvog problema sjeo u Unproforov avion i odletio i to dao BBC-u. E sad sve zaključke ja ostavljam svakome, osim što HVO i Slobodan Praljak s tim nemaju nikakve veze. Tko ima zaključite sami.

Predsjedavajući sudac:

– ... dakle vi tvrdite da je riječ o jednoj velikoj manipulaciji, ako sam vas dobro shvatio?

Praljak:

– Da, časni suče. Ja tvrdim da je to velika manipulacija. I nije predao on to nikad sarajevskoj televiziji. Sve ono što smo mi gledali, to je preneseno sa BBC-a. Dakle i onaj ORF, austrijski i sarajevska televizija, i sa onim istaknutim komadićem, kojeg je on, ne znam zbog kojeg razloga iskinuo, da li su to bile dvije eksplozije, ja to ne znam, jer nitko ne raspolaže tim originalom. To on nije dao sarajevskoj televiziji. To su svi preuzimali, kako se preuzima, kako se preuzima materijal, kad jedna kuća to objavi. Ali je to objavljeno iste večeri 9-og., 9. 11. Samo ne iz Sarajeva, nego iz BBC-a.

Praljak:

– ... i to (o Škotu, vojniku snimatelju, op.a.) izrijeком pišu muslimanske novine, na stranici knjige, evo ja ću vam pokazati, ove, točno gdje je to navedeno, samo malo...

Evo to je „Oslobođenje“, četvrtak, 19. 6. 1997. godine, stranica hrvatska je 34., gdje se o..., tome govori. I kaže se da je „kameru prema mostu ustremio jedan Škot, koji se u tom gradu nalazio kao pripadnik Britanske Armije.“ Dakle, Britanaca časni suci dole nije bilo. Meni je nejasno što je pripadnik Britanske Armije radio u Mostaru kad su dole bili zaduženi Španjolci. I kaže se „da je taj čovjek, prema naredbi Dudakovića, a to je bio zamjenik zapovjednika IV korpusa, krenuo u Sarajevo u pratnji pripadnika vojne bezbjednosti komande IV korpusa. I izrijeком piše, „ali, umjesto da dragocjeni dokument, kako je bilo dogovoreno, preda ondašnjem direktoru RTV BiH, on se dočepao prvog Unproforovog aviona i odletio iz Bosne.“ Ovo pišu muslimani, ne piše Praljak. E sad. To su njihove izjave i to dosta znatno iza toga. Ja tu ne mogu više ništa dodati. Kakvu je on ulogu imao dolje, ja mogu sudu dostaviti njegovo ime, pa bi se moglo, ali ...ne, nema ništa od toga. (8.6.2009.)

O modeliraju rata i (navodnoj) smjeni

– ... Dakle snaga koju su imale određene zemlje na tom području je bila takova, da su one modelirale taj rat, to ja tvrdim, šest puta pod zakletvom. Kako će se odvijati, do koje mjere, i kako. I taj rat na teritoriju BiH je vođen, između ostalog, kao jedna propagandna ili kampanja reklamiranja deterdženata. Izabere događaj koji se zbio ili nije zbio, novinari ga vam prenesu, a onda vi kažete, „e sad vi morate, jer evo imamo informaciju.“ Nema informacije časni suče u svjetskoj javnosti o Doljanima, Uzdolu itd. Nema informacije o ofenzivi muslimanskih snaga tri mjeseca na HVO. Nema! A stalno se govori da mi napadamo. Ja kažem, nigdje nismo napali! Mi se branimo! E sad, što se tiče gospodina Galbraitha. Ja ne znam što je on govorio o Franji Tuđmanu, ali ja sam svoju zamjenu zatražio prije Stupnog Dola, s kojim uostalom nemam nikakve veze, to je broj jedan. I broj dva, mislim da je animozitet gospodina Galbraitha prema meni nastao naknadno, jer sam se javno očitovao kad je on držao javni skup, tribinu, na trgu u Slavonskom Brodu, kao da mu je to Amerika i prćija! Ja sam mu rekao, čekajte, nismo mi banana država da nam veleposlanik drži javne govorancije. Tada je on odgovorio „Šta se javlja taj rušitelj

Starog mosta." Opet, bez suda i zakona, dovoljno je da ste Amerikanac, a iza toga ide najveća sila na svijetu, najsnažnija sila na svijetu, mene te sile ne interesiraju. Može on biti ne znam kakva sila, nije točno da se mene dole smijenilo." (15. 6. 2009.)

Kao da Praljak govori o Pusički, koja obrazlaže spomenuto pismo Tuđmanu i zahtjev za njegovom ostavkom – navodnom Tuđmanovom politikom prema BiH. Zapravo to je potvrda o upletenosti ljudi iz Hrvatske u ovome o čemu govori naš general.

Međutim, mnogo je zanimljivija usporedba ponašanja jednoga hrvatskog generala pobjedničke vojske u odnosu na američkoga veleposlanika s današnjim puzanjem cjelokupnih hrvatskih vlasti pred nizozemskom veleposlanicom, kada im je očitala lekciju o našoj unutarnjoj politici. Jasno je da su Praljak i njemu slični na vlasti – ona bi se poslije takvog nepoštovanja međunarodnih pravila i nepoštovanje države u kojoj je veleposlanica brzo spakirala. Zapravo, ne bi joj palo na pamet da javno pokaže to nepoštovanje. A dolazi iz zemlje čiji sud je već odobrio naknadu štete za obitelji tri žrtve iz Srebrenici. Jer su njihovi vojnici krivi za pokolj 9000 muslimana. Baš nju briga za pobijene muslimane – ona se brine za mnogo važniju stvar – za homoseksualce čija prava u Hrvatskoj nisu ugrožena.

A o čemu se radi u tom „sudu” i oko njega lijepo se vidi iz sljedećih Praljkovih riječi:

O gotovim pričama

... Gotova je priča. Priče su, časni suče Antonetti, gotove kad vam netko hoće staviti priču. Danas se ratovi oblikuju preko CNN-a. Pa to piše u svakoj komunikacijskoj knjizi, koja se bavi. Ako vam CNN hoće napraviti rat, vi ćete imati rat. Najprije dođu oni, a poslije toga možete samo čekat kad će početi rat. Od Bagdada pa nadalje. Tu je stvar sile i snage... (15. 6. 2009.)

O uvjerenjima

Ja sam se uvjerio i u ratu i poslije rata, da je beskrajna količina podmetanja i laži napravljena u tom ratu. (16. 6. 2009.)

O prišivanju dokumenta

... U ovoj sudnicu su falsificirani mnogi dokumenti, i što se tiče Blaškićevog slučaja i tu su razne službe imale svoje umiješane prste. Iz kojih razloga ja ne bih išao dalje. Iz razloga da me dovedu i da me optuže ovdje, evo to su razlozi... (16. 6. 2009.)

Ali da nastavimo s onim što je Praljak govorio o ratu u BiH.

O ponašanju muslimanskih izbjeglica

...oni su znali da u Hrvatskoj ne mogu ostati, ali je dolazilo do čitavog niza drugih problema, jer su se oni ponašali kao da nisu izbjeglice. Njihovi su zahtjevi bili, vidjeli ste, treba nam platiti kartu i uvesti trajektnu liniju između otoka koji nikad nije imao trajektnu liniju. Oni su jednostavno mislili da su oni još uvijek građani Jugoslavije i da im netko treba dati što ih je volja. To je broj 1. Broj 2, pjevali su recimo... (prekid suca)

I drugo: Ovi ljudi, vi to ne znate, ali da samo kažem. Kad bi muslimani u 93. godini izvojevali koju vojnu pobjedu, znate što se događalo na Jadranu po hotelima? Muslimanske izbjeglice su pjevale i slavile pobjedu svoje vojske nad Hrvatima u BiH. Desetina puta tako. (18. 6. 2009.)

(Ne bi me iznenadilo da je ponekad, zajedno s njima, pjevala i gđa Pusić, op. J. P.)

O dvostrukoj politici

... Ne može se voditi dvostruka politika prema nekome koga naoružavate, stalno! Ne može, ne može, ne može i ne može. Ne možete neprijatelja koga hoćete poraziti, izbaciti, naoružati i naoružavati tokom cijelog rata. Pa to je van! (18. 6. 2009.)

Da, to je izvan svake pameti. Ali za one koji vole Hrvatsku. Hrvatima koji strasno mrze Hrvatsku nikakva logika ne pomaže. Ponovimo, Pusićka i drugovi su pisali pismo tražeći ostavku od Predsjednika zbog njegove politike u BiH. Njihove laži su ono o čemu govori Praljak, tj. s istim tim lažima on je danas suočen na tom „sudu”. Dapače, oni se i danas trude pomoći Sudu u Haagu da optužuje i sudi

Hrvatima s presudama koje nemaju nikakva smisla. Jer za osuditi one koji su im srušili njihovu Jugoslaviju ne trebaju dokazi. Dokaz je već sama činjenica da im nema Jugoslavije.

Možete li uopće i zamisliti da bi Pusićka tvrdila ovo što „Sudu” kaže naš general:

O tezama i uzrocima

„Jedan čovjek, jedan glas". Od Islamske deklaracije pa nadalje, jest ono što je uzrokovalo rat između Hrvata i muslimana! I ja bih sutra išao u rat protiv te teze! To je moj teritorij, na kome ja prebivam. To je moja zemlja i nitko me neće etnički okupirati!

Naravno da ne. To je Hrvatima koji strasno mrze svoj narod – „agresivni nacionalizam”.

Moj dragi prijatelj profesor Lang kaže:

„Ako zatraži, gospođi Vesni Pusić treba pomoći da upozna svoj narod, a ne da ga se na visećem mostu u Mostaru stidi. Treba joj pomoći da se oslobodi mržnje...”

Kolega Lang jest liječnik. Ali ovdje mu je pogrešna dijagnoza. Može se pomoći onima koji mrze svoj narod, ali za one koji ga mrze strasno – nema pomoći!

Ali ne griješi samo profesor Lang. Evo, baš na Portalu HKV-a čitam tekst našega velikog književnika Hrvoja Hitreca *Pogled u Bosnu*, 12. svibnja 2011.:

Spomenuh Stari most uz spomen na Praljka koji je upravo tih dana u Zagrebu, na „dopustu”, u očekivanju očekivanih presuda. Sav se haaški, paneuropski i hrvatski projugoslavenski tisak svojodobno natjecao u optužbama da su Praljak i Hrvati općenito srušili taj doista lijepi, stari most, a otkako je Slobodan Praljak u jednoj od sedamnaest ili više svojih knjiga uz pomoć eksperata (koji nisu bili Hrvati) dokazao da svi skupa bezočno lažu – zašutjeli su kao zadnji bijednici koji nemaju snage ni za ispriku.

Vidimo da oni koji strasno mrze svoj hrvatski narod, kao gđa Pusić, ne šute! Strasna mržnja je takva da ne šute i kada je svima jasno kako su bezočno lagali i još uvijek lažu.

Zanimljivo je da je ovih dana u Hrvatskoj proveden i svojevrsan popis onih koji strasno mrze svoj narod. Nazvaše ga REKOM (Regionalna komisija za utvrđivanje činjenica o žrtvama rata na području bivše Jugoslavije). Vodio ga je u Hrvatskoj Pusićkin brat, te Teršelička, Puhovski,... Uz ogromna materijalna sredstva uspjeli su prikupiti manje od 20 000 potpisa u cijeloj Hrvatskoj. Brojevi su pokazali za čiji interes rade. Mnogo, mnogo više je potpisa od agresorske strane. A među ovima u Hrvatskoj sigurno je mnogo nehrvata.

Zapravo, nije lako shvatiti samo postojanje Hrvata o kojima govori Šegedin. Meni je pomogao Mate Meštrović kada je poslije „Oluje” prešao iz oporbe u HDZ preneražen činjenicom da se čelni ljudi grupacije oporbenih stranaka kojima je on pripadao nisu radovali pobjedi Hrvatske vojske. Zapravo, i on je poput Šegedina bio šokiran činjenicom da postoji toliko puno Hrvata koji strasno mrze svoj narod.

HRSvijet, 12. srpnja 2011.

J. PEČARIĆ, ZABRANJENI AKADEMIK – PRIJEVAROM U HAZU!?, ZAGREB, 2012.

GENOCIDNOST

U razgovoru s prof. dr. Ivom Goldsteinom (*Slobodna Dalmacija* od 30. 5. 2012.) Davor Krile se narugao svome sugovorniku i kada ga je upitao:

Njegova nekompetencija ostala je u sjeni činjenice da vas je za promoviranje „genocidnosti hrvatskog naroda“ optužio čovjek koji je, gle stereotipa, svoju karijeru izgradio u Beogradu?

- *Ni na to nemam komentara.*

Da se Krile ruga Goldsteinu vidljivo je kada spominjanje genocidnosti u ovom pitanju usporedimo s onim iz Krilina teksta od 12. 5. 2012.:

Pečarić je cinično izrazio zadovoljstvo što će u HAZU napokon ući povjesničar (Ivo Goldstein) koji je postao slavan dokazujući genocidnost hrvatskoga naroda.

Kako sam *Slobodnoj Dalmaciji* uputio pismo povodom tog teksta (naravno, nisu ga objavili) jasno je da Krile zna da moju porugu Goldstein nije razumio, shvatio je doslovno pa je tako i odgovorio i tada, kao uostalom i u svom pismu Razredu za društvene znanosti. Tako je kolegama koji su ga predložili zorno pokazao kako ne razlikuje porugu od stvarnih tvrdnji, a hoće biti akademikom. Vjerovali ili ne!

Krile tada još konstatira: *Odbio se detaljnije očitovati o čitavom slučaju dok ne razmotri sve njegove elemente i pravne korake koji mu stoje na raspolaganju.*

Poslije toga Goldstein gostuje u TV emisiji *Duhovni izazovi*. Tamo tvrde da ga više kolega povjesničara optužuje za promoviranje teorije o genocidnosti hrvatskog naroda. Mogao bi ih tužiti, ali ne će. Proces bi dugo trajao, a on ih ne želi ni gledati.

Doista bi bilo dobro znati o kojim se povjesničarima radi, jer su o njegovom promoviranju teorije o genocidnosti hrvatskog naroda javno govorili samo dva povjesničara: sâm Ivo Goldstein u spomenutim tekstovima i predstojnik Odsjeka za povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu prof. dr. sc. Damir Agićić, koji je u *Jutarnjem listu* od 12. svibnja 2012. tvrdio kako sam na Izornoj skupštini rekao kako se u HAZU bira čovjek koji je „egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda.“ Krile se vjerojatno pita kako bi to prof. Goldstein tužio obojicu: i samog sebe i Agićića. Vjerojatno je Krile i sretan što, ipak, prof. Goldstein ne će tužiti obojicu pa ne će morati i trpjeti obojicu na tom sudu.

Zapravo, kada sam razmišljao o Goldsteinovu „egzaktnom dokazu o genocidnosti hrvatskog naroda“ i o glupavom primjeru koji trebam uzeti iz neke njegove knjige, koja je trebala biti temelj za njegov izbor, razmišljao sam o njegovu dovođenju u vezu „Oluje“ i „genocidnosti hrvatskog naroda“.

I na to je sjajno ukazao prof. Vladimir Mrkoci u istoj Goldsteinovoj knjizi: *Croatia: A History*. Dakle, Mrkoci konstatira kako na str. 254. Goldstein tvrdi:

„Hrvatska je opet bila ozbiljno kritizirana od međunarodne zajednice, i pokazalo se da su problematične srpske tužbe zbog genocidnosti Hrvata imale temelja.“

Prof. Mrkoci to komentira ovako:

„Poslije Oluje Krestićeva tvrdnja o genocidnosti Hrvata za Goldsteina više nije ‘problematična’ već ima ‘temelje’ i to više nije samo Krestićeva već Krestić-Goldsteinova teza.“

U tom neposlanom pismu-čestitki Predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a to sam komentirao ovako:

Usporedimo ovo s jednim drugim povezivanjem „Oluje“ s pojmom genocida.

Bivši američki vojni ataše u Republici Hrvatskoj i poznati obavještajac Ivan Šarac i član kuće slavnih američkih obavještajaca u intervjuu objavljenom u *Hrvatskom listu* br. 361 od 25. 8. 2011. kaže:

„Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštititi Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.“

I dok naš kandidat sjajno povezuje „Oluju“ s „genocidnošću hrvatskog naroda“, vidite kako je ovom američkom obavještajcu genocid ako netko poslije Srebrenice hoće pobiti još nekih stotinjak tisuća muslimana.

Ali to nas ne treba čuditi takvo neprihvatljivo mišljenje jer je on očito hrvatskog podrijetla.

Zato je mnogo značajnije za nas vidjeti kako je ovo Goldsteinovo povezivanje genocidnosti hrvatskog naroda s „Olujom“ mnogo naprednije nego i kod nekih poznatih Srba. Tako jedan veoma poznati Srbin kaže:

„Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili - bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) - Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba

da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!“

Znate li tko je ovo rekao?

SLOBODAN MILOŠEVIĆ na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995. Vidite koliko je izuzetno dostignuće našeg kandidata koji je uspio povezati genocidnost hrvatskog naroda s „Olujom“, a čak ni Miloševiću to nije palo na pamet!“

Da sam i taj primjer uzeo u svom ironičnom pismu, ne bi dugo trebalo da i on postane aktualan, bez obzira što je u glavnoj ulozi tata Slavko, a ne Ivo Goldstein. Ovih dana u zajedničkom priopćenju gradonačelnice Knina Josipe Rimac i Kordinacije braniteljskih udruga možemo naći i sljedeće (*Josipa Rimac, gradonačelnica Knina: Gospodine Goldstein, jeste li vi odvjetnik pobunjenih hrvatskih Srba!? HRSvijet*, 31. 5. 2012.):

Ponukani tekstem gospodina Slavka Goldsteina u novom broju tjednika „Novosti“ od 25. svibnja 2012. godine pod naslovom „5. kolovoz, datum koji se vraća“ na vojno-redarstvenu akciju „Oluja“ i pokušaja njenog relativiziranja na način da se obilježavanju 5. kolovoza Dana pobjede, domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja doda i obilježavanje srpskih žrtava, navodeći pojedinačno srpske žrtve u Benkovcu i Gruborima, odlučili smo se na javno priopćenje hrvatskoj javnosti, kako bismo hrvatsku javnost obavijestili o našoj čvrstini da branimo istinu o hrvatskom obrambenom domovinskom ratu i uputili jasan odgovor gospodinu Goldsteinu i njegovim nalogodavcima da se ne igraju s danom ponosa i slave hrvatskoga naroda.

Kao prvo pitamo se u čije ime gospodin Goldstein govori, kada kaže da je 5. kolovoz „za Srbe dan bolnog sjećanja na jednu od najvećih katastrofa u povijesti srpskog naroda“? U ime kojih Srba on govori: da li u ime onih koji su se devedesetih godina pobunili protiv hrvatske države i njene neovisnosti i pridružili se velikosrpskom agresoru ili u ime onih Srba koji su ostali sa svojim susjedima Hrvatima i veliki ih se broj aktivno uključio u obranu

Domovine? Jeli on glasnogovornik ovih prvih, čije se vođe i danas nalaze u Srbiji i imaju svoju tzv. Vladu RSK. S kim Goldstein misli da bi Hrvati trebali tražiti „zajednički nazivnik“ u odnosu na hrvatski domovinski rat, jer ga mi s onom prvom skupinom Srba ne možemo nikada pronaći, dok ga s ovom drugom skupinom hrvatskih Srba već imamo. Gnjusno djeluju njegove usporedbe s Nijemcima i Francuzima, jer da imalo zna povijest (a mi znamo da zna i predobro), znao bi da je u Njemačkoj provedena denacifikacija i da je njemački narod prihvatio i prošao katarzu, kako bi sa Francuzima mogao graditi zajedničku Europu.

Netko će pomisliti: Kakve imaju veze tvrdnje Slavka Goldsteina s onim njegova sina? Zbog toga dajmo mali širi navod teksta Vladimira Mrkocija koji sam želio iskoristiti za podrugljivo pismo:

Poznato je da je Bihać, dugotrajno opkoljen od Srba i uspješno se obranio zahvaljujući pomoći iz Hrvatske. Goldsteinova verzija glasi: Opkoljeni Bihać uspješno se branio bez izravne hrvatske pomoći, ali je hrvatska vojska usprkos toga slala vojne helikoptere i jedinice komandosa”(251)

Po Goldsteinu pomoć je bila, ne samo nepotrebna već i još jedan dokaz hrvatske „hipokrizije i besprincipijelnosti“. Nije objasnio kako su to helikopteri neizravno letjeli u Bihać. To je još jedan primjer goldsteinovskog stila, ali to je i tipična agitpropovska dijalektička metoda, ako se već mora priznati nepovoljna činjenica onda se je obezvrijedi i prikaže zlonamjernom.

Pobjedonosna vojnička akcija „Oluja“ za Goldsteina je definitivni dokaz hrvatske zločinačke politike. „Oko 150.000 hrvatskih vojnika napalo je na 40.000 Srba (...) 100.000 Srba pobjeglo je (...) samo 5-6000 ostalo je (...) bojali su se osvete (...) pokazalo se da taj strah nije bez osnove (...) više stotina Srba ubijeno i imovina opljačkana (...) suđenje zločinaca bilo je farsa“ (254). Nije rekao koji su razlozi straha Srba. Nije objasnio da su Srbi, na okupiranom području i za nadzora UNPROFOR-a, nastavili uništavati i pljačkati hrvatska sela i rušiti crkve i protjerali sve hrvatsko stanovništvo. Za doba uprave UNPROFOR-a ubijeno je više Hrvata na okupiranom području, nego za vrijeme Oluje. I

nikada nikakve „sudske farse“ za te zločine nije bilo. Goldstein tvrdi da je međunarodna zajednica zbog Oluje kritizirala Hrvatsku zbog genocidnosti. „Hrvatska je opet bila ozbiljno kritizirana od međunarodne zajednice, i pokazalo se da su problematične srpske tužbe zbog genocidnosti Hrvata imale temelja“ (254)...

Dodajmo i to kako nas poznati stručnjak za pitanja dobra prof. dr. sc. Slobodan Lang (*Hrvatski list*, 25. prosinca 2008., str. 23. – 25.) tekst *Goldsteinova knjiga „Hrvatska 1918 – 2008.“* pamflet je koji *vrijeda žive i mrtve!* počinje ovako:

TRAŽIM OD HAAŠKOGA SUDA DA NE RABI ovu knjigu, od akademske zajednice i medija da se ne koriste njome jer je u suprotnosti s istinom. Od javnih knjižnica tražim da ju ne naručuju, a od ministra prosvjete da ju ne koristi u edukaciji. Od autora i recenzenata tražim da se ispričaju javnosti...

Naravno, Lang posebno izdvaja ocjene prof. dr. sc. Ive Goldsteina o „Oluji“.

Da, da se čovjek upita tko više voli Hrvatsku: Milošević ili Goldstein?

Teatar apsurda, zar ne?

PRILOG

PISMO PROF. DR. SC. SLOBODANA LANGA: VAŠA, NAŠA I NJIHOVA HRVATSKA GOLDSTEINOVA KNJIGA „HRVATSKA 1918 – 2008.“ PAMFLET JE KOJI VRIJEĐA ŽIVE I MRTVE!

TRAŽIM OD HAAŠKOGA SUDA DA NE RABI ovu knjigu, od akademske zajednice i medija da se ne koriste njome jer je u suprotnosti s istinom. Od javnih knjižnica tražim da ju ne naručuju, a od ministra prosvjete da ju ne koristi u edukaciji. Od autora i recenzenata tražim da se ispričaju javnosti, a od Mesića i Sanadera da se ograde od ulizivačkih pohvala

Pri otkrivanju istine nema mjesta predrasudama, ljutnji, sebičnosti i mržnji. Čovjek vođen predrasudama, čak ako bi i želio, ne može nikada otkriti istinu. Uspješno otkrivanje istine traži da joj se potpuno preda bez obzira na ljubav i mržnju, sreću i stradanje. Pobornik istine mora uvijek biti spreman na korekciju. Kad god utvrdi da je bio u krivu, treba to priznati bez obzira na cijenu i pokajati se. Svakoga dana obrane i stvaranja Hrvatske učio sam od ljudi u njihovim domovima, na bojišnicama, u bolnicama, u crkvama, na putovima, za vrijeme najvećih opasnosti, predaha i mira u svim dijelovima Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Učio sam i na Kosovu, u Crnoj Gori, Makedoniji, Sloveniji i Srbiji. Isto tako i u svjetski značajnim akademskim i političkim centrima. Izazov dobra je ne prvom mjestu u mom životu, radu (liječnik sam i znanstvenik) i djelovanju (kao političar i humanitarac). Pojam *dobra* (engleski) na Googleu nalazi se oko 26 000 000 mjesta, od kojih je 150 povezano sa mnom. Pod *Izazov Dobra* nalazi se znatno manje, oko 2.000, no među njima je 130 mojih i to među prvima. *Tehnologija dobra* spominje se samo sedam puta, od kojih četiri puta vezano uza me. Uvjeren sam da je prihvaćanje *Izazova dobra* i razvoj *Tehnologije dobra* jedini mogući put za 21. stoljeće od pojedinca do svijeta.

Dobro se može ostvariti samo na temelju istine, a prava istina je samo ona koja je u funkciji dobra. Ne može se u ime „dobra“ lagati, tajiti ili mijenjati istinu. Na može se rabiti „istinu“ da bi se opravdalo predrasude, mržnju, progon ili nasilje.

Knjiga

Nedavno su Europapress holding i Novi Liber (Ninoslav Pavić i Slavko Goldstein), uz pomoć Ministarstva kulture Republike Hrvatske i Ureda za obrazovanje, kulturu i šport, izdali knjigu **Ivo Goldsteina** „Hrvatska 1918.-2008.“. Recenzenti su prof. dr. sc. **Ivo Banac** i akademik **Petar Strčić**. Spreman sam bilo gdje, bilo s kim i pred bilo kim voditi raspravu o tomu zašto smatram da ova knjiga nije ni istinita niti vodi dobru. Najradije bih da me bilo tko od navedenih, ili ma tko drugi tuži sudu i da pruži i meni i cijeloj javnosti prigodu da se sagleda i javno ocijeni ovakvo ocjenjivanje Hrvatske, njezino stvaranje i obranu, a posebno *Oluju* i predsjednika Tuđmana. Ali u ovom tekstu ne raspravljam, već u ime istine i dobra, zahtijevam:

1. Od Međunarodnog suda u Haagu i drugih međunarodnih institucija, akademske zajednice i medija, da ne rabe ovu knjigu jer je činjenično, stručno i zaključno u suprotnosti s istinom.

2. Tražim od ministra školstva da se ova knjiga ne upotrebljava u svrhu edukacije, kao udžbenik ili literatura.

3. Preporučam javnim bibliotekama da ne nabavljaju ovu knjigu.

4. Budući da su recenzenti knjige članovi uglednih institucija, HAZU-a i Helsinškog odbora, stvara se u javnosti dojam o vrijednom djelu. Tražim od recenzenata da povuku svoje preporuke. Knjigu se ne može preporučiti jer nije istinita, a vrijeda žive i mrtve.

5. Tražim da Ministarstvo kulture i Grad Zagreb koji su potpomogli izdavanje uplate deset puta veći iznos za objavljivanje autentičnih svjedočenja iz Domovinskog rata.

6. Tražim od Europapress holdinga da podupre objavljivanje istinitih svjedočenja o obrani Hrvatske. Budući da se u knjizi hvali

i predsjednika Mesića i premijera Sanadera na neukusan i ulagivački način, tražim da se ograde od ovakvih pohvala. Pozivam autora i sve koji su sudjelovali u izdavanju ove knjige da se ispričaju javnosti i povuku knjigu iz javnosti. U skladu s mojom bezuvjetnom podrškom slobodi javne riječi, tražim da se knjiga ne zabrani. Molim sve stradale, branitelje i sve dobre ljude, bez obzira na nacionalnost, vjeru i politička uvjerenja, da me podrže. Ovo je borba za istinu i dobro.

U ovom se trenutku sudi u Haagu cijeloj Hrvatskoj i konkretnim ljudima. Dosadašnji rad ovog suda pokazao je njegovu nepravdu, pristranost, nametanje istine, nečovječnost, bahatost i spremnost na korištenje laži za ostvarivanje svojih interesa. Hrvatska ima bolno iskustvo sa stradanjima i zbog nepravednih sudova i zbog međunarodne bahatosti. Gospodin **Alojzije Stepinac** proglašen je krivim po svim točkama optužnice 11. listopada 1946. godine, a presuda još uvijek važi u Hrvatskoj.

U Francuskoj je 1894. godine kapetan **Dreyfus** osuđen za izdaju na temelju krivotvorenih dokumenata. **Emil Zola** se 13. siječnja 1898. godine obratio otvorenim pismom 'Optužujem' s ciljem da potakne vlastiti progon i suđenje kako bi se javnosti prikazala prava istina. Trebalo je 100 godina da se 2006. predsjednik **Jacques Chirac** ispriča. Tražim od Predsjednika Republike i predsjednika Vlade da podrže moj zahtjev ili ih optužujem da rade protiv i za osudu Hrvatske. (Antisemitski plagijat „Protokoli sionskih mudraca“, objavljeni 1903. u Rusiji dugoročno su nanijeli veliku štetu.)

Ilustracija stavova, izvora i recenzije

Zbog važnosti i mogućih teških posljedica objave ove knjige, svu sam pažnju posvetio pokušaju njihova sprječavanja. Kao dio tih nastojanja istaknuo sam i spremnost rasprave i odgovaranja pred sudom. Da bih vama samo ilustrirao odnose, navodim kratak osvrt na prikaz *Oluje*. Autor na 749. stranici ovako ocjenjuje *Oluju*:

Velika ratna pobjeda zagađena je bespotrebnom osvetom. Mnogi su se pitali - 'u čemu smo mi to pobijedili, ako smo se moralno izjednačili sa svojim krvnikom, odnosno - ne

zavaravajmo se veličinom pobjede dok u pobjedničkom maršu koračaju i ubojice i razbojnici.

Citat je poduprt 268. bilješkom, gdje na 805. stranici stoji: 268 Maković. *Pisma Bertoldu Brechtu*, 137; informacija o tome: Livada. *Etničko čišćenje-ozakonjeni zločin stoljeća*.

Poznati su stavovi obaju autora, a citiranja su ispod svake razine. Ovaj su stav recenzenti podržali. Prije nekoliko godina objavio sam u „Stajalištima“ Vjesnika (danas više ne bi bilo moguće) 18. ožujka 1994. godine tekst pod naslovom „S Olujom je započelo intenzivno humanitarno djelovanje s kojim Hrvatska ni svijet nisu dovoljno upoznati“.

A u njemu sam između ostaloga iznio i sljedeće:

Ocjena oslobođanja Hrvatske kao zločinačkog pothvata iznesena u novim optužnicama iz Haaga (ICTY) neprihvatljiva je, ali istodobno otvara važnu mogućnost Hrvatskoj. Vjerujem da će se optužbu moći pravno srušiti pred sudom, no to i ne smatram najvažnijim, nego to što takvu ocjenu dijeli veliki dio političara, intelektualca, medija i građana u zapadnoj Europi i SAD-u. Mislim da smo i u Hrvatskoj daleko od odgovarajuće rasprave i stavova. To je posebno važno, jer Oluja spada u temelje stvaranja hrvatske države pa je tako i samo stvaranje i oslobođanje Hrvatske optuženo kao 'zločinački pothvat'. Na žalost, u velikoj smo mjeri prepustili Haaškom sudu ne suđenje, što smo obvezni, nego i pisanje povijesti stvaranja Hrvatske na što nas nitko ne sili. Sud neka dovrši svoj posao kako zna, a ocjenu o njegovoj pravednosti, kvaliteti, djelotvornost, poštivanju ljudskih prava osumnjičenih i ulozi u stvaranju svjetskog suđenja zločinima rata dat će povijest.

Smatram da će ocjena biti loša, ali ocjenjivat ćemo kasnije. No ne smijemo se odreći i prepustiti mu pisanje povijesti Domovinskog rata i stvaranja Hrvatske. Obveza nam je napisati vlastitu povijest i prikazati ju svijetu. To je obveza našeg samopoštovanja i dostojanstva. To je obveza, prema stradalima, prema još nerođenima, ali i prema cijelom svijetu. Narod i država koji ne poštuju sami sebe i ne zaslužuju poštovanje.

Akademik Petar Strčić i meni je bio „recenzent“. Nije se složio s mojom ocjenom u „Stajalištima“. U članku 14. prosinca 2005. napisao je između ostalog sljedeće:

Poviješću, pa i prošlošću, neka se bave povjesničari. Nema „cjelovite istine“ o (dalekoj) povijesti pa kako će biti o (nedavnoj) prošlosti. Ni o Oluji pa ni o Domovinskome ratu u cjelini ni sada, a niti u skoroj budućnosti, ne ćete dobiti „cjelovitu istinu“ koja je, inače, Vama kristalno jasna, pa makar doveli u Hrvatsku, primjerice, i predsjednike svih akademija znanosti na svijetu. Upotrijebite sve svoje snage i ugled znanstvenika i sveučilišnoga profesora medicine te sudionika Domovinskoga rata za ono što je svakim danom životno znatno važnije u našoj domovini, što neposredno zadire u Vašu struku, a ne događaji od prije 5, 10, 15 i više godina.

Bitno

Na temelju i mojih nastojanja od prije 5, 10, 15 i više godina, upravo je pokrenuta svjetski značajna inicijativa „Sprječavanje genocida“ (pod vodstvom Madeleine Albright i Williama Cohena, uz podršku i Akademije znanosti SAD-a) s pozivom novoizabranom predsjedniku g. Obami da ovo uključi u svoje prioritete. Osnovna je i nezaobilazna istina da se u Domovinskom ratu branilo i Dom i Domovinu, da je to jedina uspješna obrana (osim Velike Britanije i SSSR-a) u Europi u 20. stoljeću, da je „Olujom“ spriječen genocid u Bihaću i da i mi i vi možemo biti ponosni na obranu i stvaranje Hrvatske. Njihovu povijest neistine i zla treba odbaciti.

„Hrvatski list“, 11. lipnja 2009.

Portal HKV-a, 16. lipnja 2009.

J. PEČARIĆ, HAJKA NA THOMPSONA, ZAGREB, 2012.

PROF. DR. SLOBODAN LANG UVODNA BESJEDA

Obrana čovjeka bio je najvažniji razlog zašto sam se odazvao akademiku Pečariću i pridružio u obrani Thompsona, zajedno s nizom drugih akademskih radnika i građana.

Napad na Thompsona prepoznao sam, kao djelo neokolonijalne agresije na Hrvatsku nakon 2000. godine: prodaja vlasništva, zaduživanje, klevetanje predsjednika Franje Tuđmana, pristrano optuživanje hrvatske obrane, nezaposlenost, nepoštenje, sukobljavanje, nametanje države koja isključuje, a ne uključuje ljude.

Do 1990. godine Hrvatskom su uvijek vladali stranci, (Otomansko carstvo, Venecija, Francuska, Austrougarska, Italija, Srbija).

Ma tko bio, svi su vladali isključivanjem ljudi, prije svega Hrvata i katolika, ali i Židova, Srba, i konačno Talijana i Nijemaca. Ovdje se održavalo kmetstvo duže nego igdje drugdje, a ljudi su bili trajno jeftini – i radna snaga i vojska.

Hrvatska nikada nije proživjela demokratsku vlast.

Hrvatski narod nikada nije dobio ni ljubav ni slobodu, na koju ima Božje pravo.

Hrvati su kroz stoljeća patnje, tuđinske vlasti, stradanja i nepravdi, razvili vlastito iskustvo, mudrost i dobrotu.

Hrvati su razvili svoj način života u katoličkoj vjeri, rada u domu i diljem svijeta, prihvaćanju drugih naroda u svoju obitelj i među hrvatski narod, ali ne prihvaćajući tuđinsku vlast.

Hrvati su razvili i čovječnost, nenasilje, kulturu, školstvo, zdravlje, i uporno i neprekidno, političko okupljanje za slobodu.

A moderni temelj, još od Starčevića, čini im nasljeđe državnosti; rada i čovječnosti – od vremena braće Radić; razlikovanja dobra i zla od Stepinca i konačno Tuđmanovo – dostojanstvo vlastitosti.

Zato treba glave ove četvorice hrvatskih divova, isklesane u kamenu, postaviti na Velebit – i kao pouku i kao odgovornost za sve nas...

Sredinom osamdesetih godina prošlog stoljeća, u akademskom krugu zapada, prepoznato je, da na mišljenja stručnjaka društvenih znanosti, više utječu njihovi stavovi, nego podatci i znanja. Oni koje je vodila samo jedna ključna „istina“, praktično nisu mogli sagledavati ni sadašnjost niti predviđati budućnost.

Philip Tetlock (poslovna škola California Haas) proveo je istraživanje političkih i ekonomskih predviđanja na 284 stručnjaka – politologa, ekonomista i novinara, ali njihova predviđanja budućnosti nisu se pokazala točnijima od slučajnih brojeva.

Ako smo i samo malo neprecizniji od toga, ako ignoriramo utjecaj gravitacije jednog elektrona na rubu galaksije, predviđanje će se, nakon jedne minute, promijeniti. Lorenz je naveo kao primjer, da bi mahanje krilima leptira u Brazilu, moglo u konačnici dovesti do tornada u Teksasu. On ga je nazvao „Leptirovim efektom“.

Božićni ustav iz 1991. godine, iskazao je kao najvažniji cilj, okupiti zajedno sve Hrvate i sve građane Hrvatske, bez obzira na razlike. Samo je bezuvjetno zajedništvo svih nas moglo osigurati dovoljan broj ljudi u vjeri, nadi, znanju, akciji i spremnosti na žrtvu da bi se, onda, opet zajedno na referendumu, moglo izjasniti za nezavisnost i ostvariti obranu, osloboditi okupirano, podnijeti žrtve i razaranja, vratiti u domove i postići međunarodno priznanje.

Poziv predsjednika Tuđmana na „Leptirov efekt“, svakog Hrvata diljem svijeta i svih branitelja, iznjedrio je Hrvatsku slobodu. Ipak, cijena „stoljeća isključenosti“ u vlastitoj zemlji, imala je i svoju cijenu.

Istina je, doduše, Hrvati se znaju odlučiti, podnijeti stradanje i obraniti slobodu, ali ne znaju kako biti uključeni i kako prakticirati tu istu slobodu u svojoj državi.

Nakon 2000., dolaskom trećejanuarske šestorke, na brzinu su usvojene ustavne promjene „ljubomore“, koje su postale trajna prepreka, nakon ostvarene obrane, razvoju i izgradnji uspješne Hrvatske. Prekinuta je uključenost ljudi, prekinut razvoj prakse slobode i izgradnje demokratske države. Ukinuto je izvješćivanje građana o stanju nacije; potisnuta ravnopravnost vjernika; obnovljene povijesne klevete; održana ratna teritorijalna podjela; izostavljeni demokratski izbori; ukinut drugi dom Sabora; uvedena nejasna odgovornost vrha vlasti i dopuštena rasprodaja nacionalnog blaga ...

Nakon predsjednika Tuđmana, Hrvatski narod nema vođe.

I odjednom, kao zraka svijetlosti u tami, pojavio se pjevač Marko Thompson; pjevač čije su pjesme počele buditi mlade (pa i narod) iz depresije, povezivati s braniteljima i jačati katoličku vjeru. U vladajućim krugovima je nastala panika.

Što ako mladi, narod i vjernici obnove nadu, vjeru i zalaganje za uspjeh Hrvatske?

Uspjeli su stvoriti državu, a što ako Hrvatsku učine i snažnom, punom djece i uspjeha?

Thompsona su napali onim čime se desetljećima klevetalo Hrvate po svijetu: fašizam, Jasenovac, netrpeljivost [...]

U tome nas je akademik Pečarić okupio i obranili smo pjevača Thompsona, ali smo, nažalost, daleko od uspješne izgradnje Hrvatske koja uključuje, a ne isključuje ljude.

Preuzmimo odgovornost za budućnost, održimo konferenciju o Hrvatskoj i donesimo uskršnji ustav.

PREDSTAVLJANJE U BEČU

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i izrazim svoje osobno zadovoljstvo, što danas ovdje predstavljamo knjigu „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“, koju smo priredili poznati hrvatski kolumnist Mate Kovačević i ja. Da se doista radi o velikom zadovoljstvu, svjedoči i činjenica da sam se u utorak vratio iz Pakistana, s kašnjenjem od 12 sati, a ipak sam bio na predstavljanju knjige u Puli, a evo sada ovdje i u Beču.

U Pakistanu imam već doktore matematike kojima sam bio voditelj i još nekoliko onih koji će to uskoro i postati. Zato nisam ni bio na našem prvom predstavljanju u Zagrebu. Na moju radost, i moje veliko zadovoljstvo, pročitano je moje pismo, u kojemu sam posebno istaknuo da je, vjerovali ili ne, Thompson važan i u matematici. Kako? (...) ¹⁰

Inače, zgodno je još spomenuti kako je i Slobodna Dalmacija 15. 4. 2009. pisala o ovome:

...Pečarić skupu poručuje da se u Pakistanu suočio s objedama neimenovanog srpskog kolege koji ga sumnjiči da ga potkrada u znanstvenim radovima. Srećom, napisao je Pečarić, a Kovačević pročitao, uz odobravanja mnoštva, neimenovani kolega Srbin, uklapa se u definiciju o srpskom narodu Dobrice Ćosića, što znači da laže.

Što mislite kome su se više smijali u Zagrebu: Mesiću ili srpskom kolegi? Pa očito je „junak“ moje priče Mesić, a ne srpski kolega. To je svima jasno, osim novinaru Slobodne Dalmacije, zar ne? Ali i još nekome! Naravno, mome srpskom kolegi koji se javio na Portalu, ponavljajući priču iz Slobodne Dalmacije:

Upravo sam informisan da je g. Pečarić radikalizovao svoje „znanstvene“ metode; u svom pismu Thompsonovim „vitezovima“ iz dalekog Pakistana, „odapeo je strijelu“ čija je meta „jedan srpski naučnik koji ga objeđuje po svijetu“.

Bravo Pečariću!

¹⁰ Dan je tekst iz prethodnog pisma.

Zašto ne pošalješ i Pakistance – možda će ti „argumentacija“ biti uvjerljivija?

I što je želio, dobio je. U raspravu se uključio i moj pakistanski doktor, a ja sam sa srpskim kolegom davno završio svaku raspravu, tako što sam napisao i poslao mu jednu zgodnu priču, „Priču o magarcu“, i pokazao kako moj beogradski kolega ne razumije u matematici ni stvari koje znaju i razumiju i pakistanska djeca. Srpski kolega je potom „pobjegao“ s tog Portala.

Inače, o tom mom pakistanskom doktoru ima još jedna lijepa priča u kojoj je bitan naš Thompson. Naime, dao sam mu da poslušaj posljednji Thompsonov CD „Druga strana“, na kome je – kao što znate – prva pjesma Bojna Čavoglave. Jednom prigodom sam sa svojim studentima slušao njihove pjevače narodne glazba. Pitali su me kako mi se sviđa, a moj doktor će njima:

...Ne pitajte to profesora. On voli samo glazbu u kojoj ima rafala!

Ali vratimo se samoj knjizi. Nastala je, kako reče prof. dr. Slobodan Lang, na promociji u Zagrebu, „zajedničkim i samostalnim djelovanjem i istupima mnogih hrvatskih intelektualaca, u obrani Marka Perkovića Thompsona od neprihvatljivih napada i njihovog korištenja za ograničavanje ljudskih prava, demokracije i slobode govora u Hrvatskoj, uz istovremeno neistinito prikazivanje i povredu ugleda Hrvatske u svijetu.“ Profesor Lang je posebno naglasio da se radi o intelektualcima „značajnog duhovnog i znanstvenog doprinosa, koji su objavili tisuće radova u Hrvatskoj i svijetu i školovali stotine tisuća akademskih ljudi“.

Evo još nekih konstatacija iz govora prof. Langa, koje je on objavio u *Hrvatskom listu* od 7. svibnja 2009.:

Marko Perković Thompson nedopustivo je vrijeđan, obilježavan i progonjen. Korištene su kvalifikacije za koje se smatra da opravdavaju ovakvo postupanje. U tome su sudjelovali pojedini političari, predstavnici vjerskih udruga, organizacija za ljudska prava, novinari i intelektualci. Mediji su im bili otvoreni, dok, istovremeno, nisu dopustili iznošenje drukčijih stavova. Svoje su djelovanje prenosili u međunarodne organizacije, zauzimajući se za sprječavanje

Thompsonovih nastupa, obilježavanjem, i njega i uopće Hrvata, kao antisemitskih i profašističkih.

(...)

Hrvatski intelektualci imali su obvezu i, evo, reagirali su, ne zbog toga što je napadnut Thompson, nego što je napadnut nedužan čovjek, i što je ovakvo napadanje nedopustivo.

(...)

Napadi na Thompsona, provođeni zloupotrebom stvarne i opravdane kritike antisemitizma, vode daljnjem ograničavanju slobode govora i demokracije, i nadasve vrijeđaju hrvatski narod, koji je povijesno toliko stradao, a sada prvi put slobodno sagledava svoje žrtve, iskazuje bol i traži put dostojanstva i poštovanja.

Predstavljanje u Puli je doista bilo veličanstveno.

Isto tako mi nije bilo teško doći danas među vas, jer znam koliko je bila velika i koliko je značila potpora hrvatskog iseljništva Marku Perkoviću Thompsonu, kao što je bio veliki i vaš doprinos stvaranju hrvatske države. Zato sam vam svojevremeno i posvetio jednu svoju knjigu, nazvavši vas već u naslovu – „**pronađenom polovicom svoje duše**“.

PISMO PROF. DR. SC. SLOBODANU LANGU

Dragi prijatelju,

pročitao sam Tvoj komentar nedavnih izbora („Hrvatski list“, 11. lipnja 2009.), a posebno onaj dio o Thompsonovu koncertu kako kažeš ...*zajedno, i branitelji i mladi okupili se, bez obzira na kišu, na koncertu Marka Perkovića Thompsona, gdje smo se veselili i bili ponosni na vlastitu ljubav za Hrvatsku. Pokazali i dokazali da su ekstremisti oni koji Thompsona napadaju, a ne mi... koji ga volimo i branimo.*

Da, htjeli su ga slomiti! I zato se ponosimo time što smo mi, hrvatski intelektualci dali svoj doprinos – i našim otvorenim pismima i knjigom „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“ da tim ekstremistima (u negativnom smislu), to ne pođe za rukom

Zapravo ne čudi to što su ga pokušali uništiti! Pa njima smeta 70 000 ljudi koji su, po kiši i vjetru, tri sata pjevali...zajedno s njim. A to su najvećim dijelom mladi ljudi. To je ta generacija Hrvata koju, kada je riječ o ponosu i dostojanstvu našega naroda i o veličini naših branitelja, praktično on odgaja. Ono što bi trebalo raditi naše školstvo – radi on!

I zato napadi naših ekstremista, govore najbolje o njima samima. Ali ponekad se oni malo zaigraju, i u zanesenosti, ne znaju što kažu. Tako je u *Jutarnjem listu*, književnik Miljenko Jergović rekao da je HAZU „Thompsonova Akademija“¹¹. Doista, nisam očekivao takvu pohvalu iz njegovih usta! Pa on instituciju koja se brine o domoljubnom razvoju hrvatske mladeži – Marka Perkovića Thompsona – poistovjećuje s mojom Akademijom. Bilo bi još ljepše da netko objektivniji od njega, potvrdi tu njegovu konstataciju.

¹¹ Komentar s Portala HKV-a Boba Mostarca:

Bravo 'Thompsonova akademijo'!

Bravo Jergoviću!

Do sad nisi ništa boljeg rekao!

Dobro je da imamo „Thompsonovu Akademiju“ i akademike tipa Aralica, Pečarić i sl., a još je bolje da su EU Židovi konačno progledali, pa će, valjda, i naši domaći konačno progledati, ako nisu bili direktno i konkretno aktivni!?

Barem samo to... da nismo „Akademija od fukara“. I to bi me potpuno zadovoljilo.

Da, ipak su naučili da više ne treba napadati instituciju, zvanu Marko Perković Thompson. Istina „intelektualcima“, sa završenom srednjom školom, takva spoznaja ide malo teže... Što je i razumljivo, zar ne?

Zapravo, komentirati jednog Kuljiša, doista je glupo. Mnogo je interesantniji saborski zastupnik zvani „SSS“, koji je i bio glavni, u zabranama Thompsonovih koncerata u Istri. Izgleda kako ga je promocija u Puli natjerala, da bar posredno prizna svoju povezanost s bombama u Pazinu.

Kako to? *Jutarnji list* od 7. 5. 2009. u tekstu *Thompson u Puli*:

„Opraštam Kajinu i drugima jer oni ne mogu pobijediti ljubav“ piše o predstavljanju knjige *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca* u Puli. Bio je to, doista, kako reče prof. dr. Zdravko Tomac, „veliki dan za Hrvatsku, Pulu i hrvatsku Istru“. Sjetimo se samo kako su, svojevremeno, oni koji zabranjuju Thompsonove koncerte, govorili da na njih ne bi nitko došao u Puli, a samo na ovom predstavljanju bilo je više od 700 Istrana.

Naravno, novinar „Jutarnjeg“ je stavio takav naslov citirajući samog Thompsona:

Oni koji mi brane nastupe, htjeli bi da se mi mrzimo, da smo agresivni, ali mi to nismo. Mi njima praštamo, od Kajina pa nadalje, a oni ne mogu pobijediti ljubav i dobro o kojemu mi progovaramo.

Naravno, novinarka je pri tome zaboravila jednu „sitnicu“:

Oprost se daje onima koji ga traže. Thompsonu je, itekako, jasno da kajini nisu, niti bi ikada tražili oprost. To naravno ne zna ni sam Kajin, pa u komentaru „Thompsonu ne mogu nikada oprostiti“ odgovara:

Za razliku od njega, ja njegovoj politici ne bih nikada oprostio, a kamoli kamo li se, kao neki iz opozicije, klanjao na Bleiburgu.

Kajin misli da bi netko trebao od njega tražiti oprost, samo zato što pjeva o ljubavi prema obitelji, Bogu i Domovini? A zapravo

njegovo obrazloženje zorno pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam u Puli rekao:

...Danas živimo u Hrvatskoj koja je obilježena spoznajom o Hudoj jami, bolje reći o hudim jamama, u kojima su hrvatski i ini boljševici na najzvjerskije načine ubijali Hrvate.

(...) A opet, s druge strane, boljševički postupak, ovdje u Puli, povezuje ovaj grad i samu Istru, s hudim jamama. Kada vidimo na što su sve spremni istarski boljševici danas, onda je neosporno da su i nekadašnji kajini, ubijali svoju braću u hudim jamama.

Zato Kajin, već u prvoj rečenici, prigovara onim Hrvatima koji se klanjaju žrtvama Bleiburga. Obični ljudi klanjaju se žrtvama – pogotovo kada brat ubije brata. Ali kajini to ne mogu. Zar itko od kajina može i očekivati neku takovu ljudsku gestu?

Kajin je još i dodao, govoreći o promociji knjige o Thompsonu održanoj u Puli, kako bi bilo bolje da se „ta mračnjačka ekipa sakrije u mišju rupu“. Ne dvojim da su za njega mračnjaci svi oni koji vole Hrvatsku, a ne onu, njemu dragu i neprežaljenu državu koje, na našu veliku radost, više nema.

I kako to obično biva, šećer dolazi na kraju. Kajin kaže:

...Thompson, Tomac, Bušić, oni misle da vole Hrvatsku, da vole Boga; oni samo misle da su patrioti. Današnja se Hrvatska, međutim, ne voli ustaškim poklicem „Za dom spremni!“, Boga se ne voli, nit ljubi poklicima „Ubij Mesića!“, „Ubij Kajina!“, što je konstanta te ekipe izgubljene u vremenu.

Prvo, učiti Thompsona kako voljeti Hrvatsku, doista je smiješno! Pa radi se o promociji knjige u kojoj su biskupi, akademici, sveučilišni profesori i ini intelektualci, da parafraziram jedan novinski naslov, opjevali Thompsonovo domoljublje.!!!

Drugo, čovjek koji je uspio završiti samo srednju školu, uči jednog sveučilišnog profesora kako se voli svoja zemlja. I kada taj isti netko sa SSS drži lekciju sveučilišnom profesoru, onda je to, doista, groteskno, zar ne?

I treće – on to kaže čovjeku koji je zbog ljubavi prema svojoj domovini, odležao pola svog života u zatvoru.

Pametnomu dosta!

Kajine, Kajine!!! Siguran sam kako ti to znaš! „**Za dom spremni!**“ stari JE hrvatski pozdrav koji se koristio mnogo prije Drugoga svjetskog rata. Možda ti smeta jer je stari HRVATSKI!!! pozdrav!

No, nema dvojbe da samo ekstremistima može smetati, najljepši pozdrav na svijetu... „Za dom spremni!“, kako kaže sudac Ustavnog suda u mirovini, Zdravko Bartovčak (*Hrvatski list*, 18. lipnja 2009.). Ekstremisti bi bili sretni da se takav pozdrav odnosi na njihovu satrapiju Jugoslaviju (bolje reći Srboslaviju). Pozdrav se koristio i u Domovinskom ratu. Za one koji vole Hrvatsku, bitno je da je upravo taj pozdrav, kroz Thompsonovu Bojnu Čavoglave, dao svoj doprinos u stvaranju današnje Hrvatske. Koliko je Bojna Čavoglave ledila krv u venama naših protivnika, pokazalo je i predstavljanje knjige u Beču. Židovske organizacije su shvatile da su bile izmanipulirane od strane Srba i kajinâ. Nisu protestirale ni u Munchenu niti u Beču. A u Beču je stiglo vlastima na stotine, ako ne i tisuću protestnih pisama od tamošnjih Srba, pa je protestirao čak i sam srbijanski veleposlanik.

Očito, sama spoznaja da će Thompson „u njihovom gradu“ pjevati Bojnu Čavoglave, njima ledi krv u žilama. Taj strah danas jest iracionalan – ali oni su izgubili taj rat! Treba ih razumjeti.

Ali ne treba zaboraviti ni to da su pored Srba, pisma slali i hrvatski ekstremisti. Tako je na internetskim stranicama Marka Perkovića Thompsona, obznanjen i sljedeći tekst:

...Doznaje se od organizatora i gradskih vlasti grada Beča, da su dobili niz pritužbi od novinara Indexa, Jutarnjeg lista, Slobodne Dalmacije i drugih, vezano za Markov nastup. Navodno su slali pisma, optužujući Thompsona za nacizam. Tražili su zabranu koncerta, vršili pritisak i lažno optuživali publiku. Sada, kada gradske vlasti nisu nasjele na njihove laži, izmišljaju tobožnji ilegalni nastup.

Smiješno!!!

Razgovarali smo s članovima poglavarstva i policijom grada Muenchena i Beča i do u detalje puno toga doznali. Tri novinara Indexa, šestorica Novoga lista, četvorica Jutarnjeg lista, tri iz

Slobodne Dalmacije te još petnaestak s raznih drugih portala zajedno s političarima IDS-a, SDP-a, HNS-a te trojicom iz Mesićeva ureda otvoreno su prosvjedovali kod vlasti ovih dvaju gradova. Doznali smo da su navedeni otvoreno optuživali Thompsona za širenje mržnje.

Još više ih muči činjenica da europske zemlje više ne nasjedaju na njihove laži i da Marko slobodno nastupa.

Stoga uzalud vam trud jugonostalgicari, vaše laži ne će naći plodno tlo, vaša mržnja ne će pobijediti.

Vi mrzite i dalje, a mi ćemo i dalje voljeti.

Ali vratimo se Kajinovu komentaru. Uzvik: „Ubij Mesića!“, „Ubij Kajina!“, Kajin – vjerovali ili ne – pripisuje nama! Akademik Aralica (dakle član „Thompsonove akademije“) o tome piše u našoj knjizi:

Sve te crne zastave, ustaške odore i kape s ustaškim znakovljem, koje se viđaju na pojedincima među mnogobrojnom publikom na Perkovićevim koncertima, sve su to same po sebi – ako nisu plod ludosti i smišljeno djelo provokatora – trice i kućine. Zbog malobrojnosti potpuno zanemarive!

Međutim, kakve god naravi bile, i koliko god bile malobrojne one dobro dođu protivnicima svjetonazora što ga u svojim nastupima Perković promovira. Dobro im dođe da, kad to ne mogu ni na glazbi ni na riječima pjesama, na tim trivijalnim pojavama dokažu kako Perkovićev svjetonazor ne može iskazivati ništa drugo nego govor mržnje i govor mržnje kod slušatelja poticati.

Pogleda li se nomenklatura tih protivnika i vidi da su to šoveni koji ne podnose promociju hrvatstva, apatridi kojima je svaka nacionalna zajednica odbojna i brojne vrste i podvrste liberala, od komunista do fašista jugoslavenske i bjelosvjetske provenijencije.

Bio sam u Beču. Neki dečki su imali kape koje po Kajinu mi nosimo. Rekli bismo im da noseći to štete Thompsonu. I brzo bi ih sklonili. Naravno, čak i oni vole Thompsona. Jedan dečko je imao majicu, koju po Kajinu, mi nosimo. Rekli smo mu, da će ga kajini

uslikati i objaviti u novinama da bi tako naštetili Thompsonu, ali smo ga i zamolili, da umjesto nje, obuče Thompsonovu majicu koju ćemo mu pokloniti. Ma nije htio ni čuti! Ne da skine majicu, nego da ne plati ovu, s likom svog omiljenog pjevača. Eto, takvi su ti Kajinovi „zločinci“.

Dakle, ono što viču neki pojedinci na koncertima, Kajin pripisuje nama. Je li razlog tomu što čovjek ima samo srednju školu? Ne! Ipak ni osnovci ne bi „izvaljivali“ takve gluposti. Ovo sve skupa, samo otkriva mentalitet onih, koji su svojevremeno ubijali po hudim jamama.

Ali to, zapravo, nije ni bitno. Ovdje je jedino bitno da Kajin to govori u vrijeme kada cijela Hrvatska zna da njegov govor mržnje šalje bombaše sa stvarnim bombama. Pripisujući nama ono što drugi rade – zapravo poručuje da te bombe u Pazinu – jesu njegovo djelo.

Pa zar nisam bio u pravu kada sam govorio o kajinima, kao o onima koji su ubijali po hudim jamama? Očito si i Ti u pravu, kada o njima govoriš, kao o ekstremistima!

Portal HKV-a, 30 lipnja 2009.

**J. PEČARIĆ, 'AKO VOLIŠ HRVATSKU
SVOJU', ZAGREB, 2014.**

**SLOBODAN LANG: 'HRVATI NE MRZE
ŽIDOVE, NITI USTAŠE IH NISU MRZILE'**

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac nedavno je (vidjeti npr. *Dr. Zdravko Tomac o Davoru Butkoviću: On je zaista novinarska sramota*, Portal HKV-a, 15. 07. 2014.) napisao o prof. dr. Slobodanu Langu:

Za njih je (jugonostalgicare ili srpske sluge u RH, op. J.P.) krajnji desničar i čuveni humanist Slobodan Lang koji je za vrijeme rata bio svuda gdje je najteže kako bi pomogao ne samo Hrvatima nego i Bošnjacima i svima kojima je trebala pomoć. Slobodan Lang trebao bi dobiti Nobelovu nagradu za mir za ono što je radio i radi jer on je čovjek dobra i ljubavi, ali zato što se bori za istinu i što je posjećivao i dočekao Darija Kordića, automatski je svrstan u krajnju desnicu.

Zato ne iznenađuje što jedan takav borac za DOBRO, kakav je Lang, u najnovijem tekstu (vidi Prilog) kaže već u naslovu: 'HRVATI NE MRZE ŽIDOVE, NITI USTAŠE IH NISU MRZILE'. I doista, istinskim Hrvatima mržnja je strana. Što ne znači da u RH nema mržnje. Upravo oni o kojima piše profesor Tomac stalno siju svoju mržnju prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi.

Rugajući se svim ovim mrziteljima svega hrvatskoga Tomac spominje i mene:

Tu je i akademik Josip Pečarić, čuveni matematičar, najcitiraniji hrvatski znanstvenik. Možda će Pečarića optužiti jer često ide u Pakistan, gdje proizvodi matematičare i doktore znanosti, da ide tamo po upute od Al Quaide kako organizirati terorističke akcije.

Na nedavnoj konferenciji u Trogiru koja je bila organizirana povodom mog tisućitog rada u matematičkim časopisima bio je i jedan od mojih pakistanskih doktora matematike Muhammad Adil Khan, Assistant Professor, Department of Mathematics, University

of Peshawar, Pakistan. Vidite odakle je on stigao. Sa sjevera Pakistana iz kraja gdje i jesu Talibani. Očito je poslan na tu konferenciju da mi da daljnje instrukcije od Al Quaide, zar ne?

Na konferenciji je bila i prof. dr. sc. Shoshana Abramovich iz Izraela u pratnji sa svojim suprugom, koji je inače sveučilišni profesor u SAD-u. To je otežalo Adilovu misiju, ali nismo otkriveni u svojoj subverzivnoj raboti. To je očito iz prepiske profesorice Abramovich i predsjednice Organizacionog odbora konferencije prof. dr. sc. Milice Klaričić Bakula:

Naslov: Re: Conference

Šalje: milica

Datum: Pon, srpanj 28, 2014 6:53 pm

Prima: shoshana

Dear Shoshana,

thank you for your kind letter (you always know what to say!).

I am sorry that I was running around during the conference and we did not have much time to talk. It is always a pleasure to see you and Shaul (I always tell stories about you two to my husband :-)). You have such a vigor and so much experience about many things that I can just wish to achieve 1/100 of that. Not to speak about mathematics :-))).

I wish you many more years of happy, healthy (at some point happy=healthy:-))) and productive life and I hope that we will meet again (maybe in 2 years if not at CIA14).

With kindest regards,

Milica.

> Dear Milica,

> I apologize for not writing earlier as I was too busy with

> private matters. The conference in Trogir was one of the

> very best that I ever attended. The conference was very well

> organized without which it could not be as successful.

> Mathematically it was a great conference in which all

> participants could enjoy each and every talk.

> Last but not least, the atmosphere and the social events

>were great.
 > I believe that many subjects discussed in the conference can
 >further bedveloped and I hope to cooperate with the
 >Croatian inequality group inthe near future on some of
 >these subjects.
 > For me it is always a pleasure to meet my Croatian friends
 >and colleagues. I wish you the very best and success in
 >Mathematics and everything else.
 > Shoshana
 > -----
 > This message was sent using IMP, the Webmail Program of
 >Haifa University

Šalu na stranu, zanimljivo je da Pakistan i Izrael nemaju međusobne odnose, ali Shoshana je surađivala s mojim pakistanskim doktorandima. Jednom mi je rekla:

Slobodno izostavite moje ime u tim radovima. Ja ću surađivati na njima, ali ne bih voljela da oni imaju nekih problema u Pakistanu zato što sam im ja –Židovka - suautorica.

Krasno od Shoshane, zar ne? Naravno nisam prihvatio tako da danas ima više radova u kojima su suradnici iz Pakistana, Izraela i Hrvatske.

Shoshana i Shaul su svojevremeno pročitali moju knjigu *Serbian myth about Jasenovac* i više od deset primjeraka razdijelili poznatim knjižnicama u Izraelu. Jedan primjerak i Jad Vashemu.

Vratimo se i prof. Langu. Nadam se da ću mnoge od vas, koji čitate ovaj moj komentar, vidjeti u Čavoglavama. A to me opet podsjeća na velikog humanistu profesora Langa. Kada je svojevremeno pokrenuta velika hajka na Thompsona, upravo mi je prof. Lang bio najbliži suradnik za pismo *Hrvatskoj javnosti o zabrani koncerata Marka Perkovića Thompsona*, a *Otvoreno pismo predsjedniku Saborskog odbora za ljudska prava* bili smo i jedini supotpisnici. Profesor Lang je napisao i cijeli niz sjajnih tekstova boreći se za ljudska prava našeg velikog domoljubnog pjevača i hrvatskog branitelja (vidjeti npr. knjigu M. Kovačević i J. Pečarić, *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*).

Josip Pečarić

JE LI MILANOVIĆ NOVI DR. LANG?

DIRLJIVA PLENKOVIĆEVA LJUBAV PREMA PRIJATELJSKOM FAŠISTIČKOM AGRESORU

Dragi prijatelji,

Ovih dana sam bio zauzet sa završetkom knjige „Druker“ pa vam nisam komentirao najnovije događaje.

<https://dragovoljac.com/index.php/razno/23446-nova-knjiga-akademika-pecarica-na-portalu-dragovoljac-com>

Jučer sam bio poslije dužeg vremena sa svojim prijateljem, također bivšim profesorom sa Zagrebačkog sveučilišta. Nisam siguran jesam li ispravno komentirao njegovo čuđenje na najnovije ponašanje Predsjednika vlade koji njemu i nije bio nesimpatičan.

I doista, ima puno tekstova po portalima o „govoru mržnje“ (ili kako su oni koji su njima dragi svojevremeno i imali u zakonu „verbalni delikt“). Npr. vidjeti:

<https://direktno.hr/direkt/plenkovic-prozvao-bujicu-i-jos-jedan-desni-medij-penava-i-vidovic-kristo-nece-gledati-film-koji-su-prizeljivali-a-skoro-djeluje-kao-neuvjerljivi-kl-210700/>

<https://narod.hr/hrvatska/medved-se-mijesa-u-rad-policije-baviti-ce-se-penavom-i-svima-koji-huskaju>

I policija je pokrenula kriminalističko istraživanje zbog širenja govora mržnje na internetu:

<https://vijesti.hrt.hr/666365/kriminalisticko-istrazivanje-zbog-govora-mrznje-na-internetu>

S druge strane reaguju i državotvorni Hrvati. Vidjeti npr.:

Premijer Plenković iskoristio pucanje u zgradu Vlade da se totalitaristički, prijeteci i vrijeđajući obračuna sa neistomišljenicima

<https://hrvatskepraviceblog.com/2020/10/16/premijer-plenkovic-iskoristio-pucanje-u-zgradu-vlade-da-se-totalitaristicki-prijeteci-i-vrijeđajuci-obracuna-sa-neistomisljenicima/>

Evo još nekih reagiranja:

<https://direktno.hr/direkt/skoro-odgovorio-plenkovicu-ove-uvrede-su-dno-politickog-djelovanja-narcisoidnog-briselskog-manipulat-210722/>

<https://direktno.hr/domovina/vidovic-kristo-plenkovic-ponovno-maniri-bivseg-komunistickog-celnika-milosa-zanka-izmislja-i-optuzuj-210743/>

<https://narod.hr/hrvatska/kad-glavni-radikalizator-progovori-o-radikalizaciji>

<https://narod.hr/hrvatska/video-skoro-za-narod-hr-plenkovic-se-s-krizom-nosi-kao-dvogodisnje-dijete>

<https://narod.hr/hrvatska/penava-istina-je-jedini-odgovor-na-zgrazanje-plenkovica-i-njegovih-satelita>

<https://www.vecernji.hr/vijesti/vidovic-kristo-vladu-od-nezadovoljstva-naroda-nece-spasiti-ni-postavljanje-tenkova-okomarkova-trga-1438258>

Meni se čini da u RH postoji veliko nerazumijevanje za dirljivu Plenkovićevu ljubav prema fašističkom agresoru na Hrvatsku. Kao što sam više puta naglasio Hrvati su drastično genocidom odgovorili na tu agresijicu – napravili su od prijateljskih fašističkih agresora zečeve. A napraviti od ljudi zečeve je doista najgori genocid koji je napravljen u povijesti, zar ne. U dva navrata sam i tražio da se u RH uz Dan pobjede obilježi i Dan žalosti zbog pravljenja zečeva od Srba. Na žalost odgovor nisam dobio.

Jedini koji je to razumio bio je današnji Predsjednik Vlade. On je već to pokazao kad je na zahtjev pripadnika naroda koji je izvršio prijateljsku fašističku agresiju maknuo spomen-ploču hrvatskim braniteljima jer je na njoj bio simbol koji je odobrila Račanova vlada, a koji je bio simbol HOS-a. A poznat je ogroman strah koji su hrabri pripadnici prijateljskih postrojbi fašističkog agresora gajili prema HOS-u, zar ne? A Pupovac je i Plenkoviću lijepo objasnio kako kokarda nije zabranjena, a znak HOS-a je odobren. A kad „nije zabranjeno“ prijateljskim fašističkim agresorima to je mnogo više od „odobrenog“ braniteljima, zar ne?

Da, Plenković je sve to razumio za razliku od mnogih državotvornih Hrvata koji misle isto što i Tihomir Dujmović, pišući o odnosu

današnjih vlasti prema žrtvama u Vukovaru i njihovim ubojicama kako je *pravi gazda u zemlji!* "Premijer" Milorad Pupovac:

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/23414-blasfemija-je-reci-da-drzava-odgovorno-pristupa-procesuiranju-ratnih-zlocinaca>

Dirljiva je ta komunikacija koju ima naš Predsjednik Vlade s vlastima u Srbiji.

Oni znaju da im je kroz cijeli Domovinski rat „Bojna Čavoglave“ i Thompson ledila krv u žilama. Zato je Thompson idealan kada treba upozoriti Plenkovića na događanja u RH koji im se ne sviđaju.

Prošle godine na obilježavanju 24 godine od akcije "Oluja" kod manastira Krušedol na Fruškoj Gori u Vojvodini Vučić je poručio Plenkoviću:

"I večeras neki sladostrasno slave, uz pjesme koje pristojni ljudi ne bi mogli ni da slušaju, u kojima veličaju ustaške, nacističke pozdrave i prijetite da će nas stići njihova ruka i preko Drine, u Srbiji."

Vidjeli smo kakvu je „proslavu“ ove godine organizirao Plenković. Zapravo izjednačavajući žrtve velikih prijatelja fašističkog agresora i njihovih žrtava odavala je tu dirljivu ljubav koju pokazuje naš predsjednik Vlade.

Ali čini se da nitko osim Mladena Pavkovića nije ukazao i na ulogu Thompsona u najnovijim događanjima. Evo njegovog reagiranja:

*MLADEN PAVKOVIĆ: SRBIMA JE I ZA POKUŠAJ UBOJSTVA
POLICAJCA KRIV – THOMPSON!*

glasbrotnja.net listopad 13, 2020

Dok se u Hrvatskoj još „razotkriva“ tko je ustvari bio Danijel Bezuk, koji je hicima iz automatskog oružja ranio policajca na zagrebačkom Markovu trgu, portal beogradske Politike (12.10. 2020.) već je objavio – „Napadač iz Zagreba slušao Thompsona i hteo da „skida Srbe“!

Kakve veze s ovim teškim djelom ima Thompson? A da je „napadač iz Zagreba“ htio da „skida Srbe“, onda ne bi „skinuo“ hrvatskog policajca!

Jednom riječju, opet izmišljaju, opet ne govore istinu!

Također su saznali da je „mladić početkom studenoga 2018. objavio fotografiju na kojoj stoji ispred spomenika poginulim braniteljima u

Bogdanovcima“ te da je „na fotografiji obučen u majicu sa obilježjima HOS-a i navijačke grupe Bad Blue Boys sa natpisom „Za sve one kojih nema“ dok je uz fotografiju napisao „zapalit ću svijeću, molit ću se do jutra, za zdrav razum i bolje sutra“.

Primijetili su potom da je na Dan pobjede i domovinske zahvalnosti na društvenim mrežama objavio svoju fotografiju snimljenu prije koncerta Marka Perkovića Thompsona u Glini, koju je popratio citatom iz Thompsonove pjesme „rastjerajmo tamu da nam sutra svane“.

Na jednom od snimaka testiranja snajperske puške napisao je „da sam jedan od njih, da skidam Srbe“, dok je njegova naslovna fotografija iz filma „Put rata“ Stevana Spielberga – stoji u komentaru Politike.

Ako su sve to već „znali“ mogli su uzgred dodati i da mu je otac bio dragovoljac hrvatskog obrambenog Domovinskog rata i tko mu je od bliže rodbine poginuo u srpskoj agresiji na Republiku Hrvatsku.

To što je napravio ovaj 22-godišnji mladić za svaku je osudu, ali povezivati to djelo odmah s nečim što veze nema također je čin koji se treba i mora osuditi.

Mladen Pavković,

predsjednik Udruge hrvatskih branitelja domovinskog rata 91. (UHBDR91.)

<http://glasbrotnja.net/mladen-pavkovic-srbima-pokusaj-ubojstva-policajca-kriv-thompson/>

A kad iz Srbije za nešto u RH optuže Thompsona, onda Plenkovićeva vlast i Srpsko-hrvatska koalicija mora reagirati. Jasno je da u cijeloj toj priči ne bi trebali koristiti riječ „mržnja“, jer ipak se tu radi o ljubavi.

Doista je dirljiva ta Plenkovićeva ljubav prema prijateljskom fašističkom agresoru, zar ne?

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/23458-dirljiva-plenkoviceva-ljubav-prema-prijateljskom-fasistickom-agresoru>

DODATAK: SLOBODAN LANG DARKO ŽUBRINIĆ, 2011.

(U knjizi je dan cijeli tekst, a ovdje je izdvojen samo dio o Thompsonu)

(...)

Naša, Vaša i Njihova Hrvatska, članci objavljeni u tjedniku Hrvatski list, Zadar,

[PDF:http://www.croatianhistory.net/etf/lang/clanci/lang_hrvatski_1ist.pdf], 35 str

SADRŽAJ:

1. Pismo generalu Mirku Norcu i Marku Perkoviću Thompsonu: Svi zajedno suprotstavimo se ovom neviđenom valu antihrvatstva! 5. lipnja 2008.

Na Dan branitelja sud je izrekao duboko nepravednu presudu generalu Mirku Norcu koja predstavlja uvredu i provokaciju. Moja bol i osjećaj nepravde preduboki su Gospodine Perkoviću, vas ne žalim zbog napada koje doživljavate, nego vam ovim tekstom iskazujem poštovanje. Vrijeđa me što vas napadaju zbog navodnoga antisemitizma. Podrijetlom sam iz obitelji stradalih u holokaustu, ali način na koji vas se napada oživljava sjećanja na optužbe totalitarnih društava

3. Hrvatsku treba braniti, 3. srpnja 2008.

Thompsona najviše napadaju Slavko Goldstein, Ivo Banac i Vesna Pusić. Ove kritičare povezuje i činjenica da nitko od njih nije sudjelovao u obrani Hrvatske i da su dvoje od njih značajan dio tog vremena proveli u inozemstvu. Nisu bili na mjestu stradanja, nisu se bojali, pomagali stradalima, smještali prognane, pokapali ubijene - nisu se molili, ni dajući vlastiti, ni spašavajući tuđe živote; nisu

mislili što činiti, kako spasiti, gdje pokopati; nisu slušali ni pjevali glazbu i pjesme vjere i nade. Nakon rata nisu otišli ni prognanicima, ni udovicama, ni djeci poginulih; nisu obišli mjesta stradanja i nisu pitali branitelje. Zatvorili su oči, uši i srce za Hrvatsku. Pjevali smo 1991. godine Juru i Bobana. Ta je pjesma bila izvor snage i hrabrosti, i to će ostati. Nitko ju danas ne mora pjevati ni voljeti, ali nikada neću ni prihvatiti da ju se zabranjuje ili kleveće.

4. Thompson i Woodstock, 17. srpnja 2008.

Moćni nikad nisu shvaćali dobrotu, mir i mlade. Thompsonovim se koncertom ponovno bavim iz dvaju razloga. Prvo, jer se o svjetskim odjecima tih koncerata zna premalo i fragmentarno i jer se u prvi plan ne stavljaju ocjene Thompsona i njihova razložitost, nego imena i funkcije pojedinaca koji te ocjene izriču.

(...)

22. Dajmo žrtvama lijepu riječ i pravo na grob!, 16. travnja 2009.

23. Moje predstavljanje knjige o Thompsonu, 7. svibnja 2009.

U demokraciji je samo jedan odgovor na članak, predavanje, knjigu ili pjesme koje vam se ne sviđaju. Napravite drugi članak, drugo predavanje, drugu knjigu i druge pjesme. Klima progona Thompsona nespojiva je s načelima demokracije.

(...)

Zahvaljujem dr. Slobodanu Langu na dopuštenju za objavljivanjem ovog priloga.

D. Žubrinić

Dr. Slobodan Lang: "Storm" was humanitarian operation that prevented genocide

THOMPSON U KNJIZI „DR. SC. DAMIR PEŠORDA“

Knjiga je objavljena godinu dan kasnije:

J. Pečarić, Dr. sc. Damir Pešorda, Portal dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pesorda.pdf>

I ona je sastavljena od tekstova iz mojih knjiga, a posljedna koja je promatrana bila je upravo knjiga o prof. Langu.

UVOD

Knjiga je sastavljena od tekstova dr. sc. Damira Pešorde danih u mojim knjigama, kao i izbora mojih tekstova u kojima se on citira. Umjesto njegovog životopisa dat ću moj govor na predstavljanju jedne njegove knjige.

U mojim knjigama mogu se naći i otvorena pisma koje je on potpisao:

PISMO THOMPSONU
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERTA MARKA
PERKOVIĆA THOMPSONA
HRVATSKOJ JAVNOSTI O INICIJATIVI ZA REFERENDUM O
GRANIČNOM SPORU SA SLOVENIJOM
OTVORENO PISMO HRVATSKOJ TELEVIZIJI
OTVORENO PISMO PROGRAMSKOM VIJEĆU HRT-A
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA
PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET
REPUBLIKE HRVATSKE
REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM
GENERALIMA!
NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA!
POZIV HRVATSKIM GRAĐANIMA

U sklopu ovog Uvoda dajem i tekst Damira Pešorde koji sam iskoristi kao prvi tekst u mojoj knjizi DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', Zagreb, 2017. Naime danas je očito od kolike je važnosti pozdrav ZA DOM SPREMNI Četničkoj koaliciji na vlasti, kako ju je nazvao sam Predsjednik Vlade RH i kada je Predsjednik država naredio visokim časnicima Hrvatske vojske da u Zadru zapravo priznaju da su Hrvatski branitelji ustaše.

Tako je povjesničar dr. sc. Zlatko Hasanbegović o najnovijim napadima na HOS i ZDS u Zadru kada su i visoki vojni časnici svojim postupkom prihvatili poistovjećivanje branitelja i ustaša u Bujici rekao kako smatra *apsurdnim postavljati pitanje trebaju li se ili ne, javno isticati simboli jedne hrvatske ratne postrojbe:*

– Da, trebaju se! Upravo u ovakvim prigodama, upravo na ovome mjestu. Svaki dan i na svim mjestima.

“Nažalost, u medijima i političkim komentarima, nameće se rasprava o nečemu, što ne može biti predmet rasprave,” jasno je dao do znanja bivši ministar kulture: “Ovo nije rasprava o nikakvim “ustaškim” ili “totalitarnim” simbolima. Ako hoćete, ovo nije ni rasprava o “baštini Ustaškoga pokreta”. Ovo je rasprava koja je nemoguća u bilo kojoj nacionalnoj državi, a koja nije, kako bi rekao Milanović, “slučajna država”. O simbolima jedne hrvatske ratne postrojbe, koja je sudjelovala u borbi za uspostavu moderne hrvatske države – nema rasprave!”

<https://narod.hr/hrvatska/hasanbegovic-incident-je-izazvao-milanovic-a-ne-hos-ovci>

U sklopu Uvoda je i moj govor na predstavljanju jedne Pešordine knjige.

Akademik Josip Pečarić

ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.

SADAŠNJI TRENUTAK U HRVATSKOJ

Jasno je da se ovo predavanje održava u predizborno vrijeme pa je sadašnji trenutak u Hrvatskoj prvenstveno obilježen izborima. Tako Zdravko Tomac opisuje buduću strategiju «trijumvirata Milanović-Pusić-Mesić (MPM)» u deset točaka. U stvari radi se o STAROJ strategiji svjetskih moćnika o kojoj sam pisao u desetak knjiga (*Za hrvatsku Hrvatsku, Sramotni sud u Haagu, Pronađena polovica duše, Trijumf tuđmanizma, Nepoćudne knjige, Hercegovac iz Boke, Tuđmanove tri sekunde* (s D. Jelčićem), *Priznajem, Hrvat sam!, Povijesni prijepori* (s D. Jelčićem), *Za hrvatske vrednote*). Zato je jednostavnije ovdje dati tih deset točaka dr. Tomca:

1. *Nastavila bi se radikalna detuđmanizacija Hrvatske s ciljem da se Franjo Tuđman i njegovo djelo ne samo izbriše iz povijesnoga pamćenja hrvatskoga naroda, nego da se obezvrijedi i kriminalizira, kako bi se Stjepan Mesić nametnuo kao spasitelj koji je u savezu s SDP-om i HNS-om kao Mojsije izveo hrvatski narod iz Tuđmanove "pustinje".*

2. *Prihvatile bi se krivotvorine iz optužnica i presuda Haaškoga suda kojima se Hrvatska optužuje kao dvostruki agresor na Srbe u Hrvatskoj i muslimane u Bosni i Hercegovini kao navodna istina. Svim sredstvima vlasti i medijima i propagandnom mašinerijom ispirao bi se mozak građanima kako bi se laži Stipe Mesića i Vesne Pusić da je Hrvatska izvršila agresiju na Bosnu i Hercegovinu, da je državno i vojno rukovodstvo Hrvatske bilo organizirano kao zločinačka organizacija i da su oslobodilačke akcije Hrvatske vojske bili zločinački pothvati, pretvorile u "istinu".*

3. *Nastavili bi se i proširili sudski procesi protiv branitelja uz daljnje amnestiranje srpskih zločina. Prihvatile bi se povijesne krivotvorine koje Hrvatsku od žrtve agresije pretvaraju u agresora, a Srbe od agresora u žrtvu agresije sa svim konsekvencijama.*

4. Nastavilo bi se s eliminacijom svih bitnih ljudi iz procesa stvaranja i obrane hrvatske države, nastavilo bi se diskreditiranje Domovinskoga rata.

5. Nastavila bi se obnova titoizma (Tito a ne Tuđman), te bi se umjesto Domovinskoga rata kao temelj ove Hrvatske pokušao nametnuti komunistički antifašizam i titoizam. Nastavilo bi se s propagiranjem balkanskoga zajedništva bez raščišćavanja istine o velikosrpskoj agresiji ne samo uz podjelu krivnje nego i kopernikanski obrat u kome velikosrpski krivac postaje žrtva a Hrvatska od žrtve postaje agresor.

6. Hrvati u Bosni i Hercegovini još više bi se prepustili njihovoj gorkoj sudbini. Oduzelo bi im se pravo glasa na hrvatskim izborima, što je suprotno hrvatskome Ustavu, koji garantira ista prava svim državljanima Hrvatske. Prihvatila bi se antihrvatska politika po kojoj Hrvati u Bosni i Hercegovini od suverenoga naroda postaju nacionalna manjina.

7. Hrvatska bi prihvatila namirenje ratnih šteta Srbima u Hrvatskoj a ne samo povratak stanarskoga prava i ostale beneficije tako da bi se postupno stvarale osnove za povratak na čuveni plan Z-4 koji bi mogao nakon presuda Haaškoga suda postati snažan argument za zahtjeve Srba za političkom autonomijom u Hrvatskoj.

8. Nastavila bi se još bržim tempom rasprodaja srebra i zlata hrvatske države i hrvatskoga naroda. Prihvatila bi se prodaja zemlje i obale strancima. Prihvatila bi se politika koja želi Hrvatsku dovesti na prosjački štap, koja želi Hrvate pretvoriti u bezemljaše. Tek kad nas potpuno osiromaše tada će nas primiti u Europsku uniju da bi mogli kontrolirati sve ono što su prije uzeli, čega su postali vlasnici.

9. Nastavio bi se križarski rat protiv Katoličke Crkve i vjere. Hrvatska bi od sekularne države postala sekularistička država, nastavilo bi se destruiranje obitelji i kršćanskoga sustava vrijednosti kao temelja hrvatskoga identiteta.

10. Ubrzali bi se procesi razbijanja duhovnoga jedinstva i sloge hrvatskoga naroda. Nastavilo bi se s politikom podjela i razbijanja sloge hrvatskoga naroda odvajanjem Hrvata iz Bosne i Hercegovine i Hrvata iz Hrvatske i onemogućavanja hrvatske dijaspare da sudjeluje u političkom i javnom životu Hrvatske.

Istina je da je Mesić prvi među značajnijim hrvatskim političarima shvatio da je najprofitabilnije biti sluga svjetskim moćnicima, i tu svoju volju im je dokazao svojim lažnim svjedočenjima u Haagu. Time je zaslužio svoj položaj. U vrijeme vladavine Račanove koalicije problem je bio u tome što se Račan nije usudio provesti ovakav plan u cijelosti. Nije se usudio uhapsiti generala Gotovinu! Tada je državotvorni dio hrvatskog naroda bio jedinstven i tako nešto nije bilo moguće. Trebalo je prvo detuđmanizirati HDZ što je uspješno «odradio» Sanader. Upozoravao sam na to još prije izbora 2003. godine. Jedan moj članak iz tog razdoblja nosio je naslov:

«Ima li razlike između Sanadera i Mesića?»

U podnaslovu je bio i odgovor:

«Mesić je uzor Sanaderu!»

Još je rječitija bila moja tvrdnja kojom sam opisivao očekivani dolazak Sanaderovoga HDZ-a na vlast:

«Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu!»

I doista bolji sluga je došao na vlast i Gotovina je u Haagu! Sjetimo se posljednjeg saziva Državnog sabora. Njegov rad je protekao u dokazivanju tko je bolji sluga svjetskim moćnicima.

Zato mi se čini naivnom konstatacija prof. Tomca o pokušaju sprječavanja dolaska trijumvirata MPM na vlast:

«Odgovorne su i hrvatske političke stranke a posebno HDZ, koji je dužan u skladu s novom povijesnom situacijom bitno korigirati svoju strategiju i pokušati bilo prije izborni ili poslije izborni stvoriti dovoljno snažnu hrvatsku domoljubnu koaliciju koja će biti ne samo alternativa trijumviratu MPM nego i biti u stanju pobijediti na izborima.»

Kao da Sanader već nije odgovorio dr. Tomcu time što mu je protivnik čak i HSP. Uostalom i sam mu Mesić suptilno pokušava objasniti da se je očito zabunio govoreći o mogućoj koaliciji SDP-HDZ. Drugim riječima, nije u redu optuživati Milanovića za nešto što je odavno prihvatio Sanaderov HDZ, a što je sama Pusićka davno izrekla tvrdeći kako Sanader sprovodi njenu politiku (čitaj: politiku svjetskih moćnika).

Naravno, Sanader je bio član Tuđmanovog HDZ-a pa u njega svjetski moćnici ne mogu imati povjerenja kao u Milanovića, pa je

Tomac u pravu samo u tome što će trijumvirat Milanović-Mesić-Pusić biti izravni u postizanju onoga što gazde traže od njih. Očekivati da Sanader, ili bilo tko drugi, kada jednom prihvati biti sluga svjetskim moćnicima to ikada više može promijeniti – iluzorno je. Jednom izdajica – uvijek izdajica! S druge strane, i trijumvirat MPM i svjetski moćnici moraju računati na to da se gubitnički HDZ može osloboditi Sanadera i vratiti se državotvornoj politici.

Dakle, predstoji nam ponavljanje izborne priče iz 2003. godine. Tada je Sanader na mitinzima obećavao ono na što ga sada proziva Tomac, pa znamo kako se to završilo. Tada je HDZ sve uvjerio da mu je saveznik HSP, a formalno su mu to postali Srbi. Mada je istina da – kada su u pitanju zahtjevi svjetskih moćnika - sve vrijeme imamo stvarnu koaliciju HDZ-SDP! Mesić, dakle, samo poziva da se ta stvarna koalicija i formalizira. HSP je i tada, kao i danas, samo želio doći do vlasti zajedno s HDZ-om koji ga i tada i sada prvo iskoristi pa potom odbacuje. Uostalom vidljivo je da sve ovo o čemu govori dr. Tomac nije bitno u dosadašnjim nastupima i jednih i drugih.

I tada i sada veoma su uspješni s uvjeravanjem glasača kako «će im glas propasti»! Umjesto da glasuju za one koji misle i govore ono što i oni sami glasuju za one koji sprovode volju svjetskih moćnika. Poslije izbora slijedi otrežnjenje i optuživanje onih za koje su glasovali. Pri tome previđaju da su krivci i oni sami jer su vodeći računa da im glas ne propadne prodali svoj **dobar** glas. Oni su svojim glasovanjem na prošlim izborima omogućili hapšenje generala Gotovine! Oni će svojim glasovanje ili neizlaskom na ove izbore omogućiti da Sanader, Milanović, Mesić i Pusićka ostvare onih deset Tomčevih točaka! Ili kako kaže Damir Pešorda u «Hrvatskom listu» od 25. listopada 2007.:

«Ukoliko ste doista spremni glasovati protiv vlastitoga mišljenja, to može značiti samo jedno – da ne držite do vlastitoga mišljenja. Tko ne drži do vlastitoga mišljenja, ne samo da ne drži ni do sebe, nego i vrijeđa vlastito ljudsko dostojanstvo. Štoviše, vrijeđa i ljudsko dostojanstvo uopće, čovjeka kao 'misleće biće' po definiciji. Zar ćemo dopustiti da ispadne kako u Zmaginu šovinističkom ispadu (misli se na izjavu kandidata za predsjednika Slovenije, za koga je poslije te izjave glasovao svaki peti Slovenac, kako je 'došlo vrijeme

da se Hrvati pogledaju u ogledalo i vide da su stoka', op. J.P.) *ima i zrnce zlobne istine?*»

Naravno prolaznu ocjenu ne zaslužuju ni oni koji su kroz sve ovo vrijeme – njima doista nesklono – ostali na državotvornim pozicijama. Nisu smogli dovoljno snage da se okupe i tako postanu snaga koja može garantirati da izdaja hrvatskih nacionalnih interesa dugoročno neće proći. Ljudima će to biti znak da im je važniji osobni interes od nacionalnoga! Istina je da je među njima bilo sigurno puno onih kojima je i bio zadatak onemogućiti takovo okupljanje.

Dakle, ako je vjerovati anketama, današnji trenutak u Hrvatskoj je i dalje u znaku ostvarivanja želja svjetskih moćnika. U pitanju su samo nebitne nijanse. Moj osobni doživljaj je slijedeći:

Nitko me nikada nije više ponizio od sadašnjih vlasti kada su «locirali, identificirali, uhitili i transferirali» generala Gotovinu. Omalovažili su ono najvrjednije u mome životu. S druge strane među njima ima i onih koji poštuju ono što radim pa tu i tamo mogu učiniti po nešto što mi i odgovara. Oni drugi to sigurno ne bi, ali nisu ni stvorili akcijski plan za uhićenje generala, novinara, ... Oni su to omogućili. Dakle, pitanje je hoću li se prodati ili ne? I biti posljednji bijednik.

Možda će netko primijetiti kako nisam u pravu jer je eto Predsjednik vlade održao govor u UN-u protestirajući zbog nedavne prvostupanijske presude suda u Haagu vukovarskim krvnicima. Znamo da su one u Hrvatskoj dočekane sa zaprepaštenjem. Evo kako ponašanje hrvatskih medija s pravom opisuje kolumnist «Hrvatskog lista» Damir Pešorda (11. listopada 2007.):

«Haag izrekao 'pravorijek' u slučaju 'vukovarske trojke'. Naslovnice naših novina licemjerno vrište: *Sramota!* Pjeni se HTV, 'konsternirana' je čak i Stojedinica. Kad ne bi bilo neprilično prema obiteljima stradalih u Vukovaru, čovjek bi se do suza mogao smijati toj hinjenoj konsterniranosti, tom ljigavom moraliziranju, toj bijedi hrvatskih medija.»

Slično je i s hrvatskim političarima. Protestirao je i lažni svjedoka protiv svoje države u Haagu, da ne spominjemo njegovo nezakonito slanje dokumenata, pa i krivotvorenih. Kardinal Josip Bozanić je upozorio: «*Uneprednoj presudi sudjelovali su i oni koji nisu učinili ono što su trebali da hrvatska istina ne bude dovedena u*

pitanje». Dodao bih, kamo sreće da se radi samo o tome što nisu učinili!

Međutim, zar Sanader nije u UN-u pohvalio suradnju Hrvatske sa sudom u Haagu? Znamo da je osnovna zadaća tog suda «dokazati» tzv. zločinački pothvat tzv. zločinačke organizacije. A u tome su sudjelovali – svaki na svoj način -i Mesić, i Račan, i Sanader. Sanader se s pravom hvali na takovu suradnju! Zato ne čudi što on ni jednom jedinom riječju nije spomenuo u UN-u «zločinački pothvat zločinačke organizacije». Nije spomenuo jednu zločinačku konstrukciju protiv naše države i nas svih!

Gazde su nagradile takovu poslušnu Hrvatsku: primjena je za nestalnu članicu Vijeća sigurnosti!

A i mi svi smo «nagrađeni»: dopušteno nam je *ne-zaboraviti žrtve Vukovara*! Dopustite mi jednu malu digresiju. Grupa akademika je zajedno ili s biskupima, ili s povjesničarima ili sami imala nekoliko zapaženih akcija u javnosti. Kada se radilo o predavanju u Vukovaru srpskog akademika Vasilija Krestića, autora sintagme o genocidnosti hrvatskog naroda, toj akciji su se pridružili i ljevičari u Akademiji!

Zato je i političarima i medijima sramota samo neosuđivanje vukovarskih krvnika. A naslov mog prvog teksta o sudu iz Haaga, još 1996. godine, bio je «Sramotni sud u Haagu». Po tom tekstu nazvao sam i svoju knjigu iz 2001. Danas smatram da je to preblaga riječ i za taj sud i za sve one koji ga podržavaju bilo u zemlji bilo u inozemstvu. Tih početnih godina to jeste bila primjerena riječ zbog same činjenice što je u Statutu tog suda propušteno istaći najvažniji ratni zločin: zločin protiv mira – tj. zločin agresije. To je samo otvaralo mogućnost da se ponašanje suda izvitoperi tako da im glavni krivci postanu žrtve, a ne agresori. Riječ «sramota» već nije bila odgovarajuća u trenutecima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija. Ali išla je u kontekstu sugestije biskupa Jurja Jezerinca da bi Hrvatska “jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta”? Međutim, umjesto toga naši političari su se utrkiivali tko će svjetskim moćnicima što više pomoći u lažnom optuživanju svoje države. I za to su bili, a nažalost bit će i ubuduće, nagrađivani i na izborima.

A danas znamo i za pismo glavnog tužitelja u suđenju Slobodanu Miloševiću sir Geoffreya Nicea i za izjave istražitelja haaškog tužiteljstva povjesničara Marca Hoarea Attile. Znamo i za knjigu «Mir i kazna» donedavne glasnogovornice Haaškoga tužiteljstva Florance Hartmann koja ukazuje na niz prljavih poteza i samog suda i svjetskih moćnika koji su nastavili s aktivnim pomaganjem velikosrpskog nacističkog projekta. A takvo ponašanje svjetskih moćnika, suda u Haagu i svih onih koji ga podržavaju više nije sramota. To je zločin! I zato sam istog momenta kada je tužiteljstvo tog suda u optužnicama počelo govoriti o zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije shvatio da su oni ponajbolje opisali sam sud. Govorio sam o *zločinačkom pothvatu zločinačkog suda!*

Pa što nam onda govori činjenica da predsjednik vlade ne spominje «zločinački pothvat zločinačke organizacije» nego se hvali suradnjom s takvim sudom? Zar nije – blago rečeno – neobično hvaliti tu suradnju u vrijeme kada biskup Ante Ivas točno konstatira:

«Haag je isto što i Had. To što se dogodilo i što se sve vrijeme događa (ist. J.P.) u Haagu nalikuje na lucifersku, đavolsku pogubu pravde.»

I dok je Hrvatska burno reagirala na presude Vukovarskim krvnicima skore nezapaženo je prošla činjenica da je Žalbeno vijeće Haškog suda potvrdilo oslobađajuću presudu za bivšega načelnika štaba Vrhovne komande Armije BiH generala Sefera Halilovića kojem se, kao zapovjedniku, sudilo za ubojstva hrvatskih civila u hercegovačkim selima Grabovica i Uzdol, a koja su u rujnu 1993. počinili pripadnici Armije BiH. Halilović, kojeg se po zapovjednoj odgovornosti teretilo za ubojstvo u tim selima, je tako oslobođen. A najmlađe ubijeno dijete imalo je četiri godine. Ubijeno je zajedno s majkom koja ga je držala u naručju!

Presuda vukovarskim krvnicima je prvostupanjska, ali presuda generalu Haliloviću je konačna. Poslije nje morali bi se obustaviti svi postupci koje je Tužiteljstvo pokrenulo po tzv. zapovjednoj odgovornosti. Naravno, to se neće dogoditi.

A sjetimo se i Rimskoga prava: «Bolje je pustiti sto krivih nego optužiti jednoga pravednoga». Hrvatski pravednici su već osuđeni, ili im se sudi. I u Haagu i u Hrvatskoj. To je još veći zločin i od neosuđivanja vukovarskih krvnika.

U Hrvatskoj se tako sudi generalima Norcu i Ademiju zbog stradanja navodnih civila iako postoje svjedočanstva od srpskih intelektualaca kako tamo nije bilo civila. Tako su Momo Kapor, Dragoš Kalajić i Nebojša Jevrić objavili svoje dojmove s putovanja po Baniji, Kordunu, Lici i Dalmaciji («Krajiški putopisi, časopis «Vojska Krajine», naznačen kao «List srpske Krajine, broj 4-5, srpanj-kolovoz 1993. godine; vidjeti također *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine / 3, Zagreb, 2007*, str. 25-26.). Tako Momo Kapor piše kako je «*baba Danica Obradović na najjisturenijoj jugozapadnoj koti pravoslavnog sveta u Divoselu u blizini Gospića*», gdje «*sedi za teškim mitraljezom 'broving' maskiranim lišćem (...) obučila svoje seljake da pucaju iz minobacača i mitraljeza*» (ist. J.P.): «*Zarasle su dvonedeljne čekinaste brade, baba-Danićini ljudi razgovaraju sa prstom na obaračima automatskih pušaka.*»

A slično piše i Dragoš Karajić:

«*Prva oslobođena srpska država je neosvojiva jer je njezina vojska narod, a narod je vojska. Kroz vatrena krštenja kali se nova ideologija srpskog naroda, koja ujedinjuje najbolje vrline levice i desnice!*»

A u Zagrebu sudac garantira tim «civilima» da mogu slobodno doći i svjedočiti protiv hrvatskih generala. Ne moraju ni doći samo neka svjedoče! Oni koji su 738 dana nemilice granatirali Gospić svjedočit će protiv onih koji su to bombardiranje zaustavili! Bi li to bilo moguće da danas u Hrvatskoj nemamo vlast koja u kontinuitetu od 2000. godine sprovodi istu politiku?

**

Da, izborno je vrijeme. Čini se - prema anketama - da je besmisleno ovako govoriti. I one i naši političari govore da su Hrvati nesposobni biti svoji na svome. Da nije istina da ne možemo živjeti u najljepšem kraju na svijetu bez tuđinskog nadzora. Ali to se samo čini. Bez obzira kako prođu ovi izbori hrvatska nacionalna ideja sigurno pobjeđuje. Možda nas i čeka dugotrajna borba da i naši ljudi shvate svoje vrijednosti. Uostalom baš ova generacija se može pohvaliti da je pobijedila u pravednom oslobodilačkom ratu čime se može pohvaliti malo tko u svijetu. Zato i ne čudi što je bivši francuski

vojni biskup Michel Dubost na međunarodnom vojnom hodočašću u Lurdu rekao ("Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.) da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. Nedavno mi je ove riječi prokomentirao don Anđelko Kačunko: *«Evo što sam ja doživio u Lurdu na tome vojnom hodočašću sredinom svibnja 2005. Nakon nedjeljne međunarodne mise na trgu ispred Bazilike Sv. Krunice upoznao sam se s kolegama oko sebe. Bili su to vojni svećenici iz Češke, Slovačke, Njemačke, Italije... Mladi svećenik, koji je do mene bio tijekom cijele mise, bio je kapelan talijanske mornarice u zapovjedništvu u pomorskom središtu La Spezia. Kad sam mu rekao da sam Hrvat, stao me je grliti i gotovo plačnim glasom ponavljati: "Grazie, don Angelo, hvala, don Anđelko, vi ste naša budućnost, vi ste budućnost Europe..." Ja sam se gotovo šokirao ne očekujući takvu reakciju i kad sam se pribrao rekao sam: "Da, da, mi zajedno..." ali on me odmah prekinuo i nastavio ponavljati: "Ne, ne, nego vi, vi ste naša budućnost, Hrvati su budućnost Europe..." Itd. To je ponovio nekoliko puta. To ću zapamtiti dok god sam živ i taj mi je susret tako duboko u sjećanju kao da se jučer dogodio. Eto, ni danas ne mogu vjerovati da drugi o nama tako dobro misle, premda razumijem zašto. A mi, budući da poznajemo svoje mane i svoj jad, vjerojatno smo u svemu tome malko i prekritični prema sebi. Možda je i bolje tako. U svakom slučaju možemo reći da nitko sebe ne poznaje tako dobro kao što ga poznaju drugi. Kad je o Lurdu riječ, naši vojnici i policajci na tome hodočašću fasciniraju svojim ponašanjem i svojom pobožnošću cijeli svijet i zato su takve reakcije. Osim toga sve vojske svijeta, za razliku od običnoga puka, koji ima (dez)informacije samo s televizije, znaju dobro što je bilo u Domovinskom ratu i svake godine srdačno plješću pobjedničkoj Hrvatskoj vojsci.»*

Ako pažljivije pročitate riječi Thompsonovih pjesama vidjet ćete da on govori isto to. Nedavni veličanstveni zbor od 60 000 ljudi – većinom mladih - u Zagrebu pokazalo je da im neće uspjeti slomiti hrvatski narod. Pokušavaju nas slomiti stoljećima pa ne uspijevaju. I neće!

Zagreb, 26. listopada 2007.

MR. SC. DAMIR PEŠORDA**POGOVOR**

Tekstovi sabrani u ovoj dvadeset drugoj publicističkoj knjizi akademika Pečarića, ma koliko se na prvi pogled doimali raznorodnim, u biti su opetovano, svaki put drukčije i s drugog polazišta, prilaženje istom. Zato naslov *"Zločinački sud u Haagu"* ima svoje opravdanje premda je samo prva od pet većih cjelina u knjizi izravno posvećena toj temi. S druge strane, taj naslov može koga zavarati jer nije "Haag" ono *isto* o kojem Pečarić govori u ovoj, ali i većini ostalih svojih knjiga. Haag je samo zloćudna mrena koja mnoge u ovoj zemlji priječi da jasno vide ono *isto* u svoj njegovoj ljepoti i istini, ali i ugroženosti te ljepote i istine. Jasno je, dakle, da u svim svojim knjigama, pa tako i u ovoj, akademik Pečarić govori o Hrvatskoj, ali i o onome što njenu netom izborenu samobitnost nagrizi, što je sapleće i onemogućuje da se konačno i dokraja uspostavi kao solidan i trajan okvir za slobodan, ugodan i prosperitetan život hrvatskog čovjeka.

Knjiga je podijeljena u šest cjelina: *Zločinački pothvat zločinačkog suda; Hrvati danas; Dva pisma; Predstavljanja vlastitih knjiga; O drugim knjigama; Ponešto i o znanosti*. U šarolikom rasponu tema od Haškog suda do prijedora u hrvatskoj znanstvenoj zajednici Pečarić pred čitatelja iznosi dramu recentne hrvatske stvarnosti u kojoj su uloge, čini se, unaprijed zadane. Uloga tragične junakinje dodijeljena Hrvatskoj, uloga produžene ruke usuda Haškom tribunalu itd. Ono što posebno smeta jest to da su dežurni tumači "hrvatske krivnje" dobro raspoređeni našijanci koji, živeći tu pokraj nas, kao da žive na nekom utopijskom otoku u budućnosti. Pa nam tumače kakvi bismo trebali biti eda bismo im se mogli jednoga dana pridružiti u tom njihovom "vrlom novom svijetu". Tu mimikriju Pečarić razara svojim tekstovima već dugi niz godina. Logika, jasnoća i izravnost njegovo su glavno oružje. Kad tko od domaćih povjesničara zavapi *"Pa što hoće taj Pečarić, on je matematičar, a ne povjesničar!"* - možemo biti sigurni da je matematičar matematičkom preciznošću otkrio slabu točku povjesničareve

konstrukcije. Sad, to što su nekim hrvatskim povjesnicima milije konstrukcije negoli traganje za istinom, nije matematičareva krivica.

Radoznali autorov duh ne libi se ni raščlambe nekih aktualnih društvenih fenomena iz područja kulture i svakodnevnog života, gdje njegov precizni, analitički, gotovo znanstveni diskurs prelazi u esejistički. U tom smislu posebno bih izdvojio dva teksta iz druge cjeline: *Tko su arbitri hrvatske javne scene?* *Anacionalni jugonostalgici* i *Thompson*. U prvom od tih tekstova Pečarić među prvima u hrvatskoj javnosti jasno, neuvijeno i, što je najvažnije, argumentirano progovara o tome kakva je stvarna uloga određenih javnika iz kulturnih i znanstvenih krugova u Hrvatskoj. Može se stoga reći da je Pečarić, u neku ruku, preteča teze admirala Domazeta o "vučjem čoporu" kao udarnoj šaci projekta destabilizacije Hrvatske i njenog uvlačenja u neke nove balkanske asocijacije. Dugo su takvi stavovi proglašavani paranojom, međutim danas se o njima govori s nepodnošljivom razdržavljajućom lakoćom. Ono što je pokojni predsjednik Tuđman pred smrt prepoznao kao opasnost za Hrvatsku, danas se pomalo ostvaruje, a svi na to gledaju kao na neizbježni usud. Svejedno, kada netko britko i nedvosmisleno upozori na pravo stanje stvari, kao što to Pečarić u svojim tekstovima uvijek i čini, onda se opet dignu "arbitri" objašnjavati kako su njegove bojazni besmislene i kako dotični uznemirava javnost kojekakvim teorijama urote. "Arbitrima" koje apostrofira akademik Pečarić mogao bi svatko od nas po vlastitom poimanju kretanja na javnoj sceni pribrojiti još kojeg, ali osnovni model, metodologija djelovanja i ideološki background ostaju isti.

U tekstu o Thompsonu autor raščlanjuje pravu pozadinu medijskog linča tog pjevača zabavne glazbe koji u svojim pjesmama jednostavno i srčano slavi neke osnovne ljudske vrijednosti, posebno domoljublje i vjeru. Lako je razabrati sjenu arbitra i zavijanje čopora u pozadini. Pečarić to i čini, precizno, duhovito i vehementno. U knjigu su uvrštena i dva pisma potpore hrvatskih intelektualaca Marku Perkoviću Thompsonu nakon bjesomučne hajke domaćih medija, pa i dijela policijskog aparata na tog pjevača i zabrane njegova koncerta u Umagu. Treće pismo uvršteno u cjelinu *Tri pisma* je otvoreno pismo predsjedniku Vlade Republike Hrvatske Ivi Sanaderu zbog povlačenja prijedloga o imenovanju uglednog

povjesničara Milana Kruheka u *Odbor za etiku u znanosti i visokom obrazovanju* samo zato što je oporbeni zastupnik (G. Flego) zamjerio Kruheku svojedobno potpisivanje apela o Mili Budaku.

Posebne cjeline u knjizi čine autorovi tekstovi s predstavljanja vlastitih knjiga, kao i tekstovi o knjigama drugih autora. Tu se Pečarić otkriva kao intelektualac s nepokolebljivom vjerom u logos, to jest riječ, razum i logiku. Kvalitete njegova stila, jasnoća i preglednost, i tu dolaze do izražaja. Tako da, govoreći o knjizi kojeg drugog autora, zna u nekoliko pasusa raščlaniti neku temu, izvući srž na površinu, sažeti bit neke povijesne kontroverze, o kojoj su napisani brojni tomovi knjiga, a da još nije na zadovoljavajući način razriješena. Govoreći, primjerice, o knjizi Ivana Stržića "Žrtvoslov slunjskog kotara", akademik Pečarić daje i brzopoteznu raščlambu "jasenovačkog mita", detektira njegove današnje promicatelje u ponešto ublaženijoj verziji, problematizira cijeli kontekst aktualnih tendencija zlorabe povijesti ...A sve to potkrepljuje brojkama, citatima, paralelama i uokviruje tezom, ekspliciranom u spominjanom tekstu o "arbitrima hrvatske javne scene", koja se proteže kroz cijelu knjigu kao nit poveznica: *"Sve to skupa je jedna velika „igra“ koja treba ubiti ponos hrvatskih ljudi. Jer s ljudima bez ponosa lako je manipulirati. Takvi ljudi će ispunjavati sve ono što gazde od njih traže. Zato je kineski filozof i našao najbolju riječ za one koji pomažu svjetskim moćnicima u tome: najodvratniji ljudi!"*

Završna skupina tekstova u knjizi, naslovljena kao *Ponešto o znanosti*, otkriva i onaj aspekt Pečarićeva rada koji je najširoj javnost možda manje poznat. Naime, šira javnost obično ne mari previše za prijemore u znanosti. A trebala bi, jer upravo u toj sferi javljaju se nove ideje i vodi presudna borba mišljenja, rezultati koje će u konačnici određivati sudbinu ovoga društva u budućnosti u puno većoj mjeri negoli medijski napuhana, efemerna prepucavanja nevjerodostojnih političara o nebitnim stvarima. Ono bitno ionako se rješava podalje od očiju javnosti. Pročitamo li pažljivo tekstove iz ove završne cjeline u knjizi, uočiti ćemo da autor i u uskom krugu svoje profesije (matematika) ili u nešto širem (znanost u cjelini) vodi one iste bitke kao i u tekstovima s temama općedruštenog i političkog karaktera. Tu u jednom tekstu, naoko uzgred, iznosi i

misao koja bi se, po mom mišljenju, mogla označiti kao svojevrsni autorov Credo koji povezuje njegov znanstveni i publicistički rad, ali i otkriva njegov intelektualni i ljudski habitus: *"Jer istina je samo jedna – DVA i DVA je ČETIRI, a neistina imaš koliko hoćeš, i TRI, i PET, i ŠEST ..."*

Josip Pečarić, kao i mnogi drugi "rubni" Hrvati ("rubni" u smislu porijekla s limesa hrvatskog etničkog korpusa) Hrvatsku više voli nego ona njega. Ne prihvaća lagodnu zavjetrinu akademske ni akademijske sigurnosti, nego se strastveno baca u vrtlog svakodnevnih sučeljavanja u hrvatskoj javnosti. Ne da bi na tome vašaru taština stekao ime, jer je on s imenom i ugledom u Hrvatsku došao, nego da bi se založio za istinu i hrvatsko bolje danas i sutra. U onoj mjeri u kojoj to hrvatsko danas i sutra ovisi od hrvatske prošlosti, bavi se i poviješću. Ima nešto renesansno u njegovoj energiji i širini njegovih intelektualnih interesa. U posljednje vrijeme u Hrvatskoj kao da je postala moda intelektualnu inferiornost nadomještati svojevrsnim hrvatsko-hrvatskim rasizmom. Hrvate s rubova hrvatskog etničkog korpusa stoga se nerijetko pokušava diskvalificirati upravo po toj osnovi. Tako oni kojima Pečarićev publicistički angažman kviri manipulativne planove – budući da su bez argumenata – kao argument potežu i to da je Pečarić doktorirao u Beogradu! Zaboravljajući pri tome da neki od njih nisu uspjeli ni pošteno maturirati u Zagrebu. Ali što se može, to je hrvatska realnost.

I upravo ta realnost, u kojoj je sve više apsurdna, kao da je razlogom stanovite rezignacije u autorovom uvodu. Kao da se i sam autor nakon dvadeset druge knjige govorenja i pisanja o istom pita – ima li smisla nastavljati dalje? Ima li smisla ustrajavati kada je istina stjerana na rub, u preostalim nekoliko glasila, tribine na rubu grada i izolirane hrabre izdavačke poduhvate. Kao što je i ova knjiga. Završna cjelina, okrenuta znanosti, možda je najava autorova stanovitog povlačenja u uske znanstvene okvire djelovanja, a možda i znak optimizma i vjere da je upravo u znanosti i znanju prava budućnost našega društva. Opet, poznajući dosadašnje djelovanja ovog "Hercegovca iz Boke" i tvrdoglavu upornost "rubnih" Hrvata uopće, uvjeren sam da autor, ako se je malo i umorio, nije sklon odustajanju i da će biti još ovako vrijednih priloga našoj publicistici. Jer kao što je istina samo jedna, a neistina imaš koliko hoćeš, tako su

i oni koji istinu svjedoče rijetki, a onih koji žive od propagiranja neistine uvijek ima koliko hoćeš. Ali zato oni koji istinu svjedoče, ne mogu odustati. Istina obavezuje, laž ne.

ZA PONOSNU HRVATSKU, E-KNJIGA. PORTAL HKV-A, 2009.

DAMIR PEŠORDA

PEČARIĆEV BOJ ZA PONOSNU HRVATSKU

Pišući svojedobno o Pečarićevoj knjizi *Zločinački sud u Haagu*, osvrnuo sam se i na njegovu konstataciju u predgovoru te knjige da se već umorio od stalnog ponavljanja istog u apatičnoj sredini. Izrazio sam tada sumnju da će Pečarić tek tako odustati od buđenja obamrlog nacionalnog bića ma koliko okolnosti tom buđenju bile nesklone. I bio sam u pravu! Mnogi su se umorili i odustali, ali akademik Pečarić nije. Nastavio je i dalje objavljivati knjige i priloge u tisku, nastupati na tribinama i prosvjednim skupovima, pisati otvorena pisma, okupljati i bodriti sve one kojima je Hrvatska na srcu.

Pred nama je nova Pečarićeva knjiga, još jedna u uistinu impresivnom nizu. Još jedna i još jednom o istom, ali na uvijek drugačiji, pečarićevski način. Riječ je o jedinstvenoj knjizi u cjelokupnoj hrvatskoj publicistici. Okosnicu te knjige čine otvorena pisma koja je inicirao i oblikovao akademik Pečarić, a potpisali brojni potpisnici najrazličitijih zanimanja, od akademika do radnika, diljem Hrvatske. Pisanje otvorenih pisama pojedinim uglednicima i institucijama nije nikakva novina u hrvatskoj kulturnoj javnosti. Svojedobno je marljivi skribent Matvejević svojim "umjereno otvorenim" otvorenim pismima krčio sebi put iz anonimnosti među uglednike, a valja priznati da nije štetio ni onima koje je tobože branio. Doduše, ni koristio im nije, ali to se od njega nije ni očekivalo. Pečarićeva otvorena pisma drukčije su naravi. Kao prvo, ona njemu ne trebaju da bi stekao ime u javnosti, jer on je s imenom jednog od najvažnijih suvremenih matematičara u Hrvatsku došao. No ta su pisma itekako važna nama, svima nama kojima je do

Hrvatske stalo, ona nas okupljaju, hrabre, nude nam modalitete javnog djelovanja. Drugo, Pečarićeva otvorena pisma ne traže milost od aktualnih vlasti, pojedinih visokopozicioniranih pripadnika vladajuće kaste ili javnih ustanova, nego te iste proziva i podsjeća ih na njihove obaveze prema pojedincima i narodu u cjelini u ime kojih i zahvaljujući kojima jesu tu gdje jesu. Treće, svako Pečarićevo otvoreno pismo svojevrsni je "work in progress", koji se stalno nadopunjuje, napreduje i pridobiva nove suradnike. Tu specifičnost Pečarićevih pisama omogućila je suvremena tehnologija, internet, koliko i autorova iznimna agilnost. Putujući tim virtualnim prostorom od portala do portala, od jedne e-mail adrese do druge i, na koncu, do tisuću njih – te zakotrljane grudve pomalo prizivaju lavinu koja će pomesti izdaju, laž i poniženje s lica Lijepe Naše. Ali da bi se dogodila ta lavina, potreban je i naš udio, naš aktivan doprinos! Pečarić nas, zapravo, danas, kao Šegedin svojedobno, podsjeća na to da smo "svi odgovorni". Pečarićeva knjiga je, u svijetlu svega rečenoga, i svojevrsni kulturno-sociološki fenomen. To je, koliko znam, prva internetska knjiga "ognjištarske" Hrvatske. Svojedobno su naime kriptokomunisti i kriptoorjunaši sve one koji po njihovom mišljenju pokazivali višak nacionalnog osjećaja nazvali "ognjištarima". Onda su se tim "ognjištarima", ovisno o inspiraciji, lijepile etikete: nacionalisti, konzervativci, ustaše, fašisti, ćoškastoglavci, čavoglavci itd. Stoga je korisno da se upravo u radionici jednog "ognjištara" pojavila ovakva knjiga koja egzemplarno pokazuje kako se služiti suvremenom tehnologijom u borbi za svoj stav i svoje ideje.

Najnovija knjiga akademika Pečarića podijeljena je na tri cjeline: *Otvorenim pismima za ponos i dostojanstvo*; *Jesu li Thompson i Miroslav Tuđman jedina prepreka završetku rušenja ponosne Hrvatske* i *Šalom za ponosnu Hrvatsku*. U prvom dijelu središnje mjesto zauzima *Inicijativa za referendum o graničnom sporu sa Slovenijom* te uz nju vezana otvorena pisma Jadranci Kosor i Andriji Hebrangu, ali i razni prilozi i dodaci s internetskih foruma, imena potpisnika *Inicijative* i sl. Tu je također uvršteno i prosvjedno pismo Vladi RH Željka Tomaševića u kojem se protestira zbog vladine potpore obnovi spomenika "četničko-fašističkom zločinu" u Srbu. Pridodamo li tome otvorena pisma Andriji Hebrangu, inicirana od

strane zabrinutih domoljuba iz Istre, u kojima se Hebranga poziva da, ukoliko mu je uistinu stalo do Hrvatske, odustane od predsjedničke utrke u korist Miroslava Tuđmana, jer je u tu utrku i gurnut ne da pobijedi, nego da izgubi i tako još više dezavuiru državotvornu političku opciju u Hrvatskoj.

U drugom dijelu sabrani su Pečarićevio tekstovi i tekstovi drugih autora (primjerice, Ivana Aralice, Mate Kovačevića i dr.) tematski naoko raznorodni, no idejno jedinstveni, to jest objedinjeni geslom iz naslova – *Za ponosnu Hrvatsku*. Thompson i Tuđman tu se izdvajaju kao pojedinci koji se, svaki na svoj način, bore za takvu Hrvatsku, ali i kao simboli takve Hrvatske. Treba odmah dodati i to da je ovaj dio, ali i knjiga u cjelini, u velikoj mjeri u znaku Pečarićeva strastvenog angažmana u promicanju predsjedničke kandidature Miroslava Tuđmana. Ali nije to angažman profesionalnog propagandista, nego angažman intelektualca koji svoje vrijeme i energiju ulaže u promicanje politike koja će vratiti dostojanstvo zajednici kojoj i sam pripada. Ako Tuđman na predstojećim izborima ostvari značajan rezultat, bit će to konačno jedna dobra vijest u ovoj sve tmurnijoj zemlji, vijest koja budi nadu. Tom općem zadovoljstvu svih iskrenih domoljuba, ja ću osobno, onako za sebe, dodati još jedno – zadovoljstvo zbog potvrde da se basnoslovno skupoj propagandi i medijskoj manipulaciji može suprotstaviti snagom uvjerenja, čistim srcem i bistrim umom.

Knjiga završava pomalo burleskno, svojevrstnom mistifikacijom. Pečarić tu pušta mašti na volju i u internetski optjecaj pušta "topničke dnevnik" koje je, kako kaže, pronašao u svom kompjuteru. Ti "dnevnici" ,obogaćeni pismima autoru i forumaškim raspravama o njima, možda ponajbolje ogoljuju poslušničko ludilo koje je zahvatilo domaće vlasti u slijepom provođenju napatka tužiteljstva Haškog suda. Pečarićevi "topnički dnevnik" u kompozicijskom smislu pun su pogodak. Oni predstavljaju svojevrstan kontrapunkt tragičnoj napetosti koja prožima cijelu knjigu, počevši od uvodne posvete hrvatskim uznicima Međunarodnog sudišta u Haagu do Kovačevićeve zabrinute analize nezavidnog položaja Hrvata u BiH i drugih aktualnih - što haških, što domaćih – gadosti kojima je Hrvatska izložena. Kontrapunkt koji dobro vođenu tenziju smiruje, prijeći trijumf ogorčenja i beznada te čitatelje bodri humorom. Ali

taj humor, ako ga pravilno shvatimo, tek je predah nakon kojega se još odlučnije trebamo uhvatiti u koštac s neveselom hrvatskom stvarnošću. Ne samo Josip Pečarić, nego svi mi koji samostalnu, suverenu i ponosnu hrvatsku shvaćamo kao jedini poželjni okvir za dostojan život. Nas samih, kao i onih koji dolaze nakon nas.

Stoga je dobro da imamo akademika Pečarića. Dobro je da imamo ovakvih knjiga koje u suvremenom hrvatskom društvu obavljaju sličnu funkciju koju su nekada obavljale budnice i davorije. One bude, potiču, upozoravaju, kore i hrabre. Dobro je da se konačno i nacionalno svjesna Hrvatska počela na adekvatan način koristiti internetom u borbi za hrvatske interese. Knjige kao ova i nekoliko portala u posljednje vrijeme o tome jasno svjedoče. Međutim, ipak bi bilo korisno da ova knjiga jednoga dana izađe i u tiskanom obliku. Iskreno se nadam da će se naći izdavač zainteresiran za to. To će, u neku ruku, biti i test koliko je Hrvatska uistinu hrvatska. Živi bili pa vidjeli!

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

NITKO NAM NE ĆE POMOĆI!

Nevjerojatno je koliko smo naivni mi Hrvati. Komunisti i jugoslavi bore se protiv neovisne hrvatske države od 1941. do današnjeg dana. Dok ih mi biramo i predajemo vlast u Hrvatskoj, dotle oni rade na ostvarenju one Titove: Prije će Sava poteći uzvodno, nego će Hrvati dobiti državu. I dok mi mislimo da je imamo, oni znaju da je zapravo nemamo. A onih deset Tuđmanovih godina – kao da ih nije ni bilo.

O uspješnosti ovih vlasti piše i Damir Pešorda (Hrsvijet, 23. siječnja 2013.):

Najvažnije obećanje nove vlasti dao je predsjednik Josipović u predizbornoj kampanji, a ono glasi: "Zacrvenit ćemo Hrvatsku!". To je obećanje manje-više realizirano. Na televiziji svake večeri možemo uživati u partizanskim filmovima, Crkva je pod žešćim pritiskom negoli posljednjih desetljeća komunističkog sistema, članstvo u Partiji ponovno je preduvjet za bilo kakvo napredovanje ili dobivanje zaposlenja u državnoj službi. U jeku krize i enormne nezaposlenosti taj je sustav primio tri do četiri tisuće novih zaposlenika. Naivno bi bilo vjerovati da odlučujući kriterij nije bila politička podobnost. U isto vrijeme provedene su čistke sve do trećeg ešalona rukovodećih kadrova kao što su ravnatelji škola, raznih domova i slično. Što se ideološke situacije u zemlji tiče, stanje je takvo da će ljudi uskoro nerado priznavati da su Hrvati ili heteroseksualci u strahu da ih to ne obilježi kao "fašiste", odnosno "homofobe". Sve u svemu, može se zaključiti da je nova vlast maestralno provela u djelo temeljno obećanje dano svojim ideološki osviještenim pristašama u predizbornoj kampanji. Uspjeh je tim veći ima li se u vidu da tu ideološki osviještenu bazu u najboljem slučaju čini dvadesetak posto birača. Na zadatku uništavanja nacionalne

ekonomije nova vlast se također pokazala puno uspješnijom i kompetentnijom od prethodne hadezeove vlasti...

Problem sadašnjim vlastima jest što će biti kada narod shvati njihovu "igru". Zato je izuzetno važno da se djeluje tako da ljudi što prije to spozna. Nitko nam neće pomoći, ako si ne pomognemo sami sebi.

Zato je od velike važnosti angažiranost Crkve. Tako vidimo da se Crkva oglasila i u slučaju jednog od važnih koraka u "ukidanju" Hrvatske – rasprodaji Hrvatske. Izjavu Komisije HBK "Iustitia et pax" o Prijedlogu Zakona o strateškim investicijskim projektima Republike Hrvatske možete naći i na portalu HKV-a:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/14044-iustitia-et-pax-protiv-rasprodaje-javnih-dobara.html#comments>

Priopćenje Hrvatskoga kulturnog vijeća u svezi najave zakona o izdvajanju suma i voda iz javnih dobara možete pročitati na istom portalu:

<http://www.hkv.hr/o-nama/priopenja/14041-priopcenje-hkv-a-u-svezi-najave-zakona-o-izdvajanju-suma-i-voda-iz-javnih-dobara.html>

Meni je najdraži komentar koji mi je poslao poznati hrvatski publicist Javor Novak:

Josipe, bok,

Vidim da ste se raspisali o prirodnim dobrima i bogatstvima Hrvatske i to je vrlo ok. Međutim, je li ti poznat podatak da je u jednoj od posljednjih izmjena Ustava RH, donesen članak koji otprilike glasi: Od ulaska RH u EU građani EU imaju pravo glasovanja na lokalnim izborima u RH.

Što to znači?

Da će recimo na otocima, u Lici, Zagori, Zagorju ili Istri grupa bogatijih stranaca moći kupiti cijelo selo, na lokalnim izborima izabrati svoga predstavnika i raditi što hoće! Imaju pravo u potpunosti derogirati zakone RH, odnosno primjenjivati samo one koji njima odgovaraju i koje su tako (u zatvorenom krugu) izglasali.

To onda naravno može značiti ako na njihovom području ima uvjeta za to, mogu graditi tvornice, marine, prljavu industriju, prodavati izvore u svojoj općini, šume, i sva druga rudna bogatstva jer im se ne će imati tko suprotstaviti.

Sve štetne industrije koje su do sada vrlo teško i uz proteste ulazile u RH sada bi glatko mogle ući!

Bok, Javor

Pitanje je jesu li o tome razmišljali svi oni koji su bili za EU? A bila je i Crkva i HAZU i generali. Mnogima je to bio spas od ovoga što se, vidimo, dešava i bez EU. Zapravo, točnije je reći po njihovom diktatu. Odavno sam pisao kako će nam isto biti i tamo. Pomoći nam neće nitko, ako ne pomognemo sami sebi!

Svi znamo da Sava teče prema Beogradu. A našim jugokomunistima to definira sve! Tu im ne pomaže ni što smo porazili te njihove bogomdane gazde. Ne pomaže što ih je sam Milošević proglasio zečevima. Na početku rata, iako su bili naoružani do zuba, postajali su zečevi kada bi čuli Bojnu Čavoglave iako smo mi bili praktično bez oružja. Ova vlast se silno trudi da narod sve to zaboravi, a one koji su sudjelovali u tom strašnom zločinu – pretvaranja Srba u zečeve – pozatvara po zatvorima u Hrvatskoj, a Praljka i grupu iz BiH po Europi. A na Praljka i Thompsona može i porezima, kad već ništa drugo nije pomoglo.

O Savi i Beogradu zapravo piše veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec (Portal HKV-a, 22. siječnja 2013.;

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/14022-h-hitrec-bolesno-nagnuce-vlasti-prema-srbiji-razlog-je-milanoviceva-posjeta.html>):

Milanović u Beogradu

U tako klimatiziranu srbijansku kulturu koja se hrani dijelovima hrvatske kulture, srbijansku kulturu iz koje se ne čuje ni jedan suvisli glas protiv krivotvorenja, laži i mržnje, kulturu koja je u nedostatku svoje otuđila u agresiji na Hrvatsku znatno kulturno blago i do danas ga nije vratila, kulturu koja genocid nad hrvatskim narodom ne

smatra genocidom, nego prirodnim odstranjenjem zapreka za širenje na zapad, kulturu koja nije riječ prozborila kada su Srbi iz okupiranih dijelova Hrvatske protjerali Hrvate koje nisu poubijali, ali se sada zgraža nad dragovoljnim egzodusom tih istih Srba i na sva usta kuka o zločinu, kulturu koja najstrašniju žrtvu srpske agresije, Vukovar, naziva srpskim Vukovarom – u takvu Srbiju i takvu kulturu otputio se nedoučeni premijer Hrvatske (namjerni genitiv) da po zadatku velikih sila i ponešto zbog gospodarskih pitanja (Cefta, itd.) ruši zidove praveći se blesavim da ne zna tko ih je izgradio.

Glede gospodarskih stvari taj se radni posjet – koji je bio radni isključivo zato da se ne bi trebala intonirati hrvatska himna – možda i može prešutno opravdati, ali je gospodarska, dotično trgovinska suradnja nesmetano funkcionirala i u ledeno i naizgled neledeno doba (Tadić – Josipović) pa bi se i bez toga posjeta nastavila i nadalje, a ako ima problema sa carinama i sličnim ne tako nevažnim, ali ne i presudnim pitanjima, onda se rješavaju na nižim razinama. No i ja sam naivan – Milanović jest doista niža razina.

Glede suradnje hrvatske pseudokulture s opisanom srbijanskom i općesrpskom kulturom stvari stoje još bolje. Televizije koje emitiraju na hrvatskome jeziku doslovce su pretrpane srbijanskim proizvodima, što filmskim što televizijskim, a kada se dodaju proizvodi iz jugoslavenskoga arhiva – slika se sjajno zaokružuje. Kazališta u Hrvatskoj posežu za srbijanskim klasicima i suvremenim piscima, čak skidaju već prijavljena dramska djela hrvatskih autora i zamjenjuju ih sa srbijanskima, a ostavljaju djela suvremenih hrvatskih pisaca pod uvjetom da, bez obzira na temu, ubace barem jednoga hrvatskog branitelja koji je nesimpatična kreatura iz doba borbe protiv srpske agresije.

Informativne emisije televizija i novine koje izlaze u Hrvatskoj jedva čekaju da obave "hrvatski dio" obavijesti i već u osmoj minuti ili već na trećoj stranici imaju rubrike koje bi se mogle (a i radi se tako) nasloviti "A sada da vidimo kako je u Srbiji". Tako smo dobili istu situaciju kao u vrijeme komunističke, velikosrpske Jugoslavije – da je trideset posto programa "hrvatskih" televizija na srpskome jeziku, a poznati novinski zagrebački dnevnik barem jednom tjedno svjesno

objavljuje napise na srpskom jeziku, što se nije događalo ni u Jugoslaviji, a u ostale se dane njegovi komentatori i "istaknuti" novinari služe nemuštim jezikom koji nije ni hrvatski ni srpski.

Dakle, na gospodarskom (trgovinskom) i kulturnom (pseduokulturnom) planu suradnja je više nego dobra, pa zbog toga nije trebalo ići u službeni ni radni posjet Beogradu. Ono zbog čega je trebalo razgovarati, ali ne u Beogradu čija je mržnja prema Hrvatima stalna, uporna i bezmjerna, jest sudbina Hrvata pobijenih na okupiranom području Hrvatske i sudbina Hrvata koji su pobijeni u srbijanskim logorima, okupacija dijelova teritorija RH koji se nalaze preko Dunava, povratak kulturnoga blaga (ne Micića čiji se "Zenit" ionako nastavlja u "Zarezu", ne blaga iz pravoslavnih crkava koje nije bilo oteto nego privremeno preseljeno u Srbiju do konačne pobjede), nego blaga koje pripada Hrvatima i hrvatskoj kulturi. Trebalo je nadalje razgovarati o ratnoj odšteti koju Srbija mora kad-tad platiti, i jasno reći da Hrvatska ni pod koju cijenu ne namjerava povući tužbu za genocid.

Opisani razgovori nisu vođeni. Ova vlast prevođena ljudima koji nikakve veze s hrvatskim narodom i hrvatskom kulturom nikada nisu imali niti su te veze pokušali uspostaviti nego se naprotiv odmah legitimirali kao okupacijska sila – ta vlast nema osjećaj za hrvatske gubitke i hrvatske sudbine niti se to od nje može tražiti. Od nje se može tražiti samo da ode na miran način, ako je moguće.

Bolesno nagnuće ove vlasti prema Srbiji jedini je razlog Milanovićeva dolaska u Beograd, nekoliko dana nakon što je – poslije razdoblja divljanja zbog oslobađajuće presude hrvatskim generalima – taj minorni Dačić milostivo izvolio izjaviti da se led treba otopiti. Istoga trena, "razumjevši knjigu" što bi rekla narodna pjesma, Milanović je vođen Pavlovljevim refleksom svoje duhovne prtljage i usput telefonskim razgovorom koji bi u slobodnoj interpretaciji i prijevodu s engleskoga glasio "Mali, pusti sve i idi u Beograd" – doista i otišao obaviti što mu je zapovjedbano. Obaviti na nižoj razini, što je zlobno prokomentirao i Josipović u jeku svađe oko predsjedničkih ovlasti.

Što je još mogao učiniti Milanović, koji je mirno slušao Dačićeve riječi o zločinima za vrijeme i poslije Oluje – mirno jer su to bile iste one riječi koje je i sam izgovorio nakon oslobađanja Gotovine i Markača. Što je mogao? Mogao je u svrhu dobrosusjedskih odnosa i dobro uređenih odnosa s manjinama podastrijeti Tromblonovu statistiku o trideset posto Srba u Saboru i Vladi jer bi taj podatak ipak nešto bolje otopio led, mogao je spomenuti Registar branitelja koji je kruna suradnje sa srbijanskim tužilaštvom i Veritasom.

A ako sve to ne bi upalilo, mogao je na kraju zavapiti: "Što vam još mogu obećati?", a srbijanska kulturna masa bi klicala: "Vukovar, Vukovar!" Posve dosta za početak rada Balkanskoga vijeća.

O Savi i Beogradu piše i Javor Novak na istom Portalu 22. siječnja 2013. (<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/14034-vonj-balkana.html>). Konstatira ono o čemu stalno govorim:

Čemu novo-stari napad na Vukovar, ponovno ćirilicom i ekavicom? Čemu taj planirani i usklađen napad na branitelje i Katoličku Crkvu? Čini se kako nam i unutar vele-hvaljene Unije spremaju nekakav Zapadni ili drugo-jajčani Balkan kao regiju i to pod starom, koljačkom, beogradskom, šapkom. Bit ćemo dio Europe, ali opet slijepljeni s Balkanskom truleži.

I kada se upravo u Vukovaru na beskičmeni i polutanski poziv sastaju predsjednici Josipović i Tadić, to nije slučajno; kada se upravo u Vukovaru Milanovićeva Vlada, najlošija vlada koju je Hrvatska ikada imala, želi isprситi s dvojezičnim srbsko hrvatskim natpisima, kada se upravo demografski desetkovanom hrvatskom Vukovaru želi nametnuti ćirilicu, sve to nije slučajno.

Oni žele dokazati staru "jugoslavensku" tvrdnju kako te male odcjepljene državnice ne će moći, ne će uspjeti preživjeti. Oni sve čine da se ta četnička tvrdnja i ostvari, a Hrvatska da se prvo rashrvati, a zatim ekonomski uništi do kraja. Baš onako kako je Beograd i tvrdio da će se dogoditi.

Ponavljjam, pomoći nam ne će nitko, ako ne pomognemo sami sebi! Treba narodu ukazivati na to što rade vlasti i jugokomunistički mediji. Smiješne su tvrdnje da Zapad ne će podržati komunjare. Oni itekako znaju da oni koji služe onima od koje je Hrvatska vojska,

odnosno Bojna Čavoglave pravila zečeve služiti će i njih. Sjetimo se one poruke kardinala Kuharića:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakim. (u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Naravno, hrvatski kardinal je to govorio hrvatskim vlastima. Danas takve vlasti nemamo. Zato treba svojim djelovanjem, dakle i pisanjem i ponašanjem i u razgovorima s ljudima raditi na tome da što više ljudi shvati da kardinalov naputak mogu provesti samo oni sami! Oni koji ih uče da će nam bilo tko pomoći – upravo rade suprotno od onoga što žele! Crkva u Hrvata, svojim ponašanjem danas, na dobrom je putu. Ostali?

akademik Josip Pečarić

23. siječnja 2013.

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

HOĆE LI HAPSITI I OVE GODINE?

Nadam se da ove godine neće hapsiti one koji budu zviždali predsjednicima u Kninu. Ipak je izborna godina, pa bi vlastima odgovaralo da se zaboravi ta prošlogodišnja kninska epizoda, zar ne? Tada sam o tome pisao u članku karakterističnog naslova DIKTATURA U TRI SLIKE (Hrsvijet, 10. 08. 2013.):

PRVA SLIKA: UHIĆENJE LUKE KOZINE

U tekstu Čavoglave, Hrsvijet, 06. 08. 2013. narugao sam se uhićenju Luke Kozine zato što je bio jedan od 5000 onih koji su zviždali Predsjedniku Vlade u Kninu. Za Predsjednika je još gore što je ta bedastoća bila udarna vijest na svim TV dnevnicima. Radi li se o bedastoći? Ili jednostavno boljševici ne znaju drugačije? Pita li se s pravom Tihomir Dujmović (Dnevno.hr, 09. 08. 2013.):

SLIJEDE LI MASOVNA UHIĆENJA?

Jer poruka tih uhićenja je slijedeća: izađete li na jesen masovno na ulice i počnete zviždati premijeru i njegovoj politici, masovno ćemo vas hapsiti dragi moji Hrvati! To je prava poruka ovog uhićenja. Širenje straha. Policija koja je uhitila jednog prosvjednika ista je policija koja je nedavno obavila premetačinu stana Marka Perkovića Thompsona tražeći trofejni kalašnjikov s kojim je pucao po četnicima ovog rata.

Vjerojatno neće nikada zaboraviti kako im je narod odgovorio u Vukovaru. Uvijek ću pamtit i onu sliku kada su stajali pored kolone hrvatskih ljudi, a jedan mlađi gospodin iz kolone im je rekao:

Sačekajte da prođu Hrvati!

Valjda im je jasna i poruka koja slijedi iz činjenice da danas u Hrvatskoj 64,4 posto građana podržava inicijative Stožera za obranu hrvatskog Vukovara.

I ne samo to. Damir Pešorda u tekstu *Rasulo* (Hrsvijet. 29. 07. 2014.) kaže:

Iako je do redovnih parlamentarnih izbora ostalo još dosta vremena, već se može konstatirati da je Milanovićeva lijeva vlada doživjela posvemašnji neuspjeh. Da bi se naveli svi njezini promašaji, potreban je prostor znatno veći od onoga koji je predviđen za ovu kolumnu. Stječe se dojam da "kukuriku-vlast" nije ništa ni namjeravala učiniti na planu gospodarskog oporavka zemlje, nego su svi njezini naponi bili usmjereni na temeljitu ideološku preobrazbu Hrvatske. Srećom, i na tom planu uspjeh im je mizeran.

Suprotstavio im se narod, udruge, branitelji, Crkva, Ustavni sud i zdrav razum. Njihove ideološke podvale padale su na referendumu, Ustavnom i drugim sudovima, a glavni eksponent politike protivne naravi i hrvatskoj tradiciji,

Ipak, prije parlamentarnih izbora bit će i oni predsjednički, pa je vladajućima ipak važno koliko spriječiti ponavljanje onoga iz Vukovara. U Knin, kao i u Vukovar dolaze Hrvati, zar ne? Ni u Vukovar ni u Knin ne dolaze oni koji daju svoj glas onima koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu. Zato se Dujmović ove godine ne pita slijede li masovna uhićenja već (Dnevno.hr. 25. 07. 2014.):

A ZAŠTO SE MILANOVIĆU NE BI SMJELO ZVIŽDATI?

A sad je glavna državna operacija spašavanje vojnika Zorana, odnosno kako zauzdati nekog od nezadovoljnih Hrvata da prosvjeduje i zviždi dok mu govor na najsvetiji hrvatski dan u Kninu drži čovjek koji personalizira politiku koja poništava sve relacije koje je donio Dan pobjede. Kakva je to zastrašujuća dvoličnost koja traži da se onima i onome tko personalizira politiku koja ruši ciglu po ciglu zgrade koja je nastala 5.kolovoza ne smije iskazati što se o njemu misli? Nepriročno je zviždati premjeru i predsjedniku u Vukovaru i u Kninu? Kad se inače i pojave u narodu da bi se mogle birati lokacije i termini za zviždanje ? I na kraju krajeva zašto im se ne bi smijelo zviždati u tim svetim mjestima kad su svojim politikama u prvom redu izdali baš te svetinje?

Ako u Vukovar vraćaju ćirilicu znajući za sve aspekte te operacije, ako ne žele napraviti reviziju popisa stanovništva u istom tom Vukovaru, ali rade reviziju popisa birača u Vrgorcu ne bi li pronašli

neko hercegovca na lažnoj prebivališnoj adresi, ako za četiri godine nisu bili u stanju otkriti niti jednu jedinu životinju koja je u ratu silovala na tisuće vukovarki, ako se i dalje vukovarskim ulicama šetaju žrtve i krvnici, a da tu pravna država nije afirmirala istinu, što bi gospoda iz vlasti izvoljevala kad stignu u Vukovar negoli zvižduke? Pljesak? Ali, zašto i zbog čega pljeskati? No, oni automatizmom vlasti i brutalnošću ovlasti koje vlast donosi misle da im se ne smije zviždati! Pri tom zvižduke i u Vukovaru i Kninu obično zaogrnu u najodvratniju dvoličnost t tvrdeći da na tim mjestima pijeteta, mjestima ponosa i slave, mjestima našeg jedinstva, nema prostora za zvižduke bilo kome. Pri tom ne shvaćaju da su upravo oni već pucali u glavu tom pijetetu u Vukovaru kad su nasilno pod okriljem noći postavljali čirilične table, da su pijetetu u Vukovaru pucali u glavu onog trenutka kada ništa nisu napravili da se afirmira puna istina o srpskim ratnim zvjerstvima!

Zar se nakon svega što ste nam napravili ne smije niti zviždati takvoj politici koja nas uništava? Mediji ih brane na sve mile i nemile načine, kritika je dakle zabranjena, u narodu se u pravilu na masovnim skupovima ne pojavljuju upravo zato jer se boje zvižduka i kad se u tih nekoliko puta pojave pred nacijom u pravilu dobiju salvu zvižduka. I sad je glavni politički, policijski, obavještajni i medijski zadatak osigurati samo pljesak u Kninu za dokazano neuspješnu politiku! Ali, čemu pljeskati? Josipovićevoj regionalnoj politici koji jednog koraka prema Uniji nije napravio od kad smo u Uniju ušli? Gradnji mosta koji Banja luku povezuje sa Hrvatskom i dalje zapadom, ali ne i gradnji mosta koji jug Hrvatske povezuje sa domovinom? Zabrani rada ureda za istraživanje žrtava komunizma? Sramotnom i barbarskom ponašanju prema Njemačkoj u priči o lex Perković? Raspadu gospodarstva, permanentnom padu BDP-a, zaduživanju za 50 milijardi kuna samo u dvije godine? Luđačkoj ambiciji da neznanje u upravljanju gospodarstvom pokriju sa monetizacijom auto cesta? Da, ne moramo zviždati, možemo i plakati. Ali postoje dani ponosa i prkosa, dani slave, dani ponosa koje ne možemo dijeliti sa onima koji suštinski uopće ne stoje na pozicijama koje personificiraju Knin i Vukovar.

Ne moramo im zviždati, ne moramo vikati protiv takve politike, možemo samo okrenuti glavu od njih dok se penjemo stubama na

povijesnoj kninskoj tvrđavi, možemo se okrenuti prema Dunavu dok prolazi njihova kolona Vukovarom, ali nemate pravo braniti narodu da i zazviždi ako zaključi da takvo vođenje državom zaslužuje negodovanje. Ali dva tjedna prije velike proslave organizirati političko-policijsku akciju o tome tko bi mogao zazviždati i kako organizirati mimohod da se zvižduci ne čuju u kamerama HTV-a, preslušavati braniteljske udruge da izvole sastaviti popise podobnih od kojih nije za očekivati prosvjed, nije li to klasična totalitarna shema?

Nešto drugačiji, ali model je već korišten, kada je trčana štafeta i bilo je nužno osigurati i masovnost i smiješak i razdragano mahanje zastavicama!

<http://www.dnevno.hr/kolumne/tihomir-dujmovic/128328-a-zasto-se-milanovicu-ne-bi-smjelo-zvizdati.html>

Zapravo, ne treba ni biti toliko star i sjećati se štafeta. Pogledajmo što oni govore kada su na skupovima njihovi istomišljenici. Zato je zgodno vidjeti jedno reagiranje na takove njihove istupe.

Dr. sc. Stjepan Razum piše:

Pučka pravobraniteljica

Trg hrvatskih velikana 6

10.000 Zagreb

E-adresa: info@ombudsman.hr

Predmet: Radijski prijenos Hrvatskog radija u nedjelju, 4. svibnja 2014., u 10,30 iz Spomen-područja Jasenovac – diskriminatorski govori

Hrvatski radio prenosio je, 4. svibnja 2014., s početkom u 10,30, program obilježavanja proboja logoraša iz Spomen-područja Jasenovac. Novinarka Marija Gerbec-Njavro u svom je uvodnom govor iznijela neistine o ratnom radnom i sabirnom logoru u Jasenovcu i o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. Neistine i laži, štoviše, veliki stupanj mržnje prema Hrvatskoj iznio je govornik Milinko Čekić, a politički nekorektne i tendenciozne, činjenično netočne i uvredljive govore iznijeli su dr. Ivo Josipović, predsjednik Republike Hrvatske, Josip Leko, predsjednik Hrvatskog sabora i Zoran Milanović, predsjednik Hrvatske vlade. Kako novinarka, tako i četiri navedena govornika povrijedili su moje osjećaje i time me diskriminirali.

Na temelju Zakona o suzbijanju diskriminacije, prema kojem se treba urediti *zaštita od diskriminacije na osnovi rase ili etničke pripadnosti ili boje kože, spola, jezika, vjere, političkog ili drugog uvjerenja, nacionalnog ili socijalnog podrijetla, imovnog stanja, članstva u sindikatu, obrazovanja, društvenog položaja, bračnog ili obiteljskog statusa, dobi, zdravstvenog stanja, invaliditeta, genetskog naslijeđa, rodnog identiteta, izražavanja ili spolne orijentacije* (članak 1.), nije dopušteno u Republici Hrvatskoj vrijeđati njezine stanovnike po bilo kojoj od navedenih osnova. S obzirom na to da su navedeni govornici iznosili očite neistine, što je meni kao povjesničaru vrlo dobro poznato, kako bi promicali svoja politička uvjerenja, zloupotrijebili su javni prostor i javnu ustanovu kako bi diskriminirali moje “političko ili drugo uvjerenje”.

Prema navedenom Zakonu, *diskriminacijom se smatra i stavljanje neke osobe u nepovoljniji položaj na temelju pogrešne predodžbe o postojanju osnove za diskriminaciju iz stavka 1. ovog članka* (članak 1, stavak 3.), što se u punom smislu ostvarilo upravo kod navedene novinarke i navedenih govornika. Njihova je predočba o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj i sabirnom logoru u Jasenovcu podpuno pogrešna i znanstveno netočna, pa su na temelju toga diskriminirali mene kao znanstvenika i mene kao Hrvata. Iz razgovora s mnogim ljudima poznato mi je da se i mnogi Hrvati time osjećaju diskriminiranim.

Stoga zahtijevam od Visokog Naslova da u okviru svojih zakonskih ovlaštenja pokrene postupak protiv navedenih pojedinaca.

Dr. Stjepan Razum

Diskriminirani stanovn Republike Hrvatske

Zanimljivo je vidjeti, kako je pravobraniteljica htjela nešto odgovoriti, ali tako da ništa ne odgovori:

Poštovani gospodine Razum,

Zaprimili smo Vašu pritužbu na izgovoreno u radijskom prijenosu obilježavanja proboja logoraša iz Spomen područja Jasenovac, Hrvatskog radija u nedjelju 4. svibnja 2014. Navodite kako se osjećate povrijeđenim jer su određeni govornici na tom događaju iznosili neistine kako bi promicali svoja politička uvjerenja i

zlorabili javni prostor te Vas tako diskriminirali i povrijedili Vaše osjećaje.

Pučka pravobraniteljica je opunomoćenica Hrvatskog sabora za promicanje i zaštitu ljudskih prava i sloboda utvrđenih Ustavom, zakonima i međunarodnim pravnim aktima o ljudskim pravima i slobodama, a sukladno Zakonu o suzbijanju diskriminacije obavlja poslove središnjeg tijela nadležnog za suzbijanje diskriminacije. Kada postupa po pritužbama ili upitima građana, pučka pravobraniteljica mora voditi računa o svim svojim nadležnostima i procjenjivati međusobni odnos zaštićenih dobara kao što su pravo na slobodu mišljenja te pravo na zaštitu od diskriminacije.

Nismo u mogućnosti preslušati radijski prijenos na koji se pritužujete, no ističemo kako je pravo na slobodu mišljenja i izražavanja misli jedno od građanskih i političkih sloboda i prava zajamčenih brojnim dokumentima. Sloboda izražavanja, odnosno širenja informacija i ideja podrazumijeva prije svega slobodu medija uključujući i pretjerivanje i provokaciju, a štiti se i govor tijekom političkih debata. Ona predstavlja temelj suvremene demokracije i jedna je od ključnih čimbenika demokratskog društva, uvjet njegovog napretka kao i napretka svakog pojedinca te se kao takva može ograničiti jedino u slučajevima javnog poticanja na nasilje i mržnju. Da li je u prijenosu koji spominjete bilo takvih elemenata, nismo u mogućnosti procijeniti.

Poruka neslaganja sa određenim stavovima pa i političkim, osim kroz institucionalne postupke, može se poslati i na drugi način, na primjer bojkotom medija, demantiranjem ili sličnom akcijom osvijestjenog građanskog društva.

S prvim siječnja 2013. godine na snagu je stupio novi Kazneni zakon po kojem se kaznena djela protiv časti i ugleda a to su osim uvrede, sramoćenje (novo kazneno djelo) i kleveta, progone po privatnoj tužbi koju podnosi oštećenik nadležnom sudu. Konkretno kaznene postupke mogu pokretati osobe koje se osjećaju uvrijeđenima, sramoćenima i klevetanima a pravo osobnosti moguće je zaštititi i u građanskoj parnici. Što je uvredljivo je individualna stvar.

Pučka pravobraniteljica neće pokretati formalne postupke, no to ne znači da pojedinci ili udruge koje su osnovane u skladu sa zakonom i imaju opravdani interes za zaštitu kolektivnih interesa određene

skupina, ne mogu zatražiti pravnu zaštitu. U tom slučaju Vas upućujemo na konzultacije s odvjetnicima.

S poštovanjem!

PUČKA PRAVOBRANITELJICA

Lora Vidović

Da, oni imaju pravo proglasiti velikosrpske laži koje slave “političkim stavovima”, a ti budi sretan što ti samo zabranjuju da im ove godine zvizdiš. Ali ne bojte se, ako pobjede na izborima, opet će oni hapsiti!

Hrsvijet, 01. 08. 2014.

Glas Brotnja, 01. 08. 2014.

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

DAMIR PEŠORDA

KNJIGA ČITLJIVIIJA OD KNJIGA NAMETNIKA NA HRVATSKOJ KULTURI

**Osvrt na knjigu: Josip Pečarić, Hajka na Thompsona,
Zagreb, 2013.**

Kao i većina Pečarićevih publicističkih knjiga i ova je najnovija razbarušena. Nastavlja se na neki način na knjigu *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*, priređenu u koautorstvu s Matom Kovačevićem, a sastavljena je od novinskih članaka, polemika, osvrti na druge knjige, intervjua, rasprava s okruglih stolova, i to ne samo tekstova koje je napisao sam autor nego i tekstova drugih autora koji se na neki način odnose na Pečarićevu javnu aktivnost i fenomen Thompson u hrvatskoj javnosti. Postavlja se pitanje što tu razbarušenost i raznovrsnost drži na okupu? Je li to Thompson i hajka na njega? Donekle, rekao bih, ali u puno većoj mjeri je to osobnost samoga autora, jednog prilično razbarušenog akademika.

Pečarić se u predasima između svojih intenzivnih znanstvenih, predavačkih i mentorskih aktivnosti strastveno baca u bujicu dnevno-političkih događanja, vođen onim bogomdanim viškom koji od visoko obrazovana i talentirana čovjeka čini intelektualca u pravom smislu te riječi. Naime, nisu ni svi akademici intelektualci u onom plemenitom smislu koje je toj riječi dala dugostoljetna europska kulturna tradicija. One plašljive ili za javno dobro nezainteresirane osobe koje se kreću samo u uskom krugu svoje znanstvene discipline nisu pravi intelektualci ma koliko učene i na

svom području kompetentne bile. Intelektualac, da bi uistinu zaslužio taj časní naziv, mora biti svojevrsna savjest društva, razobličavatelj gluposti, nepravde, nepoštenja i intelektualnog licemjerja. Akademik Pečarić sve to jest.

I upravo ta svijest o ulozi intelektualca - koju Pečarić nigdje izravno ne eksplicira, no dosljedno je slijedi – jest ono što okuplja raznorodne tekstove u ovoj knjizi i čini od njih koherentnu cjelinu. Odmah treba dodati da Pečarić pri tome nije intelektualni elitist koji svakodnevicu, previranja u društvu i život svoga naroda gleda s intelektualnih visina, iz kule bjelokosne. Naprotiv, on do kraja uranja u tu svakodnevicu, okuplja, motivira i bodri posustalo hrvatstvo kod svojih kolega akademika i drugih intelektualaca, ali i kod običnog naroda. On bez kompleksa citira usporedo misao kakvog znamenitog suvremenog hrvatskog intelektualca i e-mail koji je dobio od kakvog anonimnog čitatelja.

Takav stav logično ga je doveo do toga da stane u obranu Marka Perkovića Thompsona, pjevačke ikone one pučke, narodnjačke Hrvatske. Pečarić je dobro prepoznao da upravo Thompson u svojim jednostavnim ali moćnim stihovima najbolje pogađa hrvatsko narodno bilo, snove i rane, nadanja i strahove hrvatske duše. Jer, budimo iskreno, hrvatstvo danas nema drugog pjesnika osim Marka Perkovića. Posljednji spomena vrijedni stihovi tog žanra iz pera etabliranih pjesnika bili su stihovi Šoljanova "Vukovarskog arzuhala". Na Thompsonovu nesreću nisu ga prepoznali kao pjesnika hrvatstva samo Pečarić i narod nego i oni koji ni nakon dvadeset i nešto godina njezina postojanja Hrvatsku ne mogu prihvatiti kao činjenicu. Tako su oni, da upotrijebim sintagmu admirala Domazeta, poput "vučjeg čopora" krenuli na Thompsona, a Pečarić u njegovu obranu.

U toj gužvi oko Perkovića oni koriste laži, podvale, novinarsko-kolumnističke iscjetke destilirane mržnje, pa i porezno nasilje, a Pečarić samo željeznu logiku, tu i tamo garniranu humorom i sarkazmom. Rezultat je zasad neizvjestan, ali činjenica je da je Pečarić objavio još jednu knjigu, a Marko Perković još jedan album. Knjiga će, vjerujem, naći brojnu publiku usprkos činjenici da Hrvati baš i nisu poznati kao knjigoljupci, dok za album već znamo da je iznimno dobro prihvaćen od domaće publike, a pozicionirao se

visoko čak i na nekim inozemnim iTunes ljestvicama. To ohrabruje, ohrabruje činjenica da se kreativna energija dvojice važnih Hrvata nije istrošila u borbi s protivnicima normalne, hrvatske Hrvatske.

No ni te protivnike ne treba podcijeniti. Iako im stvarnost stalno dijeli pljuske, Gotovina i Markač su oslobođeni, lijeva vlada pokazuje se katastrofalno nesposobnom i nekompetentnom, majčica Srbija zapinje u pregovorima s EU itd. – oni još uvijek drže gotovo sve poluge moći u ovom društvu. Da nije tako, ne bi ova knjiga izlazila u vlastitoj nakladi niti bi Thompson na HTV-u bio zabranjen pjevač. Stoga i Pečarićeva nepokolebljiva vjera u dokaznu moć logike ponekad djeluje pomalo čak i naivno. Bravurozni su tekstovi u kojima logički raščlanjuje i razobličuje napise i izjave svojih, da tako kažem, starih mušterija poput Stipe Mesića, Slavka i Ive Goldsteina, ali i one s, uvjetno rečeno, desnog krila hrvatske političke i medijske scene kao što su Ivan Bekavac, Ante Matić ili Andrija Hebrang. Valja, međutim, uzeti u obzir da gospođa Logika u Hrvatskoj odavno nema pravo glasa. Ako samo malo pomoli glavu, odmah predsjednik Josipović u njoj prepoznaje "ustašku zmiju" kojoj valja sattri glavu, a predsjednik Milanović "elementarnu nepogodu i zlo" u crnoj košulji.

U knjizi Pečarić ne staje samo u obranu Thompsona nego i drugih koji su se u Hrvatskoj drznuli hrvatski misliti, npr. Ante i Ivice Kostelića, Vlatka Markovića, Zdravka Tomca, Line Červara i njegovih rukometaša itd. Donosi svoja izlaganja s predstavljanja knjiga don Josipa Čorića i Ivana Relkovića te s brojnih predstavljanja vlastitih knjiga diljem Hrvatske, intervjuje dane različitim medijima, reagiranja, otvorena pisma hrvatskim institucijama i ono što se događalo oko tih pisama ... Sve u svemu, cijeli jedan kompleks tekstova istkanih oko njegova društvenog i političkog aktivizma. Ti tekstovi bez obzira na žanrovsku raznolikost, kao i prisutnost drugih autora osim Pečarića, pričaju jedinstvenu priču, to jest kao da ih vodi jedna implicitna narativna logika iako nije riječ narativnom štivu.

To je priča poslijeratne, predugo već tranzicijske Hrvatske na početku trećeg tisućljeća. Priča u kojoj se ničim opravdani apsurd hrvatskog mazohizma nakon ponosnih i pobjedničkih devedesetih pokušava pobijediti logikom matematičara i duhovitošću čovjeka otvorenog životu, uvjerenog da istina i dobro nužno moraju

pobijediti laž i zlo. Stoga se može govoriti o stanovitom ozračju optimizma koji izvire iz Pečarićevih tekstova. Njegovi polemični ugrizi nisu otrovni, on nikada ne mrzi, ne zaviruje u tanjure i bračne postelje svojih oponenta, on nema iluzija o njima, ali teško ćete u njegovim polemikama naći i mrvičak mržnje ili zlovolje.

Moram priznati da osobno ne uspijevam pronaći tu vjeru u snagu logike i istine, barem kad je hrvatska stvarnost u pitanju. Znam, doduše, da je i sam akademik Pečarić često u ovih posljednjih desetak i više godina padao u svima nama dobro poznati hrvatski očaj, najavljujući čak i da više neće pisati ovakve knjige. Tada bi se bacio na znanstveni rad, često odlazio i u inozemstvo, uglavnom Pakistan. Po naravi nisam zavidan čovjek, ali moram priznati da sam Pečariću katkad zavidio na tim njegovim "Pakistanima". Na činjenici da ima jedan prostor po kojem ne mogu vrludati kojekakvi Dežulovići, Mijići, Tomići, Pilići i slični, matematički prostor brojeva i apstraktnih pojmova i geografski prostor dalekog Pakistana kao svojevrsni azil. Ja te sreće nisam, snalazim se samo s riječima, a tu gore spomenuti vedre i oblače. I baš stoga dobrodošao nam je čovjek kao akademik Pečarić, koji kao od šale u predahu između dvaju odlazaka u Pakistan složi knjigu i pitkiju i čitljiviju od knjiga tih nametnika na hrvatskoj kulturi i hrvatskom medijskom prostoru.

Hrsvijet, 30. 04. 2013.

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

DAMIR PEŠORDA

'PROPADE IM CRVENA HRVATSKA' JOSIPA PEČARIĆA

Pred nama je nova publicistička knjiga Josipa Pečarića, matematičara, akademika i – sad to već mirne duše možemo konstatirati najplodnijeg hrvatskog publicista s početka s kraja dvadesetog i prvih petnaestak godina dvadeset prvog stoljeća. Ritam izlaženja njegovih knjiga pomalo već obeshrabruje nas koji se bavimo sličnim javnim poslom, to jest pisanjem za novine i portale. Kažem to bez imalo zavisti ili ironije, jer objaviti knjigu u hrvatskim prilikama, osobito knjigu publicističkih tekstova nije uopće lagan pothvat. Problemi oko nalaženja izdavača, troškovi tiskanja, nemogućnost distribucije, nesklonost Hrvata pisanoj riječi, dugogodišnja gospodarska depresija u zemlji – sve su razlozi koji destimuliraju upuštanje u pothvat ukoričavanja publicističkih tekstova.

Pečarić nekako iznalazi načine da svim tim preprekama doskoči, a njegov pothvat tim biva i veći što mu je publicistički rad uzgredno zanimanje, moglo bi se reći hobi kada ne bi bilo jasno izraženog motiva te djelatnosti, a to je domoljublje. Domoljublje ne može biti hobi, ono je – što Pečarić svojim primjerom zorno svjedoči – obveza svakog čestitog intelektualca. Neki tu obvezu ispunjavaju tako da odgovorno i pošteno rade svoj posao, u Pečarićevu slučaju to je znanstveni i pedagoški rad, drugi, oni rjeđi, uz tu svoju osnovnu djelatnost, društvu daruju i onaj bogomdani višak. Pečarićev, da se tako izrazim, 'višak' je njegov talent za pisanje, oštro, analitičko oko,

polemički impetus i, naravno, beskompromisna zauzetost za Hrvatsku i njezine vrijednosti.

Knjiga 'Propade im crvena Hrvatska' sastoji se od tri poglavlja i *Dodataka* koji figurira kao svojevrsno četvrto poglavlje. Svako poglavlje sastoji se od testova koji su okupljeni oko neke središnje teme. Prvo, po kojem je i knjiga kao cjelina dobila naslov, sačinjavaju pretežno tekstovi u kojima se bez okolišanja govori o razornom djelovanju bivšeg predsjednika Josipovića na hrvatsku politiku i državu u cjelini. Pečarić se u ovom poglavlju posebice pozabavio radom HNES-a, kojega je i sam član, i njegovom osudom Josipovića za veleizdaju. Iako ta osuda nema nikakav materijalni učinak, njezino je simbolično značenje veliko. Kao svojevrsni kontrapunkt Ivi Josipoviću, koji je nesumnjivo negativni junak ovoga poglavlja, nameće se novoizabrana predsjednica Kolinda Grabar Kitarović, čija je pobjeda, vjerujem, i glavni razlog što je knjiga ovako naslovljena. Toj pobjedi, držim, doprinio je i HNES, ali i Pečarićev javni angažman i publicistička djelatnost.

Drugo poglavlje, *Ako voliš hrvatsku svoju*, sastavljeno je od najava predstavljanja i osvrta na prethodnu Pečarićevu knjigu. Treće pak poglavlje zaokupljeno je jednom od omiljenih tema i nekih prethodnih Pečarićevih knjiga – fenomenom Marka Perkovića Thompsona u glazbenom, političkom i društvenom životu suvremene Hrvatske. Pečariću se mora priznati da je dobro i na vrijeme uočio važnost toga pitanja za politiku i hrvatsko društvo u cjelini. Dok su mnogi domoljubi imali ponešto ambivalentan odnos prema Marku Perkoviću, pa su čak i njegov opus dijelili na onaj prihvatljivi i onaj neprihvatljivi, Pečarić je otpočetka bez zadrške stao u obranu i njegovih pjesama, koje puku na jednostavan i uvjerljiv način govore o hrvatskim vrijednostima, povijesti, domoljublju, vjeri, obitelji, identitetu. Ispravno je procijenio da je hrvatskim neprijateljima i te kako važan i da će ga nastojati što više ocrniti u zemlji i inozemstvu. Prijepor oko Thompsona nikada nije bio glazbene ili umjetničke naravi, nego političko pitanje prvog reda, a to je Pečarić na vrijeme shvatio i stao u njegovu obranu.

Znakoviti su i neki naslovi u ovom poglavlju, kao npr. *Čavoglave ili Knin I, II, III*. Njima autor poseban akcent stavlja na dugo-godišnji

rascjep između narod s jedne strane i političke elite s druge strane, rascjep koji se na simboličan način kroz dvije središnje proslave Dana pobjede i domovinske zahvalnosti na dva različita mjesta. Elita preko volje obilježava taj dan u Kninu, a narod slavi u Čavoglavama. Svoj tematski kompleks o Thompsonu Pečarić zaokružuje tekstem *Propade im hajka na Thompsona* u kojem kaže: "Posljednji izbori i pobjeda Kolinde Grabar-Kitarović označili su i propast ideologije Crvene Hrvatske u još jednom pogledu. Iako je Crvenu Hrvatsku najavio Ivo Josipović, možemo smatrati da je ona započela s dolaskom Račana i Mesića na vlast 2000. godine. HDZ je označen kao stranka pod istragom, ali je odmah započela i hajka na najpopularnijeg domoljubnog pjevača i branitelja Marka Perkovića Thompsona. Nisu mu mogli oprostiti što je pjesmom *Bojna Čavoglave* itekako zaslužan za hrvatsku pobjedu u Domovinskom ratu, dakle zbog istog razloga zbog kojeg im je bio problematičan i Tuđmanov HDZ." U ovih nekoliko rečenica autor je uspio sažeti sukus događanja na hrvatskoj političkoj sceni posljednjih petnaestak godina, procese i trendove dekroatizacije i razdržavljenja Hrvatske, kao središnje točke otpora tim procesima, maestralno povezujući važnost središnje hrvatske stranke HDZ-a i Marka Perkovića, kao svojevrsni glas one pučke Hrvatske, njezine osjećajnosti, domoljublja i identiteta ukorije-njenog u tradiciji, vjeri i obitelji.

Završni *Dodatak* u knjizi autor posvećuje rodnoj Boki, još jednom od dragulja silom istrgnutih iz hrvatske krune. Taj tematski kompleks nenametljivo ali uporno akademik provlači kroz brojne svoje knjige, vraćajući tako dug svomu zavičaju, ali i svjedočeći svoje integralno hrvatstvo, koje Pečarić duhovito deklarira nazivajući se "Hercegovcem iz Boke". U ovoj knjizi posebice vraća pozornost na značajan broj akademika podrijetlom iz Boke, koji su svoje znanstvene i kulturne doprinose ugradili u razvoj hrvatske znanosti i kulture.

U ovoj najnovijoj Pečarićevoj knjizi, koja je tematski na tragu prethodnih njegovih knjiga, do punog izražaja dolazi jedna tendencija prisutna već u nekoliko posljednjih knjiga, a koja u određenoj mjeri novijeg Pečarića čini drukčijim od Pečarića devedesetih i prvih godina ovog stoljeća. Naime, rani Pečarićevi

tekstovi uglavnom su u okvirima tradicionalnih publicističkih žanrova polemike i kolumne, dok u novijim knjigama na Pečarićevo pismo presudno utječu mogućnosti novih medija, u prvom redu interneta. Tu tendenciju dobro uočava jedan od recenzenata knjige, profesor Tuđman: "Akademik Pečarić sa svojih tridesetak publicističkih knjiga postao je važan i nezaobilazan čimbenik hrvatske publicistike. No, malo je rečeno o formi i strukturi njegovih tekstova. Za razliku od tradicionalne, konzervativne, publicistike koja se najčešće javlja u formi eseja ili pak teži biti znanstvena, on svoje tekstove organizira koristeći sve mogućnosti suvremene, digitalne ICT tehnologije. U njegovim tekstovima ono što bi trebala biti referencija na tiskani izvor, zapravo je adresa web portala koja čitatelja izravno upućuje i povezuje sa novim tekstom kao dokazom ili argumentom. On se poziva na videozapise koje čitatelj može odmah pronaći na Internetu. Izvori su mu u pravilu portali, rijetko piskane knjige. Akademik Pečarić živi na Internetu i piše na Internetu." Stoga bi vrijedilo, kako to profesor Tuđman i predlaže, razmisliti o izdavanju Pečarićevih knjiga i u obliku CD-a "sa svim linkovima na portale i web stranice na koje se poziva".

Završavajući ovaj kratki osvrt na Pečarićevo knjigu, vraćam se još jednom na njezin početak, to jest sam naslov. U tom naslovu osjeti se istodobno i pobjednički usklik i uzdah olakšanja što im "propade crvena Hrvatska". Propast crvene Hrvatske pobjeda je hrvatske Hrvatske. No taj posao još nije do kraja završen, treba još ne samo pobijediti na predstojećim parlamentarnim izborima, nego preporoditi Hrvatsku na političkom, društvenom i kulturnom planu. Knjige kao ova Pečarićeva vrijedan su doprinos i putokaz u tom smislu.

DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.

KAKO SMO OBRANILI KOLINDU

Priča mi jedan istaknuti borac za Hrvatsku kako su neki njegovi prijatelji razočarani reagiranjem Predsjednice RH na Peticiju ZDS. Sličan je komentar jednog od najboljih hrvatskih kolumnista dr. sc. Damira Pešorde. Naime evo kako Pešorda (Portal HKV-a) odgovara na pitanje o radu Predsjednice:

Kako ocjenjujete dosadašnji rad predsjednice Kolinde Grabar Kitarović?

Da se razumijemo, izuzetno je važno da je na izborima za predsjednika države Kolinda Grabar Kitarović pobijedila Ivu Josipovića. Što se tiče njezinih poteza na funkciji predsjednice Republike Hrvatske, oni su u velikoj mjeri limitirani predsjedničkim ovlastima i otvorenim neprijateljstvom aktualne vlasti. Dosada njezino držanje i aktivnosti ocjenjujem dobrim, no glede prijepora oko pozdrava "Za dom spremni" mogla se elegantnije izvući. Akademik Pečarić nije zaslužio da ga se naziva neozbiljnim ili provokatorom.

<http://www.hkv.hr/razgovori/21159-d-pesorda-vjerujem-u-karamarkovu-najavu-o-lustraciji-i-progonu-komunistickih-zlocina.html>

Zapravo je ljudima šokantno zvučalo kada su čuli za takovu izjavu iz predsjedničinog ureda znajući da su potpisnici i dva velika hrvatska domoljuba biskupi dr. sc. Vlado Košić i prof. dr. sc. Valentin Pozaić i niz drugih uglednih hrvatskih intelektualaca. A biskupi Košić i Pozaić i jesu najnapadaniji (uz mene i nadbiskupa Puljića) zbog Peticije ZDS. Da stvar bude još smješnija navode se i

njihovi srodni grijesi. Tako za biskupa Košića izdvajaju četiri "smrtna" grijeha:, tj. njegove izjave

1. *Boljševičke i komunističke laži*

2. *Košić je molio boga da Kolinda bude predsjednica*

3. *Košić o ratnom zločincu Kordiću: "On je moralna veličina"*

4. *Hrvatska vlast je nenarodna, tvrdi Košić*

<http://www.telegram.hr/politika-kriminal/dva-istaknuta-crkvena-vjerodostojnika-kosic-i-pozaic-zele-pozdrav-za-dom-spremni-u-hrvatskoj-vojsci-ovo-su-neke-od-njihovih-izjava/>

Dakle, jedan od „smrtnih grijeha“ je što je Biskup molio Boga da Kolinda bude predsjednica

(vidi <http://www.jutarnji.hr/biskup-kolindi--vi-ste-prva-predsjednica-koja-nije-bila-u-partiji--izvucite-hrvatsku-iz-udbasko--komunistickih-ralja--/1272396/>),

a Predsjednici je i on, ne samo akademik Pečarić, neozbiljni provokator.

A zapravo, mislim da moj prijatelj dr. Pešorda nije u pravu.

Možda je Predsjednici takvo grubo obraćanje ponajbolji potez.

Kako je to moguće?

Vratimo se malo unazad. Sjetimo se bezobraznih zahtjeva Milorada Pupovca da se Predsjednica ogradi od pozdrava "Za dom spremni" i "Ubi Srbina".

Potom je najavljena njena nazočnost na Thompsonovom koncertu u Kninu. Nije došla, ali su tamo bili i njen suprug i Karamarko. Odmah sam komentirao da je vjerojatno očekivala napad na nju zbog nazočnosti dok Thompson izvodi Bojnu Čavoglave, a prepun stadion i oko njega, mnogo više od 100,000 ljudi na njegovo ZA DOM ODGOVARA SPREMNI.

Što im je ostalo: TUŽBA protiv Thompsona. Zapravo tužba protiv „Bojne Čavoglave“. Vjerojatno bi se to brzo okrenulo na daljnja Pupovčeva prozivanja i izjednačavanja domoljubnog pozdrava ZA DOM SPREMNI s uzvikom, koji to nije, UBIJ SRBINA.

Zato je Predsjednici kao dar iz vedra neba došla Peticija ZDS. Svojim odgovorom usmjerila je sav bijes jugoslava, pripremljen za nju, na potpisnike Peticije ZDS, prvenstveno na dva naša velika biskupa od čijih riječi stalno strijepe a onda i na mene.

Rezultat znamo: tjerali su nas potpisnike i istjerali dobar dio Katedre za povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Sada je njihov bijes okrenut protiv dr. Banca koji je javnosti objavio njihovu sramotnu izjavu, pa čak i neuspjeh iste na samom Fakultetu (vidjeti: <http://kamenjar.com/je-li-katedra-za-povijest-ff-a-sramota-sveucilista-u-zagrebu/>)

U tom bijesu na dr. Banca otkrivaju stvarni scenarij napada na Predsjednicu. To čini dr. sc. Božo Kovačević, nekadašnji ministar i veleposlanik. Tako saznajemo kako su u Kninu "mnoge tisuće onih koji su na kninskom stadionu izvikivali Za dom spremni i to popratili skandiranjem Ubij, ubij Srbina." (Ovo „Ubij Srbina“ nisu čuli pažljivi posjetitelji koncerta. Što je Boži milo, to se Boži snilo, zar ne?) Da je krenuo napad na Predsjednicu to bi u glavnim medijima ubrzo postalo NA DESETKE TISUĆA, ako ne i SVI, po poznatoj srpskoj maniri uvećavanja brojki. A onda Kovačević kaže:

"Zanimljivo je da tu masovnu (...) provokaciju predsjednik HDZ-a nije komentirao premda se ona događala pred njegovim očima i očima njegovih najbližih suradnica i suradnika. Šefica njegove kampanje se čak s pozornice obratila onima koji su prethodno tako gromoglasno izvodili (...) provokacije kličući Za dom spremni i pozivajući na ubojstva Srba i činilo se da je bila upravo oduševljena onim što se ondje zbivalo."

<http://www.telegram.hr/politika-kriminal/revizija-povijesti-kako-se-gura-bizarna-teza-da-ljevica-stoji-iza-ustaskih-ispada-i-peticije-za-dom-spremni/>

Svaka sličnost s Pupovčevim zahtjevom Predsjednici sasvim je slučajna, zar ne?

Istina, moramo priznati da onima koji su čuvši prvi put Bojnu Čavoglave već postali spremni za ZEČEVE u "Oluji". Doista ZA DOM SPREMNI i UBIJ SRBINA i može njima biti isto. Ali Kovačević je bio na istaknutim pozicijama u RH pa očito on samo opisuje scenario koji smo im upropastili Peticijom ZDS. Kakvi bi to tek napadi bili na Predsjednicu koja voli ZA DOM SPREMNI tj. UBI SRBINA, zar ne?

**PIŠEM PISMA, ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI
AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST? ZAGREB,
2017.**

**DONKIHOTOVSKI BOJ ZA LEGITIMITET
POZDRAVA "ZA DOM SPREMNI"**

U svojoj kolumni "Na rubu pameti" u Hrvatskom tjedniku, 22. 12. 2016. karakterističnim naslovom "Beskičmenjaštvo HDZ-a degutantno kao i bezobrazluk Vesne Pusić" dr. sc. Damir Pešorda govori zapravo o protekle dvije godine moga rada u znaku pozdrava ZDS.

Tekst je prenio Hrsvijet, 23. 12. 2016.

DAMIR PEŠORDA: ŠARAFČIGER

Kad je više od dvije godine Josip Pečarić krenuo u svoj donkihotovski boj za legitimitet pozdrava "za dom spremni", mislio sam da troši previše energije za relativno nevažnu stvar.

Međutim, pokazalo se da dobro predosjetio neke maligna trendove u našem društvu i pokušao ih preduhitriti. Kad je ovih dana zbog jedne benigne ploče u Jasenovcu hrvatska, navodno desna, vlast pljunula samoj sebi u lice, i to po tko zna koji put – morao sam priznati da je Pečarić bio u pravu. Dok se jasno ne suprotstavimo ucjenjivačima, oni nas neće prestati ucjenjivati. Svi ti pupovci, bauci i ostale pusičke od takvih ucjena i za takve ucjene i žive.

Bilo je tužno gledati hadezeovca Bošnjakovića koji u emisiji Otvoreno pokušava obrazložiti i opravdati odluku saborskog odbora koji je ustvrdio da spomen-ploča poginulim HOS-ovcima vrijeda žrtve Jasenovca!.

(...)

Stoga, iako nerado moram priznati da je akademik Pečarić bio u pravu: protivnicima hrvatske državnosti ne smije se tolerirati bezobrazluk. Oni to shvaćaju kao slabost. Pri tomu nije od ključne važnosti sam prijeporni pozdrav, važan je krajnji cilj onih koji, instrumentalizirajući činjenicu da je NDH-a bila saveznik nacističke Njemačke, osporavaju pravo postojanja hrvatske države kao takve. A tko se šarafcigera laća, mora biti svjestan da je šarafciger podesan i za skidanje nekih drugih ploča. Na kraju će se vidjeti čiji je šarafciger veći.

<http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/45355-damir-pesorda-sarafciger>

Zapravo Pešorda je i u vrijeme Peticije ZDS bio izuzetno korektan. Ocjenjujući rad Predsjednice rekao je:

Dosada njezino držanje i aktivnosti ocjenjujem dobrim, no glede prijedora oko pozdrava "Za dom spremni" mogla se elegantnije izvući. Akademik Pečarić nije zaslužio da ga se naziva neozbiljnim ili provokatorom.

<http://www.hkv.hr/razgovori/21159-d-pesorda-vjerujem-u-karamarkovu-najavu-o-lustraciji-i-progonu-komunistickih-zlocina.html>

Te njegove riječi dovele su do mog teksta: "Kako smo obranili Kolindu".

<http://kamenjar.com/kako-smo-obranili-kolindu/>

Vjerojatno ste mislili da je to satiričan odgovor na Predsjedničin odgovor. Pročitajte tekst ponovno. Mislio sam ozbiljno.

Uostalom, Peticiju ZDS opravdali su napadi na predsjednika Hrvatskog sabora akademika Željka Reinera zbog zahtjeva za povratak imena Hrvatski državni sabor, pa još više optužba ministra Hasanbegovića zbog navodne ustaške kape, pa do optužbe same Predsjednice zbog "Ustaške" zastave.

Naravno, teško je noju izvaditi glavu iz pijeska. Vidimo zašto je naslov teksta Damira Pešorde takav kakav je. Naime poznati hrvatski novinar Marko Jurič je izgubio posao Pozvao građane da

pozdravljaju 'Za dom spremni' i ako ih netko zbog toga prozove, neka mu odgovore da je riječ o društvenom eksperimentu.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/71523/Juri%C4%8D-otjeran-sa-Z1-Prvi-prenosimo-snimku-oko-koje-je-izbio-skandal.htm>

On očito nije upoznat s rasnim zakonima u RH koje je lijepo objasnio Milorad Pupovac: Kokarda nije zakonom zabranjena pa se može nositi. Nju će nositi Srbi i njihove slugе. ZDS nije zakonom zabranjen. Ali njega će koristiti Hrvati. A to nije isto, zar ne?

A ne mora biti tako. Zašto i političari ne bi bili ponosni Hrvati? Jednom je Thompson rekao kako sam ga branio više nego što je on branio sam sebe. Pogledajte ovo:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/hrvat-iz-dijaspore-pupovac-sto-kazes-sada-kad-thompson-njemackoj-ne-smeta-985707/#axzz4TUc6Dx1R>

Možda me i zato još dvoje sjajnih hrvatskih kolumnista spominjali su me ovih dana. Mirelu Pavić sam već citirao, ali danas i Marko Ljubić komentira suludi i priglupi napad Glavnog tajnika HAZU akademika Pavla Rudana u Hrvatskom saboru:

“...nesretni akademik Rudan koji koristi slučajnu okolnost da nije transformacija završena u hrvatskom društvu, pa olajava akademsku planinu Pečarića nesvjestan da ni zemljotresi planinama ne mogu ništa, izuzev ih ojačati i učiniti ljepšim novim reljefom, bio to neki banalni antifa s ulaza, iz kvarta, koji urla i piše pisma zbog zvonjave crkvenih zvona nakon toliko stoljeća u Europi.”

Zapravo, Rudan mi sigurno nije zaboravio ni neizbor prof. dr. sc. Iva Goldsteina u HAZU. Čini mi se kako je to bio prvi poraz lijevih vlasti. A Rudan nije ispunio tu zadaću. I danas me uhvati smijeh kad se sjetim da su na Dan Akademije pozvali kandidata za članstvo Iva Goldsteina i postavili ga za Predsjednički stol.

Kada je akademik Rudan zabranio slanje pozivnica za predstavljanje moje knjige koju su predstavljali admiral Davor Domazet Lošo i prof. dr. sc. General Miroslav Tuđman sa zadovoljstvom sam im poslao izvješće s predstavljanja:

<http://narod.hr/kultura/fasisti-te-napadnu-okupiraju-kad-ih-pretvoris-u-zeceve-proglase-te-fasistom/>

Podsjeća li vas naslov na djelovanje velikosrba i antifa do današnjeg dana?

Tek smo jučer spoznali kako je časopis akademika Rudana 2014. godine izbačen s lista svjetskih priznatih časopisa. A ja sam se te iste godine pohvalio i Predsjedništvu HAZU:

Naslov: *Re: Zsaklada HAZU - prijedlog za potporu*

Datum: *Tue, 08 Apr 2014 21:57:45 +0200*

Šalje: *josip pecaric <pecaric@element.hr>*

Prima: *Stanko Popovic <spopovic@phy.hr>, trina@irb.hr, ilakovac@phy.hr, paar@hazu.hr, nkallay@chem.pmf.hr, sbarisic@phy.hr, klasinc@irb.hr, slaus@irb.hr, tadic@math.hr, tadic@hazu.hr, smardes@math.hr, zdadic@hazu.hr, asperger@hazu.hr, pichler@ifs.hr, vretenar@phy.hr, andrej.dujella@math.hr, vsunjic@hazu.hr, vocak@hazu.hr, Kabinet Predsjednika <kabpred@hazu.hr>*

Vjerojatno će vas zanimati: SCImago Journal Ranking (SJR) je lista generirana od Scopus. Naravno promatrali smo hrvatske časopise. Časopisi koje sam ja napravio su na 1., 2. i 6. mjestu. Bog, Josip

Tko zna, možda je nesretni Rudan mislio kako znam da je njegov časopis izbačen pa mu se rugam. Kao da ja imam potrebe proučavati njegovu biografiju, kao što on proučava moju.

Danas smo malo lošije plasirani (2., 4. i 6. mjesto), ali znamo da se sve čini da bi se to dovelo u red i da moji časopisi dožive sudbinu Rudanovog časopisa. Sam Rudan je kao član Upravnog odbora HRZZ-a dao veliki doprinos ispravljanju te nepravde!

Potporu su mu dali i kolege iz mog Razreda i to dva puta. Jednom kada nisu dali potporu zahtjevu akademika Davorina Rudolfa, ali i poslije sramotnog istupa akademika Rudana u Saboru, kada su napadnuta tri člana našeg razreda. Prijedlog da Razred od Predsjedništva Akademije traži da se ogradi od nekorektne rasprave glavnog tajnika, nije dobio potreban broj glasova.

Ako znamo da Predsjednik Upravnog odbora HRZZ-a, u kome je Rudan član, dolazi iz mog Razreda možemo razumjeti njihovu potporu kolegi Rudanu. Možda su i oni mislili da sam se 2014. rugao Rudanu, a poslije odbijao lijek za njegove duševne boli neprihvaćajući njihovu ocjenu da su moji časopisi loši. Da sam znao da je problem medicinske naravi možda sada ne bi svi moji suradnici i obitelj ne bi imali problema. Očito su sve instance hrvatskih vlasti kojima sam pisao o tome smatrali da sam okrutan i da stalno sipam sol na otvorene rane našem Glavnom tajniku.

Možda tim duševnim bolima Glavnog tajnika možemo opravdati to što nije bio dobar u proučavanju moje biografije. Pokušao sam mu pomoći pišući o mjestu mog rođenja koje je traljavo odradio, a mnogi od vas su to i komentirali.

Evo kako je to uradio povjesničar prof. dr. sc. Milko Brković:

Naslov:Božić 2016.

Datum:Thu, 22 Dec 2016 20:05:57 +0100

Šalje:Milko Brković <brkovicmilko@gmail.com>

Prima:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani akademike Pečariću!

Vi se borite protiv vjetrenjača, odnosno Krivu Drinu jedino može Bog ispraviti! Dvadeset i pet godina sam jeo kruh naše Akademije, koja je mijenjala ploče i pečate ali je u njoj, uglavnom, ostalo jugoslavenstvo, udbaštvo, orijuna, masonjerija i drugo krvopivstvo hrvatske krvi, bar se meni tako čini. Vi ćete za mentalne sklopove Rudana, Jovanovića etc. etc. uvijek ostati Crnogorac a, između ostalih, i ja Bosanac. Za njih nema veze što je oboje sve do Turaka bilo najprije Hrvatsko Kraljevstvo pa onda Ugarsko-Hrvatsko Kraljevstvo. Dokumenti iz oko 1358., u svezi Zadarskog mira između Ludovika I. Velikog (1342.-1382.), iz usta istog kralja jasno kazuju poruku Mlečanima, koji su kukali da njima po pravu pripada Dalmacija, a on im u dokumentima odgovara da njega "nije briga za pravom, jer je on legalno dobio Dalmatinsko-Hrvatsko Kraljevstvo od Vinodola do zidina Drača", misli na Uniju iz 1102. godine.

Najprija je bila Duklja (Dioclea), poslije Zeta i tek onda Crna Gora. Naime, to je ustvari bila jedna malo veća šumica koja se zvala Crvena gora, koju je jedan pisac opisivao uvečer i u ljetno doba kada gusta šuma s crvenim lišćem izgleda crno. Tako je umjesto Crvena gora nastao pojam Crna gora, bar prema izvorima. S druge strane, Bosna je u desetom stoljeću bila jedna od nekoliko župa (županija) Hrvatskog Kraljevstva, koja se protezala od izvora današnje rijeke Bosne, u Ilidži, pa do ispod današnje Zenice, možda do današnjeg tunela Vranduk, ali samo usko uz obje strane današnje rijeke Bosne. Središte i grad te županije zvao se također Bosna a nalazio se na prostoru današnjeg Visokog. Tako izvori kazuju. Tek nakon 1102. sve ono što se u Slavoniji, Hrvatskoj oko Knina i Dalmaciji nije slagalo s mađarskom vlašću sleglo se u tu starohrvatsku županiju Bosnu na kojoj su Mađžari lomili zube, iako im je po nasljedstvu pripadala, nešto slično kao i Duklja, osobito grad Kotor, te tek s takvim hrvatskim potencijalima Bosna se širila na svoj hrvatski teritorij, što je rijetkost u povijesti, što su pak Turci konačno zapečatili svojim osvajanjima. Odoh daleko, ali kratko, a htio sam javnosti i Vama predložiti da se Trg maršala Tita u Zagrebu i drugdje ne mijenja i ne skidaju ploče, jer je to preskupo, doduše puno manje od hrvatske krvi, nego samo dodati na postojeće titulu zločinac, pa nek glasi: Trg zločinca maršala Tita, isto tako i za nazive ulica i drugoga. On je tu titulu zločinac uistinu i stvarno zaslužio i zašto mu to javno otimati. To je npr. kao da Rudanu oduzmete titulu akademika ili ju nedodijelite Željku Jovanoviću, "kaj ne"? Čestit Božić 2016. Vama i Vašoj obitelji, užoj i široj, uz pozdrav za dom i Domovinu, M. Brković.

Moja je obaveza, kada već kolega Rudan proučava moju biografiju, a kao što smo vidjeli ima ozbiljnih poteškoća s time, pomoći mu i oko onog dijela u Beogradu. To vam obećavam.

Ne zaboravimo da sam ja matematičar. Ova čestitka ide i mojim matematičarima. Evo jedne čestitke:

Poštovani Profesore,

želim Vama i Vašoj obitelji blagoslovljen i čestiti Božić te puno zdravlja u novoj 2017. godini. Uspjeha ćete sigurno (kao uvijek do

sada) imati. Dopustite mi mali komentar na kraju: da nije Vas, ne bi bilo ni mene (u matematičkom smislu). Stoga puno Vam hvala!

Vama i vašim obiteljima želim sretan i blagoslovljen Božić. Neka vam nova 2017. godina donese puno zdravlja i sreće!

Vaš,

Josip Pečarić

23. 12. 2016.

DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.

THOMPSON I SRPSKE LAŽI

Nakon što je srbijansko ministarstvo vanjskih poslova uručilo prosvjednu notu hrvatskom veleposlaniku u Beogradu Gordanu Markotiću zbog izjava hrvatskog ministra vanjskih i europskih poslova Mire Kovača hrvatskim medijima 16. travnja "u kojima se vrijeđa i omalovažava Republika Srbija", ali i zbog Marka Perkovića Thompsona, oglasio se i sam pjevač. Thompson je u svom odgovoru, zapravo, održao lekciju Ministarstvu vanjskih poslova RH i samom ministru Kovaču koji nije reagirao na očite laži kojima se služi srbijansko ministarstvo vanjskih poslova po onoj Čosićevoj: Laž je najviše pomogla Srbiji u njejoj povijesti. Naime u svom odgovoru naše ministarstvo sve prepisuje predizbornim aktivnostima u Srbiji. Drugim riječima mogu u tu svrhu lagati i u prosvjednoj noti koju upućuju RH.

Za razliku od njih Thompson reagira na laž:

"Organizatori su tijekom tribine pustili dvije moje pjesme, 'Bojna Čavoglave' i 'Samo je ljubav tajna dvaju svjetova' čiji sam autor te dokumentarni film 'Tko je Marko Perković Thompson'.

Dakle, gnjusna je laž da su organizatori puštali bilo kakve druge pjesme već spot pjesme koja je obilježila početak moje karijere i Domovinski rat te spot ljubavne pjesme koja je nastala ovih godina. Na taj način, puštajući te dvije pjesme iz dvaju razdoblja (ratno i mirnodopsko) organizatori su vjerojatno željeli dočarati djeci bit života, a to je život u ratu i miru."

<http://direktno.hr/en/2014/zivot/45832/Thompson-%C5%BEestoko-odgovorio-na-notu-Srbije-koja-je-i-njega-prozvala.htm>

Podsjetimo se: “Ministarstvo vanjskih poslova Srbije izražava posebnu zabrinutost zbog sudjelovanja hrvatskog pjevača Marka Perkovića Thompsona na vjerskoj tribini za mlade u katoličkoj školi u Šibeniku, 16. travnja 2016. i predavanja koje je održao učenicima osnovne i srednje škole, uz pjesme ‘Čavoglave’, i ‘Jasenovac i Gradiška Stara’, u kojima se veličaju ustaštvo i upućuju prijetnje Srbima”, istaknuto je u priopćenju srbijanskog ministarstva.

Naravno u Ministarstvu vanjskih poslova Srbije itekako znaju da druga spomenuta pjesma nije Thompsonova, ali im je važnije proglasiti "Čavoglave" ustaškom pjesmom, dakle opet slagati. Itekako znaju da je to pjesma iz Domovinskog rata, dakle iz rata u kome je velikosrpska fašistička agresija završila velikom "bežanijom" srpske vojske - "bežanijo m" zbog koje je Slobodan Milošević usporedio "hrabru" srpsku vojsku sa zečevima.

Da hrvatska vlast doista smatra kako je današnja Hrvatska stvorena u Domovinskom ratu itekako bi na službenu notu i službene laži u njoj morala reagirati jer su napadnuti srpskim lažima i hrvatski branitelj Thompson i simbol Domovinskog rata pjesma "Bojna Čavoglave" pa i u konačnici i Domovinski rat.

Svi se sjećamo, a vidimo da to traje do današnjih dana, kada u RH to sprovode srpske sluge, kako su Srbi u Domovinskom ratu hrvatske branitelje, a i ne samo njih, zvali ustašama. Na tim pozicijama je, očito slijedi iz ove note, Srbija i danas. To se može i razumjeti. Valjda im je to jedini mogući način kako sami sebi mogu objasniti svoj kukavičluk i "bežaniju". Kako sami sebi mogu objasniti svoju poziciju zečeva u ratu s Hrvatima.

Zapravo sama prosvjedna nota je dana zbog izjava hrvatskog ministra vanjskih i europskih poslova Mire Kovača hrvatskim medijima 16. travnja “u kojima se vrijeđa i omalovažava Republika Srbija”, priopćeno je u četvrtak u Beogradu.

Kako je objavljeno na službenoj internetskoj stranici srbijanskog ministarstva, “Ministarstvo smatra neadekvatnim da se u javnim izjavama dužnosnika Hrvatske primjena zakona Srbije opisuje riječima ‘povijesna perverzija’, a Srbiji implicira da je ‘država iz koje su potekli planovi za ratove 1990-ih’ “. Ministarstvo vanjskih poslova Srbije drži kako bi “uzdržavanje od ovakvih ocjena s

hrvatske strane ubuduće pridonijelo unapređenju bilateralnih odnosa i dobrosusjedske suradnje”.

Naime u intervjuu za Jutarnji list od 16. travnja ministar Kovač rekao je: “Jasno je da potpuna suradnja s Haaškim sudom kriterij u pregovorima. Isto tako je vrlo jasno da država iz koje su potekli planovi za ratove 1990-ih ne može biti sudac i policajac za ratne zločine za sve zemlje bivše Jugoslavije – uključujući Hrvatsku. Zamislite. To je apsurdno, pače povijesna perversija, i onemogućava dobrosusjedsku suradnju”.

Što je sporno u ovim tvrdnjama ministra Kovača? Pa očito je sporan hrvatski kukavičluk kada govori o državi iz koje su potekli planovi za ratove 1990-ih, a ne o državi koja je u presudi stalnog suda u Haagu u sporu o genocidu jasno definirala Srbiju kao agresora na RH u cilju stvaranja homogene Velike Srbije a pri tome su agresori činili genocidne radnje. Navedeno je i niz mjesta gdje je to učinjeno!

Zapravo, srbijansku prosvjednu notu možemo shvatiti kao lijek na njihovu dušu. Jer sigurno im je melem na duši kada poslije srpskih zečeva u "Oluji" već godinama gledaju zečeve u hrvatskoj politici.

Valjda zato i spominju Thompsona – hrvatskog branitelja čija je pjesma simbol Domovinskog rata – a hrvatski zečevi, pardon političari ga proganjaju od Račanovog vremena pa do danas. Dopustili su izjednačavanje branitelja sa ustašama, Thompsona i "Bojnu Čavoglave" a danas su dočekali da i sebe vide u istim ulogama.

Takvim svojim ponašanjem i sami su definirali takvu svoju poziciju zečeva pa već i ne pokušavaju sakriti svoju poslušnost svjetskim gazdama. Evo kako to komentira sjajni hrvatski kolumnist dr. sc. Damir Pešorda govoreći o nedavnom slučaju kad je otac *s bebom u kolicima, kojega je vozač dobro naciljao, bacio se i gurnuo kolica te nasrtaj nije uspio. Dok smo u prvom slučaju ime podivljalog vozača saznali vrlo brzo, u drugom slučaju vozač je dugo vremena slovio samo kao "strani državljanin". Dobrom poznavatelju naših medija odmah je bilo jasno da je vozač iz Srbije, jer da je bio iz Bosne i Hercegovine, Slovenije ili Mađarske, saznali bismo to istog trenutka. Međutim, kad je izgrednik iz Srbije, mora se tomu pažljivo pristupiti. Da ne bismo uznemirili Milorada Pupovca. Koji bi se prijeteći rasplakao da bi Bruxelles i Washington odmah poslali*

srednjerangiranog diplomata da ga utješi, a Orešković i Grabar-Kitarović bi rezolutno osudili fašizam i tvrdo se zakleli da će se popraviti i neće više griješiti.

<http://hrsvijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/42480-damir-pesorda-travanjska-kronika>

Evo nekoliko komentara tri komemoracije u Jasenovcu iz kojih je očito kako vladajući ne razumiju da je RH stvorena u Domovinskom ratu i da im ne smije biti ništa važnije od Domovinskog rata::

"Jedino je Reiner dao izjave novinarima nakon komemoracije. Izrazio je i žaljenje zbog odvojenih komemoracija u Jasenovcu.

– Tužan sam što se odavanje pijeteta nevinim žrtvama ispolitiziralo od nekih ljudi i što se pretvorilo, nažalost, u ono što ne bi trebalo biti. Ti isti su prije dvije godine glasno negodovali zbog dvije kolone u Vukovaru, a sada izbjegavaju državnu komemoraciju. Meni je drago što je sve prošlo dostojanstveno – rekao je Reiner odgovorivši i na pitanje o tome kako spriječiti uzvike "Za dom spremni" na hrvatskim ulicama.

– Ja ne mogu rješavati sve probleme u društvu, pa ni takve koje izazivaju, srećom, marginalne skupine u Hrvatskoj. Ima toga i u drugim, razvijenim zemljama, ali se o tome ne priča toliko kao ovdje – rekao je Reiner branivši i svoju inicijativu da se Sabor nazove Hrvatskim državnim saborom.

– Time se manipuliralo. Izraz Hrvatski državni sabor se koristio i prije NDH. Stjepan Radić je bio govornik u Hrvatskom državnom saboru, a on nije bio ustaša. Ne vidim po čemu bi to bilo nešto čudno, ako se za to steknu uvjeti – zaključio je Reiner.

<http://www.vecernji.hr/hrvatska/zeljko-reiner-komemoracija-je-bila-dostojanstvena-i-nije-bila-vezana-uz-politiku-1078525>

Za vrijeme komemoracije bilo je vrlo neugodno promatrati kompletan hrvatski politički vrh koji je na vrelom suncu u stavu mirno bez riječi stajao puna dva sata. Ni jedne godine nije se ništa slično dogodilo. Prije svega da državna delegacija dođe ovako brojna i u ovako visokom sastavu, da ovoliko dugo ostanu poput nijemih statista i to sve dok i posljednja delegacija nije položila svoj vijenac. Podsjetimo, predsjednica K. G. Kitarović je na službenom putu, a na komemoraciji u Jasenovcu nazočili su Reiner, Orešković,

Karamarko, Hasanbegović, Kovač, Bandić, Šustar, Šprlje i brojni saborski zastupnici pa se s pravom može postaviti pitanje ima li netko tko nije bio na komemoraciji?

<http://kamenjar.com/povijesni-dan-za-hrvatsku-u-jasenovcu-prvi-put-polozeni-vijenci-za-stradale-od-1941-1951/>

Bit će zanimljivo vidjeti koliko će ih se usuditi doći na Bleiburg? Zapravo mene je ovaj komentar podsjetio na izvrstan tekst don Anđelka Kaćunka:

<http://blog.vecernji.hr/don-kacunko/sto-povezuje-danasnju-katolikofobiju-nacizam-i-antisemitizam-8107>

Naime, meni je izgledalo kao da cijeli državni vrh u pokajničkom čina (Kaćunko predlaže za početku svete mise) moli: *"Mi, predstavnici naroda zločinaca, ispovijedamo se Bogu svemogućemu i vama predstavnici naroda žrtava, da sagriješili smo vrlo mnogo mislju, riječju, djelom i nimalo propustom. Naš grijeh, naš grijeh, naš preveliki grijeh! I zato molimo Jahvu, državu Izrael, Anti-defamacijsku ligu, Centar Simona Wiesenthala i sve njihove podružnice, kao i vas predstavnici naroda žrtava, da nam se smilujete i nikad nam ne oprostite! Amen."*

Nasuprot tome vlast bi mogla poslušati što im kaže fra Zlatko Špehar:

Tzv. antifašizam je bio uradak velikosrpske politike protiv državotvorne i slobodarske volje hrvatskog naroda. Da je bio protiv fašistički orijentiranog režima, hrvatski narod bi ga prihvatio. Budući da je taj isti tzv. antifašizam 'fašizirao' cjelokupni hrvatski narod - i to pokušava i danas nastaviti, ne može se na njemu ništa graditi: i EU je osudila režime nacizma, komunizma i fašizma..... A RH je članica EU!? Ili?

<http://croexpress.eu/vijest.php?vijest=7612>

Ako razumiju poruku fra Zlatka, možda će razumjeti i zašto uporno ponavljam još od 1987. kako Srbi dijele Hrvate na Ustaše i Srpske sluge. A Srpski sluga ne možeš biti djelomično. Kao ni Izdajnik: ili jesi ili nisi!

Koliko god se trudila – hrvatska vlast im je još ustaška. Slijedi daljnje posipanje pepelom, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

SVETI LI SE DANAŠNJA VLAST PROF. MIHAJLOVIĆU?

Damir Pešorda je u Hrvatskom tjedniku od 01. 06. 2017. objavio tekst čiji naslov sve kaže: **PLENKOVIĆ JE OD TUĐMANOVE STRANKE ZADRŽAO SAMO IME ČAK SE ODRIČE I BIRAČKOG TIJELA DIJELA HDZ-A.**

To je točno, ali sve što u tekstu Pešorda piše pokazuje kako zapravo Plenković stalno pokazuje biračkom tijelu HDZ-a kakve su mu namjere.

Prvo je iskoristio najpopularnijeg HDZ-ovca dr. sc. Zlatka Hasanbegovića da pobjedi na izborima, a onda je na njegovom ministarsko mjesto doveo Ninu Obuljen Koržinek koja je prije toga imala vidnu ulogu u protuhrvatskim prljavim rabotama (general Praljak, HAVC,...). Jasno je bilo da će se takvi postupci nastaviti. Pešorda piše o „njenim“ kadrovima: nova-stara ravnateljica HINE Branka Valentić, novi (istovjetan starom) ravnatelj HAVC-a Danijel Rafaelić. Plenković itekako ne da ni veleposlanike koje je prethodna vlast postavila, ipak su se neki posebno isticali svojim antihrvatskom djelovanjem. Posebno mu je drag Ivo Goldstein. Vjerojatno zbog čuvene Titove slike u njegovom veleposlanstvu u Parizu pa ga je zbog toga nagradio i članstvom u Povjerenstvu za suočavanje s prošlošću (netko se mora boriti da se ne promjeni lažna slika o NDH, zar ne?) ili veleposlanika Joška Para (koji mu je drag zbog ponašanja prema Predsjednici RH koja se zalaže za suverenističku politiku RH).

Kada se sjetimo veleposlanice u Beču i njenog odnosa u napadima na Marka Perkovića Thompsona, ostavlja me u uvjerenju da je Plenković samo otvarao usta kada je nedavno prepuna dvorana

Lisinski sa cijelim državnim vrhom pjevala Thompsonovu pjesmu „Lijepa li si“.

<http://kamenjar.com/lisinskim-se-orilo-herceg-bosno-srce-ponosno/>
Zato me i ne čudi što ja dobivam ovakva upozorenja iz Hercegovine:

Naslov: Thompsonovi koncerti u BiH

Datum: Sat, 3 Jun 2017 16:21:11 +0200

Šalje: Vide

Prima: 'Josip Pečarić' <pecaric@element.hr>

Poštovani akademice,

Ne znam pratite li vijesti oko najava Thompsonovih koncerata u Mostaru, Novom Travniku...

Linkovi:

<http://www.dnevnik.ba/dogadaji/zbog-thompsona-nacelnik-opcine-novi-travnik-priziva-nerede-u-vlastitom-gradu>

<http://www.tvrtko.info/?p=51185>

<http://www.dnevnik.ba/dogadaji/iz-njemacke-na-thompsonov-koncert-u-novi-travnik-dolazi-5-autobusa>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/regija/jos-jedan-udar-na-thompsona-sdp-mostar-trazi-zabranu-koncerta-i-skupa-podrskse-sestoriciduznosnika-herceg-bosne-1027998/>

<http://bljesak.info/rubrika/vijesti/clanak/sda-optuzuje-da-se-koncertom-thompsona-zeli-stvoriti-nova-kriza-u-mostaru/200348>

Pozdrav!

Zapravo se Thompsona napada kroz svo vrijeme od 2000-e godine i to samo pokazuje veličinu samog Thompsona i njegovih pjesama i zasluga ne samo u Domovinskom ratu već i kroz svo ovo vrijeme od smrti Hrvatskog Predsjednika do danas. Zapravo napadi u Sloveniji i BiH samo pokazuju da srpske sluge gube bitku protiv Thompsona u RH, pa im drugovi iz susjednih država moraju pomoći.

Pešorda kaže i slijedeće:

Slaven Letica tvrdi da mu je Andrej Plenković rekao da u izboru Drage Prgometa za HDZ-ova kandidata za gradonačelnika HDZ-a nije slučajno pogriješio, nego se želi riješiti tog dijela biračkog tijela

koje glasuje za Hasanbegovića, Brunu Esih i slične političare. Ako je tomu uistinu tako, onda je to bio znak Plenković namjerava preobraziti HDZ u stranku koja od Tuđmana baštini samo ime. Ipak, malo je čudno da se neka politička stranka želi riješiti dijela svojih birača. No, s druge strane ako Plenković tu svoju nakanu uistinu i javno iskaže, bila bi to poštena gesta s njegove strane. Prvi put nakon Tuđmana jedan bi lider HDZ-a uskladio svoje riječi i djela. Pa ako bi mu glasači i dalje nastavili davati povjerenje, ne bi se imali nakon izbora pravo žaliti da su prevareni.

<http://hrsvijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/46907-damir-pesorda-rijeci-i-djela>

Očito se Pešorda i ja razlikujemo vrlo malo u svojim procjenama, tj. on smatra da Plenković tu svoju najavu treba javno iskazati, a ja mislim da je sa svim tim postupcima on to već i jeste učinio.

Pri tome treba govoriti ne samo o spomenutom, ne samo o odnosu prema braniteljima kroz svo ovo vrijeme od 2000. godine, nego i nebrizi vlasti o onima koji su se stalno borili za hrvatske vrjednute i zbog njih stradavali. Koliko im te hrvatske vrjednute ništa ne znače pokazuju upravo činjenice da takvim stradalnicima ne pokušavaju pomoći ni kada su na vlasti.

O jednom od takvih slučajeva je govorio i dr. sc. Josip Stjepandić na predstavljanju naših knjiga u Splitu jer je dr. Stjepandić odigrao veliku ulogu u napadima na ministra Barišića zbog navodnog plagijata:

Ministar mi se zahvalio kako priliči i darovao mi jednu svoju knjigu. Činjenicu da me ministar upoznao, te da vjerojatno cijeni moje mišljene, iskoristio sam da ga upozorim na neke protuzakonite radnje puno prije njegova mandata, koje bi on konačno morao ispraviti. Primjerice slučaj ravnatelja škole Krešimira Mihajlovića, koji je izgubio posao jer je izvjesio plakat s generalom Gotovinom, (...)

Što mislite: kako je ministar Barišić reagirao?

Nikako! Nakon što je njegova tajnica potvrdila primitak mojih pisama, nikakvog odgovora nisam dobio.

Ministar me više ne poznaje! Kladimo se da više ne zna tko su Krešimir Mihajlović i ...?

To je ta nova VJERODOSTOJNOST u vladi „EUROPSKE DIMENZIJE“!

Zato ću ovaj tekst završiti s e-mailom koji sam sam dobio od prof. Mihajlovića:

Datum: Fri, 2 Jun 2017 23:07:35 +0200

Šalje: Krešimir Mihajlović

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani i dragi Josipe,

Uvijek ste mi davali potporu i pisali o onome što se dogodilo sa mnom.

U reviziji sudskog spora neki sudac Vrhovnog suda Jadranko Jug poništio je kompletnu moju dobivenu presudu

Kako bi pogodovali Mirjani Jermol prilikom reizbora za ravnateljicu.

Sada škola tuži mene i vrlo brzo zakazuju suđenja.

U dogovoru s gospođom Mišetić, mojom odvjetnicom, pozivam vas ako želite i ako možete nazočiti suđenju zakazanom za srijedu, 7.6.2017. s početkom u 12 sati kako bi sutkinja vidjela da ipak ima ljudi koji prate sve što se događalo, što se događa i što će se još događati a u svezi moga slučaja.

Ispod je preslik sa podacima o broju predmeta i koja sutkinja vodi predmet.

Hvala,

mir i dobro, božji blagoslov,

S poštovanjem.

Krešimir Mihajlović

Rasprava 07.06.2017.

u 12 sati, sudac Sanja Lovrić

OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

Tužitelj: OSNOVNA ŠKOLA PETRA ZRINSKOGA

Tuženi: Krešimir Mihajlović, OIB: 87511602205

Vjerujem da će puno vas koji pročitate ovaj tekst moći doći i pružiti potporu prof. Mihajloviću, kada je hrvatska vlast zaboravila zbog čega je on u nemilosti, a zapravo se samo trudi podsjetiti nas da su mnogi od njih bili na vlasti kada su proganjani naši generali. Svete li se oni, zapravo, prof. Mihajloviću?

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG
NARODA, ZAGREB, 2018.**

JOSIP PEČARIĆ

**PREDSTAVLJANJE KNJIGA U SISKU:
„VIDJETI NEĆU NIKAD VIŠE TEBI RAVNA.“**

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim. Zahvaljujem se Ocu biskupu što je organizirao i predstavio knjige *J. Pečarić, Thompson – pjesmom za Hrvatsku* i

M. Međimorec i J. Pečarić, *General Praljak, II*. Prošireno izdanje. Zahvaljujem se i Marku Ljubiću na predstavljanju knjiga. I on i Biskup su predstavljali knjigu o Thompsonu u Zagrebu. Uvijek će mi ostati u sjećanju kako su mrzitelji svega hrvatskog poslije tog predstavljanja žestoko napali našeg HRVATSKOG biskupa. Čak i u Saboru. A nema bolje potvrde da dobro radite od takvih napada onih koji mrze naš narod i našu državu. Ne daj Bože da Ti takvi plješću, tj. tapšu te po ramenu.

Zapravo je ovo prvo predstavljanje ovog drugog izdanja knjige o generalu

Praljku kome na biskup Košić napisao Pogovor. Kolega Međimorec i ja smo očekivali da to drugo izdanje ugleda svijetlo dana u trenutcima kada naš prijatelj Slobodan Praljak izađe iz zatvora, Umjesto toga naš prijatelj je otišao u legendu, a njegove riječi će pamtiti mnoge generacije Hrvata:

„Suci, Slobodan Praljak nije ratni zločinac! S prijehom odbacujem Vašu presudu!“

U ovoj knjizi naći ćete moj tekst *„Ubiše mi prijatelja“*. Doista se tu radi o ubojstvu pa sam te suce nazvao sucima-ubojicama.

Možda sam bio nepravedan samo u tome što je tih ubojica bilo mnogo više. Možda posebno treba naglasiti da ih ima mnogo u RH. Zar nije ubojica i onaj koji danas može izjaviti slijedeće:

Predsjednik SDP-a Davor Bernardić u utorak je poručio da predsjednica Kolinda Grabar Kitarović "apsolutno mora poštovati zakon" po pitanju oduzimanja odličja osuđenim generalima te da Hrvatska mora poštovati haške presude generalima

*"Bilo bi dobro da se negdje po briselskim hodnicima nađe premijera Plenkovića i pita njega što misli o oduzimanju odličja. HDZ je izručio sve generale Haagu, Ivica Račan nijednog, a sada se na ljudskoj žrtvi pokušavaju ukrasti jeftini politički poeni. **Ratni zločin je ratni zločin, onaj tko je ubijao, silovao - mora za to odgovarati, za to nema opravdanja**", komentirao je Bernardić.*

Ovo je dano na više portala. Međutim sam sam na HTV-u čuo mnogo goru Bernadićevu formulaciju pa sam i to uspio pronaći:

Isto tako je činjenica da onaj tko je klao muškarce, strijeljao djecu i silovao žene mora odgovarati za ratne zločine. Da je ratni zločin - ratni zločin, ma koliko neki pokušavali to prikriti, i da netko za to treba odgovarati.

<http://vijesti.hrt.hr/419822/oporbeni-zarez-bernardic-o-sabi-odbijenici-iz-metkovica-i-praljku>

Bernadića ova izjava svrstava uz bok od HNES-a etički osuđenih veleizdajnika Mesića, Josipovića i Pusičku!

Da, zar nije ubojica generala Praljka onaj koji izrijeком tvrdi da su osuđeni u Haagu *KLALI MUŠKARCE, STRIJELJALI DJECU I SILOVALI ŽENE?*

Zar takvi nisu najodgovorniji za generalovu smrt?

Što li su sve radili ovih 13 godina dok je veliki hrvatski general u Haagu umjesto sebe branio Hrvatsku! A vrhunac te njegove obrane je njegov kraj.

Svi znamo da su osuđeni Hrvati osuđeni po veoma široko definiranom Udruženom zločinačkom poduhvatu na način kako to nikad nije niti će u budućnosti itko biti osuđen.

Osuđeni su kao ratni zločinci za zločine koje nisu počinili, nisu ih naredili i nisu znali za njih a pripadnicima hrvatske pete kolone tj. Hrvatskim ubojicama generala Praljka oni su *KLALI MUŠKARCE, STRIJELJALI DJECU I SILOVALI ŽENE?*

U spomenutom mom članku citirao sam i svoj tekst od prije 15 godina u kome sam za generala Praljka rekao:

„A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana.“

Danas vidimo da i drugima nije strana takva usporedba. Tako sin HRVATSKOG predsjednika akademika Franje Tuđman prof. dr. sc. Miroslav Tuđman na Komemoraciji u dvorani Lisinski kaže:

„Nema toga među nama koji bi mu mogao biti ravan po fizičkoj neustrašivosti, moralnoj beskompromisnosti, intelektualnoj superiornosti, odanosti domovini ili socijalnoj požrtvovnosti. Možda se neki od nas mogu mjeriti u nečemu sa Slobodanom, ali nitko u svemu. Zato mu nitko nije ravan...“

Da bi na kraju general Tuđman ponovio:

„Vidjeti neću nikad više Tebi ravna.“

A naslov najnovije kolumne književnika i kolumniste Nenada Piskača je:

„Poslije detuđmanizacije suočavamo se i s depraljakizacijom.“

A dr. sc. Damir Pešorda naslovio je svoju današnju kolumnu u Hrvatskom tjedniku: NAKON TUĐMANA I PRALJKA.

On piše:

„Tuđman i Praljak simboli su jednoga vremena. Nacionalni romantici, ali i ljudi od djela, intelektualci, sanjari i ratnici istodobno. Stvaranje nacionalne države bio je njihov vrhunac. Vrijeme od smrti jednoga do smrti drugoga, osamnaest posljednjih godina, bilo je vrijeme rastakanja njihova djela. Praljkov krik u Haaškoj sudnici posljednji je poziv tuđmanovske Hrvatske Hrvatima da se osvijeste.

Ima simbolike u tome što danas promoviramo knjige o Praljku i Thompsonu. Kroz svo ovo vrijeme oni su na različite načine progonjeni od svih onih koji mrze i hrvatsku državu i hrvatski narod, pa se u obje knjige i nalazi isti moj tekst: „*PRALJAK I THOMPSON*“. Obojica su se, svaki na svoj način borili protiv tih mrzitelja, borili se za istinu o Hrvatskoj.

U Lisinskom se ta povezanost ogledala u činjenici da su svi snimatelji i novinari opkolili Thompsona kada se on tamo pojavio. Evo naslova o tome:

KOMEMORACIJA ZA GENERALA THOMPSON: U OVOJ DVORANI MJESTO JE I DRŽAVNOM VRHU!

(...)

Marko Perković Thompson komemoraciju prati iz prvog reda.

“U ovoj dvorani mjesto je svima koji poštuju sve što je general Praljak učinio za Hrvatsku, pa i državnom vrhu”, rekao je Thompson, piše Večernji.

Dnevnik.ba/<http://dnevnik.ba> /Hrvatsko nebo

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2017/12/11/komemoracija-za-general-thompson-u-ovoj-dvorani-mjesto-je-i-drzavnom-vrhu/>

Zapravo ono što se dogodilo u Haagu je osveta svjetskih moćnika Franji Tuđmanu. Osveta Vijeća sigurnosti UN-a. Sjetimo se vremena kada je Vijeće sigurnosti htjelo donijeti rezoluciju kojom je trebala RH biti proglašena agresorom u BiH, dakle isto što je sada uradio zločinački sud u Haagu. Tada im je tadašnji hrvatski veleposlanik u UN-u dr. sc. Mario Nobilo prenio Tuđmanovu poruku.

Znate li što im je Tuđman poručio?

U MOMENTU DONOŠENJA TE REZOLUCIJE HRVATSKA VOJSKA ĆE DOISTA UĆI U BIH!

To je bilo ujutru. Poslijepodne su „zaboravili“ na rezoluciju!

Da, to je bio doista HRVATSKI predsjednik, zar ne?

Na kraju moram ponoviti Praljkove povijesne riječi:

„Slobodan Praljak nije ratni zločinac! S prijetozirom odbacujem vašu osudu!

Popivši otrov on je tom sudu (ponovit ću samo naslove mojih knjiga o tom sudu: *Sramotni sud u Haagu, Zločinački sud u Haagu i Rasizam suda u Haagu* – vidjeti prilog) izrekao smrtnu presudu. S pravom jer se radi o sudu punom sudaca-ubojica i tužitelja-ubojica. A general Praljak se u svom posljednjem razgovoru s mojim suautorom dr. Miroslavom Međimorcem osvrnuo i na prvo izdanje ove knjige:

“Čuja sam da si opet napisao niku knjigu? Rekao sam mu da je to bio zajednički posao s Josipom (akademik Pečarić), da su uključeni prilozi iz podlistka HKV-a, da bih napisao drukčiju knjigu da me nije

Josip iznenadio prijedlogom o spajanju s njegovom. - Mislim da je sve dobro ispalo. Vidjet ćeš. – A jesam li ispa lip na fotografiji, jesam? Ča veli Vedrana? Pitao je za sliku na ovitku.knjige. - Lip si, lip Bobiša, dobacila je Vedrana kad sam joj ponovio njegovo pitanje. –A onda dobro.”

Da, ne ostaje mi ništa drugo nego da ponovim Tuđmanove riječi:

„Vidjeti neću nikad više Tebi ravna.“

HVALA!

**MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET.
ZAGREB, 2018.**

**NEODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE
*DNEVNIK U ZNAKU “ZA DOM SPREMNI”***

Na žalost večeras nije održano najavljeno predstavljanje knjige “Dnevnik u znaku ‘Za dom spremni’” u Udruzi specijalne policije iz Domovinskog rata s predstavljacima prof. dr. sc. Zdravkom Tomcem, dr. sc. Damirom Pešordom i odvjetnikom Zvonimirom Hodakom. Ispričavam im se što do predstavljanja nije došlo! Knjiga je tiskana zahvaljujući gospodi Vinku Markulinu i Branku Hrkaču. Predstavljanje se trebalo održati na dan kada je pred žalbenim vijećem Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (ICTY) u Haagu započela sedmodnevna rasprava o žalbama koje su na prvostupanjsku presudu podnijela šestorica bosanskohercegovačkih Hrvata osuđenih za navodne ratne zločine u BiH i o žalbi tužiteljstva.

Zato sam ovo Predstavljanje želio posvetiti njima. Sve ih lijepo pozdravljam i moram se još jednom pohvaliti da mi je general Praljak jedan od najdražih prijatelja! Zato moram posebno pozdraviti i generala Mija Jelića koji je danas došao na "predstavljanje" jer je sigurno najzaslužniji što danas mnogo više u RH znamo o zločinima nad Hrvatima u BiH.

A ta šestorica Hrvata su danas optuženi u Haagu i zato što u RH ima puno veleizdajica pa je moguće u današnjem svijetu suditi Hrvatima zato što su branili i obranili svoja ognjišta.

I ova knjiga je nastala iz sličnih razloga. Fašističku velikosrpsku agresiju na Hrvatsku pomagali su svjetski moćnici. Željeli su da planiranim genocidom u Bihaću proglase Srbe pobjednikom u ratu u BiH. Hrvatska im je to onemogućila. Sudili su nam zbog toga, ali su generali Gotovina i Markač oslobođeni. Sada im ostaje ovo suđenje za osvetu zbog izostanka planirane srpske pobjede. Pokušaj kriminalizacije Domovinskog rata zbog "Oluje" im je propao i svjesni su da im ostaje jedino pozdrav ZDS! Pozdrav s kojim su ginuli mnogi hrvatski branitelji i koji je bio službeni pozdrav naših HOS-ovaca kojih su se strašno bojali. Bojali su se čak i njihovih oznaka. Pozdrav im je važan jer ovi u RH koji su izgubili u Domovinskom ratu nisu smjeli javno to pokazati, pa su poistovjećivali hrvatske branitelje sa ustašama iz Drugog svjetskog rata.

Na žalost itekako su imali uspjeha u tome pa i ovaj "Dnevnik" koji sadrži tekstove od sredine 2. do sredine 12. mjeseca završava mojim reagiranjem na sramotnu odluku Ustavnog suda RH o Josipu Šimuniću. Joe je trebao biti gost na ovom predstavljanju, ali zbog obaveza oko reprezentacije nije mogao doći i pa njegove pozdrave nisam mogao prenijeti nazočnima!

Nisam mogao prenijeti ni pozdrave Predsjednice RH. Evo što sam u svezi s tim napisao kolegama akademikima:

Poštovane kolegice akademkinje,

poštovani kolege akademici,

Šaljem vam odgovor gđe Predsjednice na moj poziv da bude nazočna na predstavljanje moje knjige "Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'".

S obzirom da ona pozdravlja sudionike predstavljanja knjige koj u naslovu ima pozdrav ZA DOM SPREMNI, a nedavno je Akademija u Hrvatskom saboru kroz usta Glavnog tajnika napala akademika Popovica i mene zbog Peticije ZDS (u raspravi o radu Akademije!), pozivajući se upravo na Predsjedničinu reagiranje od prije dvije godine, mislite li da je ovaj odgovor više odgovor vama nego sudionicima Predstavljanja?

Slično pitanje može se postaviti u urednicima i vlasnicima "Jutarnjeg lista" poslije nedavnog sličnog na mene zato što sam, zajedno s dr. sc. Josipom Stjepandićem, posvetio knjigu "Ništa se još promijenilo nije" hrvatskim braniteljima, a napose HOS-ovcima koji su uz taj pozdrav ginuli za Domovinu. Kao što znate i Peticija ZDS je pisana poslije napada na hrvatskog branitelja Marka Perkovića Thompsona i njegove legendarne pjesme "Bojna Čavoglave".

Vjerojatno bi Akademija i vi osobno trebali prosvjedovati kod Predsjednice zbog ovog njenog pisma. Najviša znanstvena ustanova u RH u Hrvatskom saboru da svoje mišljenje o tome, a Predsjednica ovim pismom dovodi u sumnju to mišljenje! Strašno, zar ne?

Nedavno je Predsjednica imala i intervju pa pogledajte što je tada odgovorila o sličnim napadima:

Recite mi zašto ploču u Jasenovcu nije trebalo dirati?

“Zato što ta ploča nije usmjerena prema onome što se događalo u Drugom svjetskom ratu u Jasenovcu. To nije usmjereno na ono što se dogodilo desecima tisuća ljudi koji su patili u tom logoru. To je ploča koja je podignuti 11 mladića koji su se borili za Hrvatsku”.

Zar ne biste to shvatili kao provokaciju da ste srpska manjina, ili židovska?

“Upravo je potrebno o tome razgovarati kako bi se to raščistilo i kako bi bilo sasvim jasno da poruka nije ustašizacija, već je poruka pijetet prema tim mladima. Nemojmo minorizirati žrtve iz Domovinskog rata”.

Može se žrtvama odati počast i na drugačiji način nego sa “Za dom spremni”?

“Slažem se da se može. No, što ćete učiniti ukoliko je to legalan logo koji nikad dosad nije doveden u pitanje. Sad najednom to postaje pitanje broj jedan u Hrvatskoj, dok imamo puno bitnijih problema”.

<http://kamenjar.com/kolinda-grabar-kitarovic-srbija-ta-koja-potencira-puzajuce-ustastvo-ga-ne-vidim/>

Za razliku od HAZU i “Jutarnjeg lista” očito Predsjednica itekako dobro zna od kuda ‘pušu vjetrovi’ napada na hrvatske branitelje, zar ne?

Kako je uopće moguće da vi u Akademiji to ne znate?

Ne znate, dok sjajni hrvatski kolumnist i podpredsjednik HNiP-a Marko Ljubić piše o knjizi i slijedeće:

“Kako god reagirao državni vrh, aktualne politike, pa i cijeli svijet, ta priča je završena onoga trenutka kad je prvi branitelj umro s tim pozdravom braneći slobodu pred srpskim agresorom, te dostigla punu legitimaciju kad je na stadionima tisuće ljudi počelo vikati usprkos, i u inat, zabranama – Za dom spremni.”

Valjda misleći i na HAZU Ljubić nastavlja:

Nitko nikada nije uspio zaustaviti, kriminalizirati, protjerati misao i uzvik tolikoga broja ljudi, a da istodobno tim progonom nije samome sebi presudio zauvijek. Presudio kao gubitniku.

Pečarić to vidi, a žaliti je ljude koji to ne vide.

<http://narod.hr/kultura/marko-ljubic-pecaricev-zds-instrument-slobode-zato-ne-moze-biti-mrznja>

<http://kamenjar.com/marko-ljubic-pecaricev-zds-instrument-slobode/>

Zato i ovo pismo vama završavam naslovom njegova teksta:

Pečarićev ZDS je instrument slobode.

S poštovanjem

Akademik Josip Pečarić

Sigurno se svi sjećaju da je prije dvije godine započet cijeli niz napada na mnoge potpisnike Peticije ZDS poslije tadašnje ocjene Predsjednice kako je ona na razini provokacije. Tako je i nastalo šest mojih knjiga:

Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015.

Oba su pala, Zagreb, 2016.

Pišem pisma, odgovora nema 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost, Zagreb, 2017.

Pišem pisma, odgovora nema 1. / Je li Akademiji važna znanost? Zagreb, 2017.

Ništa se još promijenilo nije (s dr. sc. Josipom Stjepandićem), Zagreb, 2017.

Dnevnik u znaku "Za dom spremni", Zagreb, 2017.

Drugim riječima kada bi promatrali moj dnevnik od Peticije ZDS on bi se sastojao od ovih šest knjiga.

U tom razdoblju očita je i promjena početnog predsjedničinog stava. Bez obzira što su sličnu sudbinu i napade doživjeli poslije nas i akademik Reiner zbog prijedloga o Hrvatskom DRŽAVNOM Saboru i sama Predsjednica zbog povijesne hrvatske zastave, ipak ću Vas ovdje samo podsjetiti jednog mog teksta iz tog vremena: KAKO SMO OBRANILI KOLINDU. Tekst je dan u mojoj knjizi "Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni", a može se naći i na portalu kamenjar.com:

<http://kamenjar.com/kako-smo-obranili-kolindu/>

Naime, Damir Pešorda čiji uvodni tekst imate u ovoj knjizi je u intervjuu na pitanje ***kako ocjenjuje dosadašnji rad predsjednice Kolinde Grabar Kitarović*** tada odgovorio:

Da se razumijemo, izuzetno je važno da je na izborima za predsjednika države Kolinda Grabar Kitarović pobijedila Ivu Josipovića. Što se tiče njezinih poteza na funkciji predsjednice Republike Hrvatske, oni su u velikoj mjeri limitirani predsjedničkim ovlastima i otvorenim neprijateljstvom aktualne vlasti. Dosada njezino držanje i aktivnosti ocjenjujem dobrim, no glede prijepora oko pozdrava "Za dom spremni" mogla se elegantnije izvući. Akademik Pečarić nije zaslužio da ga se naziva neozbiljnim ili provokatorom.

U svom tekstu sam komentirao:

A zapravo, mislim da moj prijatelj dr. Pešorda nije u pravu. Možda je Predsjednici takvo grubo obraćanje ponajbolji potez.

Tada je tekst doživljen kao satiričan. A ja sam mislio ozbiljno. Poslije stalnih napada kojima je ona danas izložena, vrijedi ponovno pročitati kako sam to tada obrazložio. Pri tome se sjetite da je tada predsjednik Vlade bio Milanović. Bili su uvjereni u pobjedu i već slijedećeg ljeta otvoreno su napali i Thompsona i "Bojnu Čavoglave", a potom i "Lijepa li si".

Zapravo tekst Marka Ljubića sam doživio kao dar za imendan, Za taj tekst je jedan čitatelj napisao: *Čista poezija*. S druge strane Vicko Goluža je i napisao pjesmu:

Ljubav!

U tebi Hrvatska gori
stvorena u ratu svetom,
iz tebe čovjek zbori,
ne srljaj za kolonom petom!

U tebi čovjek blista,

domoljub, akademik, div!
Tvoja je namjera čista,
ne biti mrtav a živ.

Zato je dnevnik tvoj
u znaku za Dom spreman,
ljubavi božanske boj,
a mržnja za jugoneman.

Zato je dnevnik tvoj
spomenik borbi čistoj,
umrlim za Dom svoj
u ljubavi Bogu istoj!

Sretan imendan!

Hvala i Vicku koji i ne zna da sam danas namjeravao završiti predstavljanje s njegovom čestitkom, Trebalo je bioti iznenađenje za njega jer je došao na “predstavljanje”.

Akademik Josip Pečarić

DR. SC. DAMIR PEŠORDA**NOVA KNJIGA JOSIPA PEČARIĆA**

Prije dvije godine predstavljanje Pečarićeve knjige *Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska* počeo sam riječima: "Tridesetak Pečarićevih knjiga svojevrsan su raritet u hrvatskoj publicistici. Sagledane u kontinuitetu one nisu važne samo kao pojedinačna publicistička izdanja nego i kao zamašan projekt iza kojega stoji energija jednog pojedinca, a ne neka institucija. Konture toga projekta izrastale su iz knjige u knjigu tako da danas možemo govoriti o fenomenu Pečarić na hrvatskoj javnoj sceni." U međuvremenu se taj projekt uvećao za još nekoliko knjiga što Pečarića, uz Mladena Pavkovića, nedvojbeno čini najplodnijim suvremenim hrvatskim publicistom. Svojim dosadašnjim stožernim temama Pečarić je priključio još jednu – legalizacija pozdrava *Za dom spremni*.

U knjizi *Dnevnik u znaku "Za dom spremni"* autor je okupio pedesetak raznorodnih tekstova: kolumni, polemika, govora, razgovora, dnevnika, pisama, osvrti, pa čak i nekoliko *in memoriama*. Pečarićev način izlaganja i stil su osebujni i razbarušeni. U svoje tekstove i knjige on uključuje tuđe tekstove, pisma, osvrte na knjige ili komentare, daje brojne linkove s dodatnim izvorima ili komentarima relevantnim za temu o kojoj govori. U ovoj prigodi možda nije naodmet pripomenuti kako je svojim postupcima Pečarić modernizirao, osuvremenio hrvatski publicistički izraz. Naime, nije mi poznat nijedan drugi autor u našem javnom prostoru koji tako dosljedno kao Pečarić tradicionalni, linearni tekst zamjenjuje hipertekstom.

Akademik Pečarić je vrhunski znanstvenik, matematičar. U obrazloženju za primanje akademika Pečarića za dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti između ostalog stoji: "Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih

svjetskih matematičara s više od 1000 objavljenih radova ili prihvaćenih za tisak u matematičkim časopisima, te deseti svjetski matematičar koji je prešao brojku od 500 radova. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, s preko 2600 citata na MathSciNetu. Njegovim je imenom nazvano nekoliko identiteta i nejednakosti, a o primjenama Mond-Pečarićeve metode na operatore u Hilbertovim prostorima objavljene su i dvije monografije... (*Ipak su hrvatski nacionalisti na cijeni*, str. 73.)" Kad netko s takvom biografijom stiže objaviti i na desetke publicističkih knjiga, postaje jasno da je pred nama osoba s onim bogomdanim viškom. Pečarić taj višak troši na borbu za nacionalnu stvar. U nedovršenoj državi kao što je, na žalost, Hrvatska to je ujedno i najbolji način rada za opće dobro.

Pečarićev stil karakterizira jasnoća, logičnost i jednostavnost. Pečarić se u svojim tekstovima bavi gotovo isključivo hrvatskim temama i hrvatskom stvarnošću. Pečarić također ignorira usko ideološka pitanja, zanima ga samo dobrobit hrvatske države i društva. Tako da ga uobičajene podjele na lijeve i desne, zapravo, promašuju. Iako ga *mainstream* mediji zbog dosljednog suverenizma, naravno, svrstavaju desno. Stoga ni Pečarićevo ulaženje u bitku koja se rasplamsala oko pozdrava *Za dom spremni* nije bilo potaknuto nekakvom nostalgijom za NDH nego je bilo načelne naravi. On je, naime, na vrijeme prepoznao kako je udar na ZDS inspiriran težnjom hrvatskih neprijatelja da destruiraju suvremenu, Tuđmanovu Hrvatsku, a ne strahom od nekakve Pavelićeve Hrvatske. Koja je odavno bivša i koje se gotovo ritualno na svaki Pupovčev zahtjev odriču hrvatski vrhovnici.

Tu svoju polazišnu točku u obrani pozdrava ZDS Pečarić formulira na više mjesta u knjizi. Evo jednog od takvih mjesta: "Naime, još s napadima na Thompsona postalo mi je jasno da su napadi na ZDS zapravo napadi na Domovinski rat i na samu neovisnost hrvatske države. Iako godinama upozoravam na to, ipak su moćni mediji i jugokomunistički povjesničari uspjeli nametnuti javnosti mišljenje kako se radi o pitanju NDH. A očito je da su i Thompsonova Bojna Čavoglave i HOS-ovci itekako zaslužni za

hrvatsku pobjedu u Domovinskom ratu (Ljubićeve poruke vladajućima, str. 78.)." Dobro uočivši kako je napad na pozdrav ZDS u funkciji specijalnog rata protiv Hrvatske, Pečarić kreće u protunapad. Umjesto da zauzme obrambeni, reaktivni gard tako karakterističan za hrvatske intelektualce, Pečarić djeluje proaktivno, kreće u borbu za legalizaciju pozdrava ZDS.

Moram priznati da sam u početku i sam mislio da bespotrebno poteže to pitanje, no kako je vrijeme odmicalo, postajalo mi je sve jasnije da je Pečarić dobro predosjetio što će se događati. Stalnim povezivanjem Hrvatske s NDH Hrvatska je postala svojevrsni talac određenih interesnih, ideoloških i etničkih skupina. Uzalud se vlast svake godine po više puta zaklinjala da neće skrenuti s antifašističkog puta, dovoljno je bilo da na nekom stadionu navijači iz protesta viknu *Za dom spremni*, pa da se cijela Hrvatska pribije na stup srama kao fašistička. Tomu bi mogla doskočiti samo ona vlast koja je dostatno zrela, samosvojna i domoljubna da rehabilitira pozdrav koji sadržajem nikomu normalnomu ne može biti sporan, a koji je svojim besprijeekornim angažmanom u obrani domovine pripadnici HOS-a očistila od svih eventualno negativnih konotacija iz prošlosti.

Kroz sveukupnu Pečarićevu publicističku djelatnost proteže se jedna nit koju je dobro uočio Igor Vukić govoreći o Pečarićevoj knjizi *Oba su pala*, koji je Pečarić uvrstio u ovu knjigu: "A zajednički nazivnik svim priložima u knjizi jest jedan snažan poziv na otvorenu raspravu o našoj povijesti i sadašnjosti. Poziv koji najčešće ostaje uzaludan, bez odjeka od onih kojima je upućen (*Uzaludni pozivi na raspravu o povijesti*, str. 17.)." Od ranih polemika s Ivom Goldsteinom do srčanog legitimiranja pozdrava ZDS, od obrane Thompsona do obrane Hasanbegovića, od prijepora oko Haagu do prijepora oko HAZU-a, Pečarić uvijek potencira tu otvorenost za raspravu, tu spremnost za polemiku. Međutim, druga strane raspravu uporno izbjegava, a Pečariću lijepe diskvalificirajuće etikete i ne pokušavši ponuditi neke protuargumente na njegove argumente.

Pečarić nema iluzija o hrvatskim političkim elitama, što je razvidno iz samih naslova njegovih tekstova: *HDZ ipak "za se"*, *Plenković, tj. HDZ "u ništa"*, *Treba li SDP biti stranka pod istragom?*, *ZDS i HOS smetaju novoj pomirbi: pomirbi djece partizana iz svih stranaka* itd. Međutim, njega ni u jednom trenutku ne hvata pesimizam, naprotiv on kao da uživa u intelektualnom okršaju i razobličavanju protuhrvatskih podmetanja i laži. Taj užitak prenosi se i na čitatelja čineći tako Pečarićeve knjige ne samo korisnim nego i zanimljivim štivom.

Izvor: Hrvsvijet

JOSIP PEČARIĆ

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „DNEVNIK U ZNAKU “ZA DOM SPREMNI”

Dozvolite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se što ste u ovolikom broju došli na ovo predstavljanje i posebno počasnog gosta g. Damira Markuša.

Josip Šimunić je u Kanadi i on vas sve pozdravlja. S napadima na njega i završava ova knjiga. Zahvaljujem se organizatoru Udruzi zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara na čelu s našom Zoricom Gregurić koja je najzaslužnija što se ovo predstavljanje uopće održalo i koja je sjajno i sudjelovala u njemu. Posebna zahvalnost i HVIDRI Zagreb u čijem Domu smo se okupili. Knjiga je tiskana zahvaljujući gospodi Vinku Markulinu, Stanku Šariću i Branku Hrkaču pa i njima ide posebna zahvalnost.

Danas je s nama trebao biti i prof. dr. sc. Zdravko Tomac. Umjesto ovdje on je u bolnici pa ga pozdravljam u ime svih nas. Imamo veliko zadovoljstvo što je umjesto prof. Tomca danas govorio prof. dr. sc. Josip Jurčević, koji je i inače trebao predstavljati ovu knjigu, ali je zauzet predstavljanjima svoje najnovije knjige. Zvonimir Hodak i Marko Ljubić su i danas pokazali zašto ih smatraju ponajboljim hrvatskim kolumnistima.

Još jedan naš sjajni kolumnist Damir Pešorda, nesuđeni predstavljatelj na onom neodržanom predstavljanju napisao je prikaz knjige iz koga izdvajam:

„Moram priznati da sam u početku i sam mislio da bespotrebno poteže to pitanje, no kako je vrijeme odmicalo, postajalo mi je sve jasnije da je Pečarić dobro predosjetio što će se događati. Stalnim povezivanjem Hrvatske s NDH Hrvatska je postala svojevrsni talac određenih interesnih, ideoloških i etničkih skupina. Uzalud se vlast svake godine po više puta zaklinjala da neće skrenuti s antifašističkog puta, dovoljno je bilo da na nekom stadionu navijači iz protesta viknu Za dom spremni, pa da se cijela Hrvatska pribije na stup srama kao fašistička. Tomu bi mogla doskočiti samo ona

vlast koja je dostatno zrela, samosvojna i domoljubna da rehabilitira pozdrav koji sadržajem nikomu normalnomu ne može biti sporan, a koji je svojim besprijeckornim angažmanom u obrani domovine pripadnici HOS-a očistila od svih eventualno negativnih konotacija iz prošlosti. “

Da imamo takvu vlast ne bi ni nastale mojih šest knjiga:

Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015.

Oba su pala, Zagreb, 2016.

Pišem pisma, odgovora nema 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost, Zagreb, 2017.

Pišem pisma, odgovora nema 2. / Je li Akademiji važna znanost? Zagreb, 2017.

Ništa se još promijenilo nije (s dr. sc. Josipom Stjepandićem), Zagreb, 2017.

Dnevnik u znaku “Za dom spremni”, Zagreb, 2017.

Danas, na dan ovog predstavljanja Kazimir Mikašek-Kazo na Kamenjar.com piše za njih kako *nemaju snage dodatno zaštititi najljepši braniteljski pozdrav „Za dom spremni“ već ponižavaju akademika Josipa Pečarića jednog od najvećih matematičara u povijesti Hrvatske dozvoljavajući da se s njim našutavaju bijedna partijska novinarska piskarala na čelu s veleizdajnicima iz Srpskih novosti, a ti isti veleizdajnici debelo su plaćeni iz državnog proračuna.*

Knjige „pišem pisma, odgovora nema 1. i 2.“ poklonio sam Predsjednici RH, Predsjednicima Sabora i Vlade i Ministru znanosti, tako se iz njih mogu uvjeriti kakvi su napadi zbog ZDS kod nas, kako se napada i moje suradnike, znanstveni rad i obitelj.

A onima na vlasti moramo stalno govoriti i ukazivati na interes hrvatskog naroda. Kada ga oni ne provode. Iako je Udruga zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara poslala mnogima iz vlasti pozivnice na ovo predstavljanje, ja sam u nekoliko slučajeva to i sam učinio otvorenim pismima. Na primjer g. Andreju Fištravecu gradonačelniku grada Maribora ili gđi Lori Vidović, pučkoj pravobraniteljici RH.

Neću ovdje navoditi što sam pisao u pozivu pučkoj pravobraniteljici jer je o njoj prije dva dana pisao i g. Hodak. Kako je o knjizi sjajan tekst napisao g. Marko Ljubić, koji bih želio tiskati umjesto predgovora neke naredne moje knjige i red je da ovdje više citiram g. Hodaka:

"... I tako je naša Lora sa 12 godina staža dobila životnu priliku da pomete pod Lijeve naše s HOS-om. "Pripravila" se Lora, kako bi rekli Zagorci, i otkrila Slavici Lukić majku svih istina: "Pozdrav "Za dom spremni" je posve jasno nezakonit!" Slavica bi mogla na kraju godine ući u najuži izbor za Pulitzeru. Ali nisam posve siguran bi li Slavica najpoznatiju svjetsku novinarsku nagradu željela uopće primiti. Naime, Joseph Pulitzer, rođen je 1847.g, nešto više od 100 godina prije rekordnog smaknuća Mile Budaka. Što i nije neki problem. Ali je problem što je nesretni Joseph rođen 10. travnja pa bi naša Lora mogla zaključiti da je njegovo rođenje "posve jasno nezakonito". Da je Lora pročitala Zakon o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji od 12.veljače 2013.g. vidjela bi u članku 2. stavak 1. tko su sve hrvatski branitelji iz Domovinskog rata. Između ostalih izrijeком se navodi da su to članovi Hrvatskih obrambenih snaga (HOS). Možda Lori fale one tri nesretne godine pa ne zna da je Račanovo Ministarstvo uprave priznalo HOS i njegov vojni grb "Za dom spremni" kao legalan i legitiman, a što znači da se smije slobodno koristiti. Ali naša Lora je pravica pa je, da bude "ziher", ušla u statističku analizu sudske prakse u odnosu na taj pozdrav koji uništio miran i pastoralan san našim antifama. Lora ni ne pomišlja da u Pulitzerovoj analizi otkrije u kojem je to zakonskom tekstu izrijeком navedeno da je ZDS "posve jasno nezakonit". Poziva se na Visoki prekršajni sud i Ustavni sud RH. Krasno! Međutim, rješenja u prekršajnom postupku donose niži prekršajni sudovi. Na žalost po Loru i Slavicu tu statistika pokazuje malo više od bikinija. Nedavno je sudac Prekršajnog suda u Daruvaru Petar Malivuk oslobodio vukovarskog branitelja Damira Markuša s jednostavnim obrazloženjem da je pozdrav "Za dom spremni" legalan pozdrav potvrđen rješenjem Ministarstva uprave RH. I što sad? Jasno je danas i zadnjom budali da je borba hrvatske ljevice, antifa i gledatelja

Žikine dinastije protiv legendarnog pozdrava iz Domovinskog rata čista utopija. HOS-ovci su ulazili u bitke od Vukovara do Dubrovnika s tim pokličem, umirali su s tim pokličem na ustima i dobili rat da bi jednog dana Lora Vidović mogla sjesti u fotelju pravobraniteljice i s visoka pljuckat po njima. Taj pozdrav koristio se i u NDH. Da i što onda? U toj, kako komunijare vole reći "takozvanoj državi", pjevala se i Lijepa naša... plaćalo se kunama pa to Loru ne užasava."

Kao što vidimo i g. Hodak piše o našem današnjem počasnom gostu.

O tom suđenju g. Markušu sam i ja pisao u tekstu KAKO NAM HRVATSKA VLAST ČESTITA USKRS? koji je bio svojevrsna pozivnica za današnje predstavljanje Predsjedniku Vlade RH i Ministru policije.

Zapravo pokušavam odgovoriti na pitanje je li hrvatska vlast za istinu spremna.

Zato ću ovo predstavljanje završiti s mojim pokušajem odgovora na to pitanje iz te „pozivnice“ Predsjedniku i Ministru:

„Naš poznati povjesničar prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević kao da odgovara na to već u naslovu svog teksta:

Vijeće za suočavanje s prošlošću prilika za rehabilitaciju komunizma.

Članak počinje izvrsnom rašlambom revizionizama u nas:

Tri su vrste povijesnoga revizionizma u Hrvatskoj. Hrvatski znanstveni revizionizam ima za cilj srušiti laži komunističke i srpske historiografije glede NDH priznajući i svodeći na istinitu mjeru zločine ustaškoga režima od 1941. do 1945.

Srpski negacionistički revizionizam ima zadatak negirati velikosrpski projekt u dugom trajanju i zločine počinjene u ime toga projekta.

Konačno komunistički antirevizionizam, podržavajući srpski negacionistički revizionizam, izbjegava povijesnu reviziju bojeći se razotkrivanja istine o biti jugokomunističkoga totalitarizma. Huda jama i mnoge novootkrivene masovne grobnice, komemoracije u čast političkoga zatvorenika Marka Veselice, itd. Itd. razotkrivaju

zločinačku bit Titove „diktature s ljudskim licem“ i podrivaju temelje vlasti slijednika Komunističke partije Hrvatske (Jugoslavije).

Komunistički antirevizionizam podržavaju i neki povjesničari, koji dovode u pitanje svoju znanstvenu moralnost. Doista ta nemoralnost ide toliko daleko da im je danas hit proglašavati hrvatske branitelje fašistima i time rehabilitirati fašističkog velikosrpskog agresora u Domovinskom ratu.

Za postizanje tog cilja najvažniji su napadi na pozdrav ZA DOM SPREMNI HOS-ovaca i mnogih drugih branitelja. Kulminiralo je s pločom u Jasenovcu jer je taj pozdrav u sklopu znaka HOS-a koji je odobren u RH, pa tako posredno iskazuju svoje nepoštovanje i prema samoj državi. To je utoliko odvratnije jer su hrvatski branitelji napravili od „hrabrih“ srpskih ratnika – ZEČEVE. A zapravo i sebe svrstavaju u fašiste podržavajući velikosrpski fašizam

O tome sam često pisao tvrdeći da su hrvatski branitelji ANTIFAŠISTI jer su pobijedili velikosrpski fašizam. Dakle i HOS-ovci i svi oni koji su branili domovinu s tim usklikom na ustima.

Zapravo predsjednik je i sačinio komisiju od koje želi kompromis, što bi rekao prof. Rendić-Miočić kompromis između onih koji dovode u pitanje svoju znanstvenu moralnost i onih koji je ne dovode u pitanje. Kakav će to „znanstveni moral“ biti bit će doista zanimljivo vidjeti.

A da Vlada misli ozbiljno u tome pokazuje upravo pozdrav ZDS. Prethodne dvije vlade su pokušale kazniti Marka Perkovića Thompsona zato što je u Kninu pjevao legendarnu pjesmu iz Domovinskog rata Bojnu Čavoglave koja počinje pozdravom ZDS. „Milicija“ Ministra u sadašnjoj, i prošloj Vladi, Vlaha Orepića dva puta u nepunoj godini dana želi kazniti legendarnog ratnog zapovjednika HOS-a Marka Skeju.

Zapravo je ovaj drugi nedavni zato što je na obilježavanju 26. godišnjice osnutka IX. bojne HOS-a ‘Rafael vitez Boban’ okupljene pozdravljao sa ‘Za dom spremni’. Meni najupečatljivija poruka Vlade za Uskrs!

Davorin Karačić, odvjetnik koji je braneći HOS-ovca Damira Markuša na sudu u Daruvaru obranio i pozdrav ‘Za dom spremni’, u Bujici kaže:

“Zakon o prekršajima protiv javnog reda i mira naslijeđen je iz bivše Jugoslavije. (...)! Na sudu u Daruvaru smo dokazali da se pozdravljanjem sa ‘Za dom spremni’ ne veliča NDH, nego odaje počast borbenoj postrojbi koja je dala nemjerljiv doprinos u obrani Hrvatske. Kako uopće nekome asocijacija na NDH može biti ispred doprinosa obrani Hrvatske i čistoće Domovinskog rata (podcrtao JP)?! Što je s hrvatskom kunom, što sa grbom, himnom?! I one su korištene za vrijeme NDH. Netko bi se izgleda, za nekoliko godina mogao sjetiti mijenjati čak i krovšte Crkve sv. Marka,” komentirao je Karačić u emisiji.

Presudu iz Daruvara kojom je obranjen pozdrav ZDS donio je sudac Malivuk Jovanović, inače hrvatski građanin srpske nacionalnosti: *“Manje je važno koje je nacionalnosti taj sudac. Važnije je koliko je profesionalan, predan u svom radu i objektivan. Iako je bio izložen pritiscima, presudio je časno i u skladu sa svojom savješću te naravno – pravom. Vrlo je dobro analizirao činjenice i donio je odluku koju je odlično obrazložio. Sudac je utvrdio da se radi o pozdravu koji su koristili vojnici HOS-a u obrani domovine. Pozdrav je izgovaran u kontekstu obrane Hrvatske i kao takav ne bi trebao remetiti javni red i mir...”*

I dok je sudac inače hrvatski građanin srpske nacionalnosti profesionalan, predan u svom radu i objektivan postavlja se pitanje: Može li se to očekivati od hrvatskih vlasti?

Ili nam je to već odgovorio sam predsjednik svojim komentarom kako Komisija zapravo ne smije dovesti u sumnju „istinu“ o ustašama i partizanima.

Akademik Ivan Aralica je na dodjeli nagrade “Zlatno srce” udruga branitelja koje su proistekle iz Domovinskog rata hrvatskom redatelju Jakovu Sedlaru upozorio kako se u RH i filmom provodi ta propaganda jer u „hrvatskim“ filmovima nećete naći scene zločina koje su činili partizani, već samo scene s ustašama u takvim scenama. Tako se u svijesti hrvatskih ljudi ugrađuje „činjenica“ kako takove zločine nisu činili partizani već samo ustaše. Dakle i na taj način se postiže velikosrpski interes, koji su zapravo provodili komunistički antirevizionisti (taj sukob tzv. antifašista a zapravo fašista i branitelja koji su istinski antifašisti vidjeli smo i kod dodjele nagrade Gradana Zagreba Jakovu Sedlaru, op. JP).

Jesu li žrtve komunističkog antirevizionizma Plenković i Orepić, ne znam, ali treba svakako podsjetiti što je o ZDS govorio ministar Orepić.

Nedavno je govoreći o HOS-ovoj ploči postavljenoj u Jasenovcu Orepić kazao kako je jasno da je "Za dom spremni" ustaški pozdrav, iako su na toj ploči "pod križem" imena poginulih u Domovinskom ratu.

"Niti je NDH uspio uprljati križ, niti će Domovinski rat isprati 'Za dom spremni'. Imamo jasne presude i policija se mora držati te prakse", zaključio je Orepić za N1.

Naravno, ne misli na praksu časnog sudca srpske nacionalnosti iz presude Markušu, već samo na one presude koje su u skladu s velikosrpskim Memorandumom SANU 2.

Pri tome odgovor i nije krajnje glup kao što je bio onaj poslije proslave u Kninu:

"Odgovor trebaju dati povjesničari koji se jasno trebaju odrediti prema pozdravu, kao i pravosuđe. Hrvatska policija će, kao i do sada, postupati u skladu sa zakonom. Upravo zbog kontroverznih tumačenja, držim bitnim da se to jasno u zakonu pozicionira", kazao je.

A njegova „milicija“ je željela kažnjavati iako znaju da to po zakonu nije kažnjivo. Nekako nas samo podsjećaju na miliciju iz prošle države i onog čuvenog izvješća Mostarske milicije o „nepoznatom počinitelju hrvatske nacionalnosti“, zar ne?

Zato zaključimo ovu priču ponavljajući riječi Markuševog odvjetnika

„Pozdravljanjem sa ‘Za dom spremni’ ne veliča se NDH, nego odaje počast borbenoj postrojbi koja je dala nemjerljiv doprinos u obrani Hrvatske. Kako uopće nekome asocijacija na NDH može biti ispred doprinosa obrani Hrvatske i čistoće Domovinskog rata.“

Ministru u Vladi RH očito može! A Predsjedniku Vlade RH?“

*

Odaziv tj. neodaziv pozvanih na ovo predstavljanje koje je organizirala Udruga zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara u Domu branitelja HVIDRA puno nam govori, zar ne? Puno govori i činjenica da je Predsjednica pozdravila sudionike onog predstavljanja koje unatoč tome i nije održano. U više navrata

upozoravao sam na njenu suverenističku politiku. U današnjem Hrvatskom tjedniku Ivica Marijačić govori kako je upravo to razlog razlaza Predsjednice RH i Predsjednika Vlade RH jer se Plenković protivi takvoj politici. On je, kaže Marijačić, skloniji politici Europske unije. Njoj je bliži interes hrvatskog naroda, a njemu interes europskih moćnika. Je li to moguće?

VRATITI HRVATSKU NARODU: PORTAL DRAGOVOLJAC.COM. 2020.

GOSTOVANJE NA AUSTRALSKOM RADIJU **3zzz**

U nedjelju 2.2.2020. bio sam gost hrvatskog programa australskog radija 3zzz. Razgovarao sam s tamošnjim urednikom g. Petrom Gelom.

Pitao sam ga kako možemo na Internetu odslušati taj razgovor. Odgovorio mi je:

Našu emisiju možeš poslušati kad otvoriš..www.3zzz.com.au

Kad otvoriš stranicu na lijevom prozoru piše Listen to a show..

Odaberi Croatia, vidi datum nedjelja 02 veljače 2020, program ide od 8-9 na večer i od 9-10..Tamo možeš čuti cijeli naš program kao i Tvoj cijenjeni razgovor.

Dotakli smo se mnogih tema. Australskim Hrvatima je Hrvatska uvijek u srcima i uvijek se rado sjetim mojih odlazaka tamo. O tome sam i napisao knjigu *Pronađena polovica duše / Deset godina s Australskim Hrvatima*, Zagreb, 2002.

Najavili smo i skori izlazak iz tiska engleskog prijevoda knjige:

J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

Zahvala za to ide našem sjajnom publicisti g. Damiru Borovčaku, koji je organizirao i prijevod prethodne knjige g. Igora Vukića *Radni logor Jasenovac*.

Zapravo je povod tiskanja i naše knjige bila hajka koju su u RH vodili svi oni koji podržavaju ili su miljenici srpsko-hrvatske koalicije na vlasti u Hrvatskoj.

Nije napadnut samo Vukić već je smijenjena i urednica HTV-a Karolina Vidović Krišto zato što su pozvani sam Vukić i prof. dr. sc. Hrvoje klasić poznati zagovornik srbo-komunističke paradigme u

hrvatskoj povijesti. Poznato je da se Klasić uplašio i nije došao, a onda im je bila kriva gđa Vidović Krišto.

Naravno, i naša knjiga je izazvala pristojnu pozornost pa je u nizu tiskovina i u zemlji i van nje tražena zabrana samog promoviranja iste.

O tome se još uvijek govori. Evo jednog pitanja i odgovora iz razgovora s prof. dr. sc. Ivom Bancem:

Crkvi se dosad zamjeralo da sudjeluje i u promociji publikacija koje negiraju holokaust i zločine u Jasenovcu?

Meni takve publikacije nisu poznate. Ako mislite na knjige Vukića, Pečarića i Razuma, nije riječ o crkvenim publikacijama premda su one bile predstavljene i u crkvenim prostorima. Pored toga, što je mnogo važnije, do istine nećete doći potiskivanjem bilo koje publikacije, bez obzira na to je li riječ o Pečariću ili Goldsteinu. Uostalom, Crkva je pluralna ustanova, u kojoj su u proteklom stoljeću zastupane mnoge opcije – od onih koje je predstavljao mons. Jozef Tiso do onih koje je sa strojnicom u ruci zagovarao isusovački guerrillero p. Camilo Torres Restrepo.

<https://www.vecernji.hr/vijesti/ivo-banac-i-dalje-se-relativizira-zds-koji-je-izmislio-pavelic-1298124>

Zapravo sam se i u emisiji zapitao koliko su Srbi u Hrvatskoj, dakle pripadnici naroda koji je izvršio fašističku agresiju na njihovu domovinu Hrvatsku, mogli popraviti svoj položaj da su prihvatili svojevremenu sugestiju tadašnjeg novinara njihovih novina „Novosti“ da svoje spoznaje o logoru Jasenovac tiskaju oni. Dakle razgovarali smo o g. Vukiću, koga je nedavno spomenuo i dr. sc. Damir Pešorda:

Kada bih u suvremenoj Hrvatskoj trebao izabrati Hrvatinu, to jest normalnog političkog Hrvata - onda bi mi prvo na um pao netko kao Petar Mitrikeski. Ili Zlatko Hasanbegović. Ili Peđa Mišić. Ili Igor Vukić. Po svemu različiti ljudi, osim po odnosu prema Hrvatskoj. Koju, kranjčevićevski rečeno, boljim pojmom grle Hrvatsku od etničkih Hrvata i katolika.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peorda-damir/33395-d-pesorda-hrvatine.html>

Danas je g. Vukić predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, koje je i izdavač naše knjige.

Društvo mi je dalo potporu i povodom hajke na mene zbog Peticije ZDS kojom smo 2015. branili Thompsona i "Bojnu Čavoglave". Kao slučajno su od tada problem postali i članovi moje obitelji i moj znanstveni rad, svjetski priznati matematički časopisi itd. Desetak knjiga sam napisao o tome, a jedna je nastala i zbog nevjerojatnog prozivanja u Hrvatskom saboru od Glavnog tajnika HAZU zbog Peticije ZDS.

Nedavno sam pisao o problemima koje je imao Član suradnik HAZU prof. dr. sc. Mario Grčević:

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/19888-predsjednici-o-njenoj-ulozi-u-napadu-na-fakultet-hrvatskih-studija-i-novinara-marka-jurica>

Dakle, na prof. Grčevića pokrenuta je hajka i zbog toga što mi je dao potporu zbog te hajke na mene povodom ZDS. Očito drugačiji pogled na etičnost od onoga koji je HAZU prije par godina manifestirala u HAZU, zar ne?

Istina, odmah poslije prvih napada na Peticiju ZDS slično, zapravo još gore su se ponašali veći dio povjesničara sa Zagrebačkog Filozofskog fakulteta. O tome se tada doznalo zahvaljujući prof. Bancu.. O tome je pisao poznati kolumnist i vrhunski odvjetnik Zvonimir Hodak:

Oni su bili zauzeti svetom borbom Filozofskog faksa protiv krucijalnog problema RH – pokličem ZDS. Povijesničari s Filozofskog fakulteta ističu u svom proglasu da bi potpisnike peticije ZDS znanstvenike, sveučilišne profesore i akademike trebale ocijeniti nadležne institucije. Vjerojatno su se sa sjetom sjetili partijskih čelija, gradskih komiteta, SUBNORA i kaznenih sudova bivše Juge. Drugovi se digoše na zadnje noge! K'o u idilično doba, recimo, sedamdeset i prve godine. Kažu drugovi: "U ovom slučaju to bi značilo da su potpisnici ove peticije trebali podastrijeti primjere uporabe ovog ustaškog pozdrava prije pojave ustaškog pokreta. Budući da to nisu učinili, odstupili su od temeljnih načela znanstvenog rada i time doveli ne samo svoj ljudski nego i znanstveni kredibilitet u pitanje. U tom ćemo smislu predložiti njihovo isključenje iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara". Kako iza ovog ljevičarskog pamfleta nije stao prof. dr. Ivo Banac, za očekivati je da će prijava protiv njega ići izravno vojnom sucu Ivanu

Fumiću, a ostale potpisnike trebalo bi "prevaspitati". Bože! 2015. g., a recidiv komunizma je galvaniziran u glavama "hrvatskih povjesničara." Radi se o 30-ak profesora na čelu s predstojnikom Odsjeka za povijest dr. Tvrtkom Jakovinom i glavnim režiserom hajke Hrvojem Klasićem. Evo ljudi koji, zahvaljujući nikad provedenoj lustraciji, još žive u sferi javne i svake druge osude svih onih koji ne misle kao oni. Dr. Damir Agić, dr. Neven Budak, dr. Ivo Goldstein, dr. Ivica Prlender, dr. Borislav Grgin, dr. Iskra Iveljić, dr. Bruna Kuntić Makvić, dr. Mirjana Matijević-Sokol, dr. Nenad Moačanin, dr. Drago Roksandić, dr. Mario Strecha, dr. Božena Vranješ-Šoljan i da ih ne nabrajam baš sve. Nije sporno što drugovi i drugarice imaju svoj stav. Skandalozno je što ljevičarske perjanice s jednog u suštini neokomunističkog faksa odmah traže isključenje neistomišljenika iz svih strukovnih udruga te dovode u pitanje kako njihov znanstveni tako i ljudski kredibilitet. To su nasljednici i sljedbenici Mladena Zvonarevića koji je sedamdeset i prve javno, zajedno s Jožom Horvatom i Gustavom Krklecom, tražio zatvaranje studenata i svih onih koji su potpisali Deklaraciju o nazivu i položaju hrvatskoga književnoga jezika. Za razliku od tih idiličnih vremena, danas kriptokomunisti mogu pucati samo na osobni i znanstveni kredibilitet te tražiti: "van s njima iz svih strukovnih udruga". I tako drug do druga, eto nam povijesna udruga!

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/i-hitler-nas-je-gledao-829552> Kao što vidimo tada se kao nepodoban pokazao dopisni član naše akademije dr. Ivo Banac pa se on još tada morao pravdati:

"U vezi s izjavom povjesničarskih udruga o kojoj sam pisao prošlog tjedna, Novi list (6. rujna) objavio je članak novinara L. Tomičića u kojemu se tvrdi da sam jedini na Odsjeku za povijest bio protiv ove izjave. Činjenica je da je uz izjavu od oko 35 anketiranih (u nekim mailovima ima ih više, u nekima manje) 17 bilo za, dodatna 3 s rezervama oko pojedinih točaka, 1 protiv, a 15 se nije izjasnilo. Kao uvijek, poluinformacije su specijalitet ideologiziranih medija i njihovih suflera."

<http://www.jutarnji.hr/kako-unistiti-palmiru/1414740/>

O tome smo razgovarali i na Radiju 3zzz. Zapravo bit će zanimljivo je li našoj Akademiji takav stav i zahtjev na izbacivanje povjesničara iz strukovnih udruga nešto pozitivno, tj. hoće li netko od spomenutih postati i akademik. Sve bi to bilo sukladno sa spomenutim napadom na nas pokretače Peticije ZDS u Hrvatskom saboru. Pogotovu sada kada znamo da je nedavno na sudu dano za pravo Thompsonu i „Bojni Čavoglave“!, dakle svima nama na koje je pokrenuta hajka i koji do danas imamo probleme zbog toga.

Naravno ima danas u RH onih koji imaju mnogo više problema zbog borbe za hrvatske interese. Govorili smo i o novinaru Marku Juriću <https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/d-dijanovi/33492-d-dijanovic-je-li-za-hrvatsko-pravosude-cetnistvo-zastite-vrijedno-pravno-dobro.html>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peorda-damir/33489-d-pesorda-protuhrvatski-kontinuitet.html>

<https://projektvelebit.com/smicanje-ustasa-prvi-dio/>

<https://projektvelebit.com/smicanje-ustasa-drugi-dio/>

I o smijenjenom direktoru gimnazija Krešimiru Mihajloviću:

<http://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/19980-nastavak-muke-prof-kresimira-mihajlovica-senzacionalna-sudska-trakavica-jos-uvijek-traje>

<http://www.dragovoljac.com/index.php/razno/19994-mladen-pavkovic-sramota-i-dalje-mu-sude-zbog-slika-gotovine-i-markaca>

Naravno, razgovarali smo i o drugim temama kao što je veličanje komunističkih simbola, vidjeti npr.

<https://narod.hr/hrvatska/podcast-davor-dijanovic-rijecki-crveno-transvestitski-festival-nekulture>

<https://narod.hr/hrvatska/barbara-jonjic-meni-je-petokraka-u-rijeci-zapravo-simbol-toga-kako-ja-svoje-vlasti-zaprave-neman>

Ali i o nedavnim predsjedničkim izborima. Ponovo sam naglasio kako je jedino Miroslav Škoro ukazivao na fašističku agresiju Srbije u Domovinskom ratu, dok se drugi glavni kandidati ne usude koristiti ni riječ „agresija“. Zato treba spomenuti da danas, slično Škori, govore i na nekim portalima koji ga nisu podržavali tijekom kampanje. Zato pogledajte portal narod.hr spominje „**nacističku** paradržavu **takozvanu Republiku Srpsku Krajinu**“:

<https://narod.hr/sport/napustio-hrvatsku-nakon-sloma-nacisticke-krajine-vucicev-tabloid-o-nogometasu-rodenom-u-kninu-koji-tvrdi-kako-se-rodio-u-srpskoj-dalmaciji>

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/20063-gostovanje-na-australskom-radiju-3zzz>

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

DAMIR PEŠORDA

PEČARIĆEVIH STO KNJIGA

Pečarićevih sto knjiga predstavljaju izvanredan autorski pothvat već i zbog samoga broja. Kako se ne razumijem u znanstveni dio njegova opusa, govorit ću o publicističkom dijelu. Već i po tom dijelu svoga djelovanja Pečarić je svojevrsni fenomen u hrvatskoj publicistici i javnom životu uopće. U knjizi o kojoj je ovdje riječ književnik Đuro Vidmarović, govoreći o Josipu Pečariću, kaže da "sam popis njegovih radova ima obujam znanstvenog rada s preko 60 stranica". Međutim, znanstveni ga rad nije spriječio da bude jedan od najplodnijih i, što je još važnije, jedan od najaktualnijih suvremenih hrvatskih publicista. Pri tomu mislim da je među prvima pokretao neke teme koje bi uskoro postale izrazito aktualne i da ih je artikulirao na originalan, sebi svojstven način. U svom ću se izlaganju koncentrirati na tri aspekta fenomena Pečarić u suvremenoj hrvatskoj publicistici. Prvi se tiče tematike, drugi kompozicije, treći žanrovskog određenja Pečarićevih tekstova koji, zgušnjavajući se oko određenih tema, prerastaju u knjige.

Rekao sam već da je Pečarić u pravo vrijeme, kao da je nekako naslućivao u kojem će smjeru stvari krenuti, otvarao prave teme. Kao dobar primjer te njegove osobine uzet ću otvaranje teme pozdrava *Za dom spremni* kada se činilo da za tim nema potrebe, štoviše da je kontraproduktivno kopati po tim stvarima. Tu svoju borbu za obranu pozdrava ZDS Pečarić je opisao u knjizi *Dnevnik u znaku "Za dom spremni"* (2017.). Priznavši svoju zabludu, o knjizi sam tada napisao kako je Pečarić je dobro predosjetio što će se događati. Upornim i zlonamjernim povezivanjem Hrvatske s NDH Hrvatsku se pretvorilo u svojevrsnog taoca određenih interesnih, ideoloških i etničkih

skupina; tomu bi mogla doskočiti samo ona vlast koja bi rehabilitirala pozdrav koji sadržajem nikomu normalnomu ne može biti sporan, a koji su svojim besprijeornim angažmanom u obrani domovine pripadnici HOS-a očistili od svih eventualno negativnih konotacija iz prošlosti. Na žalost, takva vlast u Hrvatskoj ni do danas nije uspostavljena. Slična je stvar i s Pečarićevim angažmanom oko obrane glazbenika i pjevača Marka Perkovića Thompsona, otpora detuđmanizaciji, dekonstrukcije srpskog mita o Jasenovcu koju u blažoj varijanti nastavljaju i projugoslavenski orijentirani hrvatski povjesničari, upozoravanja na veličinu i važnost žrtve generala Praljka... U svim tim slučajevima Pečarić uočava procese koji idu na štetu hrvatskih interesa i suprotstavlja im se prije nego što ih drugi i uoče. Njegova se borba nekome može učiniti borbom s vjetrenjačama, ali nije li često veća ludost ostati doma, sjediti i čekati da nevolja prođe nego uzjahati i navaliti na vjetrenjače.

Kompozicija Pečarićevih pojedinih tekstova i cijelih knjiga nepredvidljiva je, razbarušena i neukalupljiva u bilo kakva pravila. Ima tu svega pomalo, komentara, eseja, osvrti, pisama, pjesama, razgovora... I uz to od različitih autora koje Pečarić inkorporira u svoje knjige. Zato je kompozicija vrlo bitan čimbenik u sagledavanju Pečarićevih knjiga, a ta kompozicija presudno ovisi od medija u kojem Pečarić djeluje, to jest komunicira i stvara. Taj medij je internet, gotovo svi tekstovi, barem u njegovim novijim knjigama prvotno su objavljeni na nekom portalu ili su dio autorove elektronske korespondencije s drugima. Stoga njegovi tekstovi često završavaju s poduljim popisom web stranica, a katkad je i samo tijelo teksta prošarano njima kao svojevrsnim ornamentima već na vizualnoj razini. Svaka ta referenca pak zainteresiranog čitatelja vodi do novih stranica i novih tekstova, tako da se Pečarićeve knjige iz fizičkog prostora protežu u virtualni težeći beskraju. Želimo li dalje razvijati tu tezu, možemo cijeli Pečarićev publicistički opus sagledati kao jednu knjigu koja stalno raste, nadograđuje se novim knjigama. Knjigu koja kao da teži beskraju.

Žanrovska neodredivost Pečarićevih knjiga, izuzmemo li onu najopćenitiju odrednicu da se tu radi o publicistici, proizlazi najvećim dijelom upravo iz spomenutog specifičnog načina njihova nastajanja. Pečarić bez krzmanja u svoj samorazvijajući tekst

uključuje prigodnu pjesmicu koju mu je neki prijatelj poslao, vlastite i tuđe e-mailove, slovo o knjizi nekog od predstavljača njegovih knjiga, intervju i štošta još. Izmjenjujući tako diskurzivne, oblične i ritmičke osobitosti teksta, uz stalno nuđenje izvanknjižnih referenci, Pečarić svoje izlaganje čini pokretljivijim, življim. Uvlači čitatelja u svoj polemični svijet gdje se polako rasplinjuju granice između stvarnosti i teksta, između teksta i hiperteksta. Iako je ovo najnovija Pečarićeva knjiga svojevrzni hommage Pečarićevom dosadašnjem publicističkom stvaralaštvu, autor ni u njoj ne propušta anticipirati ključne teme za hrvatsku skorbu budućnost. Uočava tako pogubno nesnalaženje Crkve u vrijeme korone koje se najzornije ogleda u slučaju don Delaša, kojeg je Crkva faktički napustila i prepustila provokatorima i državnim organima iako je samo i u izvanrednim okolnostima nastojao vršiti svoju svećeničku dužnost, ponovo aktualizira bleiburšku tematiku osjećajući da se na udaru takozvanog antifašizma našao i Bleiburg kao jedan od simbola hrvatskog stradanja, koji treba izbrisati da bi Jugoslavija mogla oživjeti itd.

Na kraju treba spomenuti da je knjiga posvećena, kako autor kaže, "dragom prijatelju i velikom hrvatskom domoljubu Stanku Šariću za njegov šezdeseti rođendan", a na kraju knjige donesen je i rukovet domoljubnih pjesama koje je sa svojim tamburaškim sastavima izvodio Stanko Šarić. Da zaključim, sto i prva Pečarićeva knjiga predstavlja presjek autorovih interesa tijekom dugogodišnjeg bavljenja hrvatskom društvenom zbiljom, ali otvara i neke nove teme. I čitajući je, ni jednog trenutka nemamo dojam da se autor umorio ili da je oštrica njegove kritike društvenih procesa otupjela. Naprotiv!

TEKSTOVI IZ NOVIH KNJIGA

'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBILJA, ZAGREB, 2022.

THOMPSON PO DRUGI PUT U CRNOJ GORI

U Hrvatskoj su mnogi komentirali pjevanje „Bojne Čavoglave“ i „Sude mi“ u Crnoj gori poslije pobjede velikosrpske opcije u toj državi. U najnovijem Hrvatskom tjedniku od 10. rujna 2020. to je učinio i sjajni Damir Pešorda:

U Crnoj Gori pjevaju Thompsona i Škoru, Čavoglave i Sude mi. Pristaše crnogorske neovisnosti o Srbiji i Srbima hrvatskim domoljubnim pjesmama suprotstavljaju se provali srpskog nacionalizma i četništva koji se valjaju ulicama crnogorskih gradova nakon što je na netom proteklim izborima tijesno pobijedila prosrpska oporba. Stanoviti Juraj Filipović u Večernjem listu piše: "Crnogorski desničari održali skup pred srpskom crkvom..." Nakon komentara ogorčenih čitatelja Večernji je promijenio naslov u "Pristaše Mile Đukanovića održali skup pred srpskom crkvom..." Zanimljivo rezonira taj Filipović: kad Crnogorci sred Cetinja mašu crnogorskim zastavama i pjevaju hrvatske pjesme – to je desničarenje i nacionalizam; kada pak istom tom Crnom Gorom defiliraju četnici sa srpskim zastavama – to je valjda nešto napredno, poziv na toleranciju i suživot. Mora da je neko čudno veselje obuzelo

i njega. Kao da ga je duhovno udomio crnogorski do jučer oporbeni lider, četnički vojvoda Andrija Mandić.

<https://hrvatskonebo.org/2020/09/10/damir-pesorda-veselje-se-siri-na-sve-strane/>

Ismijao je novinara Večernjeg lista i ponovo pokazao koliko je težak položaj novinara u RH.

Kako to?

Pa nemoguće je biti novinar u takvim novinama a da nisi svjestan koliko je glupo ono što je napisao ovaj iz Večernjeg.

Ali taj novinar, ili njegov urednik znaju što od njih očekuje srpsko-hrvatska koalicija na vlasti u RH, pa pišu prema tome što moraju pisati.

Naravno ima i novinara koji nisu takvi.

Ono što je posebno zanimljivo vidjeli smo u jučerašnjoj „Bujici“. Vidjelo se da su snimke pjevanja hrvatskih pjesama u Crnoj Gori snimane na različitim mjestima (vidjeli se da je tih mjesta bilo puno) i u različitim dijelovima dana.

Crnogorski književnik Milorad Popović je komentirao kako je to 'znak očaja, nemoći i frustracije i bijesa'.

Mislim da je to i mnogo više. „Bojna Čavoglave“ je pjesma koja je srpskim fašističkim agresorima ledila krv u žilama, Ta pjesma im je najavila kako će na kraju od njih nastati ono što im je Slobodan Milošević i rekao poslije „Oluje“ – ZEČEVI. To je pjesma koja im ledi krv u žilama i danas, a to itekako dobro znaju srpske sluge iz srpsko-hrvatske koalicije na vlasti u RH i zato od nastanka Memoranduma SANU 2 koji dosljedno sprovode stalno napadaju „Bojnu“, HOS-ovce, ZDS. Pjevajući „Bojnu Čavoglave“ Crnogorci su poručili Srbima da ih na kraju čeka ono što su već doživjeli u Hrvatskoj.

Zapravo, to nije zabrinulo samo vlasti u Beogradu. Možda je još više zabrinulo ove u Zagrebu, jer njihova uloga onih koji poslije velike hrvatske pobjede postaju pokorne sluge pobijedenih tj. zečeva je nešto najodvratnije do sada viđeno u povijesti.

Da, raduje me što je i takva poruka koju su Crnogorci poslali hrvatskim vlastima.

Vjerojatno se pitate kakve to ima veze s naslovom ovog teksta. Zapravo meni je posebno drago ono o čemu je Popović govorio, a

što sam potpuno zaboravio, ako sam uopće i znao. Naime, Popović kaže:

Ja sam dva, tri puta dolazio ilegalno iz Zagreba u Crnu Goru i devedesetih jer sam '91. godine morao pobjeći, KOS me pokušao ubiti dva puta... I tada su se u cetinjskim kafićima dvije pjesme često čule, jedna je bila 'Poljem se čuje miris ljiljana' i to je bila pjesma obrane Sarajeva, a druga pjesma je bila 'Čavoglave' od Thompsona!

Da, to je zapravo ono zbog čega sam vam pisao i o Mladenu Lomparu koji je u to vrijeme bio u Crnoj Gori i Dragu Kastaroviću koji je bio u Hrvatskoj. I tada su pjevajući Čavoglave Crnogorci nisu samo davali potporu nama već i najavljivali slobodnu Crnu Goru. To je poruka i sada kada im izgleda da tu slobodu gube. Kako je „Bujica“ opisana na portalu narod.hr u Prilogu dajem taj tekst.

Ako pogledate komentare na portalu očito je kako skoro svi itekako dobro znaju da je u RH na vlasti Srpsko-hrvatska koalicija i da joj je na čelu Pupovac, pa je nazivaju i „četnička koalicija“.

Evo jednog komentara

Branimir • 22 minutes ago

Glavni jurišnici velikosrpske politike su u vrhu hrvatske vlasti a vode ih dva prava velikosrbina ZopaH i AHdpey koji dosljedno nastavljaju realizaciju programa Memoranduma 2 SANU. Ako vi Crnogorci mislite da će oni reagirati na novu velikosrpsku agresiju u "regijonu" onda se gadno varate.

Zapravo čitatelji upozoravaju da, što se Hrvatske tiče, nisu ista vremena u kojima su pjevali Čavoglave.

Onda je bio na vlasti Tuđman, a to je posve drugačija priča, zar ne?

Josip Pečarić

DAMIR PEŠORDA

UZMICANJE PRED POKRETOM SRPSKO- JUGOSLAVENSKE REKONKVISTE NEĆE DONIJETI MIR ONIMA KOJI UZMIČU

Pjevač Marko Perković Thompson jedan je od najprogonjenijih ljudi u Hrvatskoj. Njegovi ga progonitelji kao psi goniči slijede od grada do grada, od zemlje do zemlje i pokušavaju onemogućiti u onome što najbolje radi i od čega, u konačnici, živi. U pjevanju. Uz udruge, aktiviste, medije, preferirane stavotvoritelje i druge javnike, tom se progonu sve više pridružuje dobar dio politike i neke državne institucije. Domaći sudovi reagiraju kako kada, jednom je dosuđeno da poklič ZDS u sklopu pjesme Čavoglave nije prijestup, dok je drugi put, primjerice, makarski pjevač Mario Roso osuđen zbog izvođenja Čavoglava! Uzimajući u obzir udruženu kampanju srpskih i jugoslavenskih propagandista u Hrvatskoj, velika je vjerojatnost da će Thompsonova pjesma u originalnom obliku tijekom sljedeće godine dana postati protuzakonita.

Dobar je primjer dvostrukih mjerila hrvatskog pravosuđa kada je Thompson u pitanju jest slučaj kada je Thompsonu hrvatski sud dosudio da "definitivno ostaje bez 1,164.211,42 kuna, koliko mu je porezna uprava razrezala porez i prirez na dohodak za 2007. godinu, temeljem utvrđenog nesrazmjera u prijavljenim prihodima i rashodima za tu godinu" (Jutarnji list, 05. travnja 2014.). Uzalud se Thompson opravdavao da je taj nesrazmjer zapravo posudba, odnosno povrat posuđenog novca. Kada je Stipe Mesić ustvrdio da mu je lovu za kupnju dvaju stanova posudio stanoviti Dimnik, naše pravosuđe ni trenutka nije dvojilo da Stipe govori istinu i samo istinu. Iako je sam Mesić za sebe u Haagu rekao da mu nitko ne vjeruje osim njegove žene. Na žalost, povjerovao mu je i Haag, ali to je druga priča.

Što god Thompson izjavi ili učini mjeri se posebnim aršinom, a često mu se i medijski montira nešto što s onim što je on učinio ili izjavio ima vrlo malo ili nimalo veze. Svojevrstu mu je sačekušu, ovdje ta

riječ iz srpskog mafijaškog žargona baš odgovara, prošle godine pripremio novinar Frankfurter Allgemeine Zeitung a i srpski zet Michael Martens. Umjesto da korektno objavi svoj razgovor s pjevačem, Martens se raspisao o svojim dojmovima po kojima je Thompson, naravno, ispaao ustaša i mrzitelj Srba. Pri tome je nekorektni Nijemac na ružan način zlorabio poznanstvo s nekim dobronamjernim Hrvatima u Njemačkoj i Thompsonovo gostoprimstvo. Thompsona svih tih godina nitko nije branio, osim rijetkih tzv. desnih kolumnista. Kao plod takvih nastojanja nastala je knjiga Thompson u očima hrvatskih intelektualaca Josipa Pečarića i Mate Kovačevića u kojoj su sabrani njihovi i tekstovi drugih autora koji su stali u Thompsonovu obranu. Jedna knjiga naspram tisuće stranica žuči, tv emisija, optužnica...

Ovih dana je novinarka RTL-a Danka Derifaj, poznata po pokliču "O***bite više od moje maternice i moje pi**e!", sa stanovitim Miodragom, švercerom kave ako je vjerovati novinama, prodrila na Thompsonovu terasu, snimala i preplašila Thompsonovu djecu. Unatoč tomu nasilnom upadu u privatnost doma digla se medijska kuka i motika na Thompsona, ne na Derifaj! Thompsonu izgleda nije dopušteno reći "O***bite od moje terase i moje djece!" Na najbjednije načine nastojalo se njega ocrniti kao pohlepnog vlasnika penthausa, a Derifajku prikazati kao heroinu istraživačkog novinarstva. Thompson je, vidjevši da ga baš ne štiti ni policija ni pravobraniteljica za djecu, odlučio podići privatnu tužbu protiv drskih upadača, jer za policiju provalnici nisu budući da ništa nisu ukrali, u prostor njegova doma.

Na to je drska novinarka uzvratila protutužbom. Tako u današnjem Jutarnjem listu čitamo: "Slučaj je kulminirao u linč novinarkе na Thompsonovoj službenoj Facebook stranici zbog kojeg je Danka Derifaj podnijela kaznene prijave protiv niza nepoznatih počinitelja. Njezina odvjetnica Jadranka Sloković najavljuje i pokretanje kaznene odgovornosti protiv Thompsona, koji, u najmanju ruku, nije spriječio, ako nije i poticao, da se na novinarku nabacuju verbalnim kamenjem i otvoreno zaziva fizičke napade na nju." Dakle, Thompson je kriv što nije spriječio anonimne žvrljotine na Facebooku, a novinarka dok provaljuje u tuđe domove, zapravo samo istražuju. Što je previše, previše je!

Ovaj slučaj važan je ne samo zbog Thompsona nego i zbog njegove paradigmatičnosti. On pokazuje kako uzmicanje pred pokretom srpsko-jugoslavenske rekonkviste neće donijeti mir onima koji uzmiču. Kada osvoje jedan dio javnog prostora, oni nasrću dalje. Hrvatstvo se već danas u Hrvatskoj srozalo otprilike na onu razinu na kakvoj je bilo u SR Hrvatskoj sredinom osamdesetih godina prošlog stoljeća kada je Stipe Šuvar sastavljao svoju najpoznatiju knjigu, Bijelu knjigu. Doduše, ideološke pozicije s kojih se nacionalno proglašava anakronim, rigidnim i nepoželjnim nešto su drukčije, to je danas ideologija globalizma, ali stupanj averzije prema nacionalnom nije ništa manji. Dapače! Kad uzmak a više nema, vrijeme je krenuti u protunapad.

Damir Pešorda
Hrvatski tjednik

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peorda-damir/37642-d-pesorda-dokle-uzmicati.html>

HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVCU!

Davno sam napisao da je HDZ promijenio svoj slogan ZNA SE!
On sada glasi ZA SE!

Međutim, nisam bio u pravu iako bi se to moglo zaključiti iz njihove najvažnije izborne poruke: DOMOVINSKI POKRET I MIROSLAV ŠKORO DOVODI BERNARDIĆA NA VLAST!

Nedavno smo se na to osvrnuli i u jednom druženju gdje su bili neki naši svećenici.

Ponovio sam ono o čemu sam govorio još prije predsjedničkih izbora: Naravno ne slažem se s onim što radi „hrvatska“ ljevica, ali isto radi i HDZ. Oni vjerojatno to ne misle pa sam pitao naše svećenike: Misle li oni u Crkvi u Hrvata da je prostitucija bolja od toga što „naši“ ljevičari rade ono u što vjeruju. Što je po Crkvi moralnije?

Meni je jasno da u RH mnogi misle da je bolja prostitucija, mada imamo već i sjajni likovni prikaz HDZ-ove vladavine:

Slika zorno pokazuje koliko sam bio u krivu kada sam rekao da je HDZ danas stranka ZA SE!

Očito je da to nije precizno rečeno:

HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVCU!

Spomenimo samo dvije očite stvari koje ponajbolje govore o tome:

Prvo pogledajmo naslov teksta na portalu narod.hr:

PUPOVAC O UVREDLJIVOM TRANSPARENTU:

SPOMINJAO 'ZDS', PORUČIO KAKO ĆE 'SDSS RAZMISLITI HOĆE LI NAKON IZBORA SUDJELOVATI U VLASTI'

<https://narod.hr/sport/pupovac-o-uvredljivom-transparentu-spominjao-zds-porucio-kako-ce-sdss-razmisliti-hoce-li-nakon-izbora-sudjelovati-u-vlasti>

Sjetimo se da je Pupovac glavni krivac za svaki ispad koji je uperen protiv pripadnika srpske manjine u RH. Pogledajte samo Presudu HNES-a kojom je etički osuđen za veleizdaju, a njegovo djelovanje poslije toga je još gore jer je u vlasti s HDZ-on!

A kad već spominjemo ZDS, evo što je o tome napisao Rudi Tomić: *E, sada su medije i (anti)fašisti u velikom problemu (da nije izbora ne bi imali o čemu pisati) jer ne mogu više ustašizirati i kriminnalizirati hrvatski usklik – Za dom spremni. "Tko nije bio spreman 1991., nije ni danas. Za mene je ova presuda Visokog prekršajnog suda, točno kao što je rekao Marko Perković Thompson, jedan korak u povratku Hrvatske svojoj kući, svojim izvoristima", rekao je Borislav Barišić, stopostotni ratni invalid, predsjednik Saveza udruga dragovoljaca HOS-a Republike Hrvatske u emisiji – Budnica Osječke televizije. (06. 06.2020.)*

"Istoričar" Ivo Goldstein, u velikom razgovoru za Inu, kaže među ostalima, da je pozdrav ZDS – ustaški, a NDH – izdajnička: "Ja mislim da je NDH bila izdaja hrvatskog naroda te da taj pozdrav (ZDS) simbolizira izdaju" (Hina, 11.06.2020.

Dakle: Tko nije Za dom spremni, taj se ne osjeća Hrvatom niti Hrvatsku doživljava svojom domovinom. Rimljani bi rekli: Hospes sint invitis! Oni su nepoželjni gosti! I bili bi protjerani iz Rima. Već stoljećima hratski narod "spava" s neprijateljima u svojoj domovini!? Djela govore glasnije od riječi; neka vaše (zastupničke) riječi podučavaju i neka vaša djela govore. (Sv Ante Padovinski) Toronto, Sv. Ante, 2020.

<https://hrvatskonebo.org/2020/06/13/rudi-tomic-izbori-u-hrvatskoj-bez-glasa-iz-dijaspor/>

Pogledajte i:

<https://narod.hr/hrvatska/nakon-priopcenja-o-cavoglavama-kakve-je-odluke-dosad-donosio-aktualni-sastav-ustavnog-suda-1-pitanje-davanja-djece-na-udomljavanje-istospolnim-parovima>

Spomenut ću samo još jednu stvar koja pokazuje to nevjerojatno HDZ-ovo sluganstvo Pupovcu u borbi da očuvaju vrhovnu vlast u RH u Pupovčevim rukama.

Radi se o u SAD-u nagrađenom filmu o „Oluji“ redatelja Nikole Kneza. Jedan od scenarista i producenata filma je general dr. sc. Miroslav Međimorec.

U filmu se pojavljuju: Jakov Bienenfeld, Mario Bujanović, dr. Roman Jurić, gen. Krešimir Ćosić, dr. Dinko Čutura, gen. Atif Dudaković, Peter W. Galbraith, Emzad Galiašević, Mate Kovačević, dr. Slobodan Lang, dr. Ivan Lučić, dr. Davor Marijan, Ante Marjanović, Marijan Mihić, dr. Ante Nazor, akademik Josip Pečarić, gen. Rajko Rakić, Višnja Starešina, dr. Miroslav Tuđman, dr. Edward S. Yambrusic, Miomir Žužul.

Posebna zahvala ide:

Hrvatsko Memorialno Dokumentacijski Centar Domovinskog Rata (ravnatelj dr. sc. Ante Nazor): Peter W. Galbraith, United States Ambassador to Croatia, 1993-1995, Ministarstvo Hrvatskih Branitelja, Texas A&M University, Corpus Christi, The Army & Navy Club Washington D.C. (John L. Warnack, chief operating officer), dr. Edward S. Yambrusic & mrs Natalie Yambrusic, Steve Rukavina.

A još se za „Oluju“ kaže:

Ovaj film prikazuje događaje vezane uz ovu izvanrednu bitku te pokazuje da Hrvatska, zajedno sa svojom vojskom i svojim generalima, zaslužuje pohvalu svjetske zajednice, a možda i Nobelovu nagradu za mir.

Jasno je da hrvatska javnosti nije smjela doznati za ovo. Jer:

HDZ ZADRŽAVA VLAST PUPOVCU!

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21894-hdz-zadrzava-vlast-pupovcu>

INICIJALNI KRUG 'TUĐMAN 100', DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

TUĐMANISTI I PUTINISTI

Sve vas lijepo pozdravljam i zahvaljujem se što ste došli na predstavljanje knjige IX. BOJNA "RAFAEL VITEZ BOBAN. Zahvaljujem se HVIDR-i grada Zagreba u čijim prostorijama smo danas gosti, g. Branku Hrkaču koji je napravio korice ove knjige. voditelju Predstavljanja Velimiru Bujancu i predstavljачima Damiru Markušu, i generalima Anti Prkačinu

i Ivanu Tolju. Veliko zadovoljstvo su meni, a vjerujem i svima vama učinili počasni gosti Marko Skejo i Luka Podrug. Knjiga se velikim djelom odnosi na njih tj. napadima na njih.

Danas je zbog agresije Rusije na Ukrajinu koja je u mnogo čemu preslika naci-fašističke srpske agresije na Hrvatsku dovela do pojma PUTINIZAM. Kao što znate putinizam se u agresiji na Hrvatsku ogledao u optuživanju hrvatskih branitelja da su ustaše, sama Hrvatska je nazivana ustaškom Tuđmanovom državom, posebno mjesto u tome imale su postrojbe HOS-a i pozdrav ZA DOM SPREMNI koji su koristile i druge postrojbe Hrvatske vojske. Sve sama laž do laži, potpuno u skladu s onom mojom podjelom Srba koje se prošli tjedan sjetio general Ivan Tolj u 'Bujici?': Srbe možemo podijeliti na one koje uhvatiš u laži i one koje ne uhvatiš u laži. Putin je Ukrajinu potpuno analogno optuživao za nacizam, a posebno pukovnju AZOV (Ukrajinski HOSovci), a pozdrav SLAVA UKRAJINI ima istovjetnu povijest kao i ZDS. Razlika je u tome što danas svijet podržava Ukrajinu, a u Domovinskom ratu je podržavao naci-fašističke srpske agresore. Zato su svoj bijes što je Tuđman i hrvatski branitelji pobijedili njihove naci-fašističke slugе, pa su sve radili da u Hrvatskoj dovedu na vlast one koji će u miru sprovesti detuđmanizaciju tj. deustašizaciju. I bili su uspješni u tome tako da su tuđmanisti potisnuti i danas hrvatskom politikom

dominiraju putinisti. Uostalom spomenut ću samo pismo 16 hrvatskih generala na čelu s generalom Toljem, i moje Predsjedniku Ustavnog suda ili nedavno pismo invalida Domovinskog rata Maria Filipija povodom očitog putinizma sudbenih vlasti.

Napadom Rusije na Ukrajinu doživjeli su da Putin koristi metodu agresije koju su oni podržavali u srpskom napadu na Hrvatsku, a podržavaju je sve do današnjeg dana. Našim putinistima ne pomaže ni to što zajedno s njima viču „Slava Ukrajini“, ali gazde im i dalje ne dozvoljavaju da koriste istovjetan hrvatski pozdrav ZDS. To je i logično jer su poraženi u agresiji na Hrvatsku, a za Ukrajince se nadamo da će izboriti pobjedu koja bi bila i njihova pobjeda. Ali time ponižavaju hrvatske političare jer narod nije glup – sve više i više ih doznaje da je taj pozdrav istovjetan tom ukrajinskom a onda mogu prepoznati svu bijedu hrvatskih političara. Vidimo da istovjetnu politiku zapadni moćnici imaju i prema Hrvatima u BiH gdje su omogućili da Hrvati ne biraju svoje predstavnike u vlasti i u tome im ne smeta što se time krše svi mogući zakoni i zdravi razum.

Detuđmanizacija ili denacifikacija Hrvatske počela je odmah s promjenom vlasti 2000. a među prvima je od branitelja na udaru bio HOS-ovac Marko Perković Thompson jer su njegove legendarne pjesme ledile krv u žilama agresora i njihovih podupiratelja u Hrvatskoj. Ali nije odmah bio udar na ZDS pa su na primjer 2008. našli tri ustaške kape među više od 100,000 Hrvata na Jelačić placu u Zagrebu i počela je zabrana njegovih koncerata. Te godine sam organizirao tri otvorena pisma za obranu Thompsona od suludih napada a tiskana je i knjiga (drugo i treće s prof. dr. sc. Slobodanom Langom):

M. Kovačević i J. Pečarić, *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna, Zagreb, 2008.

To ne znači da putinisti iz Hrvatske svojim napadima nisu pomogli autorima velikosrpskog Drugog memoranduma SANU koji je uslijedio, tako da sam 2012. godine tiskao knjigu:

J. Pečarić, *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012.

Godinu dana kasnije imamo veliki napad na slavnog hrvatskog nogometnog reprezentativca Josipa Šimunića kome sam kasnije posvetio knjigu:

J. Pečarić, *Josip Šimunić i 'Za Dom spremni'*, Zagreb, 2019, str. 362. Godine 2014. počinje zapravo rat u Ukrajini okupacijom Krima, a već početkom 2015. Ukrajinci prepjevavaju „Bojnu Čavoglave“. Kasnije iste godine imamo veliki napad na Thompsona i 'Bojnu Čavoglave'. Posljedice tih napada hrvatskih putinista su knjige: J. Pečarić, *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!*, Zagreb, 2015. pp.406. J. Pečarić, *Thompson – pjesmom za Hrvatsku*, Zagreb, 2017. Str. 409. J. Pečarić, *Predsjednica i 'Za Dom spremni'*, Zagreb, 2019. str. 214. J. Pečarić, *'Bojna Čavoglave' / Thompsonofobija*, Zagreb, 2022. str. 404.

Međutim spomenimo da je iste 2015. godine prije napada na Thompsona oskrnavljen spomenik IX. Bojni HOS-a u Splitu i o tome govorim u knjizi koju danas predstavljamo. Otvoreni napadi na Skejove HOS-ovce počeli su 2016. pa o tome ima puno tekstova i u spomenutim novijim knjigama o napadima na Thompsona, ali i u knjigama:

J. Pečarić, J. Stjepandić, *Ništa se još promijenilo nije*, Zagreb, 2017. str. 346.
J. Pečarić, *Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'*, Zagreb, 2017. str. 312
J. Pečarić, *HOS*, Portal dragovoljac.com, 2021.
J. Pečarić, *Za dom spremni i Slava Ukrajini*, dragovoljac.com, 2022.

Veliko zgražanje hrvatskih putinista izazvala je knjiga s dr. Stjepandićem zbog posvete:

U povodu 25. obljetnice međunarodnog priznanja Republike Hrvatske ovu knjigu posvećujemo hrvatskim vitezovima, a napose pripadnicima HOS-a, koji su ginuli za Hrvatsku uz pozdrav ZA DOM SPREMNI.

Uz posvetu je išao i amblem HOS-a koji je odobren od hrvatskih vlasti i koji putinisti ne priznaju i time otvoreno pokazuju da su protiv same države.

Zapravo sve to i sve te moje knjige, otvorena pisma s puno potpisa hrvatskih ljudi ništa nije značilo. Nažalost, trebao je Putin to isto raditi Ukrajincima, njihovim HOS-ovcima tj. Pukovnji Azov da bi mnogi u Hrvatskoj spoznali istinu o 'hrvatskim' političarima –

putinistima. Na žalost sprema se i suđenje pripadnicima Pukovnije AZOV po uzoru na srpska suđenja hrvatskim braniteljima koja su odobrili hrvatski putinisti. Podsjetit ću vas na naš PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE HRVATSKE koji smo uputili Hrvatskom Saboru 08. 10. 2011. a potpisao ga je veliki broj Hrvata npr, više od 150 akademika, biskupa, sveučilišnih nastavnika, doktora znanosti. Naravno nije bilo odgovora pa su Srbi uz odobrenje hrvatskih putinista optuživali i sudili hrvatske branitelje. Sjetimo se samo montirane optužnice protiv simbola hrvatske obrane: od pokojne doktorice Vesne Bosanac do ove današnje ratnog pilota Danijela Borovića. Možda se danas hrvatski putinisti i usude 'odgovoriti' jer napad na Ukrajinu je zapravo i napad na one u svijetu čiji su poslušnici mnogi od njih.

Naravno postoji mnogo drugih analogija u ponašanju hrvatskih putinista i samog Putina.

Npr. hrvatski putinisti održavaju mit o Jasenovcu. Vidjeli smo kako je žestoko reagirala Srbija na dokument HAZU o zaštiti hrvatskih nacionalnih interesa prilikom pregovora s BiH, Crnom Gorom i Srbijom glede njihova ulaska u EU. A u dokumentu se spominje JASENOVAČKI MIT. Danas sve više i više doznajemo za brojne dokaze o partizanskim zločinima u ratu i komunističkim zločinima poslije rata i da su mnogi zločini koje su navodno napravili ustaše su obično lažna povjest. Danas Putin za svoju blokadu izvoza hrane iz Ukrajine optužuje zapadne sile, a zapravo samo želi izazvati GLADOMOR u svijetu po uzoru na Staljinov GLADOMOR u Ukrajini koji je odnio 6-7 milijuna ukrajinskih života. Naravno hrvatski putinisti podržavaju očite laži braneći tako i svoje pretke čiji zločini svakim danom postaju sve više poznati, ali i zbog toga što njihovim gazdama u svijetu to odgovara. Ne zaboravimo da je i HRVATSKI predsjednik akademik Franjo Tuđman stradao i zbog osporavanja Jasenovačkog mita.

Vjerojatno su hrvatski putinisti nesretni i zato što su istraživanja tuđmanista i poraz srpskih naci-fašističkih agresora doveli do zaustavljanja proširivanja jasenovačkog mita koji je već i opjevan u pjesmi:

Ponovljen je genocid Hrvata

*Po treći put Srpskog lažnog brata.
Srbin kamu ponovo dočeka
I progone, ko pre pola veka.
"Srbosek" im izum kraj stoleća
njime seku ruke, noge glave.
Za vađenje očiju i kad Srbe dave
I zato imaju specijalne sprave.
Jasenovac opet logor posta
I stratište i novo ratište.
Razrušiše Spomen obeležje
Razbudiše duše umorenih
Da ih svuda prate njine kletve.
Znate li za ovu pjesmu?*

ŽNaravno, hrvatski putinisti je skrivaju od hrvatskog naroda jer je jednostavnije 'prodavati' laži kada imaš apsolutnu vlast kao što su je imali u prethodnoj državi. Danas mogu uklanjati spomen ploču HOS-ovcima u Jasenovcu. Lakše bi im bilo da su to radili uz ovu pjesmu, ali kad nisu mogli i uklanjanje te ploče i napadi na HOSovce služe istom cilju.

Kada čitamo riječi o ovome što se događalo u Jasenovačkom logoru tijekom Domovinskog rata moramo pozdraviti naše političari što kriju od nas ovu strašnu istinu o nama. Zato moramo biti sretni što Hrvatskom vladaju putinisti, a ne tuđmanisti, zar ne?

Šalu na stranu.

Takvo ponašanje hrvatskih vlasti i drugih putinista samo pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam tvrdio:

NE VJERUJTE HRVATSKIM POLITIČARIMA KOJI NISU ZA DOM SPREMNI.

Hvala.

Josip Pečarić

<https://bezcenzure.hr/branitelji/tudmanisti-i-putinisti/>
<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/30837-govor-akademika-pecarica-tudmanisti-i-putinisti>

ZA DOM SPREMNI I SLAVA UKRAJINI, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

ZAHVALA

Hvala svima na čestitkama za imendan.

Prva je stigla iz Australije:

Subject: DRAGI HRVATSKI DOMOLJUBI - SVEČARI, SRETAN
VAM IMENDAN I ZAGOVOR SV. JOSIPA!

Date: Sat, 19 Mar 2022 10:11:38 +1000

From: Maria Dubravac <mariakroata@gmail.com>

To: Josip Pecaric, Josip Stjepandic, Josip Jurčević jurasinovic,

*Poštovani prof. Pečariću, molim, ako je moguće, uručite čestitku
našemu divnom Josipu Šimuniću. Hvala.*

ZDS Marija Dubravac

Kao što bi, a to sam rekao na predstavljanju knjige *'Bojna Čavoglave'* / *Thompsonofobija* da na njoj nije sudjelovao i Davorin Karačić, to predstavljanje bi bila prava josipijada tako je i ova čestitka hrvatske pjesnikinje Marije Dubravac poslana i toj trojici Josipa.

Već sam pojasnio da podnaslov knjige THOMPSONOFBIJA pripada don Angelku Kačunku.

Kao što smo mi govorili i o ratu u Ukrajini, tako je don Anđelko u svom velikom komentaru u „Hrvatskom tjedniku“ od 17. 03. 2022. upozorio da uvijek treba voditi računa o pravilu: TKO OD TOGA IMA KORISTI?

U istom broju imamo i članak dr. sc. Damira Pešorde koji završava ovako (članak dajem u Prilogu):

Paradoksalno je to da će ukrajinska obrana nacionalne neovisnosti pred naletom ruskog imperijalizma vjerojatno doprinijeti daljnjem slabljenju koncepta nacionalne neovisnosti na globalnom planu.

Jasno je bilo odmah da najveću korist od toga rata imaju globalisti.

Putin je doživljavan kao suverenist, a onda pokazao pravo lice. Tako je omogućio globalistima da se oni kao bore za suverenost Ukrajine i ujedine sve oko njih.

Tako je Putin učinio više za njih od bilo koga. Uz to im se još i ruga na razne načine. Na primjer uspoređuje svoju krvavu agresiju u kojoj je protjerano milijuni ljudi s bombardiranjem Srbije kada su protjerali sa Kosova veliki broj Albanaca. Tada su sa Zapada nešto i uradili s agresorima, a sada nisu pokušali ništa iako je mnogo više ljudi istjerano iz svojih domova nego tada.

Koliko je meni poznato Ukrajina nije u savezu s Rusijom, pa su Rusi mogli ući u Ukrajinu, a ovi iz NATO-a se nisu usudili ni onemogućiti im kontrolu nad nebom iznad Ukrajine.

Ima puno toga što govori o sličnosti ove agresije s naci-fašističkom agresijom na Hrvatsku. Velesile su tada nagrađivale naci-fašističke agresore, Malog Slobu postavljali za Predsjednika Generalne skupštine UN-a itd.

Hrvatsku su osuđivali zbog obrambenog pozdrava ZDS, a sada sami kliču istovjetan ukrajinski SLAVA UKRAJINI-

Pešorda i o tome govori u svom tekstu:

Znatno veći broj analitičara, ali i naroda u potpunosti podržava ukrajinsku stranu u sukobu. To je, uostalom, i imperativni ton mainstream medija, ali i velike većine manjih medija te internetskih portala koje javnost percipira kao konzervativne ili desne. Tu je uspostavljena jednostavna, logična i uvjerljiva špranca: Rusi agresori, Ukrajinci napadnuti narod koji brani svoju zemlju; Rusi Srbi, Ukrajinci Hrvati. Međutim, začudo ne vrijedi varijacija iste formule: Slava Ukrajini = Za dom spremni! Stepan Bandera = Ante Pavelić! Zanimljivo je bilo gledati analitičara kako usplahireno petlja pokušavajući obrazložiti zašto Bandera nije nacist. Veli kako su porobljeni narodi u njemačkom napadu na SSSR vidjeli prigodu za oslobođanje od sovjetske vlasti te kako je i Bandera prihvatio njemačku pomoć samo kako bi došao do nezavisne Ukrajine. Točno, samo sve to do zadnjeg slova vrijedi i za Antu Pavelića i NDH! Volio bih vidjeti Barića ili bilo koga drugoga da u sličnoj emisiji na HTV-u to kaže. Nema šanse!

Nema šanse ni da bi političari u RH imali petlje to isto uraditi.

Nema šanse da bi oni i priznali da znaju za poruku kardinala Kuharića:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.

A kamoli i da se ponašaju u skladu s njom!

Josip Pečarić

MILANOVIĆ HVALI GRLIĆ-RADMANA, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

KOČANU: DUGO NA TVOJE KRATKO

Dragi Stijepo,

Ipak Ti moram i odgovoriti na Tvoje pismo koje sam naveo u prethodnom nastavku jer sam propustio napomenuti da nije Ivo bio živ u vrijeme NDH i da se ono Tvoje „*Njega i brata mu*“ ne može odnositi na njega već na njegovog oca i očevog brata. S druge strane u cijeloj priči nije bitan Drobilica. Bitni su oni koji su učinili da Drobilica bude sve to što je bio iako se na početku po profesoru Brandtu, a i mnogo čemu poslije toga, moglo i pogoditi da će na kraju Ivo biti poznat kao Drobilica. Zbog tih koji su mu omogućili da bude Drobilica evo još nekih komentara Tvog pisma.

TVOJA TVRDNJA O DROBILICI LAŽOVU

Zapravo Brandtovu tvrdnju koju spominješ stavio sam na početku moje knjige *Brani li Goldstein NDH?* To je bio drugi uvodni citat, a prvi je bio od prof. dr. sc. Nevena Budaka:

«Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljne zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.»

Već sam komentirao da je u ovoj svojoj knjizi Goldstein obavijestio javnost kako je na sudu dobio spor oko ove knjige. Vjerujem da je to važna informacija za mog odvjetnika koji je dobio tužbu u kojoj se ne spominje ova knjiga već knjiga o Puhovskom. Valjda nisu smjeli dati u tužbi knjigu koja počinje s ovakvom izjavom.

Nedavno je, a to sam dao ranije i kao Prilog, izvrсни hrvatski povjesničar prof. dr. sc. Josip Jurčević kazao kako prof. dr. sc. Iva Goldsteina NE TREBA SMATRATI ZNANSTVENIKOM. Među ostalim i on je spomenuo tvrdnje prof. dr. sc. Miroslava Brandta: "To je u svojim memoarima napisao njegov mentor, pokojni profesor Miroslav Brandt, koji ga je primio kao svoga asistenta. Bio je šokiran kada ga je upozorio da je u jednom svojem, navodnom znanstvenom radu, naveo izvor koji uopće ne postoji. Profesor Brandt je očekivao racionalni odgovor od Goldsteina, ali ovaj je odgovorio kako to svi rade. Ostao je pri tome da navede i takav izvor. Prema tome, od njegovih znanstvenih početaka do danas radovi nemaju znanstvenu motivaciju pa tako ni vrijednost, a ni vjerodostojnost, već predstavljaju nekakva njegova osobna stajališta iz kojih stoje razni interesi, motivacije i tako dalje."

Tu priču zna jako puno ljudi u RH i stalno se ponavlja u komentarima o radu Ive Goldsteina. Dovoljno je vidjeti komentare na moj tekst *Ivo Goldstein o priučenom matematičaru i piscu ustaških pamfletića* https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/31244-ivo-goldstein-o-priucenom-matematicaru-i-piscu-ustaskih-pamfletica#disqus_thread

Prvo komentar je od Tvog kolege hrvatskog književnika Javora Novaka:

javornovak

Uopće spominjati u istoj rečenici, jednog takvog, s pravom neupitnog i slavnog i svjetskog znanstvenika i matematičara i akademika Josipa Pečarića i notornog prepisivača Ivu Goldsteina, od oca samoukog povjesničara, Slavka Goldsteina, uvrjeda je za zdravlje nacije. Pa i šire.

Za jednu od posljednjih pamflet knjiga dueta tateka i sineka, stručnjaci i zaposlenici po hrvatskim pismohranama rekli su da ih nikad nisu vidjeli kako proučavaju ili traže neke povijesne podatke. I.G. je tada divno izjavio (potvrđujući) kako oni imaju veliku kućnu biblioteku i pismohranu! Onda dobro. Kakva dakle i čemu, primjerice samo vrhunska Nacionalna i sveučilišna knjižnica u Zagrebu?

Sam mentor na studiju Goldsteinu, cijenjeni prof Brandt prvi je razotkrio laži i krivotvorenja I. Goldsteina u svojoj poznatoj knjizi

"Život sa suvremenici". Zatim je profesor Budak, s FF, koji sigurno nije ni desničar ni ognjištar, još manje hrvatski nacionalist, upozorio na netočnosti u I.G. knjigama. Tu je i ona priča kako je I.G. doktorirao u Beogradu dok mu je tatek bio predsjednik udruženja Jevreja Jugoslavije. I.G. je otišao u Bg da bi doktorirao na hrvatskoj srednjevjekovnoj mornarici, jer, opće je poznato da je Srbija najpoznatija i najupućenija u tu problematiku. Studenti, koji su nažalost slušali tu tzv. obranu doktora, poslije su se zajedno s profesorom čudom čudili: o čemu je to ovaj lupetao?

I.G., nakon temeljitog fjaska u HAZU, biva spašen od tadašnjeg komunjarskog predsjednika Josipovića i delegiran van - za hrvatskog veleposlanika u Pariz. Takvih je spašavanja bilo i za vrijeme premijera Milanovića koji je S. Goldsteinu dodijelio dobro plaćeni položaj savjetnika Vlade RH! Svašta se može s nezavršenom srednjom karlovačkom trgovačkom školom, kad se parazitira na židovstvu i kleveće hrvatski narod. Kao kvazi-povjesničar.

I. Goldstein je zatim (jer kraja nema) svoje paraznanstvene i paradiploomske performanse okrunio upravo u Parizu. I to ne samo s Titovom bustom, bustom zločinca među deset najvećih svjetskih, koju je ponosno držao u svojoj sobi u veleposlanstvu (degradirajući i RH i veleposlanstvo), već i nastupom na Studentskom radiju Pariza. Njegov nastup bio je kruna idiotizma jer kako se pokazalo odmah nakon njega, brojni su se Francuzi javljali u eter s pitanjem: O čemu je taj vaš gost danas govorio? Osim francuskog naglaska nismo prepoznali nijednu francusku riječ iako su zvučale kao...

Dakle, riječ je o kralju besmisla, kakav se uostalom pokazao vrlo rano, još za dodiplomskog studija u Zagrebu.

Kako njegovoj ispraznosti i etničkoj a obrtničkoj makulaturi nema kraja, objavio je još jednu skribomansku knjigu koju je, vidi vraga, rastavila na "proste faktore" ne neka desničarka, ne neka ognjištarka, ne neka mrska hrvatska nacionalistica, ne neka profesorica bez znanstvenog legitimiteta i utjecaja, već profesorica iz njegova svjetonazorskog kruga: s Fakulteta političkih znanosti u Zagrebu. O jada! Čudi me da već nije proskribirana i pozvana na drugarsku odgovornost.

S toga ne znam što se čeka? Krajnje je vrijeme. Očekujem da I.G., u suradnji s brojnim dobro uhljebljenim hrvatskim odnaroditeljima,

dobije napokon i svoj biografski film, naslova: Ivo jaše dalje. Predlažem da sam napiše scenarij na 800 stranica jer HRT jedva čeka da ga prikaže u svom udarnom terminu.

Žali Bože uopće tinte. U istoj rečenici s takvim beskrupuloznim paraznanstvenikom, navoditi svjetskog genijalca akademika Pečarića, nije samo uvrjeda pameti, nego je i otvoreno ponižavanje sve svjetske i domaće znanstvene javnosti. Čak i uže od toga: uopće sve zdrave pameti. Dok Sveučilište mudro šuti...

iko iko javornovak •

Sveučilište možda i šuti, ali ne šuti Fakultet Hrvatskih Studija. Konkretno, ne šute povjesničari s toga fakulteta, kao dr. Vlatka Vukelić. Ona je o vrijednosti 'povijesnih djela' Ive Goldsteina ukazala da je bitno razlikovati njegove knjige od stručnih djela ili od znanstvenih djela. Odn. da mnoge knjige njega i njegovog oca ne spadaju u stručne povijesne knjige, nego u prozna djela, u pripovjetke i romane, u beletristiku. Zato se nema zašto uzimati za ozbiljno niti njega niti njegova pisana djela. Taj čovjek stvara šund, fake zapise, a ne stručna i vrijedna pažnje uporabljiva povijesna djela. Treba ga ignorirati.

ZmisiS

Ovako je počelo 7. srpnja 1941. Tri dana prije službenog proglašenja NDH i osam dana prije dolaska dr-a Ante Pavelića u Zagreb.

Srpski pripadnici jugoslavenske kraljevske vojske, u savezu s četnicima, tijekom travanjskog rata 1941. za jedanaest dana trajanja, pobili su u Makedoniji i Srbiji sedamdeset Hrvata: časnika, dočasnika i vojnika. U razdoblju od 7. do 14. travnja 1941. više desetaka nevinih Hrvata mučki je ubijeno od zločinačke četničke ruke: u okolici Bjelovara, Doboju, Srijemskoj Mitrovici te navlastito u selima oko Mostara i Čapljine. Tada su, uz nesmiljena ubojstva, paljene hrvatske kuće. Na planini Prologu, 10. travnja 1941., ubijen je dr. Milan Luetić. Dva dana prije, 8. travnja 1941., u Gudovcu kod Bjelovara, četnici braća Margaretići, ubili su iz zasjede dva hrvatska vojnika koji su se vraćali kućama. Istoga dana lugar Despinić s dvadeset četnika napada hrvatske straže, pri čemu pogiba dosta Hrvata, ali i gotovo svi četnički napadači. Sutra, 9 travnja 1941., u selu Kapeli kod Bjelovara, srbijanski poručnik Hergović počinio je nesmiljeni, grozomoran zločin: rasporio je utrobu hrvatske seljanke

Mande Filipović te izvadio iz nje dijete od šest mjeseci. U Crikvenici, 10. travnja 1941., tri časnika jugoslavenske kraljevske vojske ubili su Petra Kvaternika, a ranili Josipa Cara. Istoga dana, u Srijemskoj Mitrovici, četnici su izvadili srce hrvatskom radniku Ivanu Rajnoviću pred očima njegove majke. Potom su kanili strijeljati još desetak Hrvata i mjesnoga župnika dr. Franju Račkoga. Nu, od smrti ih je spasio bijeg četnika uslijed iznenadnog dolaska Nijemaca. četnici su i u samom Zagrebu, 10. travnja 1941., ubili nekoliko hrvatskih vojnika. U Mostaru, 12. travnja 1941., uz još nekoliko Hrvata, od srbijanske ruke je ubijen Zvonko Primorac. U Hercegovini su uslijedili još grozomorniji dani kada su četnički odjeli jugoslavenske kraljevske vojske, 13., 14. i 15. travnja 1941., napali hrvatsko stanovništvo u Čapljini i okolici Mostara (sela Cim i Ilići), pri čemu su neizostavno uništavali hrvatske domove i gospodarske objekte topovskim hitcima i zapaljivim bombama. Istodobno su klali hrvatsko stanovništvo koje nije uspjelo izbjeći četničkom nožu. Zapaljeno je osamdeset pet hrvatskih domova. Uz četničku lozinku: Kolji sve po redu - polučak krvavoga četničkog pira bio je dvadeset petoro umorenih Hrvata i Hrvatica, među kojima su bile cijele obitelji Marka i Frane Vege iz Struge, uključujući i malu djecu.

Evo što o Goldsteinu kaže njegov bivši mentor.

Hide— uploads.disquscdn.com

PRILOG 1: Prof. dr. Neven Budak o knjizi prof. dr. Ive Goldsteina „Hrvatski rani srednji vijek“

„Veliki broj metodičkih grešaka ponovno pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak riješiti i niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici“.

PRILOG 2: Prof. dr. Miroslav Brandt (mentor Ive Goldsteina) u knjizi „Život sa suvremenima“ o znanstvenom profilu prof. dr. Ive Goldsteina

„Pokazalo se da temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) što više publiciranih naslova. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji ne postoje niti su ikada postojali. Na moj prigovor odgovorio je: 'Tako to rade svi, pa zašto ne bih i ja!' To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka“.

S druge strane Goldstein kao da pokušava dokazati da to što za njega piše njegov mentor rade i drugi (naravno među onima koji zastupaju hrvatsku a ne jugo-komunističku paradigmu u hrvatskoj povijesti).

Zato je na udaru najveći hrvatski revizionist akademik Franjo Tuđman, kako Goldstein kaže RODONAČELNIK POVIJESNOG REVIZIONIZMA. Pri tome mi čini veliku čast kad konstatacija u Globusu, 20. rujna 2002. kaže:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velećijenjeni akademik Josip Pečarić.

Doista je meni velika pohvala usporedba s Utemeljiteljem hrvatske države. Istini na volju, još veće pohvale doživio sam 2019. godine od jednog srpskog portala iz Crne Gore gdje su tvrdili da su moje šoviniističke publikacije nadahnjivale i samog Franja Tuđmana.

<https://www.hkv.hr/vijesti/inozemni-tisak/32416-sestra-istaknutog-ljubitelja-ustastva-josipa-pecarica-zavijorila-sahovnicu-u-kotoru.html>

Mi izmišljamo, a Jurčević ne spominje samo profesora Brandta:

"Ovo proglašavanje Stepinca, Tuđmana i drugih antisemitima ili slično je iz tog repertoara i tome ne bi trebalo pridavati pozornost jer se toliko puta blamirao u svojim javnim nastupima, od drobilice u Jasenovcu do ostalih, rekao bih, iracionalnih stajališta koja nemaju nikakvih uporišta."

Međutim poslije optužbe Iva Goldsteina o nekakvom specijalnom antisemitizmu kada "gadiš i vrijeđaš" njega i kada mi nisu objavili odgovor na taj napad Josip Jović je, poslije tiskanja moje knjige „Brani li Goldstein NDH?“, napravio intervju sa mnom u „Slobodnoj Dalmaciji“. Uslijedio je novi napad Goldsteinovih, a moj odgovor nije objavljen. Tekst o tome tiskao sam u *Hrvatskom slovu*, 3. siječnja 2003.:

Goldsteini bezočno lažu

Ivo i Slavko Goldstein 20. listopada objavili su tekst "Akademik Pečarić uporno laže", kao svoj komentar intervjuja koji je Josip Jović napravio povodom predstavljanja moje knjige "Brani li Goldstein NDH?". Uredništvo je njihovu tekstu dalo jednak prostor kao i samom intervjuu. Odgovorio sam, ali je traženo da skratim tekst. Učinio sam i to im nije bilo dovoljno. Na kraju sam poslao znatno skraćeni tekst koji ponovo nije objavljen. Evo toga teksta.

U intervjuu u *Slobodnoj Dalmaciji* 13. listopada tvrdio sam: "Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J.P.). Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, Goldsteini će izrijeком negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to 'dokaže'. Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima."

Evo kako to interpretiraju Goldsteini (*Slobodna Dalmacija*, 20. listopada): "U intervjuu pod naslovom 'Bulajićevi učenici kroje nam povijest' u *Slobodnoj Dalmaciji* od 13.10.2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein 'promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda'. Ovu bezočnu laž (ja iznosim svoje mišljenje, a oni tvrde da lažem – dakle znaju da ja to ne mislim; i udbaši su znali tko što misli, J. P.) Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su 'Goldsteini... Bulajićevi učenici', jer **'slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava'** (istakao J. P.), pa time 'dokazali i genocidnost hrvatskog naroda'. "Usporedbom ovih citata vidi se da je bezočna laž da sam rekao kako Goldsteini dokazuju da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava". Oni kasnije ponavljaju tu svoju laž tvrdeći da sam ja rekao da oni promiču "mit o 700 000 jasenovačkih žrtava". Tako nam po tko zna koji put Goldsteini pokazuju da su upravo oni, a ne ja, ti koji u Hrvatskoj "totalno izokreću istinu, insinuiraju, lažno optužuju i kiptećim govorom mržnje zagađuju hrvatski zrak".

Hrvate prikazali kao genocidan narod

Velik dio svoga teksta Goldsteini koriste da pobiju tu "moju" tvrdnju, odnosno svoju laž. Ovdje ću se - iz tog djela njihova teksta - zadržati samo na tvrdnji: "dosljedno i argumentirano podupiremo procjene Vladimira Žerjavića kao zasad najpribližnije ("oko 80 000 do 90 000 žrtava za cijeli jasenovački kompleks", str. 342)". Jasno je da su Kočovićeve i Žerjavićeve brojke trebale poslužiti za očuvanje Jugoslavije. Kočović to sam i kaže, a Žerjavićevu je knjigu tiskao Slavko Goldstein. Žerjavić je tvrdio da je on povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Goldsteini u svojoj knjizi spočitavaju da su one za Židove - premale.

Radi se o dvama pristupima u korištenju Jasenovca u borbi za očuvanje Jugoslavije. Znamo da je popis iz 1964. dao ukupan broj od 597 323 žrtava (u Jasenovcu 49 874). Tajnik saborske Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava Florijan Boras tvrdi da je iz dostupnih materijala jugoslavenskih komisija za žrtve rata iz 1946. i 1964. vidljivo da su one umnožavale broj žrtava i tako što su se neka imena ponavljala. On drži da je to učinjeno da bi se dobila veća ratna odšteta, ali i da se Hrvati prikažu kao **genocidan narod** (istakao J.P.). Dodao je da će ti popisi biti preispitani ("Vjesnik" od 22. listopada 1999.). S druge strane Vjekoslav Perica u *Slobodnoj Dalmaciji* 27. srpnja 2002. tvrdi da je u jednoj biblioteci u Chicagu našao knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića u kojoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Očito je slaganje brojke Goldsteinovih s brojkama Eparhije Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorskoga četničkog pokreta Draže Mihailovića. Vidimo i po Borasovoj tvrdnji da genocidnost hrvatskog naroda i time očuvanje Jugoslavije (stvaranje tzv. Zapadnog Balkana) osigurava i brojka s popisa iz 1964, a još više ona koju spominju Goldsteini i Draža Mihajlović. Zato je i lažima trebalo spriječiti rad saborske komisije na popisu žrtava! Najzaslužniji je za to Slavko Goldstein koji je uspio lažno uvjeriti hrvatsku javnost da je broj žrtava dan u "Izvješću o radu Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine" konačan, a iz naslova samog Izvješća očito je da Komisija konstatira što je uspjela popisati u tom periodu. Za uspješno plasiranje ove laži hrvatskoj javnosti Slavko Goldstein je i nagrađen: predsjednik je Savjeta Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac.

Pripravni na falsificiranje

Ovaj je, za nas Hrvate, neobičan odnos Goldsteinovih prema lažima vidljiv kada oni kažu da ja na "žmuklerski način papagajski 16 puta ponavljam istrgnutu kritički intoniranu rečenicu iz recenzije prof. dr. Nevena Budaka o knjizi Ive Goldsteina *Hrvatski rani srednji vijek* iz 1995. godine". Podsjetimo se što je to za njih samo "kritički intonirana rečenica": "Po znanost je najopasnija njegova (I. Goldsteina, op. J. P.) navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a

onda na temelju takvih fikcija izvodi daljne zaključke." Spomenimo da nešto slično o Ivi Goldsteinu piše prof. Miroslav Brandt: "To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje" Vjerojatno je i ovo prema Goldsteinima "kritički intonirana rečenica".

Goldsteinovi će dalje: "Nije istina da je 'Pavelić želio spasiti domaće Židove'. To je proizvoljna i apsurdna tvrdnja koju Pečarić u svojoj knjizi naziva 'najbitnijim podatkom', koju varira pedesetak puta i na kojoj zasniva cijelu koncepciju knjige. Manirom diletanta i neznalice, tu koncepciju gradi na jednom jedinom vrlo nerelevantnom rekla-kazala 'dokumentu' (upravo su Goldsteinima bitni rekla-kazala dokumenti, pa se zato i bore protiv popisivanja žrtava, op. J. P.): na samo pet istrgnutih redaka iz dnevnika umirovljenoga njemačkog diplomata Ulricha von Hassella koji prepričava što mu je rekao general Glaise von Horstenau." Nameće se pitanje: Zašto Goldsteini nisu donijeli tih "pet istrgnutih redaka" u svojoj knjizi pa ih pokušali osporiti? Zašto nisu dali istraživanja hrvatske pravедnice Ljubice Štefan? Pa čak ni spomenuli njezinu knjigu *Stepinac i Židovi*! Kada im nešto ne odgovara onda je to nerelevantno (npr. govor Stepinca povodom rušenja sinagoge prvo je nerelevantan, a potom komentiran na jedan bestijalan način), ili postaje nerelevantno tek kada ih se upozori na to kao u slučaju Hassellova svjedočanstva o pokušaju vlasti NDH da spase domaće Židove.

Zašto bi von Hassell izmišljao?

Radi se o von Hassellovu dnevniku. Zapisao je ono što je čuo. Zašto bi izmišljao? Goldsteinima takav podatak ne odgovara, ali im odgovaraju "priznanja" dana u staljinističkim kazamatima! Goldsteini ovim tekstom priznaju da su za taj podatak znali i da ga nisu spomenuli u svojoj knjizi. Da jesu, čitatelji bi se itekako zamislili nad njim. Naime, Goldsteini u knjizi priznaju da su Židove spašavali i sam Pavelić i visoki slojevi ustaške hijerarhije što itekako daje za pravo Hassellovu svjedočenju. Tako na str. 583. Goldsteini kažu:

"... posve su deplasirane kasnije isprike nekih ustaša i njihovih simpatizera da je ovaj ili onaj visoki funkcioner ustaškog režima

'štitio' ili 'spašavao Židove'. Istina je da je gotovo svatko od njih imao 'svoga' Židova za kojega se zauzimao i koji je uspio doživjeti 1945. godinu (istakao J. P.), ali na ubijanja tisuća drugih Židova nije reagirao ili je u njima spremno sudjelovao.'

Naravno, deplasirano je upravo tvrditi da su se mogli suprotstaviti Hitleru i reagirati na ubijanje tisuća drugih Židova. A Goldsteini ovakvim glupostima žele dokazati da su Nijemci krivi za holokaust svugdje u Europi - osim u Hrvatskoj. To im je izraz ljubavi prema hrvatskom narodu. Vjerovali ili ne?

Netko bi mogao pomisliti da su Goldsteini samo diletanti i neznalice. Ali onda ne bi krivotvorili moj citat. Profesori Budak i Brandt nas upozoravaju da je to konstanta u njihovu radu! Ali već samim krivotvorenjem onoga što sam ja rekao pokazali su da su u svojoj mržnji i dalje spremni koristiti sva nedopuštena sredstva. Lažu i prijetite: "Potrudit ćemo se da njegove laži ne postanu istinom". Doista, trude se da njihove laži postanu istine. A istini poručuju: No pasarán! Pokazali su koliko je točno ono što sam o njima rekao u svom intervjuu. Ne vjerujem da bi Bulajić tako priglupo krivotvorio nečiji tekst. Bulajićeve učenici su daleko nadmašili svoga profesora. Da parafraziram velikog Matoša: Lažu Goldsteini i to im je od Boga dano!

*

Posebno treba spomenuti njihovu 'zapovijed': "Potrudit ćemo se da njegove laži ne postanu istinom".

U Slobodnoj Dalmaciji nisu objavili moj odgovor. U glavnim medijima je bilo vrlo teško ponešto objaviti. Ali postoje portali i knjige.

Tako sam njihov naslov koristio za tekstove o Slavku Goldsteinu u knjizi: J. Pečarić: *Oba su pala, Zagreb, 2016.*, str. 392.:

Posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH za kulturu Slavko Goldstein uporno laže, I. . 165

Posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH za kulturu Slavko Goldstein uporno laže, II. 168

Posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH za kulturu Slavko Goldstein uporno laže, III. 174

Posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH za kulturu Slavko Goldstein uporno laže, IV. 182

Posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH za kulturu Slavko Goldstein uporno laže, V. ...188

Bivši posebni savjetnik predsjednika vlade RH za kulturu Slavko Goldstein uporno laže 248

Iste tekstove objavio sam i u knjigama:

J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

J. Pečarić, Stjepan Razum, *Jasenovac – A lie uncovered*, Lulu.com, 2021. pp. 506.

Josip Pečarić

U svezi s ovim pogledaj priloge:

BULAJIĆEVI UČENICI KROJE NAM POVIJEST

KNJIGA *STVARNI JASENOVAC* TOMISLAVA VUKOVIĆA

HODAK: ONI KOJE SMO U RATU PORAZILI VRAĆAJU SE PO SVOJE

TVOJA TVRDNJA TAKVI SRAMOTE SVE ŽIDOVE

Što se tiče ove Tvoje tvrdnje *Takvi sramote sve Židove, ne nas* nisam siguran da možemo reći "sve" jer ima puno njih koji ne misle isto što i Drobilica. Tako kao Ti sigurno misle svi oni koji znaju za izjave Hannah Arendt o NDH (npr. v. J. Pečarić, *Hannah Arendt u mojim knjigama*, dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/HannahArendt.pdf>).

Vjerojatno je Ivu Drobilici i ona revezionist kao što u novoj knjizi Drobilici **Esther Gitman**:

Među „revizioniste“ je Ivo Goldstein uvrstio čak i Esther Gitman, povjesničarku židovskog podrijetla iz Sarajeva, Izraela i SAD-a, zato što je pozitivno pisala o nadbiskupu Alojziju Stepincu.

Veliki prijatelj i suradnik bio mi je Slobodan Lang koji mi je bio glavni suradnik kada smo otvorenim pismima branili Marka Perkovića Thompsona (u napadima je tada itekako značajnu ulogu imao Slavko Goldstein):

J. Pečarić, *Slobodan Lang / Pešorda o Langu*, Portal dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/LANG.pdf>

J. Pečarić, *Slobodan Lang / Pešorda o Langu*, Zagreb, 2020., str. 272.

U tekstu DROBILICA MATEMATIČAR imaš što piše Drobilica o Peticiji ZDS iz 2015. godine, a u prethodnim tekstovima dao sam što o toj petuciji kojoj je potpisnik poslije dva akademika i dva biskupa bio i ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest iz vremena Franje Tuđmana dr. sc. Mirko Valentić:

J. Pečarić, Dr. sc. Mirko Valentić,

dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/VALENTIC.pdf>

Zanimljivo je da Drobilica ne spominje da je potpisao osudu Peticije ZDS. To je javnosti otkrio jedan od onih s Katedre za povijest Filozofskog fakulteta koji ju nije htio potpisati prof. dr. sc. Ivo Banac:

Radi se o 30-ak profesora na čelu s predstojnikom Odsjeka za povijest dr. Tvrtkom Jakovinom i glavnim režiserom hajke Hrvojem Klasićem. Evo ljudi koji, zahvaljujući nikad provedenoj lustraciji, još žive u sferi javne i svake druge osude svih onih koji ne misle kao oni. Dr. Damir Agić, dr. Neven Budak, dr. Ivo Goldstein (podcrtao JP), dr. Ivica Prlender, dr. Borislav Grgin, dr. Iskra Iveljić, dr. Bruna Kuntić Makvić, dr. Mirjana Matijević-Sokol, dr. Nenad Močanin, dr. Drago Roksandić, dr. Mario Strecha, dr. Božena Vranješ-Šoljan i da ih ne nabrajam baš sve.

**LISTE SA STANFORDA, FAH IDIOTI I JOSIP
ŠIMUNIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.**

**LISTE SA STANFORDA, FAH IDIOTI I JOSIP
ŠIMUNIĆ 8.**

(Još o fah idiotima 2.)

*Prvi dio teksta „Još o fah idiotima“ objavio je portal bezcenzure.hr:
<https://becenzure.hr/vlad/liste-sa-stanforda-fah-idioti-i-josip-simunic-7-jos-o-fah-idiotima/>*

Komentar hrvatskog književnika dr. sc. Stijepa Mijovića Kočana je pjesma:

ZABRANJEN JE I KROV

Zabranjen je i krov crkve svetoga Marka
S prvim bijelim poljem grba hrvatskoga
Opasna i glupa zabrana doboga
Bože kamo plovi Lijepe Naše arka

Kosti domoljuba iz svakoga jarka
Pod zemljom životi puka nevinoga
Što su krivi ljudi naraštaja moga
Krov grb ili kuća ili brod i barka

Ludilo je ovo prešlo svaku mjeru
Sve je okrenuto pogrešnomu smjeru
Zašto nam sloboda slobodno ne diše

Koljač i hegemon historiju piše
Konteso ne moju –laže mi štoviše
Kada može Draža –gdje li su ustaše

26/10/23

Vidim da je i u *Hrvatskom tjedniku* od 26. 10. 2023. Plenković fah idiot. Vjerojatno sam bio nepravedan prema njemu kada sam više komentirao fah idiote Drobilicu i Puhovskog od njega kao fah idiota tjedna. Sigurno je zaslužio veliku moju pohvalu na tvrdnju da postoje dvije Hrvatske misleći naravno na sve nas koji živimo u Lijepoj našoj. Još sam Račanu napisao da je meni mnogo bolje njego njemu jer ja živim u državi čije ime volim, a on vlada u državi čije ime ne voli.

Predsjednik Vlade sigurno zna da mnogi misle da bi on vjerojatno bio bolji predsjednik vlade u bilo kojoj drugoj državi – valjda misle ono što sam napisao Račanu, zar ne?

A poznato je i da nas Srbi dijele na Hrvate i Srpske slugе, zar ne?

I ja imam podjelu sličnu Plenkovićevoj. To je podjela na Hrvate i one koji za sebe kažu da su Hrvati.

Sve te podjele su zapravo jedna jedina: ONI KOJI VOLE HRVATSKU I ONI DRUGI.

Ali vratimo se mi mom izboru fah idiotima iz *Hrvatskog tjednika*.

Zanimalo me je koliko sam i o kojim fah idiotima pisao u mojim knjigama. Ustanovio sam da Ivo Drobilica i ne mora biti previše tužan što nije bio fah idiot tjedna u prethodnom broju *Hrvatskog tjednika*.

Zašto?

Pa u mojim knjigama najviše puta sam spomenuo njegove 'bisere'.

IVO DROBILICA

U „Fusnoti za fah idiote“ u *Hrvatskom listu* od 7. lipnja 2012. možemo naći sljedeće:

Ivo GOLDSTEIN, povjesničar koji je optužio NDH za zločine i prije nego što je NDH postojala:

„Karamarkova obavještajna povijest nije sporna, ali on kao političar mora revidirati svoje stavove...“

HL: I da počne vjerovati u Vaše pamflete i laži te da Vama prepusti vođenje HDZ-a!

Komentar o FAH IDIOTU kao da je nastao povodom mog *Pisma Predsjedniku i Predsjedništvu Hazu-a* (dano je u Prilozima) kada je Ivo Drobilica bio predložen za akademika, pa je na Izornoj skupštini (u vrijeme vladavine ‚antifašista‘ a tata Slavko mu je bio posebni savjetnik Predsjedniku Vlade) dobio najmanje glasova u povijesti Akademije i nije izabran za akademika.

FAHIDIOT TJEDNA

Ivo GOLDSTEIN, povjesničar o odluci VPS-a da poklič 'Za dom spremni' u Thompsonovoj pjesmi nije prekršaj:

'Priča nije završena.'

HT: Priča je, zahvaljujući i Vašem prinosu, na čemu Vam hvala, završena, davno prije presude. Ušla je u krv Hrvata i nikad nitko ZDS ne će izbrisati.

Hrvatski tjednik, 10. lipnja 2020

U „Hrvatskom tjedniku“ od 09. 06. 2022. Ivo Drobilica je opet:

FAH IDIOT TJEDNA

Ivo GOLDSTEIN, Jugoslavenski povjesničar u Hrvatskoj, dokazani krivotvoritelj, autor izmišljotine o drobilici kostiju u Jasenovcu:

„*NE MOŽEMO USTAŠE I DOMOBRANE, ODNOSNO HOS, ZVATI HRVATSKOM VOJSKOM!*“

HT: Sve dok se Goldstein može zvati i hrvatskim i povjesničarem, posve je logično što se ni domobrani, ni ustaše, ni svi hrvatski dragovoljci 90-ih ne mogu zvati hrvatskom vojskom.

“Hrvatski tjednik” od 30. 06. 2022. i rubrika FUSNOTE ZA FAH IDIOTE i treći put zaredom u njoj je Ivo Drobilica:

Ivo GOLDSTEIN, povjesničar:

‘*Dio problema koje danas imamo proizilazi iz toga što gradimo društvo na temeljima Stepinca i Tuđmana, a oni ne mogu biti idejni vođe.*’

HT: Uvijek je tako, kad jednima svane, drugima smrkne. Što da radimo kad narod kojemu je svanulo s Tuđmanom i Stepincem s takvima kojima je smrklo sa smrću voljenoga masovnog ubojice Tita i njegove okupacijske države.

Još tada sam komentirao:

U jednoj knjizi je dan uz ovakvu najavu:

FUSNOTE ZA FAH IDIOTE daju izjavu Vašeg kolege Goldsteina za koju ne treba biti previše inteligentan pa shvatiti da je naslov te rubrike dobro pogođen:

„**Ivo GOLDSTEIN**, povjesničar s Filozofskoga fakulteta u Zagrebu u razgovoru s voditeljem N1 Televizije:

'Civilni, žene i djeca nisu ubijani, to je laž koja se stalno gura. Treba znati tko je na Bleiburgu stradao, ključ priče je u tome da nisu svi bili u istoj poziciji. Na Bleiburgu su likvidirani zločinci koji nisu zaslužili ništa drugo nego najteže kazne.'

HT: Da je tu riječ o novinarstvu, lako bi se ovoga apologeta zločina nad Hrvatima moglo suočiti s djevojačkim pletenicama i dječjim kosturima iz Hude jame, ali da ima novinarstva na toj jugoslavenskoj televiziji, Goldstein ne bi ni došao u studio.

Potom je Drobilica opet:

ŽFAH IDIOT TJEDNA

Ivo GOLDSTEIN, jugoslavenski povjesničar u Hrvatskoj i razotkriveni krivotvoritelj:

„Kao predsjednik Matice hrvatske Filip Lukas je izravno pridonio stvaranju atmosfere progona u kojoj će genocid nad Srbima, Židovima i Romima u NDH uopće biti moguć, a za vrijeme rata otvoreno je podržavao ustaštvo i nacizam i njihove genocidne politike.“

HT: Kada bi netko danas osudio Ivu Goldsteina na smrt vješanjem zato što je podržavao jugoslavenski režim i zločinca Tita (što je, hvala Bogu, nezamislivo), u moralnom smislu bola bi to ispravna i prihvatljivija presuda od one na koju su njegovi osudili Lukasa jer se Lukas borio za Hrvatsku, a Goldstein za okupacijsku Jugoslaviju.

Hrvatski tjednik, 9. 3. 2023.

HRVOJE KLASIĆ

Hrvoje KLASIĆ, povjesničar o presudi VPS-a u pozdravu ZDS:

'Pritom ne sumnjamo kako je spomenuta presuda - prema rezultatima različitih statističkih istraživanja - obradovala otprilike svakog drugog državljanina Hrvatske. Toliko njih, naime, ne vidi ništa sporno u pokliču koji je izmislila vlast koja je organizirala

pokolje u Jasenovcu, donijela sramotne rasne zakone, a Dalmaciju i najveći dio obale, s tamošnjim Hrvatima, dala Mussolinijevoj Italiji.'

HT: Presuda je razveselila otprilike osam od 10 hrvatskih državljana, a sa svakim novim Klasićevim blebetanjem i lažima broj pristaša pozdrava ZDS ide prema 100 posto.

Hrvatski tjednik, 10. lipnja 2020

Tako u Hrvatskom tjedniku od 29. travnja 2021. možete naći:

FAH IDIOT TJEDNA

Hrvoje KLASIĆ, povjesničar na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, o zadnjim danima logora Jasenovac:

Maks Luburić dolazi u Jasenovac i daje naredbu da se napušta Jasenovac i da se obračuna s preostalim zatvorenicima. U tjednima, mjesecima prije krenulo je spaljivanje i uništavanje dokaza, prije svega tijela ljudi koji su ubijani. Tijela se otkapaju i najvećim dijelom se spaljuju na otvorenim lomačama, rade se ogromne posude na koje se tijela stavljaju, naftom polijevaju i tako uništavaju, ali kreće i ubijanje ostalih i bacanje u Savu

HT: Heureka! Goli Arhimed je nakon kupanja trčao kroz Sirakuzu vičući da je otkrio zakon, kasnije nazvan po njemu, a ovaj sa svojim Heureka možda dobije Nobelovu nagradu za kemiju jer se dosad vjerovalo da kosti jednog tijela ne mogu izgorjeti ni na 1000 stupnjeva u krematoriju za tri sata, pa se dodatno melju kako bi sve postalo pepeo u urni. Goldstein je malo manje glup pa je smislio drobilicu kostiju, ali je onda odustao od nje, a Jakovina još manje pa se bar čuva ekstremnih nebuloza.'

U Hrvatskom tjedniku od 10. lipnja 2021.) on je opet samo fah idiot::

Hrvoje Klasić, Jugoslavenski povjesničar na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, o tome zašto mladi vole ZDS

'Zvučat ću rigidno, ali mislim da bi valjalo staviti kamere u neke učionice jer mi znamo što je u udžbenicima, ali ne znamo što ti nastavnici predaju. Međutim, s druge strane, danas stavove mladih, a to nam svima mora biti jasno, više oblikuju društvene mreže, forumi i ekstremno desni portali nego škola. Učenici više uvažavaju stavove Joea Šimunića, Thompsona i Tonyja Cetinskoga nego svojih nastavnika.'

HT: Hvala Bogu da je tako jer se iz aviona vidi da su Šimunić, Thompson i Cetinski bolji povjesničari od vas.

ANTE TOMIĆ:

Fusnote za fah idiote iz Hrvatskog tjednika, 17. 09. 2015.:

Ante TOMIĆ, Jutarnji list:

„Je li Sanader bio baš takva sramota? Prije bih rehabilitirao njega nego stari hrvatski pozdrav 'Za dom spremni'“

HT: Hrvati bi se prije odrekli tebe nego svoga starog pozdrava. I nedavno je Tomić bio fah idiot. Tekst o tome dan je u Prilozima. A našim fah idiotima iz vlasti nije zanimljivo ni slijedeće (VIDI Priloge):

SCENA DIGLA SRBIJU NA NOGE: NAVIJAČICA NA
MARAKANI S HRVATSKOM ŠAHOVNICOM!

<https://narod.hr/sport/scena-digla-srbiju-na-noge-navijacica-na-marakani-s-hrvatskom-sahovnicom>

J

OŠ FAH IDIOTA U MOJIM KNJIGAMA:

Tako u Hrvatskom tjedniku u „Fusnotama za fah idiote“ izdvajaju riječi **Vlaha Orepića**:

„Za dom spremni“ u Kninu bilo je političko djelovanje Hasanbegovića i Thompsona. Zloupotrijebili su proslavu.

HT: *Ako je netko zlorabio, onda je vaša milicija, pišući protuzakonite prijave protiv Thompsona. Njegova pjesma nije zabranjena, kao ni taj pozdrav, uostalom.*

20. 08. 2016.

Aleksandar VULIN, srbijanski ministar obrane:

'Vučić nije samo predsjednik Srbije, nego svih Srba. Dosta smo se ispričavali za Veliku Srbiju...Da smo imali hrabrosti da u dvije bivše Jugoslavije nacrtamo i kažemo gdje živimo, ne bismo danas o ovome pričali.'

HT: _Ovakvi divlji četnici, jaki na jeziku, prvi podviju rep kad zagusti. Vulin se i u miru upiše u gaće čim vidi HOS-ov grb i legendarni ZDS.

Vulin je u mojim knjigama zabilježen još jednom kao fah idiot:

Aleksandar VULIN, srbijanski ministar obrane:

'Vučić nije samo predsjednik Srbije, nego svih Srba. Dosta smo se ispričavali za Veliku Srbiju...Da smo imali hrabrosti da u dvije bivše Jugoslavije nacrtamo i kažemo gdje živimo, ne bismo danas o ovome pričali.'

HT: _Ovakvi divlji četnici, jaki na jeziku, prvi podviju rep kad zagusti. Vulin se i u miru upiše u gaće čim vidi HOS-ov grb i legendarni ZDS.

2019. Fusnote za fah idiote

...

Davor BERNARDIĆ, predsjednik SDP-a o legaliziranome pozdravu Za dom spremni:

'Braniteljima kapa do poda, ali fašističkom pozdravu nije mjesto u javnom prostoru.'

HT: Nemoguća i bolesna misija ovoga diletanta: on bi hrvatskim braniteljima Vukovara naljepio na odore zvijezdu petokraku i *Smrt fašizmu*, a na odore srbijanskih agresora na Vukovar znak *Za dom spremni*.

....

Dražen BOŠNJAKOVIĆ, ministar pravosuđa, u komentaru odluke Visokoga prekršajnoga suda oko pozdrava Za dom spremni:

'Ja nisam fan i ne bih to nigdje izgovorio.'

HT: Zato ste, što niste fan, i dopustili kao ministar pravosuđa da hrvatski general Đuro Brodarac umre u neljudskim uvjetima u osječkoj tamnici.

(...)

Željko JOVANOVIĆ, bivši SDP-ov ministar zdravstva zapamćen po nekontroliranoj protuhrvatskoj mržnji i akcijama:

'Čim budemo u mogućnosti, predložiti ćemo zakon koji će jasno zabraniti upotrebu tog pozdrava koji je sramotna ljaga u povijesti Hrvatske.'

HT: Čim budemo u mogućnosti, proglasiti ćemo takve kao Vi teroristima.

..

Marko VUČETIĆ, bivši saborski zastupnik:

'Institucije koje imaju razumijevanja za pokliče nastale kako bi se učinkovito provodili rasni zakoni, u smrt odvodili, progonili i u logore zatvarali ljudi s ljudskim identitetima, izazivaju prijezir i

gađenje. Za dom spremni je nastao da bi se provodila politika ubijanja i smrti. U ubijanju i smrti nema estetičkog, poetičkog, muzikološkog i pravnog odobravanja. Razumijevati i odobravati ubijanje i smrt, znači podržavati ubijanje i smrt. To je sva istina.'

HT: Put od Zagreba do Vira, od sabornice do ludnice, nije dalek. To je sva istina o ovome jadnome pacijentu.

Hrvatski tjednik, 10. lipnja 2020

Tako u '+Hrvatskom tjedniku' od 2. lipnja 2021. u *Fusnorama za fah idiote* imamo slijedeći tekst:

Stjepan MESIĆ, bivši predsjednik RH:

'Još uvijek ima onih koji misle da je sporazum pokojnih predsjednika Srbije i Hrvatske Slobodana Miloševića i Franje Tuđmana u Karađorđevu 1991. godine o podjeli BiH moguće provesti... Čović i Dodik su razbijači BiH, moraju se spriječiti negativni utjecaji iz Zagreba i Beograda.'

HT: Razumijemo Žepu Bevandu što sve više laže. Dan dolazi, a nije lako krepiti i biti trajno upisan u povijest kao krivokletnik i veleizdajnik na diku i ponos svojih predaka i potomaka.

Zvonimir DESPOT, Večernji list, o knjizi istraživača Igora Vukića „Radni logor Jasenovac“

„DA slobodi istraživanja! DA slobodi znanosti! Protiv političkih mitova! Ali NE zagovornicima 'ptičjih drekova'! 'Ptičjem dreku' treba i glasno reći da je 'drek' od znanosti!“

HT: Ptičji drek od novinara na mrtvoj straži velikosrpskog jasenovačkog mita.

8. 6. 2018.

21. 04. 2022. u rubrici FUS NOTE ZA FAH IDIOTE 'Hrvatskog tjednika' imamo novog predsjednika VS RH:

Radovan DOBRONIĆ, predsjednik Vrhovnog suda RH:

"Korištenje Za dom spremni pozdrava moralno je i pravno nedopustivo!"

HT: Je, za svu jugošoviniističku stoku.

Jesam li u naslovima tekstova imao fah idiote?

U mojoj knjizi *Zašto Miroslav Tuđman nije bio professor emeritus?* / Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2023. str. 456. ima tri takva teksta:

MIROSLAV TUĐMAN O FAH IDIOTIMA
MIROSLAV TUĐMAN O FAH IDIOTIMA 2.
PODJELA NA FAH IDIOTE I ZNALCE

Prvi i treći dajem u Prilozima, a iz drugog izdvajam samo početak jer je i tada don Kaćunko govorio o FAH KRETENIMA:

Poštovani kolega Juričić,

Vaše neodgovaranje na upit o neizboru Miroslava Tuđmana za profesora emeritusa natjerala me da više razmišljam o toj podjeli u znanosti. Neistine na kojima grade svoje karijere vaše kolege s Katedre za povijest su doista izuzetne pa don Kaćunko s pravom konstatira: Za neke bi precizniji izraz bio - FAH KRETENI!

U Prilozima dajem još jedan takav tekst:

ZNALCI PROTIV FAH IDIOTA.

Vratimo se najnovijem *Hrvatskom tjedniku*. Naslovnica je u znaku dva spomenika:

Četnici u Beogradu otkrili spomenik

Krvniku Draži,

A njihova orjunaška braća u Splitu

Izdajniku Smoji

Joško Čelan piše:

HRVATSKI SPLIT BOJKOTIRAO

SPOMENIK IZDAJNIKU

Fah idiot je:

Ivica PULJAK, gradonačelnik Splita u povodu otkrivanja spomenika Smoji:

„Da je on danas živ, on bi me kritizira, itekako! I ne bi to baš bilo veselo, za vas bi, za mene ne bi, ali ja bi bio ponosan da me takav čovjek kritizira.“

HT: Vaš ponos na Smoju ne proizilazi, dakle, iz njegove potencijalne kritike vašega rada, nego iz činjenice da je imao iste ideale kao i Vi: Miloševića i JNA!

Vjerovali ili ne Damir Pešorda u svojoj kolumni piše:

Zanimljivo je da WhatsAppom kruži video na kojemu splitski gradonačelnik Puljak pjeva istu koračnicu kao i navijači u Osijeku.

Josip Pečarić

SLUGE SVJETSKIH MOĆNIKA I STEPINAC (POLEMIKA O OLIVERU)

Mnogo puta sam ponavljao da sluge svjetskim moćnicima u RH lako možete vidjeti prema njihovom odnosu prema lažima o

1. Stepincu;
2. Jasenovci; i
3. Za dom spremni.

Možda je netko pomislio da tu ne spadaju i oni iz HDZ-a jer kao oni nisu protiv Stepinca.

A zapravo oni kao nekakva demo-kršćanska stranka to ne smiju javno pokazati. Ali da nema razlike u odnosu na druge tzv. lijeve stranke može se pokazati na nizu primjera.

Pokažimo to na primjeru nedavne polemike Sesardića i Tomića u povodu smrti Ninoslava Beškera:

INOSLAV BEŠKER: ODLAZAK JEDNOG OD POSLJEDNJIH JUGOSLAVENSKIH MEDIJSKIH IDEOLOGA KOJI JE STEPINCA NAZVAO 'ZLOM DUŠOM'

<https://narod.hr/hrvatska/inoslav-besker-odlazak-jednog-od-posljednjih-jugoslavenskih-medijskih-ideologa-koji-je-stepinca-nazvao-zlom-dusom>

Jedan podnaslov iz tog teksta:

Bezobzirni napadi na Crkvu, Kuharića i Stepinca

Na Sesardićev tekst o pokojnom Beškeru reagirao je Tomić.

U *Fusnote za fah idiote* dan je komentar:

Ante Tomić o Nevenu Sesardiću i njegovu tekstu o Inoslavu Beškeru; 'Kako se profesor koji je naglo postao veliki Hrvat strvinarski okomio na pokojnog velikana.

HT: Kako se Ante od Kante strvinarski trsi zaštititi svoga „velikana“ Olivera. Ako ništa drugo, barem je dosljedan: srbofili i Jugoslaveni u raj, Hrvati u u pakao. Kad je on strvinarski slao u „raj“ Mihanovića izmislivši čak i mjesto pogreba, šutio je svaki udbaški tjednik. Umjesto da bude protjeran iz medija, ništa se propalome književniku nije dogodilo.

Ali odgovorio je i sam Sesardić:

SESARDIĆ: MEDVJEĐA USLUGA ANTE TOMIĆA
POKOJNOM BEŠKERU

23. srpnja 2023.

foto: HINA/Lana SLIVAR DOMINIĆ/ lsd/ Fah/ Montaža:
Narod.hr

“U subotnjem osvrtu u Jutarnjem listu na moj članak “Čudna apoteoza jednog novinara” (objavljen na ovom portalu), Ante Tomić pokazuje da ima problema s dvjema radnjama bitnima za novinarski posao: s čitanjem i s argumentiranjem”, piše Neven Sesardić za Heretica.com.

Prenosimo objavu u cijelosti:

Problemi s čitanjem

“Ante Tomić na početku kaže kako sam neukusno i kukavički išao polemizirati s Inoslavom Beškerom ubrzo nakon njegove smrti te da

nisam mogao odoljeti “sigurnoj pobjedi s nekim kome je medicinski nesumnjivo utvrđen prestanak moždane aktivnosti“. Tomić nije uopće primijetio da sam i na samom početku i na kraju svog članka vrlo jasno dao sasvim drugi razlog za pisanje tog teksta. Naravno da cilj nije bila pobjeda u “polemici“ s pokojnim Beškerom. Namjera je bila — kao što je bilo vrlo jasno rečeno (dvaput) — suprotstaviti se onim krajnje neodmjerenim veličanjima Beškera od strane nekoliko poznatih novinara i njihovim tvrdnjama da bi on trebao služiti kao uzor ljudima u toj profesiji.

Naveo sam i razloge zašto on nije dobar uzor i zašto ga u mnogim stvarima ne bi trebalo slijediti. Bilo je posve evidentno da sam kritizirao neumjesne panegirike Beškerovih kolega koji su dosežali razinu idolatrije, a ne “polemizirao“ s pokojnikom. Drukčije rečeno, da nije bilo tog njihovog kolektivnog nastupa obožavanja, ni mog teksta sigurno ne bi bilo.

>Inoslav Bešker: Odlazak jednog od posljednjih jugoslavenskih medijskih ideologa koji je Stepinca nazvao zlom dušom

Problemi s argumentiranjem

U više od prve trećine Tomićeve kolumne nema nikakve argumentacije protiv tvrdnji iz mog teksta, ali umjesto toga ima opisa vrana koje ključaju mrtve životinje, fantaziranja o mojim postupcima prije pisanja teksta, a ima i izravnih uvreda na moj račun (npr. “poremećeni sociopat“, “slabić“ i “bijednik“). Čudno je da čovjek koji je studirao (i čak uspio diplomirati) filozofiju nikada, izgleda, nije bio obaviješten da vrijeđanje oponenta nije znak superiornosti nego samo nemoći i prostakluka.

U polemici koju sam vodio s Tomićem prije više od trinaest godina dao sam njemu i ljudima slične mentalne konstitucije besplatni savjet da, prije nego što “krenu u napad“, prvo duboko udahnu zrak te popiju tabletu za smirenje. Ta dobronamjerna sugestija nije pala na plodno tlo, što nisam, naravno, ni očekivao da će se dogoditi. Tomić je ostao, da kažemo, konzistentan — i to u smislu onog poznatog Emersonovog aforizma: “The foolish consistency is a hobgoblin of little minds.“

Premda centralno mjesto u mojem članku iz Heretice (više od polovice cijelog teksta) zauzima kritika Beškerovog optuživanja

Hrvatske za etničko čišćenje, Tomić o tome ne kaže ništa. Apsolutno ništa. Nula. Dakle, o sadržaju glavnog argumenta iz mog teksta koji vehementno napada on ne daje nikakvu informaciju čitateljima. Bizarno. Taj najvažniji dio mog članka očigledno spada u ono što, kako Tomić sâm kaže, “zaista nema potrebe opisivati” jer “bilo bi dugo i dosadno” (?!).

Jedina tema iz mog teksta o kojoj Tomić nešto konkretnije kaže jest Stepinac.

>Niko Kovač nacionalist koji voli najmanje jednog Srbina: Kako uvijek ekstremni ljevičari poput Ante Tomića govor mržnje uspiju prodati pod satiru?

Stepinac

U svom prethodnom članku o Beškera citirao sam njegovu tvrdnju iz 1985. da je “povijesno i sudski utvrđena činjenica da se Stepinac spandao s bandom najgorih krvoloka“. To sam ovako komentirao:

“Zamislite koliko je Bešker, koji je bio smatran stručnjakom za Katoličku crkvu, morao biti ideološki zatucan (ili nepošten) kad se mogao, samo četiri godine prije pada Berlinskog zida, pozivati na staljinistički proces kardinalu Stepincu kao na neki pravno regularan i bona fide sudski postupak!”

Tomić ovdje brani Beškera na posve neočekivan način. On ne osporava stav koji pripisujem Beškera (jer je moja atribucija čvrsto zasnovana na samom Beškeraovom tekstu iz 1985.). Tomić je odlučio “zagristi metak“ i ustvrditi da, doista, Bešker jest “dosljedno i ustrajno“ te “čitavog svog života“ zastupao stav kako je “povijesno i sudski utvrđena činjenica da se Stepinac spandao s bandom najgorih krvoloka“. Ova tvrdnja je porazna po Beškera.

Je li moguće da je on doista do kraja života uzimao ozbiljno presudu Stepincu iz 1946.? Teško je reći, ali s druge strane ta ideja sada dobiva na plauzibilnosti jer Tomić ga je ipak osobno poznao, naziva ga velikanom, ima slične političke stavove... Nakon ovakve Tomićeve “obrane“, Beškera bi javni ugled mogao biti dodatno erodiran.

Ali i Tomićev. Jer, govoreći o Stepincu, on piše:

“Jer je jednostavno istina da se Stepinac spandao s bandom najgorih krvoloka, da je njegova uzoritost blagoslovila jednu užasnu diktaturu

i kad su vrapci u Zagrebu znali da se u savskom blatu sto dvadeset kilometara jugoistočno masovno ubijaju Srbi i Židovi. Tu povijesno i sudski tvrdo dokumentiranu činjenicu...” [Kurziv: N. S.]

Koji je to sud “tvrdo dokumentirao” činjenicu da se Stepinac “spandao s bandom najgorih krvoloka”? To je jedino mogao biti onaj staljinistički proces iz 1946., a ta je presuda danas potpuno dezavuirana. Hrvatski je Sabor 14. veljače 1992. donio “Deklaraciju o osudi političkog procesa i presude kardinalu dr. Alojziju Stepincu”, a Županijski sud u Zagrebu je 22. srpnja 2016. u cijelosti poništio presudu Stepincu iz 1946. zaključivši da ona “krši sve sastojke načela zakonitosti kao središnjeg načela vladavine prava”.

Stepinčev proces

Ne mogu ovdje, naravno, ulaziti u raspravu o tom procesu, ali radi kurioziteta navest ću jednu znakovitu anegdodu iz tog vremena o kojoj sam doznao iz vrlo pouzdanog izvora (gotovo iz prve ruke). Glavni je sudac u tom procesu bio Žarko Vimpulšek, a javni tužitelj Jakov Blažević. Vimpulšek je, pravno gledano, po funkciji trebao imati veću moć od Blaževića, ali u partijskoj hijerarhiji Blažević je bio neusporedivo jači i on je odlučivao o svim bitnim stvarima. Blažević je prije početka suđenja naložio Vimpulšku da ga ponekad prekine i da ne bude uvijek na njegovoj strani, sve u cilju da se pred međunarodnim promatračima sačuva privid nepristranog i regularnog pravnog postupka. Nakon što je Vimpulšek u tom duhu na raspravi jednom nešto prigovorio Blaževiću, ovaj se kasnije u pauzi, kad su bili nasamo, bijesno izderao na njega da što mu pada na pamet da se ponaša tako drsko. Vimpulšek je problijedio i odgovorio: “Ali, Jakove, tako smo se dogovorili!”

Budući da danas dobro znamo da u poslijeratnim političkim procesima poput Stepinčevog ishod nije ovisio o dokazima nego o direktivama nove vlasti, teško je razumjeti kako to da još ima ljudi u Hrvatskoj koji stvarno vjeruju da bi pravorijek u takvoj grotesknoj parodiji sudskog postupka mogao utvrditi bilo kakve “činjenice”.

Da bismo do kraja shvatili koliko je radikalan stav Beškera i Tomića o Stepincu, stavimo jednu do druge njihovu tvrdnju o bivšem hrvatskom kardinalu i nedavnu izjavu Porfirija Perića, patrijarha Srpske pravoslavne crkve:

1. “Ostaje činjenica, povijesno i sudski utvrđena, da se Stepinac spandao s bandom najgorih krvoloka.” — I. Bešker (1985.) i A. Tomić (2023.)
2. “Stepinac nije sudjelovao u zločinima NDH.” — Porfirije Perić (2021.)

Stepinac nije sudjelovao u zločinima NDH

Dok Perić izravno negira da je Stepinac sudjelovao u zločinima NDH, Bešker i Tomić tvrde upravo suprotno. Jer ako su oni u pravu da je sudski utvrđena činjenica da se Stepinac spandao s bandom najgorih krvoloka — za što je bio osuđen na 16 godina zatvora — odatle onda slijedi da on jest sudjelovao u zločinima NDH.

Nije li nevjerovatno da, bar sudeći samo prema onome što je ovdje izrečeno, vodeći srpski svećenik (koji je prije desetak godina bio snimljen kako u Chicagu pjeva četničke pjesme) ima bolje mišljenje o Stepincu nego dvojica vrlo poznatih novinara Jutarnjeg lista? Ili možda to i nije tako nevjerovatno.

Tomić mi je prigovorio da sam u osjetljivom trenutku skrenuo pozornost na neke problematične aspekte Beškeroва novinarskog rada, ali ispada da sam ja zapravo pokazao više pijeteta prema njegovom kolegi nego on sâm. Naime, ja jesam citirao i kritizirao Beškerovu ekstremnu i (po mom mišljenju) neodrživu rečenicu o Stepincu iz 1985., ali nikako ne implicirajući da je on nastavio zastupati takav stav i nakon 1985. Tomić je pak otišao puno dalje i sada je svog prijatelja do kraja kompromitirao rezolutno tvrdeći da je Bešker zadržao to svoje uvjerenje do smrti. Kako se kaže, s takvim prijateljima, neprijatelji ti ne trebaju.

>Dijanović: Digitalno doba i kultura otkazivanja

Argument ad hominem

Tomić je tijekom studija filozofije morao čuti nešto o tome da treba izbjegavati logičku pogrešku zvanu “argument ad hominem“, koja se sastoji u tome da se ne držite predmeta diskusije i počnete se baviti osobnim karakteristikama vašeg oponenta. Ali, kao što biva s nekim studentima, kako čuo, tako i zaboravio.

Napuštajući teren rasprave o Beškeru, Tomić u jednom trenutku pokušava odgonetnuti moje motive za pokretanje nekih tema pa ex

nihilo dolazi do proizvoljnih i kvaziduhovitih objašnjenja koja nemaju veze ni s čim i koja, naravno, ne zaslužuju komentar. U daljnjem nastupu irelevantnosti, on kaže kako ja dajem naslutiti da sam se “živinski napatio“ za vrijeme komunističkog režima. Nisam to mogao dati naslutiti jednostavno zato što ne samo da nikad nisam ništa slično rekao, nego sam to dapače izravno negirao u nekim svojim publikacijama.

Opet sasvim nepovezano s raspravom, Tomić uvjerava čitatelje da je ideološka stega nakon Titove smrti popustila te da je bilo bezopasno, dapače pomodno biti antikomunist. Preporučio bih Tomiću da pročita nedavno objavljenu knjigu povjesničara Ivice Miškulina Usta širom zatvorena: Delikt mišljenja u komunističkoj Hrvatskoj 1980.-1990., gdje će se moći informirati o tome za kakve su totalno benigne pa i ridikulozne “verbalne delikte“ — i koliko često — ljudi u tom periodu dobivali duge zatvorske kazne, a da se još ni izdaleka nisu niti približili antikomunizmu.

Stil je čovjek

Samo na osnovi toga što sam uočio i opisao lako primjetne rupe u Beškеровim argumentima o Stepincu i navodnom hrvatskom etničkom čišćenju, Tomić pravi spektakularan skok u zaključivanju i iz toga izvlači konkluziju da sam — što god to značilo — odjednom postao “veliki Hrvat“. A potom kaže kako bi “netko mogao pomisliti da sam robijao sa Stepincem u Lepoglavi i hranio ga brižljivo krepkom pilećom juhom“ te da izgledam “kao netko koga je samo zubobolja spriječila da se u rujnu 1976. sa Zvonkom Bušićem i drugovima ukrcam u onaj Boeing 727 na letu između New Yorka i Chicaga“.

O, Bože blagi! Što uopće reći na ovako nešto? Na žalost, takve besmislene eskapade dio su Tomićeva stila i “humora“ i one začudo oduševljavaju mnoge čitatelje i navode ih da s nestrpljenjem iščekuju njegove nove kolumne. Moj dobar prijatelj je, između ostalog, i zbog toga jednom kazao da je Tomić, kao književnik, zapravo Kundera za siromašne (duhom).

Zbogom, Jutarnji!

Nakon objavljivanja Tomićeve kolumne kontaktirao sam glavnog urednika Jutarnjeg i najavio da bih im poslao svoj odgovor. Ubrzo je stigla kratka poruka: "Nismo zainteresirani." Nisu bili zainteresirani čak niti zaprimiti i pogledati tekst koji odbijaju objaviti.

To je tim čudnije jer je Jutarnji u posljednjih dvadesetak godina objavljivao moje članke o mnogim vrlo kontroverznim temama, uvijek bez ikakvih kraćenja, bez uredničkih intervencija u sadržaj teksta, bez sugestija da se neki "osjetljivi" dio ublaži, itd. Nijedan moj tekst nikada nije bio odbijen. A sada novi članak biva odbijen na neviđeno i bez ikakva objašnjenja. Što se dogodilo? Ne znam pouzdano, ali iznijet ću hipotezu koju smatram najvjerojatnijom.

Neosporno je da je u vezi s mojim člancima Jutarnji godinama pokazivao stanovitu toleranciju prema političkim stajalištima koja u njihovom listu nisu inače bila previše zastupljena. Ali, često je lakše tolerirati razlike u ideologiji nego različita mišljenja o ljudima (posebice o onim ljudima s kojima je čovjek blizak).

>Damir Pešorda: I za ovogodišnju obljetnicu Oluje Ante Tomić iskalio je svoju zlovolju zbog te veličanstvene akcije kojom je oslobođena Hrvatska

'Band of brothers (and sisters)'

Novinari koji su vezani uz Jutarnji na neki način su postali kao band of brothers (and sisters). Kad istaknuti pripadnik te neformalne grupe umre, drugi ga počnu kovati u zvijezde i predstavljati kao teško dosegljiv model novinarstva. Jao si ga onome tko se usudi to osporiti. Tog se čovjeka obasipa uvredama, ne daje mu se prilika na barem kratku repliku, a čak se ne želi niti pogledati njegov odgovor prije nego što ga se odbije.

Budući da je urednik Jutarnjeg odbio moj odgovor, a da nije uopće bio upoznat s njegovim sadržajem (zapravo, on tada još nije bio niti napisan!), razlog za njegovu odluku morao je biti moj prethodni članak u Heretici. Taj članak jest bio kritički intoniran, ali u njemu nije bilo osobnih uvreda, neprovjerenih tvrdnji ili insinucija. Moji argumenti nisu do sada bili ozbiljno osporeni niti je pokazano da su činjenice na koje sam se pozivao irelevantne ili nebitne. Nije li bilo posve legitimno nakon nečega što bi se moglo nazvati pokušajem "beatifikacije" jednog novinara podsjetiti na važne, ali potpuno

prešućene, podatke iz njegove biografije koji ne bacaju tako dobro svjetlo na njegovo sveukupno djelovanje?

Renomirane novine znaju pri opraštanju od svojih novinara biti selektivne, u smislu da daju puno veći naglasak na ono pozitivno u životopisu tih njihovih suradnika, ali one ipak ne žele kompletno izostaviti neku značajnu oprečnu informaciju jer znaju da će zbog toga biti s pravom kritizirane. Nije dobra praksa kad novinari prihvate sljedeće geslo (u antiaristotelovskom duhu): "Prijatelj nam je istina, ali veći su nam prijatelji naši kolege."

Sve u svemu, odluka da se u prezentaciji nekog spora apriorno potpuno isključi jedna perspektiva (uz odbijanje urednika da uopće zaviri u sadržaj teksta u kojem je ona iznesena) teško može biti protumačena drukčije nego kao proizvoljni embargo i nastojanje jedne uske grupe da zaštiti sliku koju u "svojim" novinama jednostranim informiranjem stvaraju sami o sebi i nauštrb interesa vlastitih čitatelja. Poruka je, izgleda, sljedeća: ako makar i argumentirano i pristojno izrazite neslaganje s opetovano izraženim mišljenjem novinara da njihov blaženopočivši kolega zaslužuje mjesto u samom panteonu hrvatskog žurnalizma, znajte unaprijed da u slučaju eventualne polemike s vašim tekstom uredništvo neće biti zainteresirano objaviti vaš odgovor jer, što god da napišete, taj vaš članak neće imati nikakve šanse vidjeti svjetlo dana u Jutarnjem listu. To je novinarska verzija onog što se nekad zvalo *crimen laesae maiestatis*."

O autoru:

** Neven Sesardić diplomirao je filozofiju i grecistiku na Filozofskom fakultetu u Zagrebu 1974. godine. Na istom fakultetu magistrirao je i doktorirao filozofiju 1982. godine. Bavio se spoznajnom teorijom i filozofijom znanosti (osobito fizike). Profilirao se rano kao zastupnik analitičke filozofije. Zastupajući filozofske koncepcije Karla Poppera, prihvatio je i njegovu liberalnu političku teoriju, pa je s tog gledišta krizitirao marksističke koncepcije. Politički se angažirao u demokratskim promjenama 1989. – 1990. godine u Hrvatskom socijalno-liberalnom savezu (HSLŠ, kasnije stranka). Zalagao se je za liberalno-demokratska načela; nije se uključio u praktičnu politiku.*

<https://narod.hr/hrvatska/sesardic-medvjeda-usluga-ante-tomica-pokojnom-beskeru>

I u najnovijem *Hrvatskom tjedniku* (7. 7. 2023.) imamo komentar dr. sc. Damira Pešorde:

SPOR OKO OLIVERA.

Izdvojeno je slijedeće:

Jedini polemički odgovor koji razumije Ante Tomić u Jutarnjem listu odgovor je kantom kakav je dobio u Splitu, a ne onaj suvisli Sesardićev. Antiša Prološki i jest skočio u obranu Olivera, odnosno Inoslava Beškera, zbog njegove mržnje prema Hrvatskoj i Katoličkoj crkvi.

Naravno u tekstu Pešordi je Bešker 'opanjkač blaženog Alojzija Stepinca i Franje Kuharića'.

Zato HDZ i ne mora napadati Stepinca. Dovoljno je hvaliti Beškra;

SUĆUT PREDSJEDNIKA SABORA JANDROKOVIĆA OBITELJI PREMINULOG HRVATSKOG NOVINARA BEŠKERA

<https://www.sabor.hr/hr/press/priopcenja/sucut-predsjednika-sabora-jandrokovica-obitelji-preminulog-hrvatskog-novinar>

OŽALOŠĆENI PREMIJER

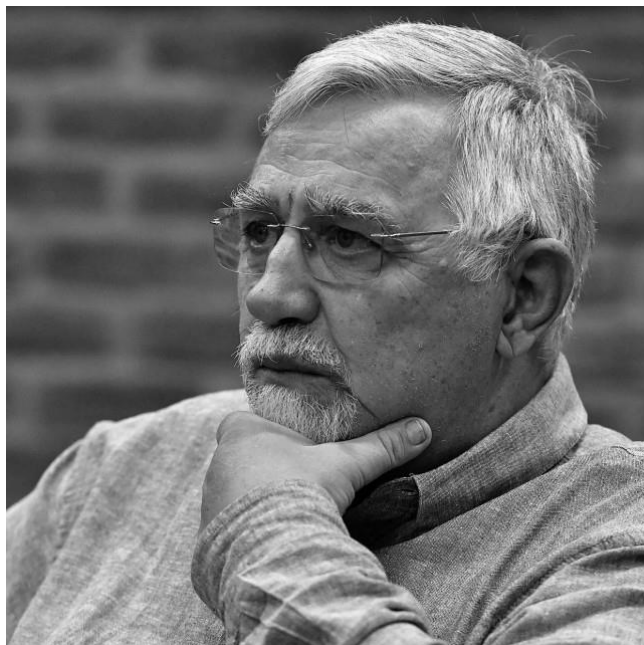
PLENKOVIĆ UPUTIO IZRAZE SUĆUTI BEŠKEROVOJ
OBITELJI: 'NJEHOVO IME OSTAT ĆE TRAJNO
ZABILJEŽENO U POVJESNICI HRVATSKOG
NOVINARSTVA'

**Sa žaljenjem sam primio vijest o iznenadnoj i preranoj smrti
gospodina Inoslava Beškera, napisao je premijer**

Hina

29. lipanj 2023.

VEZANE VIJESTI

TUŽNA VIJEST Umro je Inoslav Bešker
OPROŠTAJ OD BEŠKERA Pavičić: ‘Sad ćemo svi biti gluplji’;
Ivanišević: ‘Njegovo ime i prezime hrvatski je prijevod tražilice Google’

Premijer **Andrej Plenković** uputio je u četvrtak izraze sućuti obitelji novinara **Inoslava Beškera**, istaknuvši da će njegovo ime ostati trajno zabilježeno u povjesnici hrvatskog novinarstva.

"Sa žaljenjem sam primio vijest o iznenadnoj i preranoj smrti gospodina Inoslava Beškera. Tijekom više od pola stoljeća profesionalnog rada i djelovanja pisao je za brojne domaće medije, a svoje je bogato znanje i iskustvo nesebično prenosio novim naraštajima novinara, slavista i kroatista predajući na hrvatskim i europskim sveučilištima", napisao je premijer.

Višestruko nagrađivanog novinara domaća i inozemna javnost napose će pamtit i po cjelovitim i jedinstvenim izvještajima o religijskim i vjerskim temama te o vanjskoj politici.

Bio je izvrstan poznavatelj Vatikana, odakle je izvještavao više od trideset godina. Opis deset godina pontifikata pape Franje objavio je u knjizi koja objedinjuje više stotina njegovih tekstova i izvještaja o Papi i prilikama u Vatikanu.

Ime Inoslava Beškera ostat će trajno zabilježeno u povjesnici hrvatskog novinarstva. U ime Vlade Republike Hrvatske i moje osobno, primite izraze iskrene sućuti i dubokog poštovanja, stoji u sućuti premijera Plenkovića.

<https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/plenkovic-uputio-izraze-sucuti-beskerovoj-obitelji-njegovo-ime-ostat-ce-trajno-zabiljezeno-u-povjesnici-hrvatskog-novinarstva-15350394>

Da, domaća i inozemna javnost napose će pamtili po cjelovitim i jedinstvenim izvještajima o religijskim i vjerskim temama kao što su hrvatski blaženik Stepinac i kardinal Kuharić.

Josip Pečarić

ZAVRŠNI TEKST

1000. BROJ „HRVATSKOG TJEDNIKA“ (PADNE LI HOS I SVI OSTALI ĆE DOĆI NA RED, 19.)

**„Da nije bilo HOS-a, Vukovar bi pao već u rujnu
mjesecu.“**

(Siniša Glavašević, studeni 1991.)

**„Pustite da prvo prođu Hrvati“
(Redar koloni Vlade u Vukovaru 2013.)**

Moj doprinos obilježavanju 1000. broj *Hrvatskog tjednika*, bez konkurencije najčitanijeg i jedinog neovisnog hrvatskog političkog tjednika bio je tekst:

DR. SC. DOMAGOJ VIDOVIĆ suradnik *Hrvatskog tjednika*
Vidim da je prilog dan iz tog teksta objavljen i na portalu narod.hr:
<https://narod.hr/kultura/dr-sc-vidovic-pet-stoljeca-pjesnistva-hrvata-u-crnoj-gori>

Na prvi pogled nekome se može učiniti neobičnim izbor mladog doktora znanosti kada je u redakciji „Hrvatskog tjednika“ puno izuzetnih Hrvata, a nekima od njih sam posvetio i knjige (Ivica Marijačić, Damir Pešorda, Josip Jović, Igor Vukić). Skup je blagoslovio don Anđelko Kaćunko o kojemu sam napisao knjigu, ali je i on bio moj koautor u dvije knjige.

Ali bilo je jasno da je taj dan bio vezan i za moju Ankicu, pa je iz reda suradnika bila samo dvojba između Vidovića, koji je rođen iste godine kao i moja najmlađa kćerka, koji iako nije iz Boke ima radove i o Boki – dakle slično mojoj Ankici – ili Nataša Božinović koja kao i Ankica nije iz Boke ali joj je muž Bokelj. Sigurno bi meni itekako bilo drago da kao prilog dam npr.:

**NATAŠA BOŽINOVIĆ: LJEVIČARIMA JE BITNO POKAZATI
DA JE ANTI ZDS STAV VAŽNIJI OD KOMEMORACIJA ZA
POGINULE BRANITELJE-**

<https://narod.hr/hrvatska/natasa-bozinovic-ljevicarima-je-bitno-pokazati-da-je-anti-zds-stav-vazniji-od-bilo-koje-komemoracije-za-poginule-branitelje>

Kako je ovo obilježavanje u vrijeme kada i „Hrvatskom tjedniku“ pripada dio zasluga za veličanstvenu ovogodišnju Kolonu sjećanja u Vukovaru kada je vlast i veliki dio oporbe pokazalo svoje nehrvatstvo napadima na branitelje, posebno HOS-ovce i domovinski pozdrav ZDS možda je izbor trebao biti na gđu Božinović, ali vjerujem da se ona ne ljuti što je na Ankičin dan moj izbor pao na Domagoju.

Posebno i zbog onoga što su mnogi moji suradnici vidjeli u mojoj Ankici. Na primjer izv. prof. dr. sc. Julije Jakšetić je napisao:

Dragi Joško,

moja iskrena sućut za našu Ankicu.

Mislim da je svakom od nas jasno, od Vaše matematičke djece, da je Ankica bila naša majka. Da Nje nije bilo, teško bi taj projekt Vašeg davanja drugima zaživio...

Samo jednom sam ju vidio tužnu, neka sjeta ju je uhvatila, da je mogla i ona nešto više napraviti da je radila u povijesnoj struci. Ali to je bilo samo jednom, kako sam ja primijetio, ostalo je bilo davanje za Joška, cure i unuke a to je bilo davanje i za sve nas koji smo radili pod Vašom paskom jer ste onda imali slobodne ruke.

Draga Ankice, hvala za sve, vjerujem da će dragi Bog nagraditi borbenu slavonsku koja se nije štedjela u svojoj žrtvi.

Naravno, na tom obilježavanju su bili i Vukovarci. Među njima i dragi prijatelj Tomislav Josić, koji je na predstavljanju moje knjige "Vukovar i njegov Stožer" prije deset godina rekao:

– Kad smo počeli s radom, nisam ni sanjao da će netko pisati o nama. Bilo nas je tridesetak, sad nas je 690 tisuća. Stožer raste, a tako će biti i dalje. Nakon 22 godine uspjeli smo zainteresirati javnost za probleme u Vukovaru, no nitko ne može reći da nismo liberalni: sve te godine živjeli smo s ljudima koji su nas odvodili u logore, ubijali i silovali, ali sada smo rekli "dosta". Ne trebamo nikoga mrziti i vješati, ali krivci moraju odgovarati. Žao nam je što govore da smo protiv nacionalnih manjina jer u Stožeru imamo i Srba, Mađara, Rusina i Nijemaca, ali na svoje ne damo. Nismo se dali '91. pa nećemo ni danas.

Da to nije rekao danas ponavljajući ono što govore današnje vlasti! Više od deset godina traje ta borba koja je dovela do tako veličanstvene Kolone – Kolone podrške omalovaženom hrvatskim braniteljima. U svim narodima se branitelji poštuju iznad svih, samo u zemljama gdje su na vlasti sluge svjetskih moćnika koji nisu sretni postojanjem tih država branitelji se ponižavaju na način kako to rade u RH. Čak ih na dan zahvalnosti njima i hapse, da ne spominjem puno toga još. Recimo samo da se u SAD-u nagrađuje film o njima u kojima se govori da su zaslužili Nobelovu nagradu za mir, a u RH se taj film nije nikada prikazao. Naravno u tom filmu tadašnji veleposlanik u RH govori o srpskoj agresiji na Hrvatsku kao o fašističkoj agresiji, pa kako se može prikazati u RH gdje najvažniji političar Pupovac (iliti Vučić), a 'mali od kužine' mu je Predsjednik Vlade RH.

A kada spominjem to obilježavanje tisućitog broja „Hrvatskog tjednika“ i ZDS evo i jedne fotografije na tu temu:

Da, na njoj su sa mnom trojica o kojima sam napisao knjige Josip Šimunić, Ivica Marijačić i dr. sc. Josip Stjepandić, a zaslužni su, svaki na svoj način, u obrani ZDS, a samim tim i obrani dostojanstva hrvatskih branitelja i cijelog hrvatskog naroda.

Naravno, bilo je još takvih na tom skupu. Spomenut ću još samo i dragog prijatelja Zvonimira Hodaka o kojemu sam napisao knjigu ali je, kao i dr. Stjepandić i on bio moj koautor.

Hodak, duhovit kakav jest, našalio se na moj račun kazavši da ga ja najviše citiram, pa ga zato puno i čitaju. Vjerojatno ga ja najviše i citiram, ali to je samo zato što su moji tekstovi zato bolji, pa ih možda ponetko i pročita.

Naravno, drage su mi njegove poruge na račun onih drugih, a posebno na račun onih koji za sebe kažu da su Hrvati. Takva je i najnovija kolumna:

HODAK: TRAJE HISTERIČAN LOV NA MLADE 'USTAŠE'

27/11/2023

Dražen Travaš je veteran fejsa. "Ljubimac" mu je Andrej. Ne AP nego Kramarić. Kad zaželi biti duhovit, uspijeva mu. Nakon mini pobjede protiv Armenije orjuna i jugo nostalgicari doživjeli su čitav niz probavnih smetnji, štucanja i mucanja, sve u stilu "da' bog sve izgubili".

*Indeks je opet jednom u svoj "indeks" upisao još jednu jedinicu. Haj'te drugovi opet u Kumrovec na popravnu nastavu! Najme, kaj! Zamislite, igrači i navijači su uz Thompsonovu pjesmu slavili plasman na Euro. Tu je indeksorce dočekaao Dražen: "Ne, neg' su tribali uz ŠČ Let3, Vojka V. Baka Prase, TBF, Milu Kekina, Acu Lukasa, Aleksandru Prijević, Nedu Ukraden, Riblju Čorbu, Lepu Brenu, Rokeri s Moravu... Je**te turbofolk agonija međ' ZunZarama, Notj... Dabogdasvedobili..."*

Zašto im Thompson toliko smeta?

Navijači Armenije su ostali razočarani. Ne oni koji su došli na tekmu iz Gorski Karabaha nego ovi naši, odnosno vaši, koji ne bi stali u sto Arena. Kad počne "jugo-cajkada" u Areni nema poziva o tobožnjim podmetnutim bombama. Sad mir braćo, "pevaju naši". Za sada su

još uvijek bolji vaši nego naši. Thompson može popuniti samo avion kojim se repka vraća kući, a pulsku Arenu može popuniti samo ako pristane biti pred-pjevač Aci Lukas. Eto, takvi smo mi Hrvateki!
Imam pitanje za Hrvateke: Jel' sisanje vesala zanimanje ili školovanje za to zanimanje?

Naravno svi znamo zašto Thompson nije bio s nama na tom skupu. Tako smo izgubili prigodu da imamo fotografije i s njim i Šimunićem. Bolje je da ne spominjem knjige koje sam zbog ZDS i činjenice da je bio branitelj i HOS-ovac napisao o Thompsonu. Umjesto toga još jednom fotografija koja je bila draga mojoj Ankici, a dobili smo je od Thompsona:

U Vukovaru je pjevao moj dragi prijatelj Stanko Šarić, pa evo još jedne fotografije (obje su dane u mojoj knjizi MOJA ANKICA, a na slici su i moje kćerke):

Ali da nastavim s navoženjem dijelova Hodakovog teksta:

Evo sad imamo jednu tužnu vijest: "Srpska pravoslavna crkva u Hrvatskoj je pred stečajem, sudu moraju dostaviti popis imovine".

Tu će se sud morati malo strpjeti. Za popis njihove imovine trebat će više godina. Toliko im je bar trebalo u Crnoj Gori, a RH je ipak malo veća. Para-politička crkva je ostala bez para. Presudom suda u Francuskoj, Srpska pravoslavna crkava osuđena je zbog niza zločina. A u Hrvatskoj? Status "quo vadis!", rekao bi moj nekadašnji narednik u JNA.

Zapravo se mislim je li ovo Hodakova reklama za moju 220. knjigu:

J. Pečarić, Priznajte Hrvatsku Pravoslavnu Crkvu!,
dragovoljac.com, 2023:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/HPC1.pdf>

Knjiga je dana i na portalu HPC:

<https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/>

U nastavku svoje kolumne Hodak piše i o nekim drugim temama koje tako snažno opisuju to hrvatsko sluganstvo, pa ću takve dijelove ostaviti da pročitate izravno u njegovoj kolumni, a zadržat ću se samo na onome što piše o Koloni i „Hrvatskom tjedniku“:

Mesić okružen bivšim i sadašnjim udbašima

Nadalje, Ivanka Toma u Jutarnjem dramatično upozorava na desni ekstremizam: "Penava u vlasti znači veću toleranciju na neofašiste". Radikalna desnica, neofašisti, ustaše... i tako "korak za korakom" odosmo svi mi u zatvor. O Rezoluciji Vijeća Europe 1481 iz 2006. nitko ni muuu. Dana 8. studenog 2019. donesena je nova Rezolucija EU-a o potrebi međunarodne osude zločina fašista i komunista. O svemu tome naši "objektivni" mediji ni da bi zucnuli. Umjesto toga gledamo "tulum" s promocije memoara Stipe Mesića. Bivši i sadašnji udbaši u tamnim odjelima, nekadašnji šefovi OZN-e i UDB-e daju važne izjave za javnost. Bože, čovjeku se diže kosa na glavi kad vidi tko sve može u Hrvatskoj davati izjave i biti gostom u TV emisijama naših lijevih medija. Siguran sam da će se Mesićeve memoari odlično prodavati.

Oscar Wilde je rekao: "Najprodavanije knjige obično se lako i plitko čitaju. Mora da su ih isto tako lako i plitko napisali!"

Borba protiv "neofašista i radikalne desnice" se nastavlja. Ono što nije uspjelo od 1991. do 1995. u ratu nastavlja se s osvojenom

“medijskom falangom” i dobro ustrojenom petom kolonom. Uporno “dobivamo po nosu” kako nam tepa Roby u Jutarnjem. Tješi me samo ona stara lička: vrč ide po vodu dok se ne razbije...

Među navijačima ovih dana kruži pitalica: “Koje je marke policijski sat?.

Dok ovo pišem na fejsu mi stiže vijest iz centra “političke pornografije”. HND traži da se Hrvatski tjednik kazneno goni. Ni manje ni više. Telegram javlja za njih tu dobru vijest svim svojim dragim čitateljima. Uz Globus, Nacional, Pupijeve Novosti i slične tiskovine neuki Hrvateki se usuđuju kupovati, čitati i raspačavati Hrvatski tjednik. Drugovi, ipak, reda mora biti! Treba jasna i čvrsta poruka svima, a napose desničarima, što je poželjno, a što nije u Lijepoj njihovoj. Tako recimo Mauzolej Vukašina Šoškočanina u Borovu selu može, partizanski spomenici diljem “Lepe njihove” mogu, ulice i trgovi koji nose ime dragog druga Tita svakako, zvijezde petokrake još kako poželjno, udbaši u Saboru prihvatljivo, partizanske mirovine može...

Zaključimo da sve ono protiv čega smo se borili u Domovinskom ratu može, a ono za što smo se borili ne može. Pa nismo išli u rat da bi nakon njega crtali murale gradu Vukovaru i generalu Praljku.

A kad već Hodak spominje mog dragog prijatelja generala Praljka kome sam s Miroslavom Međimorecem posvetio četiri knjige evo najnovijih objava o njemu i srpskim slugama u RH:

MLADEN PAVKOVIĆ: ŠTO BI BILO KAD BI U ZAGREBU
 PODIGLI SPOMENIK GENERALU PRALJKU?

<https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/mladen-pavkovic-sto-bi-bilo-kad-bi-u-zagrebu-podigli-spomenik-generalu-praljku>

i:

Tko normalan toliko godina nakon rata može doći na ideju da traži ratnu štetu od komšija. Ma hajte, molim vas! Očito su oni koji su, neakademski rečeno, “popušili” u Domovinskom ratu sada na čelu kolone. Traže obračun s pobjednicima, kazneno gonjenje Hrvatskog tjednika itd. Kad sam ih vidio na “akademiji” prilikom promocije Stipinih memoara učinilo mi se da sam vidio nešto slično “pobjedničkom smiješku”. Ili je to za sada tek lagani optimizam.

Kad znamo da je optimist obično loše obaviješteni pesimist, onda se oni mogu nadati još jednoj jugo-pušioni.

Mediji smiju biti lijevi ili ih treba ugasiť...

Rijetko idem na razne proslave, ali sam bio na svečanoj proslavi izlaženja 1000. broja Hrvatskog tjednika. U ovo vrijeme kad je tiraža svih pisanih medija više nego drastično pala, HT (koji izlazi samo u pisanoj formi) se uspio održati bez ikakve financijske pomoći države, gospodarstva i EU-projekata. Samo zahvaljujući svojoj brojnoj čitateljskoj publici.

Znači, jedini tjednik koji nije lijevo orijentiran zanimljiv je i kupuje ga toliki broj ljudi da neće propasti, osim ako ga vladajuće elite i njihovi lijevi medijski i ini pomagači ne ukinu. Sukladno ljevičarskom shvaćanju demokracije da mediji smiju biti samo lijevi ili ih ne smije biti. Ma, kakvo drugačije mišljenje! Telegram bi kazneno gonio HT jer navodno širi šovinizam i nacionalizam pišući o temama bitnim za hrvatsku sadašnjicu i budućnost. Zato Pupijeve Novosti šire samo toleranciju, ljubav i milosrđe pa njih Vlada izdašno financira.

Tko zna, zna, a tko ne zna netko ga gura...

Javio mi se moj čitatelj Ante Ercegović iz Vodica. Razlog je histeričan lov na mlade “ustaše” zbog pjevanja pjesama kao što su “Korak za korakom...”. Stvarno to je tako šovinistička pjesma da se naši antife smrznu od straha. Zato se na velika vrata uvodi svima dragi “verbalni delikt”. Ante me pita, kad smo već kod pjevanja, što je s pjevačima kanibalskih budnica. Nisam odmah “skopčao”, ali me podsjetio. “Slobodane, šalji nam salate, bit će mesa klat ćemo Hrvate...” Salata uz poklane Hrvate. Jel’ to poezija ljudožerskog plemena Fore s Papue Nove Gvineje ili postoje neki evropski ljudožderi koji jedu ljudsko meso.

Podsjetio me i na 27. srpnja 1941. kad se u "herojskom" Srbu na raznju okretao svećenik Juraj Gospodnetić... Usput rečeno, znamenito pleme Fore iz Nove Gvineje je zbog svojih gastronomskih navika navuklo na sebe bolest sličnu "kravljem ludilu". Kasnije se utvrdilo da taj virus može biti čak i ljekovit. Ali... Tko bi to mogao znati u ona "gladna" vremena oko 18. studenoga 1991. Psihološku analizu te "istorijske pesme" nisu do sada obradili ni Branimir Pofuk, ni Ante Tomić, ni Bojan Glavašević, pa čak ni Let 3.... Možda su i ti "pevači", k'o Porfirije, samo otvarali usta. Tako to još danas vjeruje naše pravosuđe.

I opet se po tko zna koji puta mogu jedino zapitati: "Tko to tamo peva?" Dok se hrvatska mladež i djeca love i lifraju u zatvore, "sladokusci" ljetuju na našoj obali mirni i spokojni.

(...)....

Zvonimir Hodak/direktno.hr

<https://kamenjar.com/hodak-traje-histerican-lov-na-mlade-ustase/>

Iako sam napisao knjigu i o Vjekoslavu Krsniku, njegov tekst ipak dajem kao prilog, kao i sličan tekst Stipa Mlinarića.

Josip Pečarić

**TKO ĆE ODGOVARATI ZBOG
PROTUHRVATSKIH LAŽI JUSP
JASENOVCA? DRAGOVOLJAC.COM, 2024.:**

**'HRVATSKI TJEDNIK' O CRNOGORAKOJ
REZOLUCIJI (3.): DR. SC. DAMIR PEŠORDA**

Pišući o mojim knjigama, a često je bio i predstavljac ili pisac predgovora za njih, dugogodišnji kolumnist „Hrvatskog tjednika“ književnik dr. sc. Damir Pešorda nazivao je ono o čemu ja pišem „Pečarićeva Hrvatska“. Točnije rečeno o toj “Pečarićevoj Hrvatskoj” Pešorda je pisao u Uvodu moje knjige ‘Ako voliš Hrvatsku svoju’. Na to se nadovezao profesor književnosti sa Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić predstavljajući tu knjigu na svom sveučilištu 05. 12. 2014.

Tokić je tada naglasio, piše Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, dodavši:

O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti.

Kasnije sam se s kolegom Tokićem dogovorio da uz ime drugog ot tih stupova, dakle uz ime Darija Kordića treba dodati i ime hrvatskog velikana generala Slobodana Praljka.

Zato s velikim zadovoljstvom dajem njegovu kolumnu iz „Hrvatskog tjednika“ uz napomenu da pogledate i knjige:

J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Portal dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/LANG.pdf>

Tiskano izdanje objavio sam zajedno s udrugom „Bijeli put“:

J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Zagreb, 2020., str. 272.

J. Pečarić, Dr. sc. Damir Pešorda, Portal dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pesorda.pdf>

Evo Damirovog komentara:

KISELI KRSTAVCI I POKOJI FEFERON

Crnogorska REZOLUCIJA O JASENOVCU prigoda da se konačno optuže crnogorski sudionici u agresiji na Dubrovnik i Konavle, od vojnih lica i tadašnjih političara do običnih vojnika. Ako se tadašnje horde s istoka vojnicima uopće mogu zvati. No, svakako je važno i aktualizirati pitanje ratne odštete, povratka ukradenog hrvatskog broda i niz drugih spornih pitanja

Piše: DAMIR PEŠORDA

Nastupila je sezona kiselih krstavaca, to jest ljetno vrijeme kada se u političkom životu zemlje ne događa bogzna što pa se i poluvijestima iliti kiselim krstavcima pokušava popuniti zadana novinska shema. No, i usred kiselih krstavaca nađe se pokoji feferon, ljuti. U predviđenih četiri do pet tisuća znakova, koliko uglavnom obuhvaća ova kolumna, probat ću u toj hrpi krstavaca pronaći feferone. Prvi takav slučaj jest usvajanje u crnogorskom parlamentu rezolucije o genocidu u Jasenovcu. Taj događaj je provokacija prve vrste i jasan pokazatelj da "srpski svet" ide dalje jer mu se objektivno nitko ne suprotstavlja. Ni međunarodna zajednica ni zemlje u okruženju, jedino Albanci i donekle Bošnjaci u BiH. Problem s crnogorskom rezolucijom nije samo u tome što mala i beznačajna država, koja je prije trideset i nešto godina na Hrvatsku izvršila agresiju a kojoj je Hrvatska svejedno puno pomagala na "putu u Eu", bezrazložno i bezobrazno provocira, nego prije svega u

tome što taj crnogorski potez nedvosmisleno signalizira kako će se Crna Gora ponašati kada uđe u Eu. To jasno upućuje na činjenicu da Hrvatska – ako joj je do vlastitih interesa – nipošto ne treba pomagati susjedne zemlje oko ulaska u Eu. Naprotiv! Treba im, inzistirajući na potpunom i temeljitom ispunjavanju zadanih preduvjeta, taj ulazak otežavati. Kao što je to nama, primjerice, činila Slovenija. Bez ikakva uvijanja takav pristup je u hrvatskom interesu prema naši političari papagajski ponavljaju kako je ulazak naših susjeda u Eu u našem interesu. Malo *morgen*, kako reče jedna od prethodnih Vučićevih inkarnacija.

Objektivno, kada bi Srbija i Crna Gora ušle u Eu za očekivati je da bi iz te nove pozicije činili puno nezgodnije stvari po Hrvatsku od spomenute rezolucije. Također je za očekivati da bi im se u toj prljavoj raboti nerijetko pridružila i Slovenija kao što je to činila i u okviru Jugoslavije, a i domaće jugoslavenstvujuće snage poput raznih jakovina, markovina, klasića, tomića i ostalih jugotića. Stoga na ovu provokaciju treba adekvatno odgovoriti. Doduše, protestiralo je Ministarstvo vanjskih poslova, a i Plenković je dao izjavu u kojoj je upozorio Crnu Goru da će njihov potez imati posljedica kako na bilateralne odnose, tako i na crnogorski put u Eu i na procesuiranje ratnih zločina tijekom srpsko-crnogorske agresije na Hrvatsku. Nadajmo se da neće sve ostati na riječima, a što se procesuiranja ratnih zločina tiče – žalosno je da se do sada Hrvatska u ime dobrosusjedskih odnosa suzdržavala od dosljednog progona ratnih zločina, a čini se da jest. U svakom slučaju, ovo je prigoda da se konačno optuže crnogorski sudionici u agresiji na Dubrovnik i Konavle, od vojnih lica i tadašnjih političara do običnih vojnika. Ako se tadašnje horde s istoka vojnicima uopće mogu zvati. No, svakako je važno i aktualizirati pitanje ratne odštete, povratka ukradenog hrvatskog broda i niz drugih spornih pitanja.

Drugi je ljuti feferon među ljetnim kiselim krastavcima svakako svojevrсно *autanje* mrzitelja hrvatske nogometne vrste, naravno ne zbog nogometa, nego zbog ruke na srcu za vrijeme intoniranja nacionalne himne i zbog snažne nacionalne identifikacije koja prati uspjehe hrvatske nogometne vrste. Ne da mi se sada tražiti po portalima i navoditi sve izljeve zlobnog oduševljenja zbog hrvatskog ispadanja s Europskog prvenstva, navest ću samo jedan primjer

nepismenog piskarala s portala *Index.hr* u kojem se skladno sjedinjuju protuhrvatstvo i protukatolištvo kako je to već i uobičajeno kod ovdašnjih protuhrvatina. Riječ je o tekstuljku autora čije ime neću ni spominjati jer spomena nije ni vrijedno, tekstuljku u kojem spomenuti neimenovani pokušava ispasti duhovit pa izmišlja kakve bi to Dalić molitve mogao moliti "za pripremu ne toliko za utakmicu, koliko za medijske naslove". To groteskno iskrivljivanje glavnih katoličkih molitava ne zaslužuje poseban komentar, tek dva-ti navoda: "Oče naš koji jesi/ Kramarić nikad neće bit Messi/ sveti se ime Tvoje/ od remija ne može bolje ..." Ili: "Sveta Marijo, majko Božja/ moli za me, boljeg od Čire/ sada i na času ispadanja našeg!" Ili: Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetom/ i ako ispaše u početku:/ Ja, Rusija i sada i vazda u vijeke vjekova!" Ovoliko nesuvislosti, nepismenosti i zlobe teško je okupiti na jednom mjestu, a posebno rastužuje činjenica da je dripcu netko pružio kakav-takav katolički odgoj, a on da njega napravio, da prostitute, ovo.

DRAGOVOLJAC.COM

www.dragovoljac.com

THOMPSON – NAJZNAČAJNIJI ŽIVUĆI HRVAT, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.

JOSIP PEČARIĆ

6. kolovoza ·

GOVOR DR. SC. DAMIRA PEŠORDE

Hvala Duji što je stavio link na svoj govor s predstavljanja knjige posvećene Stanku:

Andrej Dujella

Ovo je bio moj govor na predstavljanju

<https://web.math.pmf.unizg.hr/.../pdf/pecaric-promocija2.pdf>

Govor je bio objavljen i na dva hrvatska portala:

<http://dragovoljac.com/.../22025-govor-akademika-andreja...>

<http://www.hazud.hr/govor-akademika-andreja-dujelle-na.../>

Na slici sam ja između Duje i dr. sc. Damira Pešorde, Iako je Pešorda jedan od ponajboljih hrvatskih kolumnista nisam siguran da je njegov govor objavljen na nekom portalu.

Dan je u mojoj knjizi:

J. Pečarić, Dva prijatelja / Stanko Šarić, Zagreb, 2021.:

DAMIR PEŠORDA

PEČARIĆEVIH STO KNJIGA

Josip Pečarić: Mojih sto knjiga, Zagreb, 2020.

Pečarićevih sto knjiga predstavljaju izvanredan autorski pothvat već i zbog samoga broja. Kako se ne razumijem u znanstveni dio njegova opusa, govorit ću o publicističkom dijelu. Već i po tom dijelu svoga djelovanja Pečarić je svojevrсни fenomen u hrvatskoj publicistici i javnom životu uopće. U knjizi o kojoj je ovdje riječ književnik Đuro Vidmarović, govoreći o Josipu Pečariću, kaže da "sam popis

njegovih radova ima obujam znanstvenog rada s preko 60 stranica". Međutim, znanstveni ga rad nije spriječio da bude jedan od najplodnijih i, što je još važnije, jedan od najaktualnijih suvremenih hrvatskih publicista. Pri tomu mislim da je među prvima pokretao neke teme koje bi uskoro postale izrazito aktualne i da ih je artikulirao na originalan, sebi svojstven način. U svom ću se izlaganju koncentrirati na tri aspekta fenomena Pečarić u suvremenoj hrvatskoj publicistici. Prvi se tiče tematike, drugi kompozicije, treći žanrovskog određenja Pečarićevih tekstova koji, zgušnjavajući se oko određenih tema, prerastaju u knjige.

Rekao sam već da je Pečarić u pravo vrijeme, kao da je nekako naslućivao u kojem će smjeru stvari krenuti, otvarao prave teme. Kao dobar primjer te njegove osobine uzet ću otvaranje teme pozdrava Za dom spremni kada se činilo da za tim nema potrebe, štoviše da je kontraproduktivno kopati po tim stvarima. Tu svoju borbu za obranu pozdrava ZDS Pečarić je opisao u knjizi Dnevnik u znaku "Za dom spremni" (2017.). Priznavši svoju zabludu, o knjizi sam tada napisao kako je Pečarić je dobro predosjetio što će se događati. Upornim i zlonamjernim povezivanjem Hrvatske s NDH Hrvatsku se pretvorilo u svojevrsnog taoca određenih interesnih, ideoloških i etničkih skupina; tomu bi mogla doskočiti samo ona vlast koja bi rehabilitirala pozdrav koji sadržajem nikomu normalnomu ne može biti sporan, a koji su svojim besprijeckornim angažmanom u obrani domovine pripadnici HOS-a očistili od svih eventualno negativnih konotacija iz prošlosti. Na žalost, takva vlast u Hrvatskoj ni do danas nije uspostavljena. Slična je stvar i s Pečarićevim angažmanom oko obrane glazbenika i pjevača Marka Perkovića Thompsona, otpora detuđmanizaciji, dekonstrukcije srpskog mita o Jasenovcu koju u blažoj varijanti nastavljaju i projugoslavenski orijentirani hrvatski povjesničari, upozoravanja na veličinu i važnost žrtve generala Praljka... U svim tim slučajevima Pečarić uočava procese koji idu na štetu hrvatskih interesa i suprotstavlja im se prije nego što ih drugi i uoče. Njegova se borba nekome može učiniti borbom s vjetrenjačama, ali nije li često veća ludost ostati doma, sjediti i čekati da nevolja prođe nego uzjahati i navaliti na vjetrenjače.

Kompozicija Pečarićevih pojedinih tekstova i cijelih knjiga nepredvidljiva je, razbarušena i neukalupljiva u bilo kakva pravila.

Ima tu svega pomalo, komentara, eseja, osvrti, pisama, pjesama, razgovora... I uz to od različitih autora koje Pečarić inkorporira u svoje knjige. Zato je kompozicija vrlo bitan čimbenik u sagledavanju Pečarićevih knjiga, a ta kompozicija presudno ovisi od medija u kojem Pečarić djeluje, to jest komunicira i stvara. Taj medij je internet, gotovo svi tekstovi, barem u njegovim novijim knjigama prvotno su objavljeni na nekom portalu ili su dio autorove elektronske korespondencije s drugima. Stoga njegovi tekstovi često završavaju s poduljim popisom web stranica, a katkad je i samo tijelo teksta prošarano njima kao svojevrsnim ornamentima već na vizualnoj razini. Svaka ta referenca pak zainteresiranog čitatelja vodi do novih stranica i novih tekstova, tako da se Pečarićeve knjige iz fizičkog prostora protežu u virtualni težeći beskraju. Želimo li dalje razvijati tu tezu, možemo cijeli Pečarićev publicistički opus sagledati kao jednu knjigu koja stalno raste, nadograđuje se novim knjigama. Knjigu koja kao da teži beskraju.

Žanrovska neodredivost Pečarićevih knjiga, izuzmemo li onu najopćenitiju odrednicu da se tu radi o publicistici, proizlazi najvećim dijelom upravo iz spomenutog specifičnog načina njihova nastajanja. Pečarić bez krznanja u svoj samorazvijajući tekst uključuje prigodnu pjesmicu koju mu je neki prijatelj poslao, vlastite i tuđe e-maile, slovo o knjizi nekog od predstavljača njegovih knjiga, intervju i štošta još. Izmjenjujući tako diskurzivne, oblične i ritmičke osobitosti teksta, uz stalno nuđenje izvanknjižnih referenci, Pečarić svoje izlaganje čini pokretljivijim, življim. Uvlači čitatelja u svoj polemični svijet gdje se polako rasplinjuju granice između stvarnosti i teksta, između teksta i hiperteksta. Iako je ovo najnovija Pečarićeva knjiga svojevrsni hommage Pečarićevom dosadašnjem publicističkom stvaralaštvu, autor ni u njoj ne propušta anticipirati ključne teme za hrvatsku skorbu budućnost. Uočava tako pogubno nesnalaženje Crkve u vrijeme korone koje se najzornije ogleda u slučaju don Delaša, kojeg je Crkva faktički napustila i prepustila provokatorima i državnim organima iako je samo i u izvanrednim okolnostima nastojao vršiti svoju svećeničku dužnost, ponovo aktualizira bleiburšku tematiku osjećajući da se na udaru takozvanog antifašizma našao i Bleiburg kao jedan od simbola hrvatskog stradanja, koji treba izbrisati da bi Jugoslavija mogla oživjeti itd.

Na kraju treba spomenuti da je knjiga posvećena, kako autor kaže, "dragom prijatelju i velikom hrvatskom domoljubu Stanku Šariću za njegov šezdeseti rođendan", a na kraju knjige donesen je i rukovet domoljubnih pjesama koje je sa svojim tamburaškim sastavima izvodio Stanko Šarić. Da zaključim, sto i prva Pečarićeva knjiga predstavlja presjek autorovih interesa tijekom dugogodišnjeg bavljenja hrvatskom društvenom zbiljom, ali otvara i neke nove teme. I čitajući je, ni jednog trenutka nemamo dojam da se autor umorio ili da je oštrica njegove kritike društvenih procesa otupjela. Naprotiv!

JOSIP PEČARIĆ

JOŠ FAH IDIOTA

Komentirao sam FAH IDIOTA TJEDNA iz „Hrvatskog tjednika“ od 22. 8. 2024. Međutim ima više FAH IDIOTA koji su se našli u ovom broju najčitanijeg hrvatskog tjednika a u svezi s veličanstvenim povratkom Marka Perkovića Thompsona: Luka SAFUNDŽIĆ, Pavica KNEZOVIĆ BELAN, Andrej PLENKOVIĆ, Boris DEŽULOVIC, Hrvoje KLASIĆ i Tena ŠIMONOVIC EINWALTER.

Neke od njih spomenuo je i veliki hrvatski kolumnist književnik dr. sc. Damir Pešorda, pa pogledajte njegovu kolumnu:

D. Pešorda: Zaslužuje li Hrvatska Imotski?

19. kolovoza 2024.

JEDINA NAM JE ŠANSNA IMOTSKA HRVATSKA

Koncert Mate Bulića, Marka Perkovića Thompsona te Dražena Zečića 7. kolovoza u Imotskom izazvao je veliki interes i brojne reakcije u hrvatskoj javnosti. Partizanski apologet pod krinkom povjesničara Hrvoje Klasić izjavio je da ga je zbog koncerta stid što živi u Hrvatskoj (uspjut rečeno, to je barem lako riješiti!), predsjednik Milanović je sugerirao da *ustašovanje* ne bi smjelo proći bez sankcija, to jest „hapšenja“ odgovornih, pučka pravobraniteljica Tena Šimonović Einwalter također zaziva procesuiranje, Ivo se Goldstein pjeni: „Ovo u Imotskom je sramotno“, sigurno je i Jaca Kosor na svom profilu složila neku ubojitu krumpir-salatu, ali ne da mi se sada tražiti po bespućima interneta... Dakle, uskomešala se kumrovčad i sorošćad sve u šesnaest, nešto ih svrbi do boli. Navodno majice HOS-a, navodno ustaški pozdrav ZDS, navodno ovo, navodno ono, ali uistinu svrbi njih Imotski kao takav. Po njihovu

računu takav grad ni takav kraj ne bi smjeli postojati. Gle, mamicu im ustašku, svi veseli, raspjevani... i svi Hrvati!

Bit stvari je, dakle, u nečemu drugom, ne u stvarnom strahu od ustaške rekonkviste. Da sada je ne pametujem o tomu, navest ću riječi kritičara i novinara *Jutarnjeg lista* Tomislava Čadeža koji ponekad zna iskočiti iz šprance jutarnjačkog novinarčenja: „Trideset godina i više nakon rata ta naša djeca slušaju da su ustaše, kao što smo i mi slušali. Zacijelo ima među njima svakakvih, ali najviše istinoljubivih. Što je sporno? HOS-ov amblem i pozdrav? HOS je iskrvario za demokraciju i slobodu. Gdje su njihovi zločini? Koji su to naši zločini? Koji su Thompsonovi? I što je s tom slikom u glavi da naše kćeri i sinovi trpe iste laži koje smo i mi skupili i zbog tih laži ginuli.“ Govoreći o mladosti koja se slijevala na koncert u Imotski, Čadež govori o novim generacijama koje odbijaju anakroni udbokomunistički teror kojim se Hrvate želi držati u pokornosti pod hipotekom u najvećoj mjeri izmišljene i još četrdeset pete višestruko u krvi naplaćene krivnje.

Ako se drugdje u Hrvatskoj donekle i uspjelo u ispiranju mozga i nametanju krivnje, Imotski se ne da. I nikada se nije dao. Ono što je Thompson dotaknuo pjesmom *Geni kameni* u najvećoj mjeri očituje se upravo u Imotskom, ali i na cijelom tom potezu od Rame do Ravnih kotara. Taj prostor, kojega je Ivan Aralica konačno učinio literarno relevantnim, dugo već nije samo rezervoar iz kojega se koliko-toliko nadoknađuje hrvatski demografski manjak nego je i u kreativnom smislu najpotentniji dio hrvatskoga korpusa. U tom prostoru Imotski se sa svojom bližom okolicom posebno ističe. Tri od pet najvećih pjesnika novije hrvatske književnosti – Tin Ujević, Antun Branko Šimić i Petar Gudelj – ponikli su s tog prostora odrastajući pogleda uprta u mitsko Biokovo. Najintrigantnija epopeja hrvatske književnosti dvadesetog stoljeća, Raosovi *Prosjaci i sinovi*, stiže nam s tog prostora, a u Domovinskom ratu razmjerno broju stanovnika Imotski je imao najveći broj poginulih branitelja iako se crta bojišnice nikada nije ni primakla Imotskome. Imotski je toliko širokogrudan da je i onoj drugoj, suprotstavljenoj, jugoslavenskoj strani dao književnu uzdanicu – Antu Tomića.

Nije bogzna kako nadaren, ali njima dobro dođe kad nemaju svojih boljih.

Zastranih malo, vratimo se temi, Imotskom i njegovim mrziteljima. Zemlja u kojoj razvikani javnici i politički odličnici zmijski sikéu na raspjevanu mladost, koja slavi život, ljubav, domoljublje, vjernost domu i slobodi, samu sebe sapleće, samoj sebi podmeće nogu. Dođe čovjeku da se zapita: Zaslužuje li uopće takva Hrvatska Imotski? Ohrabruje jedino to što je relativno uzak krug onih koji organski ne podnose Hrvatsku ma koliko dobro bili raspoređeni. Kad-tad će imotska, mlada, razdragana Hrvatska nadvladati mrzovoljnu Hrvatsku punu jugotužja i samomržnje. Ako nas sve skupa prije ne odnese destruktivni val umirućeg Zapada. No i u borbi protiv tog razornog vala jedina nam je šansa upravo imotska Hrvatska s Thompsonova koncerta.

Damir Pešorda
Hrvatski tjednik

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peorda-damir/44148-d-pesorda-zasluzuje-li-hrvatska-imotski.html>
hkv.hr

D. Pešorda: Zaslužuje li Hrvatska Imotski? - Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća

19. kolovoza 2024.

JEDINA NAM JE ŠANSNA IMOTSKA HRVATSKA

Koncert Mate Bulića, Marka Perkovića Thompsona te Dražena Zečića 7. kolovoza u Imotskom izazvao je veliki interes i brojne reakcije u hrvatskoj javnosti. Partizanski apologet pod krinkom povjesničara Hrvoja Klasić izjavio je da ga je zbog koncerta stid što živi u Hrvatskoj (usput rečeno, to je barem lako riješiti!), predsjednik Milanović je sugerirao da *usta ovanje* ne bi smjelo proći bez sankcija, to jest „hap jenja“ odgovornih, pućka pravobraniteljica Tena Šimonović Einwalter takod er zaziva procesuiranje, Ivo se Goldstein pjeni: „Ovo u Imotskom je sramotno“, sigurno je i Jaca Kosor na svom profilu složila neku ubojitu krumpir-salatu, ali ne da mi se sada tražiti po bespućima interneta... Dakle, uskomešala se kumrovćad i soro ćad sve u šesnaest, nešto ih svrbi do boli. Navodno

majice HOS-a, navodno ustaški pozdrav ZDS, navodno ovo, navodno ono, ali uistinu svrbi njih Imotski kao takav. Po njihovu računu takav grad ni takav kraj ne bi smjeli postojati. Gle, mamicu im ustašku, svi veseli, raspjevani... i svi Hrvati!

Bit stvari je, dakle, u nečemu drugom, ne u stvarnom strahu od ustaške rekonkviste. Da sada je ne pametujem o tomu, navest ću riječi kritičara i novinara *Jutarnjeg lista* Tomislava Čadeža koji ponekad zna iskočiti iz šprance jutarnjačkog novinarčenja: „Trideset godina i više nakon rata ta naša djeca slušaju da su ustaše, kao što smo i mi slušali. Zacijelo ima među njima svakakvih, ali najviše istinoljubivih. Što je sporno? HOS-ov amblem i pozdrav? HOS je iskrvario za demokraciju i slobodu. Gdje su njihovi zločini? Koji su to naši zločini? Koji su Thompsonovi? I što je s tom slikom u glavi da naše kćeri i sinovi trpe iste laži koje smo i mi skupili i zbog tih laži ginuli.“ Govoreći o mladosti koja se slijevala na koncert u Imotski, Čadež govori o novim generacijama koje odbijaju anakroni udbokomunistički teror kojim se Hrvate želi držati u pokornosti pod

hipotekom u najvećoj mjeri izmišljene i još četrdeset pete višestruko u krvi naplaćene krivnje.

Ako se drugdje u Hrvatskoj donekle i uspjelo u ispiranju mozga i nametanju krivnje, Imotski se ne da. I nikada se nije dao. Ono što je Thompson dotaknuo pjesmom *Geni kameni* u najvećoj mjeri očituje se upravo u Imotskom, ali i na cijelom tom potezu od Rame do Ravnih kotara. Taj prostor, kojega je Ivan Aralica konačno učinio literarno relevantnim, dugo već nije samo rezervoar iz kojega se koliko-toliko nadoknađuje hrvatski demografski manjak nego je i u kreativnom smislu najpotentniji dio hrvatskoga korpusa. U tom prostoru Imotski se sa svojom bližom okolicom posebno ističe. Tri od pet najvećih pjesnika novije hrvatske književnosti – Tin Ujević, Antun Branko Šimić i Petar Gudelj – ponikli su s tog prostora odrastajući pogleda uprta u mitsko Biokovo. Najintrigantnija epopeja hrvatske književnosti dvadesetog stoljeća, Raosovi *Prosjaci i sinovi*, stiže nam s tog prostora, a u Domovinskom ratu razmjerno broju stanovnika Imotski je imao najveći broj poginulih branitelja iako se crta bojišnice nikada nije ni primakla Imotskome. Imotski je toliko širokogrudan da je i onoj drugoj, suprotstavljenoj, jugoslavenskoj strani dao književnu uzdanicu – Antu Tomića.

Nije bogzna kako nadaren, ali njima dobro dođe kad nemaju svojih boljih.

Zastranih malo, vratimo se temi, Imotskom i njegovim mrziteljima. Zemlja u kojoj razvikani javnici i politički odličnici zmijski sikću na raspjevanu mladost, koja slavi život, ljubav, domoljublje, vjernost domu i slobodi, samu sebe sapleće, samoj sebi podmeće nogu. Dođe čovjeku da se zapita: Zasluži li uopće takva Hrvatska Imotski? Ohrabruje jedino to što je relativno uzak krug onih koji organski ne podnose Hrvatsku ma koliko dobro bili raspoređeni. Kad-tad će imotska, mlada, razdragana Hrvatska nadvladati mrzovoljnu Hrvatsku punu jugotužja i samomržnje. Ako nas sve skupa prije ne odnese destruktivni val umirućeg Zapada. No i u borbi protiv tog razornog vala jedina nam je šansa upravo imotska Hrvatska s Thompsonova koncerta.

Damir Pešorda
Hrvatski tjednik

DAMIR PEŠORDA O 'GOSPODINU 2 + 2'

Pitali ste me tko je 'GOSPODIN 2 + 2'.

Njegovih priglupih tekstova možete redovito naći u 'Slobodnoj Dalmaciji'. Rako je jednom o njemu pisao i dr. sc. Damir Pešorda, a u tekstu se osvrnuo i na tekst koji sam ja komentirao. Nisam mu spomenuo ime jer mi je toliko nevažan jer sam znao koliko je 2+2 u vrtiću, a vidjeli ste iz mog teksta da on još nije dostigao tu razinu. Zato sam skrivao njegovo ime jer mi ne ide na čast rugati se nekome tko još nije dostigao razinu djece iz vrtića. Ali kad tražite evo ga. Wvo Pešordinog teksta:

D. Pešorda: Orjunaška zlovolja u sudaru s nekim tko ga nadilazi
08. studenoga 2019.

Tipični hrvatski apsurd

Stanoviti Ivica Ivanišević - o kojemu na Wikipediji ne saznah ništa, a poslije ćete saznati zašto je to važno – obrušio se ovih dana u Slobodnoj Dalmaciji na Juliennu Bušić. Ona je za njega teroristkinja, bivša robijašica, pouzdanica Franje Tuđmana i očajnica. Stoga je silno ogorčen što je na Wikipediji prikazana kao književnica iako je, tvrdi Ivanišević, "u 71 godini života objavila samo tri autorske knjige koje sve redom tematiziraju njezinu terorističko-robijašku prošlost." I, naravno, kao što je to stara navada feralovaca, laže. Od tri romana Julienne Eden Bušić samo su dva autobiografska, dok u trećem romanu, *Živa glava*, autorica progovara o bolnoj temi nedavne hrvatske povijesti – silovanim Vukovarkama. Temi koju pisci poput Ivaniševića i hrvatske borkinje za ženska prava upravo napadno zaobilaze i ignoriraju.

Ivaniševićev tekstić, kolumni nalik samo po duljini, egzemplar je orjunaške zlovolje u sudaru s nečim što ga nadilazi, a smrdi mu na hrvatstvo. Nema tu početka, sredine ni kraja, tek ispljuvak do ispljuvka zloduha protofašističkog jer atavistički jugoslavenski nacionalizam s početka dvadesetog stoljeća nije bio ništa drugo nego svojevrsni protofašizam ili protonacizam ako baš hoćete. Pa tako zlovoljni pljuvač iz Slobodne pisanje Julienne Bušić naziva

"škrabanjem", nju "robijašicom" koja je "s mužem i njegovim pajdašima zaglavila u ćorci", a cilj za koji su se ona i Zvonko borili nečim čemu "glasno aplaudira samo šljam, čiji je core business hladnokrvno ubojstvo". Vrijedi zaboravne ignorante podsjetiti da je cilj za koji su se borili Zvonko i Julienne Bušić bila hrvatska sloboda i neovisnost. To cijeniti može, misli Ivanišević, samo šljam.

Spis(k)atelj

Inače izraz core business Ivaniševiću je vrlo drag. Lupi ga u svakoj drugoj kolumni, tek da se vidi kako je on pametan i ispravno orijentiran. No, možda to iz njega progovara podsvijest jer očito je da njegov core business nije novinarstvo ni lijepa književnost nego odstrjel ljudi koje drži političkim protivnicima, i to na taj način da ih u svojoj djetinjoj tvrdoglavosti i zabušantskoj lijenosti pokušava, manipulirajući oskudnim podacima na Wikipediji, proglasiti nekompetentnim upravo u onome u čemu su oni postigli najviše. Tako u jednom sramotnom tekstuljku pokušava dokazati kako je Pečarić nikakav matematičar. S druge strane oduševljen je, primjerice, djevojčetom koje se vraća s koncerta Seke Aleksić samo zato što je Hvidru nazvalo Hidrom. Na takvima, eto, počiva naša kultura, koja od naškosti ima samo naše kune u nju ulupane.

No, vratimo se napadu na Julienne Bušić. Što je to tako razjarilo splitskog spis(k)atelja da hrvatskoj heroini, Amerikanki rodom, spraši sve po spisku? Možda to što se drznula reći da joj se gadi novopečeni nobelovac Peter Handke? Ivaniševićeva strukovna udruga, Hrvatsko društvo pisaca, nije se oglasila o Nobelovoj nagradi dodijeljenoj nepokolebljivom slavitelju Miloševića i Mladića. Nije valjda još sazrelo vrijeme za to. Jer, nemojmo se lagati, kada bi se oglasilo onako baš iskreno, pozdravilo bi uspjeh pisca Vratarova straha od jedanaesterca i Pravde za Srbiju. Jer bez sramoćenja Hrvatske i opravdanja Srbije nema nove Jugoslavije. Stoga i Ivanišević refleksno napada Julienne Bušić kao nekoga tko taj proces samim svojim postojanjem i životom posvećenim hrvatskoj slobodi ometa.

„Mi ili oni“

Na jednom mjestu u svom tekstu Ivanišević kaže da je skandalozno " što je bivša teroristica i robijašica dobila posao u uredu predsjednika neke europske republike." Ni njemu ni ostalim

feralovcima nikada nije bilo sporno što je osuđeni terorist i visoko rangirani svjetski zločinac bio doživotni vladar neprežaljene im Jugoslavije. Nije im bio sporan ni Mandela, ni Arafat, ni... ali čemu nabrajati, ta ionako svi sve znamo, pitanje je samo tko će nadjačati. U ovoj groteski kojoj bi priličio milanovićevski naslov "mi ili oni". Njihovi predšasnici to su formulirali kao "Do istrage naše ili vaše", ali formulacija ionako nije presudna.

Bio sam pretprošle nedjelje na kavi s Julienne Bušić. Pitala me je za mišljenje o svome tekstu u Večernjem list, koji je Ivaniševiću i poslužio kao neposredan povod za napad na nju. Nije tražila potvrdu književne vrijednosti svoga teksta, mučila ju nje moralna dilema. Je li uopće u redu objavljivati tekstove čija svrha u prvom redu jest zabaviti čitatelja? Ili smisla imaju samo tekstovi koji donose neko dobro na svijet, na moralnom ili spoznajnom planu. Osoba koja si postavlja takva pitanja književno je, moralno i intelektualno superiorna mediokritetima oboružanim bacačima žuči u tiskotinama Hanza Medije. A što se tiče Ivaniševićeva pokušaja diskreditacije književnog stvaralaštva Julienne Bušić, on je u potpunosti irelevantan budući da je iz njegova teksta razvidno da on njezine romane nije čitao, nego mu je članak u Wikipediji bio jedini izvor informacija o njezinom književnom radu.

Za kraj moram priznati da me nekako stid što moram braniti Amerikanku od Hrvata koji je napada isključivo zbog njezine žrtve za slobodu hrvatske države i njezinih građana. Dakle, i za njegovu slobodu. Tipični hrvatski apsurd.

Damir Pešorda

Hrvatski tjednik

HKV.HR

D. Pešorda: Orjunaška zlovolja u sudaru s nekim tko ga nadilazi - Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća

KOMENTAR:

Josip Pečarić

Fah idiot po "Hrvatskom tjedniku" od 29. 8. 2024.:

Ivica IVANIŠEVIĆ, SLOBODANKA

”Ako su partizani bili takozvani osloboditelji, onda su Talijani i Nijemci bili takozvani okupatori.”

HT: Da partizani nisu bili gori okuparori, zločinci i koljači od Talijana i Njemaca, ne bi hrvatski branitelji imali što raditi 90-ih.:

PAVIČIĆEVIM DOMOLJUBLJEM PROTIV MENSTRUALNOG SIROMAŠTVA

DAMIR PEŠORDA

I tridesetak godina nakon rata u Hrvatskoj je domoljublje još uvijek na visokoj cijeni. Moglo bi se reći da je ljubav prema domovini kraljica vrlina. Zato se često i događa da se i javnici i anonimci nadmeću u domoljublju. Svojedobno je Sanader na vrhuncu moći kliktao da on neće nikome dopustiti da bude veći domoljub od njega. Sanader je, kako znamo, završio u zatvoru što je još jedan dokaz da u Hrvatskoj preveliko domoljublje čovjeka može odvesti u iza rešetaka. Međutim, oko toga što uistinu jest domoljublje u Hrvatskoj postoji golemo neslaganje. Tako je ovih dana Jurica Pavičić, uspoređujući Thompsonov koncert u Dugopolju i koncert Mile Kekina na vrelu Unu u sklopu prosvjeda protiv izgradnje hidrocentrale, ustvrdio da je sto puta veći domoljub Mile Kekin od Marka Perkovića Thompsona. Hvaleći Kekinov aktivizam, Pavičić presuđuje: "Mile Kekin je pokazao kako mu je hrvatska zemlja važnija nego Thompsonu."

U boj za vrelo Une nije skočio samo Mile nego i Milorad, a uz Milorada i Rade, uz Radeta i Rundek te sijaset drugih naprednjaka pokazujući tako svoje žarko domoljublje. Na jednom od ovdašnjih desničarskih portala insinuira se da nije riječ o domoljublju, nego o srboljublju jer na tom lokalitetu navodno žive pretežno Srbi. Kao argument se navodi činjenica da isti naprednjaci prstom do sada nisu mrđnuli kad je u pitanju Kosinj kojemu prijeti potapanje, također zbog izgradnje hidrocentrale. U tekstu je izraženo uvjerenje da će izvor Une biti spašen jer tu žive Srbi, dok se hrvatskom Kosinju loše piše. Ne poznajem te slučajeve dovoljno dobro da bih mogao mjerodavno suditi, no nije mi jasno zašto je Thomson manje domoljub jer nije održao koncert na izvoru Une nego u Dugopolju!? Upravo činjenica da se u Hrvatskoj toliko koplja lome oko domoljublja ukazuje na to da Hrvatska nije dovršena država. I da nije postignut minimalni konsenzus oko toga čemu Hrvatska treba težiti, prema kojoj budućnosti ići. Stara dvojba "Bi-li k slavstvu ili ka

hrvatstvu?" još uvijek je i te kako živa. Otuda toliki prijevori oko rodoljublja jer ni domovina nije svima ista. Jedan dio hrvatskih građana i dalje doživljava Jugoslaviju kao svoju domovinu, a to nužno vodi do pomalo šizofrenog odnosa prema pitanju domovine i domoljublja. Ukratko dijelimo se na državotvorne Hrvate i jugotvorne Hrvate. Kad jugotvorni Hrvati potežu domoljublje u raspravi, radi se o svojevrsnoj mimikriji, slično kao kada su za vrijeme jugoslavenske socijalističke diktature hrvatski nacionalisti hrvatske ideje i postupke kamuflirali socijalističkom frazeologijom. Ovih je dana umro Predrag Matić Fred. Fredova je biografija kao stvorena za iskaljivanje jugotvornog i naprednjačkog domoljublja. Em je bio u Vukovaru, em je bio u logoru, em se ispravno oženio, em je od savjetnika HDZ-ove ministrice Jadranke Kosor evoluirao u žestokog ljevičara i naprednjaka, borca za pobačaj i protiv molitve na Trgu bana Josipa Jelačića. Danima se već niz stranice i ekrane slijevaju slapovi hvalospjeva heroju, domoljubi i drugu Fredu, on se ističe kao svijetli primjer domoljublja nasuprot braniteljima "šatorašima" koji samo naplaćuju svoje sudjelovanje u ratu. Fred, naravno, ništa nije naplatio, on je isključivo zahvaljujući svojim sposobnostima dobio do ministarskog mjesta i Europskog parlamenta. Što se tiče odnosa Predraga Matića Freda prema Hrvatskom tjedniku, on je jednom zgodom izjavio kako mu HT služi samo za brisanje znate već čega. Mogu samo dodati da loše higijenske navike nisu zdrave.

Jučer pročitah da u Zagrebu djeluje Savjet mladih Grada Zagreba (SMGZ) kojega je osnovala Gradska skupština. Savjet ili, bolje rečeno, Sovjet mladih čine mahom članovi mladeži stranke Možemo, Nove ljevice, Srpskog Narodnog vijeću, Inicijativi mladih za ljudska prava i sličnih organizacija. Primarni cilj Savjeta iliti Sovjeta jest unaprjeđivanje položaja mladih u gradu Zagrebu, dakle nesumnjivo plemenit i domoljuban cilj. Kad se taj plemeniti cilj malo konkretizira, dođemo do točaka kao što je sljedeća - doprinijeti smanjenju menstrualnog siromaštva kod osoba koje menstruiraju u gradu Zagrebu. Nisam siguran što to točno znači, nije valjda da se nastoje izazvati obilnije menstruacije kod osoba koje menstruiraju u gradu Zagrebu!? Pa ti menstruiraj u gradu Zagrebu.

Prijepora oko domoljublja ne manjka ni na desnici. Na pomalo tužan i ružan način pred očima javnosti raspada se stranka u koju su mnogi nacionalno svjesni Hrvati, državotvorci iz gornje podjele, polagali nade – Domovinski pokret. Iznošenje prljavog veša među dojučerašnjim pajdašima nikada nije oku ni uhu ugodno, međutim ovo što rade zaraćene frakcije u DP-u prevršilo je svaku mjeru. Mario Radić djeluje uvjerljivije i kompetentnije od Ivana Penave, ali ima jedan problem. Radić bi svaki put na čelo stranke postavio figuru formalnog predsjednika, dok bi on iz pozadine stvarno upravljao strankom. To ne ide, nije išlo sa Škorom, a evo ne ide ni s Penavom. Sada kada se konačno sam kandidirao, ljudima je već dojadilo čudnovato krivudanje DP-a, a i Radićeva je karizma, bojim se, ishlapjela. Nekoć veliki domoljubi, čepušaju se oko mrvice vlasti da se to ne da gledati ljudima osjetljivijeg želudca.

Hrvatski tjednik, 29. 8. 2024,

HODOČASNIK / MARKO PERKOVIĆ THOMPSON, DRAGOVOLJAC.COM., 2025.

KAKO SAM BRANIO THOMPSONA

Koncert na Hipodromu pokazuje da sam imao uspjeha i u mojoj obrani Thompsona.

Kada se osvrnem na to mogu pokazati slijedeće:

Imam 216 publicističkih knjiga, a njih 198 je o Thompsonu ili sadrže tekstove u Kojima se on spominje:

KNJIGE O THOMPSONU

M. Kovačević i J. Pečarić, Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj, Fortuna, Zagreb, 2008.

J. Pečarić, Hajka na Thompsona, Zagreb, 2012.

J. Pečarić. Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.

J. Pečarić, Thompson – pjesmom za Hrvatsku, Zagreb, 2017. Str. 409.

J. Pečarić, Matematika, pjesme i nogomet. Zagreb, 2018. pp. 347.

J. Pečarić, Predsjednica i 'Za Dom spremni', Zagreb, 2019. str. 214.

J. Pečarić, Josip Šimunić i 'Za Dom spremni', Zagreb, 2019, str. 362.

J. Pečarić, 'Bojna Čavoglave' / Thompsonofobija, Zagreb, 2022. str. 404.

J. Pečarić Za dom spremni i Slava Ukrajini, dragovoljac.com, 2022.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/30156-za-dom-spremni-i-slava-ukrajini>

J. Pečarić, Thompson – najznačajniji živi Hrvat, Dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/thompson.pdf>

J. Pečarić, Dočeci sportskih heroja /: Od “Bojne Čavoglave” do “Ako ne znaš što je bilo”, dragovoljac.com., 2025.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/doceci.pdf>

KNJIGE U KOJIMA SE PIŠE I O THOMPSONU

J. Pečarić, Trijumf tuđmanizma, Zagreb, 2003.

J. Pečarić, Nepoćudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2, Zagreb, 2003.

J. Pečarić, Hercegovac iz Boke / Što sam govorio o Hrvatima BiH, Zagreb, 2003.

J. Pečarić, U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski / Borba za Boku kotorsku 2, Zagreb, 2004.

D. Jelčić i J. Pečarić, Tuđmanove tri sekunde, Zagreb, 2004.

D. Jelčić i J. Pečarić, Književnik Mile Budak sada i ovdje, Zagreb, 2005.

J. Pečarić, Priznajem, Hrvat sam! Zagreb, 2005.

J. Pečarić, Kad “stručnjaci” odlučuju o matematici, Zagreb, 2006.

D. Jelčić i J. Pečarić, Tuđmanove tri sekunde. Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007.

J. Pečarić, Zločinački sud u Haagu, Zagreb, 2008.

J. Pečarić i M. Kovačević, Kraj vremena veleizdajnika?, Zagreb, 2009.

J. Pečarić, Za ponosnu Hrvatsku, e-knjiga. Portal HKV-a, 2009.

http://hakave.org/images/stories/Documents/Za_ponosnu_Hrvatsku.pdf

J. Pečarić, Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.

J. Pečarić, Rasizam svjetskih moćnika, Zagreb, 2012.

J. Pečarić, Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?, Zagreb, 2012.

J. Pečarić, Rasizam domaćih slugu, Zagreb, 2013.

J. Pečarić, Vukovar i njegov stožer, Zagreb, 2013.

J. Pečarić, Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba, Zagreb, 2014.

J. Pečarić, ‘Ako voliš Hrvatsku svoju’, Zagreb, 2014.

J. Pečarić, Propade im crvena Hrvatska, Zagreb, 2015. pp.372

- J. Pečarić, *Živjela nam antifašistička, tj braniteljska Hrvatska*, Zagreb, 2015
- J. Pečarić, *Oba su pala*, Zagreb, 2016., str.392.
- J. Pečarić, *Pišem pisma odgovora nema! 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost*, Zagreb, 2017. str. 245.
- J. Pečarić, *Pišem pisma odgovora nema! 2. / Je li Akademiji važna znanost*, Zagreb, 2017. str. 212.
- J. Pečarić, J. Stjepandić, *Ništa se još promijenilo nije*, Zagreb, 2017. str. 346.
- J. Pečarić, *Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'*, Zagreb, 2017. str. 312
- M. Međimorec, J. Pečarić, *General Praljak*, Zagreb, 2017. Str. 375.
- M. Međimorec, J. Pečarić, *General Praljak*, drugo prošireno izdanja, Zagreb, 2017. str. 451.
- M. Međimorec, J. Pečarić, *General Praljak II. U obrani hrvatskog naroda*, Zagreb, 2018.
- M. Međimorec, J. Pečarić, *General Praljak III. S prijezirom odbacujem Vašu presudu*, Zagreb, 2018.
- J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.
- M. Međimorec, J. Pečarić, *General Praljak IV. S prijezirom odbacujem Vaše podaništvo*, Zagreb, 2018.
- J. Pečarić, *Dario Kordić*, Zagreb, 2019. str. 343.
- J. Pečarić, *Četvrti stup moje Hrvatske / Biskup dr. Vlado Košić*, Zagreb, 2019. str. 398.
- J. Pečarić, *Je li političarima kriva matematika?* Zagreb, 2019, pp. 317.
- J. Pečarić, *Borasa za akademika*. Portal dragovoljac.com, 2020: <http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Boras.pdf>
- 48.J. Pečarić, *Vratiti Hrvatsku narodu*: Portal dragovoljac.com, 2020.: <https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/20640-akademik-pecaric-vratiti-hrvatsku-narodu>
- 49.J. Pečarić, *Akademik Dubravko Jelčić*. Portal dragovoljac.com, 2020.: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part1.pdf
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part2.pdf

- 50.M. Međimorec, J. Pečarić, El General Praljak, “¡Jueces, El General Praljak no es criminal de guerra. Con desprecio rechazo vuestra sentencia !“ Portal dragovoljac.com, 2020.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/praljak1.pdf>
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/praljak2.pdf>
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/praljak3.pdf>
51. J. Pečarić, Mojih sto knjiga, Zagreb, 2020, str. 285.
52. J. Pečarić, General Janko Bobetko, Portal dragovoljac.com, 2020.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Bobetko2.pdf>
53. J. Pečarić, Karolina Vidović Krišto, Zagreb, 2020, str. 167.
54. J. Pečarić, Nobelova Nagrada za 'Oluju', Portal dragovoljac.com, 2020.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/NobelZaGotovinu.pdf>
55. J. Pečarić, Akademik Ivan Aralica, Portal dragovoljac.com, 2020.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Aralica.pdf>
56. J. Pečarić, Revizionisti u HAZU, Zagreb, 2020, str. 348.
57. J. Pečarić, Stijepo Mijović Kočan, Zagreb, 2020, str. 362.
58. J. Pečarić, Dr. Jure Burić, Zagreb, 2020, str. 211.
59. J. Pečarić, Druker / Predsjednik o Puhovskom, Portal dragovoljac.com, 2020.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>
60. J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/LANG.pdf>
61. J. Pečarić, Josip Jović, Portal dragovoljac.com, 2020.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jovic.pdf>
62. J. Pečarić, Ivica Marijačić, Portal dragovoljac.com, 2020.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/marijacic.pdf>
63. J. Pečarić, Mladen Pavković, Zagreb, 2020.,str.321.
64. J. Pečarić, Dr. sc. Mato Artuković, Zagreb, 2020.,str.224.
65. J. Pečarić, Mate Kovačević, Portal dragovoljac.com, 2020.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/matekovacevic.pdf>
66. J. Pečarić, Slobodan Lang / Pešorda o Langu, Zagreb, 2020.,str. 272.

67. J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić, Portal dragovoljac.com, 2020.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic.pdf>
68. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Zvonimir Šeparović, Zagreb, 2020., str. 336.
69. J. Pečarić, Akademik Stanko Popović, Portal dragovoljac.com, 2020.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/popovic1.pdf>
70. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Zdravko Tomac, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/TOMAC.pdf>
71. M. Pavković, Razgovori s Josipom Pečarićem, Drugo prošireno izdanje, Koprivnica, 2021. str. 287.
72. J. Pečarić, O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić, Portal dragovoljac.com, 2021.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf
73. J. Pečarić, Dr. sc. Ivo Rendić-Miočević, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/RENDIC.pdf>
74. J. Pečarić, Đuro Vidmarović, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Vidmarovic.pdf>
75. J. Pečarić, Vjekoslav Krsnik, Zagreb, 2021. str. 315.
76. J. Pečarić, Ruski znanstvenik u RH, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ruskiznanstvenik.pdf>
77. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/tudjman.pdf>
78. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Neven Elezović, Zagreb, 2021. str. 461.
79. J. Pečarić, Igor Vukić, Zagreb, 2021. str. 404.
80. J. Pečarić, Dr. sc. Josip Stjepandić, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/stjepandic.pdf>
81. J. Pečarić, Dr. sc. Damir Pešorda, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pesorda.pdf>
82. J. Pečarić, Stjepan Razum u službi Istine, Zagreb, 2021., str. 404.

83. J. Pečarić, Prof. emeritus dr. sc. Matko Marušić, Zagreb, 2021. str. 444.
84. J. Pečarić, Akademik Smiljko Ašperger, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/asperger.pdf>
85. J. Pečarić, Vladimir Mrkoci, Zagreb, 2021., str. 285.
86. J. Pečarić, Akademik Andrej Dujella, Zagreb, 2021. str. 328.
87. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Josip Jurčević, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jurcevic.pdf>
88. S. Mijović Kočan, J. Pečarić, Roman Leljak, Zagreb, 2021. str. 252.
89. J. Pečarić, Dr. Milan Vuković, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vukovic.pdf>
90. J. Pečarić, Marko Franović, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/franovic.pdf>
91. Josip Pečarić, Dubravko Horvatić, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/horvatic.pdf>
92. J. Pečarić, S. Razum, Jasenovac – A lie uncovered, Lulu.com, 2021. pp. 506.
93. J. Pečarić, Ljeta u Tisnom / Don Lazar Čibarić, Zagreb, 2021., str. 279.
94. J. Pečarić, Don Anđelko Kačunko, Zagreb, 2021. str. 339.
96. J. Pečarić, Gojko Šušak, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Susak.pdf>
96. J. Pečarić, Dva prijatelja / Stanko Šarić, Zagreb, 2021., str. 348.
97. J. Pečarić, Akademik Slobodan Novak, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/novak.pdf>
98. J. Pečarić, Ankica Tuđman, Zagreb, 2021., str. 335.
99. J. Pečarić, Akademik Slaven Barišić, Portal HKV-a, 2021.:
https://www.hkv.hr/images/stories/Documents02/Pecaric_o_Slaven_u_Barisicu.pdf
100. J. Pečarić, Branili smo Stepinca, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/stepinac3.pdf>

101. J. Pečarić, HOS, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/HOS3.pdf>
102. J. Pečarić, Akademik Nenad Trinajstić, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/trinajstic.pdf>
103. J. Pečarić, Braća fra Šito i Valentin Ćorić, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/bracacoric.pdf>
104. J. Pečarić, Mario Filipi, Portal dragovoljac.com, 2021.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/28535-mario-filipi>
105. J. Pečarić, Pravednica Među Narodima - Ljubica Štefan, Portal dragovoljac.com:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/LjStefan.pdf>
106. J. Pečarić, Dopisivanje s Lili Benčik, dragovoljac.com, 2021.:
107. J. Pečarić, Bokeljska mornarica, dragovoljac.com, 2021.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/28810-bokeljska-mornarica>
108. J. Pečarić, Mr. sc. Mladen Ivezić, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, 2021.:
<https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2021/12/ivezic3.pdf>
109. J. Pečarić, Dr. sc. Mirko Valentić, dragovoljac.com, 2021.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/VALENTIC.pdf>
110. J. Pečarić, Damir Borovčak u mojim zapisima, Zagreb 2022. str. 224.
111. J. Pečarić, Zaljev hrvatskih svetaca, dragovoljac.com, 2022.:
112. J. Pečarić, Dr. Ružica i Mate Ćavar, dragovoljac.com, 2022.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/29516-mate-ruzica-cavar>
113. J. Pečarić, Ivan Gabelica, dragovoljac.com, 2022.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/GABELICA.pdf>
114. J. Pečarić, Dubrovnik se brani Bokom, dragovoljac.com, 2022.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/DUBROVNIK.pdf>
115. J. Pečarić, Zvonimir Hodak, dragovoljac.com, 2022.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/HODAK.pdf>
116. J. Pečarić, Benjamin Tolić, dragovoljac.com, 2022.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/BenjaminTolic.pdf>
117. J. Pečarić, Akademik Vladimir Paar, Zagreb, 2022. str. 412.

118. J. Pečarić, Željko Olujić, Zagreb, 2022. str. 362.
119. J. Pečarić, Vlado Glavaš, dragovoljac.com, 2022.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/30320-vlado-glavas>
120. J. Pečarić, General Ivan Tolj, dragovoljac.com, 2022.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/GeneralTolj.pdf>
121. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, dragovoljac.com, 2022.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/30633-zvonimir-janko>
122. J. Pečarić, IX. Bojna "Rafael Vitez Boban", Zagreb, 2022., str. 349.
123. J. Pečarić, „Ja sam pobjednik“ / Nikola Štedul, Zagreb, 2022. str. 315.
124. J. Pečarić, Inicijalni krug 'Tuđman 100', dragovoljac.com, 2022.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/30949-tudman100>
125. J. Pečarić, “Pokvareni četnici”, dragovoljac.com, 2022.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/31891-pokvareni-cetnici>
126. J. Pečarić, Prof. dr. sc. Branimir Lukšić, Portal HKV-a, 2022.:
https://www.hkv.hr/images/stories/Documents02/Knjiga_ak_Pecaric_Luksic.pdf
127. J. Pečarić, Zašto Miroslav Tuđman nije bio profesor emeritus? dragovoljac.com, 2022.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/32359-miro-tudjman>
128. J. Pečarić, Akademik Kuzma Kovačić, Zagreb, 2022. str. 342.
129. J. Pečarić, Akademik Ivan Gutman, Portal HKV-a:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/32628-akademik-gutman>
130. J. Pečarić, Akademik Ivo Padovan, dragovoljac.com, 2022.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/padovan.pdf>
131. J. Pečarić, Jelčić u našim knjigama, dragovoljac.com, 2022.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic2.pdf>
132. A. Kačunko i J. Pečarić, Hrvatska pjesnikinja Marija Dubravac, Zagreb, 2022. str. 424.

133. J. Pečarić, UNESCO i kolo sv. Tripuna, dragovoljac.com, 2022.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/tripun.pdf>

134. J. Pečarić i M. Pavković Mali Sloba u Zagrebu, dragovoljac.com, 2022.:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/33571-mali-sloba>

135. J. Pečarić Zašto Miroslav Tuđman nije bio professor emeritus? / Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2023. str. 456.

136. J. Pečarić, Vanda Babić Galić o Boki i Bokeljima, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vanda.pdf>

137. J. Pečarić, Miro Glavurtić im postade Srbin, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/glavurtic.pdf>

138. J. Pečarić, Dalić i Modrić u mojim knjigama, dragovoljac.com, 2023:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/DalicModric.pdf>

139. J. Pečarić, „Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima“, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ponos.pdf>

140. J. Pečarić, Dr. sc. Hrvoje Kačić, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/kacic.pdf>

141. J. Pečarić, Prof. Dr. Sc. Darko Žubrinić, dragovoljac.com, 2023.:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/34506-darko-zubrinic>

132. J. Pečarić, Pismo Rektor u Sveučilišta u Mostaru / Prva Međunarodna Matematička Konferencija u Mostaru, Zagreb, 2023. str. 346.

143. J. Pečarić, Filip Lukas, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Lukas.pdf>

144. J. Pečarić, Đildo i Tea u knjigama mlađeg brata, Zagreb, 2023., str. 392.

145. J. Pečarić, Marko Jurić, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/juric.pdf>

146. J. Pečarić, Hannah Arendt u mojim knjigama, dragovoljac.com: <http://www.dragovoljac.com/images/minifp/HannahArendt.pdf>

147. J. Pečarić, Dr. sc. Vlatka Vukelić, dragovoljac.com, 2023.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vukelic.pdf>
148. J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić – Druga knjiga, dragovoljac.com, 2023.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic2.pdf>
149. Z. Hodak, J. Pečarić, Država i 'terorist' / Marko Francisković, dragovoljac.com, 2023.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/franciskovic.pdf>
150. J. Pečarić, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb, 2023., str. 472.
Internet izdanje:
<https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2023/06/trostrukijase-novac-za-cip.pdf>
151. J. Pečarić, Hrvatski velikan Dario Kordić, dragovoljac.com, 2023.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/kordic.pdf>
152. J. Pečarić, Profesor emeritus Boras, a ne Tuđman / Sramota Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb, 2023., str. 267.
153. J. Pečarić, Tomislav Držić, dragovoljac.com, 2023.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/drzic.pdf>
154. J. Pečarić, Hrvatski velikani Dalić, Modrić i Lovren, Zagreb, 2023., str. 418.
155. J. Pečarić, Akademik Marin Hraste, dragovoljac.com, 2023.:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/36152-marin-hraste>
156. A. Kaćunko, J. Pečarić, Biskup dr. sc. Mile Bogović, Zagreb, 2023. szt. 450.
157. J. Pečarić, Hrvatski 'luđak' i srpski znanstvenici, dragovoljac.com, 2023.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jlphsz.pdf>
158. J. Pečarić, Milanović hvali Grlić-Radmana, dragovoljac.com, 2023:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/MilanoRadman.pdf>
158. J. Pečarić, Novak Srzić vs. Stanković, dragovoljac.com, 2023:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/36660-stankovic-vs-novak-srzic>

160. J. Pečarić, Priznajte Hrvatsku Pravoslavnu Crkvu!, dragovoljac.com, 2023.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/HPC1.pdf>
<https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/>
161. J. Pečarić, Moja Ankica, Zagreb, 2023. str. 667.
162. J. Pečarić, Liste sa Stanforda, Fah idioti i Josip Šimunić, dragovoljac.com, 2023.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/simunic.pdf>
163. J. Pečarić, Ante Tomić: Znanstvenik ili podoficir? dragovoljac.com, 2023.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/Tomic.pdf>
164. J. Pečarić, Vukovar: Trijumf Tuđmanizma dragovoljac.com, 2023.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/VukovarTrijumf.pdf>
165. J. Pečarić, Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi, dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>
166. J. Pečarić, Biskup dr. sc. Vlado Košić / Četvrti stup moje Hrvatske 2., dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kosic.pdf>
167. J. Pečarić, Sanja i Teresa Iva Drobilice, dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sanjaiteresa.pdf>
168. J. Pečarić, S Ankicom u Lahoreu, Zagreb, 2024, str. 390.
169. J. Pečarić, Josip Botteri Dini, dragovoljac.com, 2024.:
170. J. Pečarić, Matematička radionica Josipa Pečarića – Split / Prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula, dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/matematickaradionica.pdf>
171. J. Pečarić, Biskup dr. sc. Vlado Košić /Četvrti stup moje Hrvatske 2., Zagreb, 2024., str. 710.
172. J. Pečarić, Jubileji Biskupa Košića, Zagreb, 2024., str. 224.
173. J. Pečarić, Biskup Josip Mrzljak, dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/Mrzljak2.pdf>
174. J. Pečarić, Napadaju Tuđmana – Da umreš od smijeha / HAZU i Tuđmanova bista, dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/AndricHAZU.pdf>

175. J. Pečarić, Kazimir Sviben / O Goldsteinovoj prevari, dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sviben.pdf>
176. J. Pečarić, Ozana Ramljak i Rade Perković u mojim zapisima, dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/ozana.pdf>
177. J. Pečarić, HAZU i Tuđmanova bista / Napadaju Tuđmana – Da umreš od smijeha, 2., Zagreb, 2024., str. 389.
178. L. Benčik, J. Pečarić, Pupovac, hrvatske pravice, 2024.
<https://hrvatskepraviceblog.com/2024/02/04/pupovac/>
179. J. Pečarić, Kardinal Franjo Kuharić. Dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kuharic.pdf>
180. J. Pečarić: Prof. emeritus dr. sc. Zvonimir Janović, Dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/zvonimirjanovic.pdf>
181. J. Pečarić, Slobini zečevi, Dragovoljac.com, 2024.:
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/zecevi.pdf>
182. J. Pečarić, Akademik Ivica Kostović / 'Ovdje sam došao baš da se vidi kako u Akademiji ima ljudi koji vole Hrvatsku državu', Dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kostovic.pdf>
183. J. Pečarić: Tko će odgovarati zbog protuhrvatskih laži JUSP Jasenovca? Dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/juspjasenovac.pdf>
184. J. Pečarić, Jonjića za Predsjednika RH, dragovoljac.com., 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jonjic.pdf>
185. J. Pečarić, Hajka na HAZU / "Mozak veličine maković-zrna", Zagreb, 2024., str. 303.
186. J. Pečarić: Moja Ankica II., Zagreb, 2024., str. 448.
187. J. Pečarić, Donald Trump u mojim zapisima, dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/Trump.pdf>
188. J. Pečarić, Dr. sc. Vladimir Geiger, dragovoljac.com, 2024.:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/geiger.pdf>
189. J. Pečarić i M. Pavković, Mali Sloba u Zagrebu, Zagreb, MMXXIV., str. 252.

190. J. Pečarić, Jonjića za Predsjednika RH, Drugo prošireno izdanje, dragovoljac.com., 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jonjic2.pdf>

191. J. Pečarić, Kuzma Kovačić: 'Povjesničar – Uklanjatelj', dragovoljac.com., 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/kovacic.pdf>

192. J. Pečarić, Hrvatski velikan Božidar Alić, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/alic.pdf>

193. J. Pečarić, Dr. sc. Ante Nazor, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/nazor.pdf>

194. J. Pečarić, Davor Dijanović, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/dijanovic.pdf>

195. J. Pečarić, Mladen Pavković: Tekstovi u mojim knjigama, Zagreb, 2025. str. 359.

196. J. Pečarić, 'Dobar čovek Sloba', ' dragovoljac.com., 2025.:

https://www.dragovoljac.com/images/minifp/dobar_covek_sloba.pdf

197. J. Pečarić, Javor Novak: Ulomci zbilje, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/javornovak.pdf>

198. J. Pečarić, 'Ideologija genocida Cohen-Pečarić', Zagreb, 225., str. 549.

KRIZA U BiH:
Je li Dodik dospio u ilegalu nakon raspada saveza s Čovićem?

PLENKOVIĆ UZNEMIREN:
Prijeti li HDZ-u poraz u Splitu, Zadru i Šibeniku

Hrvatski tjednik
VERITAS VINCIT 3. 4. 2025. / br. 1071 / cijena 3 €

SVJETSKI REKORD
700 tisuća
ljudi očekuje se na
Thompsonovu koncertu

Kako je pjevač iz Čavoglava s Ninčevićevom pjesmom *Ako ne znaš šta je bilo* pokrenuo sav hrvatski narod, **pobijedio sve svoje protivnike, izbezumio i u očaj bacio sve hrvatske Jugoslavene**

ISSN 2584-4067

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinose u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za

tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1716, citata: 25658, H-index: 56;

MathSciNet: publikacija: 1.388, citata: 7.392, H-index: 29;

Scopus: publikacija: 848, citata: 8672, H-index: 40;

WoS: publikacija: 847, citata: 7641, H-index: 36.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih

časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

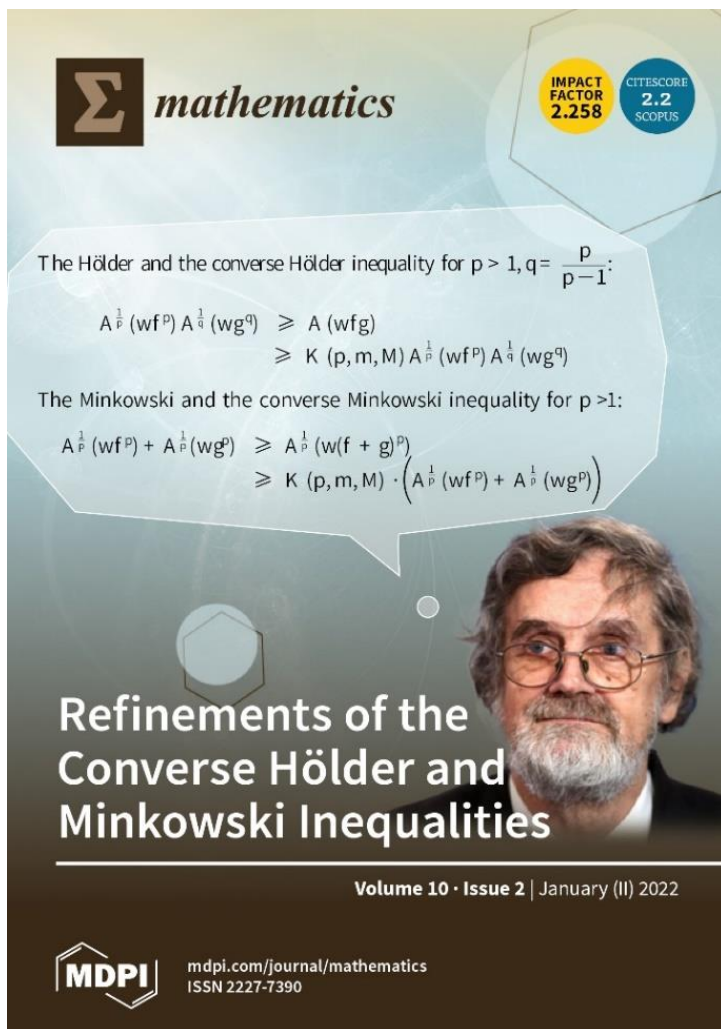
Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec

Mathematics 2022, 10(2), 202; doi:10.3390/math10020202

<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>

Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 220 publicističkih knjiga.

27. 5. 2025.